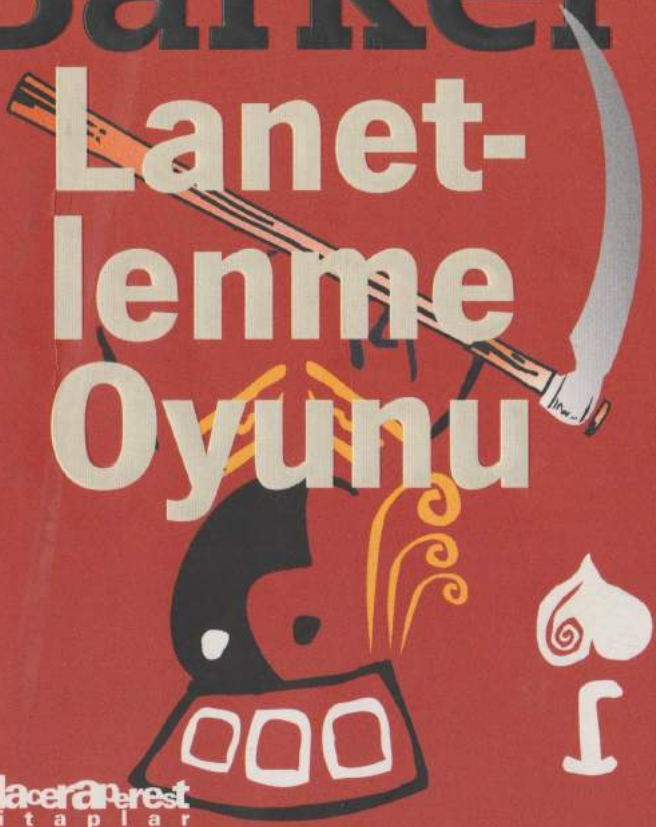
EPİK FANTEZİ USTASI

Clive Barker

Lanet-lenme Oyunu

Macera Perest kitaplar

CLIVE BARKER (1952-)

İngiliz yazar, yönetmen, ressam ve yapımcı.

Liverpoollu olan Barker gençlik yıllarında tiyatro oyunları yazmaya başladı. Liverpool'da bir tiyatro grubuyla iki yıl çalıştıktan sonra 21 yaşında Londra'ya taşındı ve sonraki sekiz yılı sosyal yardımla geçirdi. Her gün kendisi için yazıyor ve resim yapıyordu. Kendi tiyatro grubu için yazdığı oyunlarla adını duyurmaya başladı. Edinburg Festivali'nde sahnelediği *The History of the Devil* (Şeytanın Tarihi) oldukça başarılı iki sezon geçirdi. Korku edebiyatında bir devrim yaratacak hikâyelerinin toplandığı *Books of Blood*'ın ilk üç cildini 8 aylık bir zaman dilimi boyunca akşamları ve haftasonları yazdı. Bu ilk büyük başarısını, Faustvari, görkemli bir roman izledi: *Damnation Game* 1985(Lanetlenme Oyunu, 2000) Onu *Books of Blood*'ın ikinci üç cildi izledi (1985).

1987'de cinsel bir altmetine dayanan, son derece kanlı, sadomazoşist eğilimli *Hellraiser*'ın senaristliğini ve yönetmenliğini üstlendi. Film, Barker'ın "The Hell Bound Heart" adlı kısa romanının serbest uyarlamasıydı. Şeytani İğnekafa karakterinde gerçek bir korku ikonu yaratmayı başardı ve bugüne dek, senaryosunu arkadaşı Peter Arkins'ın yazdığı üç devam filmi çekildi. Barker yönetmenliğe ve senaristliğe *Cabal* adlı kısa romanına dayanan *Nightbreed* (1990) ve "The Last Illusion" adlı hikâyesinden uyarladığı *Lord of Illusions*'la devam etti.

Weaveworld, (1987), *Cabal*, (1988) (*Kabal, 2000*), *The Great and Secret Show: The First Book of the Art* (1989), *Imajica*, (1991), *The Thief of Always* (1992) (Zaman Hırsızı, 1999), *Everville: The Second Book of the Art*, (1994) *Sacrament*, (1996) *ve Galilee*, (1998) (Galilee, 2000) hepsi de EPİK FANTEZİ türünde yazılmış, bolca korku öğesiyle beslenmiş romanlardır. ALTERNATİF DÜNYALAR ya da BAŞKA DÜNYALAR'ı ("başka" bir gerçeklik üzerine kurulu dünyalar) anlattığı bu romanlarında giderek korku türünün süslemelerinden kurtularak fantastik olarak adlandırdığı kavrama yaklaşır. Son romanlarında gizli boyut ve fiziksel dönüşüm temalarına olan düşkünlüğü ön plana çıkar. Barker 1991'den beri Beverly Hills'de yaşamaktadır.

Lanetlenme Oyunu / Epik Fantezi

Clive Barker'ın Epik Fantezileri

Lanetlenme Oyunu

Hazırlananlar:

Galilee
Kabal

EPİK FANTEZİ USTASI

Clive Barker

Lanet-lenme Oyunu

İngilizce aslından çeviren:
Dost Körpe

Macera Nefest
kitaplar

MACERAPEREST KİTAPLAR

Epik Fantezi

Lanetlenme Oyunu-Damnation Game / Clive Barker
İngilizce aslından çeviren: Dost Körpe

© Clive Barker, 1985
© Oğlak Yayıncılık ve Reklamcılık Ltd. Şti., 2000
Bu yapıtın bütün hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntıların dışında yayımcının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Kurumsal kimlik danışmanı: Serdar Benli
Kapak tasarımı: Derya Diblen
Dizgi düzeni: Goudy 10 / 12 pt.
Ofset hazırlık: Oğlak Yayınları
Baskı: Oğlak Baskı Hizmetleri
Tel: (0-212) 612 73 05

Birinci baskı: Haziran 2000
ISBN 975 - 329 - 298 - 8

"Maceraperest Kitaplar" bir *Oğlak Yayıncılık ve Reklamcılık Ltd. Şti.* ürünüdür.

Oğlak Yayınları
Genel Yönetim: Senay Haznedaroğlu
Yayın Yönetmeni: Raşit Çavaş
Zambak Sokak 29, Oğlak Binası, 80080 Beyoğlu/İstanbul
Tel: (0-212) 251 71 08-09, Faks: (0-212) 293 65 50
e-posta: oglak@oglak.com
OZ

J. R. G.'ye

TEŞEKKÜRLER

Müsveddeleri dizen ve bu arada birçok aydınlatıcı eleştiri yapacak zaman bulan Mary Roscoe'ya; ayrıca sonradan eklenen bir yığın müsveddeyi dizen David T. Cunningham'a teşekkürler. Coşkuları ve sezgileriyle yol gösteren okurlar arasında Julie Blake, John Gregson ve Vernon Conway'e teşekkür etmeliyim. Benim için kolay kolay unutamayacağım bir hapishane turu ayarlayan Douglas Bennett'e, kitap üzerinde çalışırken bana iki oyun ısmarlayıp karnımı doyurmamı sağlayan Alasdair Cameron'a da minnet borçluyum. Sonda geliyor ama önem sırasında değil- Sphere Books'tan Barbara Boote ve Nann du Sautoy'ya da teşekkürler.

Hâlâ kurtulabilmiş değil, onları kölesi gibi yönetse de,
Tesadüften, ölümden ve değişkenlikten.

Shelley, *Zincirlerinden Kurtulmuş Prometheus*

İçindekiler

Birinci Bölüm
Bilinmeyen Bölge / 13

İkinci Bölüm
Sığınak / 33

Üçüncü Bölüm
Deuce / 163

Dördüncü Bölüm
Hırsızın Öyküsü / 283

Beşinci Bölüm
Tufan / 315

BİRİNCİ BÖLÜM

Bilinmeyen Bölge

Cehennem inkâr edenlerin yeridir;
Orada ektiklerini ve kazdıklarını bulurlar,
Bir Boşluklar Gölü ve Hiçlik Ormanı,
Ve orada gezinip, salınıp dururlar ve asla vazgeçmezler
Cismanileşmek için yanıp yakarmaktan.

W. B. Yeats, *Kum Saati*

1

Hırsızın, hayal kırıklığıyla geçen onca haftadan sonra, en sonunda kâğıt oyuncusunu bulacağından emin olarak şehre girdiği gün hava elektrikle yüklüydü. Kolay bir yolculuk değildi bu. Varşova'nın neredeyse yüzde sekseni ya Ruslar'ın şehri geri almalarından önceki, havan topu bombardımanlarıyla geçen aylar sırasında ya da Naziler'in geri çekilmeden önce uyguladıkları yıkım programıyla yerle bir edilmişti. Birçok bölgeye araçla girmek olanaksızdı. Moloz yığınları -hâlâ ölüleri, bahar havası ısındıkça, filiz vermeye hazır lale soğanları gibi besliyorlardı- sokakları tıkamıştı. Daha ulaşılabilir bölgelerde bile bir zamanlar zarif görünen binalar tehlikeli bir biçimde sallanıyor, temellerinden hırıltılar geliyordu.

Ama hırsız neredeyse üç ay boyunca çalıştıktan sonra şehrin bu vahşi doğasında gezinmeye alışmıştı. Aslında onun o ıssız görkeminden haz bile alıyordu: Manzaraları stratosferden hâlâ inmekte olan tozlarla leylak rengine bezenmişti, meydanlarında ve parklarında öyle olağandışı bir sessizlik vardı ki, bu yasak bölgede ilerlerken dünyanın sonunun herhalde buna benzeyeceğini düşünüyordu. Gündüzleri yolunu bulabileceği birkaç işaret levhası -bir süre sonra sökülecek olan, unutulmuş tabelalar- bile çıkıyordu gezginin karşısına. Poniatowski Köprüsü'nün yanındaki gazhane hâlâ tanınabilir haldeydi, nehrin diğer yakasındaki hayvanat bahçesi de. Merkez İstasyonu'nun saat kulesi başını gösteriyordu, her ne kadar saati çoktan kaybolmuş olsa da. Bunlar ve Varşova'nın bir şehir olarak güzelliğini anımsatan diğer birkaç çiçek bozuğu takdir simgesi kalmıştı geride, titreyen varlıkları dokunaklıydı, hırsız için bile.

Burası yurdu değildi. Yurdu yoktu, neredeyse on yıldır da olmamıştı. Bir göçebe ve ölü soyucuydu. Varşova ona çalınabilecek yeterli miktarda mal ve para sunuyordu kısa süreliğine. Yakında, yakın zamanlardaki gezintileri sırasında harcadığı enerjiyi tekrar topladığında, yeniden yola koyulmanın zamanı gelecekti. Ama baharın ilk belirtileri havada mırıldanırken burada oyalanıyor, kentin özgürlüğünün tadını çıkarıyordu.

Göze alınması gereken riskler vardı elbette ama onun mesleğinden biri için nerede yoktu ki? Üstelik savaş yılları kendini koruma yetilerini öyle keskinleştirmişti ki gözünü pek az şey korkutabiliyordu. Burada Varşova'nın gerçek sakinlerinden, katliamdan kurtulmuş olan ve yitirdikleri evleri, yüzleri aramak için yavaş yavaş tekrar sokağa çıkmaya başlayan o az sayıdaki, şaşkın kentliden daha güvendeydi. Yıkıntıları eşeliyor ya da sokak köşelerinde durup ırmağın ağıdını dinliyor, Ruslar'ın kendilerini Karl Marx adına toplayıp götürmelerini bekliyorlardı. Her gün yeni barikatlar kuruluyordu. Ordu bu karmaşada ağır ama emin adımlarla bir düzen kuruyor, şehri bölgelere bölüyor, bu bölgeleri de kendi içlerinde bölgelere ayırıyordu. Tıpkı daha sonra bütün ülkeye yapacağı gibi. Ancak hırsız için ne gece sokağa çıkma yasakları ne de denetim noktaları aşılması güç birer engeldi. İyi kesim ceketinin astarında her türden kimlik bulunmaktaydı -bazıları sahte, çoğu çalıntıydı- ve bunlardan biri karşılaşabileceği her durum için yeterliydi. İnandırıcılıklarını yitirdikleri noktalarda çabuk cevaplara ve sigaralara başvuruyordu; elinde ikisinden de bol miktarda vardı. İnsanın kendini yaratılışın hâkimi gibi hissetmesi için -o şehirde, o yılda- tek ihtiyaç duyduğu bunlardı.

Ve nasıl bir yaratılıştı bu! Burada hiçbir arzunun ya da merakın tatmin edilmeden bırakılmasına gerek yoktu. Bedenin ve ruhun en derin sırları, görmek dürtüsünü hisseden herkese açıktı. Bunlardan oyunlar yapılıyordu. Daha geçen hafta bir delikanlının o eski fincan ve top oyununu oynadığını (bir bakmışsın var, bir bakmışsın yok) ama deliliğin mizah anlayışıyla onların yerine üç kova ve bir bebek kafasını kullandığını işitmişti.

Bu en hafifiydi. Çocuk ölmüştü ve ölüler acı çekmezdi. Ancak şehirde parayla satın alınabilecek başka zaman geçirme yöntemleri de vardı, hammaddeleri olarak canlıları kullanan hazlar. Çok isteyenler ve giriş parasını ödeyebilenler için yoğun bir insan eti alışverişi başlamıştı. Artık savaş tarafından dikkati başka tarafa çekilmeyen işgalci ordu seksi tekrar keşfetmişti ve bu işte para vardı. Yarım somun ekmek sığınmacı kızlardan birini satın almaya yetebiliyordu -çoğu öyle gençti ki sıkılacak göğüsleri bile yoktu- ve bunlar, gizleyen karanlıkta tekrar tekrar kullanılıyor, sızlanmaları kulak arkası ediliyor ya da çekicilliklerini yitirdiklerinde bir dipçikle susturuluyorlardı. Böyle tek tük cinayetler on binlerin ölmüş olduğu bir şehirde görmezden geliniyordu. Birkaç haftalığına -bir rejimle diğerinin arasındaki süre boyunca- her şey mümkündü. Hiçbir eylem suç olarak görülmüyor, hiçbir düşkünlük tabulaştırılmıyordu.

Zoliborz semtinde bir oğlan kerhanesi açılmıştı. Burada, kurtarılan tabloların asılı durduğu bir yeraltı salonunda insan altı-yedi yaşın üstündeki fıstıklardan birini seçebiliyordu. Hepsi de aç bırakılarak hoş bir biçimde zayıflatılmış ve bu işin meraklısının çok hoşuna gidecek biçimde daraltılmışlardı. Bu subay tabakasında oldukça popülerdi ama hırsız, rütbesizler için çok pahalı olduğunun mırıldanıldığını işitmişti. Lenin'in herkese eşit seçme hakkı verilmesi yönündeki kesin inanışları kulamparalara dek uzanmıyordu görünüşe bakılırsa.

Daha ucuz bir başka eğlence vardı. O mevsimde özellikle köpek dövüşleri popüler olmuştu. Sahiplerinin etlerini yemek için şehre geri dönen yuvasız köpekler yakalanıyor, beslenip güçlendiriliyor, sonra da ölümüne dövüştürülüyordu. Bu korkunç bir görüntüydü ama bahis tutkusu hırsızı tekrar tekrar dövüşlere götürüyordu. Bir gece cılız ama atılgan bir teriyerin üzerine oynayarak iyi para kazanmıştı. Hayvan üç katı irilikteki rakibini, testislerini çiğneyerek yenmişti.

Ve eğer bir süre sonra köpekler ve oğlanlar ve kadınlar da ilginizi çekmemeye başlarsa, daha ezoterik eğlenceler de vardı.

Hırsız Kutsal Meryem Tabyası'nın yıkıntıları arasında ka-

zılmış kaba bir amfiteatrda adsız bir aktörün Goethe'nin *Faust*'unun birinci ve ikinci bölümlerini tek başına oynadığını görmüştü. Hırsızın Almancası kusursuz olmaktan çok uzaktı ama yine de aktörün performansı onu derinden etkilemişti. Öykü olup bitenleri izleyebileceği kadar tanıdıktı: Mephisto'yla yapılan anlaşma, tartışmalar, büyü numaraları ve sonra, söz verilen lanetlenme yaklaşırken umutsuzluk ve korkular. Tartışmaların çoğu anlaşılmazdı ama aktörün ikiz rollerini oynayış biçimi -bir an Baştan Çıkaran, bir sonraki an Baştan Çıkarılan- öyle etkileyiciydi ki hırsız çıkarken karnının ağrıdığını hissetti.

İki gün sonra oyunu tekrar izlemek ya da en azından aktörle konuşmak için geri dönmüştü. Ama oyun bir daha oynanmayacaktı. Oyuncunun Goethe'ye olan tutkusu pro-Nazi propagandası olarak yorumlanmıştı; hırsız onu bulduğunda bir telgraf direğinde, neşesini yitirmiş bir halde asılı olarak duruyordu. Çıplaktı. Çıplak ayakları yenmiş ve gözleri kuşlar tarafından oyulmuştu. Gövdesi kurşun delikleriyle doluydu. Bu görüntü hırsızı sakinleştirdi. Bunu aktörün uyandırdığı kararsız hislerin kötü olduklarının bir kanıtı olarak algıladı. Eğer sanatının onu getirdiği durum buysa herif köpoğlunun, sahtekârın teki olmalıydı mutlaka. Ağzı ardına dek açıktı ama kuşlar gözleriyle birlikte dilini de yemişlerdi. Bir kayıp değildi bu.

Hem çok daha kârlı vakit geçirme yolları vardı. Hırsızın kadınlarla düşüp kalktığı oluyordu, oğlanlarsa ilgisini çekmiyordu ama kumar onun tutkusuydu ve her zaman da öyle olmuştu. Böylece soyu sopu belirsiz bir köpek üzerine bahis oynamak için köpek dövüşlerine geri dönüyordu. Orası olmazsa zar atışmak için kışlalardan birine gidiyor, ya da -umutsuzluk içinde- sıkılmış bir nöbetçiyle geçen bir bulutun hızı üzerine bahse tutuşuyordu. Yöntem ya da koşullar onu çoğunlukla ilgilendirmiyordu: Yalnızca bahse tutuşmakla ilgileniyordu. Ergenliğinden beri bu tek kötü alışkanlığı olmuştu. Hırsızlığa da bu düşkünlüğünün giderlerini karşılayabilmek için başlamıştı. Savaştan önce Avrupa'nın her yerindeki kumarhanelerde oynamıştı; en çok *chemin de fer*'i seviyordu, her ne kadar rulet de hoşuna gitse

de. Şimdi o yıllara savaşın örttüğü peçenin arkasından bakıyor ve o bahisleri uyanınca hatırlanan düşler gibi anımsıyordu: Tekrar yaşanamayacak ve her nefesle biraz daha geride kalan şeyler olarak.

Ancak kumarbazdan -ona Mamulyan diyorlardı- söz edildiğini duyunca bu yitirmişlik duygusu değişti. Onun asla bir oyun kaybetmediği ve bu hilekâr şehirde belki de gerçek bile olmayan bir yaratık olarak ortaya çıkıp kaybolduğu söyleniyordu.

Ancak, Mamulyan'dan sonra her şey değişti.

2

Söylentiler öyle çoktu ve bu bunların çoğu öyle asılsızdı ki. Canı sıkılan askerlerin uydurduğu yalanlardı o kadar. Hırsız, asker zihninin bir şairinkinden daha barok ve ölümcül icatlarda bulunabildiğini keşfetmişti.

Bu yüzden nereden geldiği belli olmayan usta bir iskambil hilecisinin bütün kumarbazlara meydan okuduğunu ve her seferinde kazandığını işitince bu öykünün yalnızca bundan ibaret olduğundan şüphelendi: Bir öyküden. Ama bu doğruluğu şüpheli öykünün anlatılmasının sürdürülmesi kafasını karıştırdı. Unutulup yerini daha da gülünç bir hikâyeye bırakmamıştı. Israrla yineleniyordu, köpek dövüşlerindeki adamların konuşmalarında, dedikodularda, grafitilerde. Dahası, isimler değişse de belli başlı olaylar hep aynı kalıyordu. Hırsız bu öyküden gerçek olabileceğinden şüphelenmeye başladı. Belki gerçekten de şehirde bir yerlerde faaliyette olan usta bir kumarbaz vardı. Yenilmez değildi elbette, kimse böyle olamazdı. Ama bu adamın, eğer gerçekten varsa, özel biri olduğu kesindi. Ondan hep saygıyı andıran bir ihtiyatlılıkla söz ediliyordu. Kâğıt oynayışını gören askerler zarafetinden, neredeyse hipnotize edici sakinliğinden söz ediyorlardı. Mamulyan'dan söz ederken soylular hakkında konuşan köylüler gibiydiler ve hırsız -herhangi biri-

nin üstünlüğünü asla kabullenmemiş biri olarak- bu kâğıt oyuncusunu bulmak için yeni bir neden edindi: Bu kralı devirmek.

Ama dedikodulardan edindiği genel tablonun dışında pek az ayrıntılı bilgiye sahipti. Gerçeği yorumlardan ayırabilmek için bir kumar masasında, bu kusursuz oyuncunun karşısında oturmuş birini bulup sorguya çekmesi gerektiğini biliyordu.

Böyle birini bulmak iki haftasını aldı. Adamın adı Konstantin Vasilyev'di, bir teğmendi ve varını yoğunu Mamulyan'la oynarken kaybettiği söyleniyordu. Rus, bir boğa kadar iriydi, hırsız onun yanında cüce gibi kaldığını hissediyordu. Ama bazı iri adamlar ruhlarını anatomilerini dolduracak kadar genişletebilseler de Vasilyev neredeyse bomboş gibi görünüyordu. Bir zamanlar güçlü olmuşsa bile şimdi bu gücü yitirmişti. Bu kılıfın içinde narin ve huzursuz bir çocuk kalmıştı yalnızca.

Vasilyev'in tek heceli olmayan yanıtlar vermesini sağlamak bir saatlik dil dökmeye, bir şişe karaborsa votkasına ve yarım paket sigaraya mal oldu ama açıklamalar, bir kez başlayınca, peş peşe geldi. Tam bir yıkımın eşiğindeki bir adamın itiraflarıydı. Konuşmasında kendine acıma vardı, öfke de ama en çok da dehşetin pis kokusu vardı. Vasilyev ölümcül bir korku içindeydi. Hırsız oldukça etkilenmişti; gözyaşlarından ya da umutsuzluktan değil, Mamulyan'ın, yüzü olmayan bu kumarbazın, karşısında oturan bu devi çökertmiş olmasından. Adamı rahatlatır ve ona akıl verir gibi yaparak Rus'tan elde edebileceği bütün bilgileri almaya girişti; bu arada bir yandan da hakkında bilgi topladığı bu masal kahramanını etten kemikten bir insana dönüştürecek önemli bir ayrıntıyı yakalamaya çalışıyordu.

"Demek her seferinde kazanıyor?"

"Her seferinde."

"Yöntemi ne peki? Nasıl hile yapıyor?"

Vasilyev bakışlarını döşemenin çıplak tahtalarından kaldırdı.

"Hile mi?" dedi kulaklarına inanamıyormuş gibi. "Hile yapmıyor. Hayatım boyunca kâğıt oynadım ben, en iyilerle ve

en kötülerle. Bir insanın yapabileceği bütün hileleri gördüm. Ve şimdi sana onun hile yapmadığını söylüyorum."

"En şanslı oyuncu bile arada bir yenilir. Tesadüf yasaları..."

Vasilyev'in yüzünden masum bir eğlence ifadesi geçip gitti ve hırsız bir an için, delirmeden önce bu kalede oturmuş olan adamı gördü.

"Tesadüf yasaları ona işlemez. Anlamıyor musun? O senin ya da benim gibi değil. İnsan kartlar üzerinde bir güce sahip olmadan nasıl sürekli kazanabilir ki?"

"Buna inanıyor musun?"

Vasilyev omuz silkti, sonra yine eski çökmüş haline döndü. "Onun için" dedi, mutlak umutsuzluk içinde neredeyse düşünceli bir tavırla, "kazanmak güzellik demek. Yaşamın kendisi gibi bir şey."

Boş gözler döşeme tahtalarının kalın damarlarını incelerken hırsız bu sözleri kafasında evirip çevirdi: *"Kazanmak güzellik demek. Yaşamın kendisi gibi bir şey."* Ancak bunun anlamını kavrayamadan Vasilyev ona doğru uzandı; nefesi korku doluydu, iri eli konuşurken hırsızın yenini tutuyordu.

"Naklimi istedim, bunu söylediler mi sana? Birkaç gün sonra uzaklarda olacağım ve kimsenin ruhu bile duymayacak. Memleketime dönünce bana madalyalar verecekler. Beni bu yüzden tayin ediyorlar, çünkü ben bir kahramanım ve kahramanlar istedikleri şeyleri elde ederler. Sonra ortadan kaybolacağım ve beni asla bulamayacak."

"Seni niye bulmak istesin ki?"

Yendeki el bir yumruğa dönüştü; Vasilyev hırsızı kendisine çekti. "Üstümdeki gömlek bile onun" dedi. "Kalırsam beni öldürtür. Başkalarını da öldürdü. O ve yoldaşları."

"Tek başına değil mi?" dedi hırsız. Kumarbazı yalnız bir adam olarak canlandırmıştı kafasında; aslında kendisi gibi biri olduğunu düşünmüştü.

Vasilyev eline sümkürdü, sonra sandalyesinde geriye yaslandı. Sandalye ağırlığı altında çatırdadı.

"Burada neyin gerçek, neyin sahte olduğunu kim bilebilir?" dedi buğulu gözlerle. "Yani, yanında ölü insanlar olduğunu söylesem bana inanır mıydın?" Kendi sorusunu başını sallayarak yanıtladı. "Hayır, deli olduğumu düşünürdün..."

Hırsız bu adamın bir zamanlar kesinliğe, hareket gücüne sahip olduğunu düşündü; hatta belki bir kahramandı. Şimdi bütün o soyluluk çekilip alınmıştı. Şampiyon saçmalayıp duran, burnunu çeke çeke ağlayan bir baldırı çıplağa indirgenmişti. İçten içe Mamulyan'ın zaferindeki dehayı alkışladı. Kahramanlardan hep nefret etmişti.

"Son bir soru..." diye söze başladı.

"Onu nerede bulabileceğini öğrenmek istiyorsun."

"Evet."

Rus baş parmağının ucuna bakıp derin derin iç geçirdi. Bütün bunlar insanı canından bezdiriyordu.

"Onunla oynamakla eline ne geçecek ki?" diye sordu ve yine kendi sorusunu yanıtladı. "Yalnızca aşağılanma. Belki de ölüm."

Hırsız ayağa kalktı. "Yani nerede olduğunu bilmiyorsun?" dedi, masada, aralarında durmakta olan yarısı boş sigara paketine uzanarak.

"Bekle." Vasilyev, paket hırsızın cebinde gözden kaybolmadan önce elini uzattı. "Bekle."

Hırsız sigaraları tekrar masaya koydu ve Vasilyev onları iri eliyle örttü. Konuşurken başını kaldırıp sorgulayıcısına baktı.

"Son duyduğumda buranın kuzeyindeydi. Muranowski Meydanı'nda. Orayı biliyor musun?"

Hırsız evet anlamında başını salladı. Gitmekten hoşlandığı bir yer değildi ama orayı biliyordu. "Peki oraya gidince onu nasıl bulabilirim?" diye sordu.

Rus bu soruya şaşırmış gibiydi.

"Nasıl göründüğünü bile bilmiyorum" dedi hırsız, Vasilyev'in anlamasını sağlamaya çalışarak.

"Onu bulmana gerek kalmayacak" dedi, fazlasıyla iyi anlamış olan Vasilyev. "Oynamanı istiyorsa o seni bulur."

3

Ertesi gece hırsız kumarbazı aramaya gitti. Pek çok benzer gecenin ilkiydi bu. Nisan'ın gelmiş olmasına karşın o yıl hava hâlâ soğuktu. Oturduğu yarısı yıkılmış oteldeki odasına soğuktan, hayal kırıklığından ve -bunu kendine bile pek itiraf etmese de- korkudan kaskatı kesilmiş halde döndü. Muranowski Meydanı'nın etrafındaki bölge cehennem içinde bir cehennemdi. Buradaki bomba çukurlarının çoğu kanalizasyonlara açılıyordu; bunu içlerinden çıkan kokudan anlamak mümkündü. İdam edilen kentlileri yakmakta kullanılan diğerleri bir alev gazla dolu bir göbeği ya da bir insan yağı havuzcuğunu bulduğunda hâlâ ara ara harlıyordu. Bu yeni keşfedilen topraklarda atılan her adım bir maceraydı, hırsız için bile. Pek çok değişik formu olan ölüm her yerde beklemekteydi. Bir çukurun ucunda oturmuş alevlerde ayaklarını ısıtmaktaydı; çöplerin arasında delirmiş halde durmaktaydı; kemikler ve şarapnellerle dolu bir bahçede kahkahalar atarak oyun oynamaktaydı.

Hırsız korkmasına karşın o bölgeye defalarca gitmiş ama kumarbaz hep ondan uzak durmuştu. Ve hırsız her başarısız girişimde, yenilgiyle sonuçlanan her yolculukta kafasını bu takibe biraz daha takmıştı. Yüzü olmayan bu kumarbaz, zihninde bir efsanenin gücüne sahip olmaya başlamıştı. Bu adamı ete kemiğe bürünmüş bir halde görmek, onun kendisinin yaşadığı dünyadaki fiziksel varlığını doğrulamak hırsız için bir inanç meselesi halini almıştı. Kendi varlığını, Tanrı yardımcısı olsun, doğrulayabileceği bir araç.

Sonuçsuz kalan bir buçuk haftalık aramalardan sonra Vasilyev'i tekrar bulmaya gitti. Rus ölmüştü. Boğazı bir kulağından diğerine dek kesilmiş olan cesedi bir önceki gün, Ordu'nun temizlemekte olduğu Wola'daki lağımlardan birinde yüz üstü yüzer halde bulunmuştu. Yalnız değildi. Yanında benzer biçimde katledilmiş üç gövde daha vardı. Hepsi de yakılmış-

lardı ve bir dışkı nehrinde alev almış gemiler gibi ağır ağır yüzüyorlardı. O küçük filo belirdiğinde lağımda olan askerlerden biri hırsıza cesetlerin sanki havada salınıyormuş gibi göründüğünü söyledi. Soluk kesici bir an için kararlılıkla ilerleyen melekler gibi görünmüşlerdi.

Sonra, dehşet elbette. Yanan cesetler söndürülmüştü, saçları, sırtları; sonra onları çevirince Vasilyev'in yüzünü görmüşlerdi; bir magnezyum feneri ışığında, ölümcül bir sihirbazın karşısında hayretten donakalmış bir çocuk gibi görünmekteydi.

Nakil kâğıtları o gün öğleden sonra gelmişti.

Aslında kâğıtlar Vasilyev'in trajedisini komik bir biçimde sona erdiren idari bir hatanın sonucuydu görünüşe bakılırsa. Cesetler, kimlikleri belirlendikten sonra Varşova'da gömülmüşlerdi, Vasilyev'inki dışında. Onun savaş sicili kendisine daha fazla özen gösterilmesini gerektiriyordu. Cesedi Rusya'ya, törenle gömülmek üzere memleketine gönderilecekti. Ancak biri nakil kâğıtlarına bakarken bunların canlı değil ölü Vasilyev'e ilişkin olduklarını sanmıştı. Ceset gizemli bir biçimde ortadan kaybolmuştu. Kimse sorumluluğu üstüne almadı: Ceset bir başka görev bölgesine gönderilmişti.

Vasilyev'in ölümü hırsızın merakını daha da artırdı. Mamulyan'ın kibri onu büyülemişti. Bu serseri, hayatını başkalarının zayıflığından kazanan bu adam kazandığı başarılarla öyle küstahlaşmıştı ki kendisine meydan okuyanları öldürmeye - ya da öldürtmeye- cesaret edebiliyordu. Hırsız beklentisinden dolayı sinirli bir ruh haline girdi. Uyuyabildiği zamanlarda düşlerinde Muranowski Meydanı'nda geziniyordu. Meydan canlı gibi görünen bir sisle kaplıydı. Her an açılıp kumarbazı ortaya çıkaracak gibiydi. Hırsız âşık olmuştu sanki.

4

Bu gece Avrupa'nın üstündeki kirli bulutlar dağılmıştı: Mavilik, soluk da olsa, hırsızın başının üstünde giderek yayılmıştı. Şimdi, akşama doğru gökyüzü tamamen açıktı. Güneybatıda

karnabahar kafaları toprak rengi ve altın sarısıyla lekelenmiş engin kümülüsler gökgürültüsüyle kabarıyordu ama onların öfkelerini düşünmek hırsızı yalnızca heyecanlandırıyordu. Bu gece hava elektrikle yüklüydü ve kumarbazı bulacaktı, bundan emindi. O sabah uyandığından beri emindi bundan.

Akşam çökmeye başlarken nereye gittiğini pek düşünmeden kuzeye, meydana doğru ilerledi. Bu yolu o kadar iyi biliyordu ki düşünmesine gerek yoktu. İki denetim noktasından durdurulmadan geçti. Kendinden emin adımları yeterli parolaydı. Bu gece o kaçınılmaz biriydi. Hoş kokulu, leylak havayı solurken, yıldızlar tepesinde parıldarken bulunduğu yer saldırılmazdı. Elinin tersindeki kıllardaki akımı hissetti ve gülümsedi. Kollarında ne olduğu anlaşılmayan bir şeyi tutup bir pencereden haykıran bir adam gördü ve gülümsedi. Yakınlarda bir yerde yağmurla ve erimiş karlarla kabarmış olan Vistül Irmağı gürleyerek denize doğru akıyordu. Hırsız da onun kadar karşı konulmazdı.

Kümülüslerdeki altın renk kayboldu, parlak mavi kararıp geceye dönüştü.

Muranowski Meydanı'na girmek üzereydi ki önünde bir şeyler titreşti, bir rüzgâr esti ve hava birden beyaz konfetilerle doldu. Burada bir düğün olması olanaksızdı herhalde? Döne döne inen parçalardan biri kirpiğine kondu; onu aldı. Bu konfeti değildi: Bir taçyaprağıydı. Onu baş ve işaret parmaklarının arasında ezdi. Parçalanmış dokusundan hoş kokulu bir yağ sızdı.

Bunların nereden geldiğini anlamak için biraz daha yürüdü ve köşeyi dönüp meydana girerken çiçekleriyle muhteşem bir görüntüsü olan, havada asılı duran, bir hayaleti andıran bir ağaç gördü. Köksüz gibiydi, karlı başı yıldız ışıkları tarafından aydınlatılıyordu, gövdesi gölgeliydi. Bu güzellik hırsızın nefesini kesmişti; ağaca sanki vahşi bir hayvanmışçasına, ürkütmekten korkarak yaklaştı. Bir şey midesini bulandırdı. Çiçeklere karşı duyduğu hayranlıkla ya da burada yürümekten aldığı hazla ilgisiz bir şey. Bu haz kaybolmaktaydı. Burada, meydanda onu farklı bir duygu pençesine alıyordu.

Dehşet verici şeylere öyle alışık bir adamdı ki uzun süredir

onu hiçbir şeyin etkileyemeyeceğini düşünmekteydi. Peki niye şimdi ağacın bir metre uzağında durmuş, bakımlı tırnaklarını sinirden avcuna bastırarak o çiçekler şemsiyesine olabilecek en kötü şeyi sergilemesi için meydan okuyordu? Burada korkacak hiçbir şey yoktu. Yalnızca havadaki taç yaprakları, yerdeki gölge. Yine de hafif soluklar alıyor, korkusunun yersiz olduğunu umuyordu.

Haydi, diye düşündü, bana gösterecek bir şeyin varsa bekliyorum.

Sessiz davetiyle birlikte iki şey oldu. Arkasında boğuk bir ses, Lehçe, "Kimsin sen?" diye sordu. Hırsız şaşırarak bir an için gözlerini ağaçtan ayırınca, tam o anda çiçeklerle yüklü dalların altından biri çıktı ve bir an için yıldızların altında kamburunu çıkararak durdu. Hırsız aldatıcı karanlıkta ne gördüğünden tam olarak emin değildi: Belki onun bulunduğu tarafa bakan, gözden kaçmış, saçları yanmış bir yüz. Kabuk bağlamış, bir boğa kadar iri bir ceset. Vasilyev'in dev elleri.

Bunların ya hepsi ya da hiçbiriydi ve o kişi ağacın arkasında gözden kaybolmaktaydı bile, giderken yaralı kafasını dallara sürterek. Kömür gibi kapkara omuzlarına taçyapraklarından bir yağmur çiseliyordu.

"Duydun mu beni?" dedi arkasındaki ses. Hırsız dönmedi. Ağaca bakmayı sürdürdü, gözlerini kısarak, maddeyi yanılsamadan ayırt etmeye çalışarak. Ama o adam, her kimdiyse, gitmişti. Rus olamazdı elbette; mantığa aykırıydı bu. Vasilyev ölmüştü, bir lağımın pisliğinde yüz üstü yatar halde bulunmuştu. Cesedi şimdiden Rus imparatorluğunun ileri karakollarından birine götürülmekteydi muhtemelen. Burada değildi, burada olamazdı. Ama hırsız yine de bu yabancının peşinden gitmek, yalnızca omzuna hafifçe vurmak, dönmesini sağlamak, yüzüne bakmak ve onun Konstantin olmadığını doğrulamak için karşı konulmaz bir istek duyuyordu içinde. Ama artık çok geçti, arkasındaki sorgulayıcı kolunu sertçe kavramış, bir yanıt talep ediyordu. Ağacın dalları artık titremiyordu, taçyaprakları düşmüyordu, adam gitmişti.

Hırsız iç geçirerek sorgulayıcısına döndü.

Önünde duran kişinin yüzünde bir hoş geldin gülümseyişi vardı. Boğuk sesine karşın bir kadındı; kendisine büyük gelen, bir sicimle bağlanmış bir pantolon dışında çıplaktı. Kafası kazınmıştı; ayak tırnakları cilalıydı. Bütün bunları ağacın yarattığı şokun keskinleştirdiği duyularıyla ve onun çıplaklığının verdiği hazla fark etti. Göğüslerinin parlak yuvarlakları kusursuzdu. Yumruklarının açıldığını, avuçlarının onlara dokunmak için can attığını hissetti. Ama belki bu bedeni beğenmekte acele etmişti. Hâlâ gülümseyip gülümsemediğini görmek için başını kaldırıp yüzüne baktı. Gülümsüyordu ama şimdi bu yüze daha dikkatli baktı ve aslında gülümseme diye algıladığı şeyin kalıcı bir özellik olduğunu fark etti. Kadının dudakları kesilmişti. Dişetleri ve dişleri açıktaydı. Yanaklarında korkunç yara izleri vardı, sinirleri koparan ve ağzının açık kalmasına neden olan darbelerden arda kalanlar. Kadının görünüşü karşısında afalladı.

"İstediğin?.." diye söze başladı kadın.

İstemek mi? diye düşündü hırsız, göğüslerine tekrar kaçamak bir bakış fırlatarak. Kadının rahatça sergilediği çıplaklığı, yüzünün doğranmış olmasına karşın tahrik olmasına yol açmıştı. Onunla yatmak fikrini iğrenç buluyordu -bir orgazm o dudaksız ağzı öpmenin bedelini karşılamazdı- ama yine de teklif etse tiksintiye filan boşverip kabul edecekti.

"İstediğin?.." diye tekrar konuştu, o berbat telaffuzlu, ne bir kadınınkini ne de bir erkeğinkini andıran melez sesiyle. Dudakları olmadığından konuşmakta zorlanıyordu. Ancak sorusunu tamamlamayı başardı. "İstediğin kâğıt oynamak mı?"

Kadını tamamen yanlış anlamıştı. Kendisine karşı cinsel ya da başka türden bir ilgi duyduğu yoktu. O yalnızca bir haberciydi. *Mamulyan buradaydı*. Bir tükürüklük mesafedeydi, muhtemelen. Hatta belki şu anda bile kendisini gözlemekteydi.

Ama içindeki karmaşık duygular o anda hissetmesi gereken mutluluğu bulandırıyordu. Bir zafer coşkusu hissetmek yerine kafasının içini dolduran birbirinden tamamen farklı imge-

lerle boğuşuyordu: Çiçekler, göğüsler, karanlık; çok kısa bir an için ona dönen yanmış adamın yüzü; şehvet, korku; bulutların arasından beliren tek bir yıldız. Düşünmeden yanıt verdi:

"Evet, kâğıt oynamak istiyorum."

Kadın başıyla onayladı, döndü ve Vasilyev olmayan adamın dokunuşundan sonra hâlâ dalları sallanmakta olan ağacın yanından yürüyüp meydanı geçti. Hırsız peşinden gitti. Bu aracının yalınayak yürüyüşündeki zarafete bakarken yüzünü unutmak mümkündü. Nereye bastığına aldırmaz görünüyordu. Bir kez bile duraksamadı, yerdeki cam, tuğla ve şarapnel parçalarına karşın.

Onu meydanın karşı tarafındaki büyük bir evin kalıntılarına götürdü. Evin bir zamanlar etkileyici olan ön cephesi hâlâ ayaktaydı; bir girişi bile vardı, kapısı olmasa da. Bunun arkasındaki bir ateşin titreşen ışıkları görülmekteydi. İç kısımların molozları girişten dışarı dökülüp alt kısmı kapamıştı. Bu yüzden kadınla hırsız eve bunlara tırmanıp eğilerek girmek zorunda kaldılar. Loşlukta hırsızın ceketinin kolu bir yere takıldı, kumaş yırtıldı. Kadın yaralanıp yaralanmadığını anlamak için dönüp bakmadı; oysa hırsız yüksek sesle küfretmişti. Kadın, peşinde kendini gülünç denecek kadar beceriksiz hisseden ve tökezleyip duran hırsız olduğu halde tuğla ve kiriş yığınlarının üstünde yürümeyi sürdürdü. Hırsız ateşin ışığında evin içinin büyüklüğünü görebiliyordu; burası bir zamanlar güzel bir evdi mutlaka. Ancak durup inceleyecek zamanı yoktu. Kadın şimdi ateşin yanından geçmişti ve bir merdiveni çıkmaktaydı. Onu kan ter içinde takip etti. Ateş harladı, hırsız dönüp o tarafa baktı ve ateşin öteki tarafında birinin durduğunu, alevlerin ardında gizlendiğini gördü. O bakarken ateş daha da canlandı ve parlak noktacıklar bir takımyıldız gibi göğe fırladı.

Kadın merdiveni çıkıyordu. Peşinden koştu; duvardaki -ateşin oluşturduğu- gölgesi devasaydı. O daha yarı yoldayken kadın merdiveni çıkmıştı bile ve şimdi ikinci bir girişe dalıp gözden kaybolmuştu. Onu elinden geldiğince çabuk takip etti ve aynı girişten geçti.

Ateşin ışığı şimdi içine girdiği odayı ancak aralıklarla aydınlatıyordu ve ilk başta hiçbir şey seçemedi.

"Kapıyı kapa" dedi biri. Bunun kendisine söylendiğini idrak etmesi birkaç saniye aldı. Yarı döndü, el yordamıyla kapı kolunu aradı, sonra kapının kolunun olmadığını fark edince kapıyı gıcırdatarak itti.

Bunu yaptıktan sonra tekrar odaya baktı. Kadın iki üç metre kadar önünde, ayakta durmaktaydı; sürekli eğleniyormuş gibi görünen yüzü kendisine bakmaktaydı; gülümsemesi gri bir oraktı.

"Ceketin" dedi kadın ve ellerini uzatıp çıkarmasına yardım etti. Sonra görüş alanından çıktı ve hırsızın uzun arayışının hedefi gözler önüne serildi.

Ancak ilk dikkat ettiği şey Mamulyan değildi. Onun arkasındaki, duvara yaslanmış olan tahtadan, üç kanatlı, oyma bir panoydu; o loşlukta bile altın sarısı ve kızıl ve mavi renklerle parıldayan bir gotik şaheseriydi. Savaş ganimetleri, bir kiliseden çıkmış olmalı, diye düşündü hırsız; demek bu piç kurusu servetini bunlara harcıyor. Şimdi tahta panonun önündeki adama bakıyordu. Adamın oturduğu masada balmumuna batmış olan tek bir fitil duman tüttürerek yanmaktaydı. Kumarbazın yüzünü aydınlatan ışığı parlak ama titrekti.

"Evet Hacı" dedi adam, "beni buldun işte. Sonunda."

"Sen *beni* buldun, kesinlikle" diye karşılık verdi hırsız; tam Vasilyev'in tahmin ettiği gibi olmuştu.

"Bir iki el oynamak istiyormuşsun, öyle duydum. Doğru mu?"

"Neden olmasın?" Elinden geldiğince kayıtsız görünmeye çalışıyordu, kalbi göğsünde bir çifte davul gibi atsa da. Şimdi kumarbazın önünde kendisini acınacak kadar hazırlıksız hissediyordu. Saçları terden alnına yapışmıştı; ellerinde tuğla tozları, tırnak altlarında pislikler vardı: Tam da olduğum gibi, bir hırsız gibi görünüyor olmalıyım, diye düşünerek ezilip büzüldü.

Mamulyan'sa tam tersine bir uygunluk abidesiydi. Yalın giysilerinde -siyah kravat, gri takım- bir vurguncu olduğunu ele

verecek hiçbir şey yoktu. Efsane, bir borsa tellalına benziyordu. Yüzü, tıpkı giysileri gibi, acımasızca sade, gergin ve pürüzsüz cildi yavan balmumu alevinin ışığında donuktu. Altmışlarında görünüyordu, avurtları hafifçe çöküktü, burnu iri ve aristokratikti; alnı geniş ve yüksekti. Saçları kafasının gerisine dek çekilmişti; geriye kalanlar tüysü ve beyazdı. Ama duruşunda narinlik ya da bitkinlik belirtisi yoktu. Sandalyesinde dimdik oturuyordu ve atik elleri bir deste oyun kartını sevecen bir tanışıklıkla yayıp toplamaktaydı. Yalnızca gözleri hırsızın düşlemiş olduğu gibiydi. Böylesine çıplak gözler bir borsa tellalına ait olamazdı. Böylesine buzsu, amansız gözler.

"Geleceğini umuyordum Hacı. Er ya da geç" dedi. İngilizcesi aksansızdı.

"Geç mi kaldım?" diye sordu hırsız, yarı-alaycı bir tavırla.

Mamulyan oyun kartlarını bıraktı. Bu soruyu epey ciddiye almışa benziyordu. "Göreceğiz." Duraksadıktan sonra devam etti, "Çok yüksek bedellerle oynadığımı biliyorsundur elbette."

"Duymuştum."

"Eğer şimdi, daha ileri gitmeden çekilmek istersen bunu kesinlikle anlarım." Bu kısa konuşmada ironiden eser yoktu.

"Oynamamı istemiyor musun?"

Mamulyan ince, kuru dudaklarını birbirine bastırdı ve kaşlarını çattı. "Tam tersine" dedi, "oynamanı çok istiyorum."

Sesinde çok hafif bir dokunaklı hava vardı -ya da yok muydu?- Hırsız bunun, Mamulyan'ın istemeden kendini ele vermesi mi, yoksa becerikli bir kandırmaca mı olduğunu bilemiyordu. "Ama borçlarını ödemeyenlere karşı..." diye konuşmayı sürdürdü, "pek anlayışlı değilimdir."

"Teğmeni mi kastediyorsun?" diye şansını denedi.

Mamulyan ona gözlerini dikti. "Tanıdığım bir teğmen yok" dedi kuru bir sesle. "Yalnızca kumarbazları tanırım ben, benim gibileri. Birkaçı iyidir, çoğuysa değildir. Hepsi buraya cesaretlerini sınamak için gelir, tıpkı senin gibi."

Desteyi tekrar eline almıştı ve kartlar sanki canlıymışçasına hareket ediyordu. Mide bulandırıcı ışıkta elli iki güve titre-

şiyordu, herbiri bir öncekinden biraz farklıydı. Neredeyse edepsizce güzeldiler; parlak ve düz yüzeyleri hırsızın aylardır gördüğü en kusursuz şeydi.

"Oynamak istiyorum" dedi, kartların hipnotik geçişlerine direnerek.

"Öyleyse otur Hacı" dedi Mamulyan, sanki bu konuda zaten şüpheye asla yer olmamışçasına.

Kadın neredeyse hiç ses çıkarmadan arkasına bir sandalye çekti. Hırsız otururken Mamulyan'ın gözlerine baktı. Bu neşesiz gözlerde ona zarar vermek isteyecek bir şeyler var mıydı? Hayır, hiçbir şey yoktu. Orada korkacak hiçbir şey yoktu.

Bu davet için mırıldanarak teşekkür ettikten sonra gömleğinin kol düğmelerini açtı ve yenlerini katlayarak oyuna hazırlandı.

Bir süre sonra oyun başladı.

İKİNCİ BÖLÜM

Sığınak*

Şeytan kesinlikle var olan en kötü şey değildir; ben onunla bir işim olmasını insanların pek çoğuyla olmasına yeğlerim. O anlaşmalarına yeryüzündeki pek çok dolandırıcıdan daha sadık kalır. Aslında ödeme vakti geldiğinde tam zamanında çıkagelir; saatin on ikiyi vurması gibi, o da kendisine satılmış olan ruhu alır ve paşa paşa evine, Cehennem'e geri döner. O yalnızca bir iş adamıdır, olması gerektiği gibi.

J. N. Nestroy, *Hollenangst*

* *Asylum*: 1) Sığınak; 2) Koruma, himaye; 3) Akıl hastanesi ÇN

I

Takdir-i İlahi

5

Wandsworth Hapishanesi'nde altı yıl yattıktan sonra Marty Strauss beklemeye alışmıştı. Her sabah yıkanıp tıraş olmak için beklemiş, yemek yemek için beklemiş, tuvalete gitmek için beklemiş, özgür olmak için beklemişti. Öyle çok beklemişti ki. Bu cezanın bir parçasıydı elbette; tıpkı bu kasvetli öğle sonrasında yapmak için çağrıldığı mülakat gibi. Ama beklemek ona kolay gelmişti, oysa mülakatları hep zor bulmuştu. Bürokrasinin ilgisinden nefret ediyordu; Disiplin Raporları'yla kabaran Şartlı Tahliye Dosyası'ndan, Ev Koşulları Raporu'ndan, Psikiyatrik Değerlendirmeler'den; birkaç ayda bir kaba bir memurun önünde soyunuk halde durup ondan ne kadar iğrenç biri olduğunu işitmekten. Bu onu öyle yaralıyordu ki bir daha asla iyileşmeyeceğinden emindi. İmalı sözlerle ve yıkılmış umutlarla dolu o sıcak odaları asla unutmayacaktı. Onları sonsuza dek düşlerinde görecekti.

"İçeri gel Strauss."

Oda son kez geldiğinden beri değişmemiş, yalnızca daha da berbatlaşmıştı. Masanın öteki tarafındaki adam da değişmemişti. Adı Somervale'di ve Wandsworth'de onun un ufak edilmesi için her gece dua eden bir sürü mahkûm vardı. Bu gün plastikle kaplı masada yalnız değildi.

"Otur Strauss."

Marty, Somervale'in yanındaki adama baktı. Bir hapishane görevlisi değildi. Üstündeki takım fazla şıktı, tırnakları fazla

iyi manikürlüydü. Orta yaşlarının sonlarında gibi görünüyordu, sağlam yapılıydı ve burnu hafifçe yamuktu, sanki bir zamanlar kırılmış ve kemiği doğru kaynamamış gibi. Somervale adamı tanıttı.

"Strauss. Bu Bay Toy..."

"Merhaba" dedi Marty.

Bronz tenli adam bakışına karşılık verdi; dürüstçe bir değerlendirme vardı bu bakışta.

"Tanıştığımıza sevindim" dedi Toy.

İncelemesi basit bir meraktan fazlasını içeriyordu ama görecek ne vardı ki? Elinde ve yüzünde zaman olan bir adam. Aşırı kötü yemek yemekten ve az egzersiz yapmaktan tembelleşmiş bir beden, çirkin bir bıyık, sıkıntıyla donuklaşmış bir çift göz. Marty kendi görünüşünün her sıkıcı ayrıntısını biliyordu. Artık ikinci bir bakışa değmeyen biriydi. Yine de o mavi gözler açıkça etkilenmiş bir biçimde bakmayı sürdürüyordu.

"Konuya gelsek iyi olur" dedi Toy, Somervale'e. Avuçlarını masaya koydu. "Bay Strauss'a ne kadarını anlattınız?"

Bay Strauss. Bu neredeyse unutulmuş bir ön ekti.

"Ona hiçbir şey anlatmadım" diye yanıtladı Somervale.

"O halde en baştan başlamalıyız" dedi Toy. Sandalyesinde geriye yaslandı, ellerini masadan çekmeden.

"Nasıl isterseniz" dedi Somervale, kendisini açıkça önemli bir konuşma yapmaya hazırlayarak. "Bay Toy..." diye söze başladı.

Ama daha fazla konuşamadan ziyaretçisi araya girdi.

"İzin verirseniz" dedi Toy, "belki durumu en iyi ben özetleyebilirim."

"Nasıl isterseniz" dedi Somervale. Gücenikliğini güç bela gizleyerek ceketinin cebinde sigara aradı. Toy ona aldırmadı. O çarpık yüz Marty'ye bakmayı sürdürüyordu.

"İşverenim..." diye söze başladı Toy, "...Joseph Whitehead adında biridir. Bu sana bir şey ifade ediyor mu bilmem?" Yanıt beklemeden devam etti. "Adını duymamışsan bile kurduğu Whitehead Şirketi'ni işitmişsindir şüphesiz. Avrupa'daki en büyük ilaç imparatorluklarından biridir..."

Bu ad Marty'ye yabancı gelmedi. Bir skandalla ilgili çağrışımlar yaptı. Ama umutlarını boşa çıkaracak kadar belirsizdi ve bunun üstünde fazla düşünecek vakti yoktu, çünkü Toy kendini kaptırmış gidiyordu.

"...Bay Whitehead şimdi altmışlarının sonlarında da olsa hâlâ şirketi yönetmeyi sürdürüyor. Kendi kendisini yetiştirmiş bir adamdır, anlıyorsun ya ve yaşamını şirketine adamış biridir. Ama şimdi eskiden olduğu kadar göz önünde bulunmamayı yeğliyor..."

Strauss'un zihninde ansızın bir ön sayfa fotoğrafı belirdi. Elini patlayan bir flaşa karşı kaldıran bir adam. Pusuda bekleyen bir paparazzi tarafından kamu tüketimi için çalınan bir an.

"...Kamunun ilgisinden neredeyse tamamen uzakta durmaya çalışıyor ve eşinin ölümünden beri sosyal yaşantısını da sınırlandırdı..."

Strauss, o istenmeyen ilgiyi paylaşan, o çiğ ışığın altında bile büyüleyici güzellikte görünen bir kadını anımsadı. Belki de Toy'un sözünü ettiği kadın buydu.

"...Şirketini göz önünde bulunmadan yönetmeyi yeğliyor; boş vakitlerinde de toplumsal sorunlarla ilgileniyor. Bunların arasında hapishanelerdeki aşırı kalabalık ve genel olarak hapishane koşullarının kötüleşmesi de var."

Bu son sözün bir iğneleme olduğu belliydi ve Somervale'i ölümcül bir netlikle buldu. Somervale yarısı içilmiş sigarasını ince kalay levhadan kül tablasında söndürdü ve diğer adama ters ters baktı.

"Yeni bir koruma görevlisine gereksinim duyduğunda..." diye devam etti Toy, "...Bay Whitehead her zamanki yöntemi izleyip iş bulma bürolarına başvurmaktansa şartlı tahliye edilecek olanlar arasından uygun bir aday aramayı yeğledi."

Beni kastediyor olamaz, diye düşündü Strauss. Bu fikir inanamayacağı kadar güzel ve saçmaydı. Ama yine de, eğer sorun bu değilse, Toy niye buradaydı peki ve bu boş laflara ne gerek vardı?

"Ceza süresini doldurmak üzere olan birini arıyor. Hem

ona hem de bana göre, yeni bir iş ve özgüvenle topluma yeniden kazandırılmayı hak eden birini. Senin durumuna dikkatim çekildi Martin. Sana Martin diyebilir miyim?"

"Genellikle Marty derler."

"Tamam. Marty olsun. Açıkçası seni umutlandırmak istemiyorum. Senin dışında pek çok adayla da görüşüyorum. Tabii sonunda hiçbirinizi uygun bulmayabilirim. Bu noktada yalnızca sana böyle bir teklif yapılsa, kabul edip etmeyeceğini öğrenmek istiyorum."

Marty gülümsemeye başladı. Dıştan değil ama içten, Somervale'in göremeyeceği yerden.

"Sorumu anlıyor musun?"

"Evet. Anlıyorum."

"Joe... Bay Whitehead... kendini tamamen ona adayacak birine ihtiyaç duyuyor. İşverenine zarar gelmesindense kendi yaşamını tehlikeye atmaya istekli olacak birine. Şimdi, bunun çok şey istemek olduğunu biliyorum."

Marty'nin alnı kırıştı. Bu gerçekten de çok şeydi, özellikle de Wandsworth'de altı buçuk yıl boyunca yalnızca kendine güvenerek yaşamak üzerine aldığı derslerden sonra. Toy, Marty'nin duraksamasını hemen sezdi.

"Bu seni rahatsız etti" dedi.

Marty hafifçe omuz silkti. "Evet ve hayır. Yani, benden daha önce hiç bunu yapmam istenmedi. Size bir başkası için ölmeye can attığım gibi saçma sapan bir şey söylemek istemiyorum, çünkü bu doğru değil. Bunun doğru olduğunu söylesem yalan söylemiş olurdum."

Toy başını sallayarak Marty'nin devam etmesini istedi.

"Hepsi bu" dedi.

"Evli misin?" diye sordu Toy.

"Ayrıldım."

"Boşanma işlemlerinin yapılıp yapılmadığını sorabilir miyim?"

Marty yüzünü buruşturdu. Bundan söz etmekten nefret ediyordu. Bu onun *yarasıydı*, yalnızca o bakımını yapabilir ve

üzerinde endişelenebilirdi. Hiçbir bir mahkûm ona bu hikâyeyi anlattıramamıştı; yemekten ve porno dergilerinden başka hiçbir şeyden konuşmayan Feaver'dan önceki hücre arkadaşının sabahın üçündeki günah çıkartma seansları sırasında bile. Ama şimdi bir şey söylemesi gerekiyordu. Nasılsa ayrıntıları çoktan bir biçimde öğrenmişlerdi. Toy, Charmaine'in kiminle ne yaptığını kendisinden daha iyi biliyordu muhtemelen.

"Charmaine'le ben..." Bu duygu düğümünü ifade edecek sözcükler bulmaya çalıştı ama kaba bir cümleden başka hiçbir şey çıkmadı ağzından. "Tekrar bir araya gelme olasılığımızın olduğunu pek sanmıyorum, sorduğunuz buysa eğer."

Toy, Marty'nin sesindeki gerginliği algılamıştı; Somervale de. Toy meydana çıktığından beri memur ilk kez bu konuşmayla ilgilenmeye başlamıştı. Benim konuşarak bu işi kaybetmemi izlemek istiyor, diye düşündü Marty; Somervale'in yüzündeki beklentiyi görebiliyordu. Lanet olsun, ona bu zevki tattırmayacaktı.

"Sorun değil" dedi Marty kuru bir sesle. "Ya da sorunsa da, benim sorunum. Hâlâ dışarı çıktığımda beni bekliyor olmayacağı gerçeğine alışmaya çalışıyorum. Hepsi bu, gerçekten."

Toy şimdi gülümsüyordu, samimi bir gülümsemeyle.

"Gerçekten Marty..." dedi, "...özel yaşamına burnumu sokmak istemiyorum. Yalnızca durumun bütün gerçeklerini anladığımızdan emin olmak istiyorum. Bay Whitehead tarafından işe alınırsan malikânesinde onunla birlikte yaşaman gerekecek ve işinin gerekli bir koşulu da Bay Whitehead ya da ben izin vermedikçe oradan ayrılamaman olacak. Bir başka deyişle, koşulsuz bir özgürlüğe adım atıyor olmayacaksın. Kesinlikle hayır. Malikâneyi bir tür açık hapishane olarak düşünebilirsin. Böyle kısıtlamalara karşı gelmeyi kolaylaştıracak herhangi bir bağının olup olmadığını bilmek benim için önemli."

"Evet, anlıyorum."

"Dahası, eğer herhangi bir nedenden dolayı Bay Whitehead'le olan ilişkin tatminkâr olmazsa, eğer sen ya da o bu işin uygun olmadığını hissederseniz o zaman korkarım..."

"...cezamı tamamlamak üzere buraya geri gönderilirim."

"Evet."

Sıkıntılı bir sessizlik oldu; Toy hafifçe iç geçirdi. Dengesini tekrar kazanması yalnızca bir saniyesini aldı, sonra yeni bir yönde ilerlemeye başladı.

"Yalnızca birkaç soru daha sormak istiyorum. Boks yaptın, değil mi?"

"Biraz. Bir süre önce..."

Toy hayal kırıklığına uğramış göründü. "Bıraktın mı?"

"Evet" diye yanıtladı Marty. "Bir süre vücut geliştirmeye devam ettim."

"Herhangi bir savunma eğitimin var mı? Judo? Karate?"

Marty yalan söylemeyi düşündü ama bunun ne faydası olacaktı ki? Toy'un tek yapması gereken Wandsworth'deki gardiyanlara sormaktı. "Hayır" dedi.

"Yazık."

Marty'nin karnı büzüldü. "Ama sağlıklıyım" dedi. "Ve güçlüyüm. Öğrenebilirim." Sesine bir yerlerden hiç de hoş olmayan bir titremenin giriverdiğinin farkındaydı.

"Korkarım bir öğrenciye ihtiyacımız yok" diye belirtti Somervale, sesindeki zafer duygusunu güçlükle bastırarak.

Marty, Somervale'in sülüksü varlığını gizlemeye çalışarak masada öne eğildi.

"Bu işi yapabilirim Bay Toy" diye ısrar etti. "Bu işi yapabileceğimi *biliyorum*. Yalnızca bana bir şans verin..."

Sesindeki titreme artıyordu, karnı bir akrobattı. Şimdi, pişman olacağı bir şey söylemeden ya da yapmadan dursa iyi olurdu. Ama sözler ve duygular gelmeyi sürdürüyordu.

"Bunu yapabileceğimi kanıtlamam için bana bir fırsat verin. Çok şey istemiyorum, değil mi? Ve eğer yüzüme gözüme bulaştırırsam bu *benim hatam* olur, anlıyor musunuz? Yalnızca bir şans, tek istediğim bu."

Toy başını kaldırıp ona acısını paylaşır bir ifadeyle baktı. Her şey bitmiş miydi yani? Çoktan kararını vermiş miydi -bir tek yanlış cevap işi bozar- ve şimdiden zihninde evrak çantası-

nı kapayıp *Strauss*, M. dosyasını iki unutulmuş mahkûmun arasına tekrar sıkıştırması için Somervale'in yapışkan ve soğuk ellerine geri mi veriyordu?

Marty dilini ısırdı ve rahatsız sandalyesinde geriye yaslanarak bakışlarını titreyen ellerinde odakladı. Toy'un yüzündeki ezik inceliğe bakamazdı, içini bu kadar açtıktan sonra. Toy içindekileri bütün o incinmişliklere ve eksikliklere dek görecekti, ah, evet ve buna katlanamazdı.

"Duruşmanda..." dedi Toy.

Bu sefer ne vardı? Niye ıstırabını uzatıyordu? Marty'nin tek istediği hücresine, Feaver'ın ranzasında oturmuş oyuncak bebekleriyle oynadığı, içinde sığınabileceği bildik bir monotonluğun hüküm sürdüğü yere geri dönmekti. Ama Toy söyleyeceklerini bitirmemişti; gerçeği istiyordu, gerçeği, yalnızca gerçeği.

"Duruşmanda hırsızlığa karışmandaki temel itkinin büyük kumar borçlarını ödemek olduğunu söylemişsin. Doğru mu?"

Marty dikkatini ellerinden ayakkabılarına yöneltmişti. Bağları çözülmüştü ve iki düğüm atılabilecek kadar uzun olsalar da Marty'nin karışık düğümler atacak kadar sabrı olmamıştı hiç. Basit bir fiyonktan hoşlanıyordu. Bir fiyongu çözmeniz gerektiğinde çekiveriyordunuz ve ta ta! -büyü gibi- ortadan kayboluveriyordu.

"Doğru mu?" diye tekrar sordu Toy.

"Evet, doğru" dedi Marty ona. Battı balık yan giderdi; niye hikâyesini bitirmesindi ki? "Dört kişiydik. İki tabancamız vardı. Bir banka kamyonetini soymaya çalıştık. İşler denetimden çıktı." Başını kaldırdı, Toy pür dikkat izliyordu. "Şoför karnından vuruldu. Daha sonra öldü. Hepsi dosyada yazılı, değil mi?" Toy başıyla onayladı. "Peki kamyonet? O da dosyada yazılı mı?" Toy yanıt vermedi. "Boştu" dedi Marty. "Baştan hata yapmıştık. O lanet olasıca şey boştu."

"Peki ya borçlar?"

"Ha?"

"Macnamara'ya olan borçların. Hâlâ duruyor mu?"

Herif gerçekten Marty'nin sinirine dokunmaya başlıyordu. Ona buna birkaç biner dolar borcu varsa bundan Toy'a neydi ki? Bu yalnızca buradan efendice çıkıp gidebilsin diye yapılmış sempatikçe bir kamuflajdı.

"Bay Toy'un sorusuna cevap ver Strauss" dedi Somervale.

"Bundan size ne?"

"Merak ettim" dedi Toy açıkça.

"Anlıyorum."

Merakın yerin dibine batsın gıcık herif, diye düşündü Marty. Ondan alabilecekleri itiraflar bu kadardı.

"Şimdi gidebilir miyim?" diye sordu.

Başını kaldırıp baktı. Toy'a değil, sigara dumanının ardında, görüşmenin bir facia olmasından tatmin olmuş bir halde sırıtmakta olan Somervale'e baktı.

"Sanırım gidebilirsin Strauss" dedi Somervale. "Bay Toy'un başka sorusu yoksa tabii."

"Hayır" dedi Toy, ölü bir sesle. "Hayır, tatmin oldum."

Marty hâlâ Toy'la göz göze gelmekten sakınarak ayağa kalktı. Küçük oda çirkin seslerle doluydu. Sandalyenin ayaklarının döşemede gıcırdaması, Somervale'in sigara tiryakilerine özgü hırıltılı öksürüşü. Toy notlarını toparlıyordu. Bitmişti.

Somervale "Gidebilirsin" dedi.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bay Strauss" dedi Toy, Marty'nin arkasından. Marty düşünmeksizin dönünce adamın gülümseyerek elini uzatmakta olduğunu gördü. Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bay Strauss.

Marty başını salladı ve el sıkıştılar.

"Zamanınızı ayırdığınız için teşekkürler" dedi Toy.

Marty kapıyı arkasından kapadı ve merdiven sahanlığı görevlisi Priestley'nin refakatinde hücresine geri döndü. Hiçbir şey konuşmadılar.

Marty binanın çatısının üstünde süzülen, lezzetli lokmaların peşinde merdiven sahanlığı tırabzanlarına inen kuşları izledi. Canları ne zaman isterse gelip gidiyor, tüneyecek duvar oyukları buluyor, bağımsızlıklarını dünyanın en doğal şeyiymiş-

çesine kabul ediyorlardı. Onları kıskanmıyordu. Ya da, kıskansa bile, şimdi bunu kabul etmenin zamanı değildi.

6

On üç gün geçti ve Toy'dan ya da Somervale'den ses seda çıkmadı. Marty'nin gerçekten böyle bir şey beklediği de yoktu ya. Şansını kaybetmişti; Macnamara hakkında konuşmayı reddetmesi her şeyin üstüne tuz biber ekmişti. Böyle yapmakla içindeki son umutları da söndürmeyi ummuştu. Bunda başarısız olmuştu. Toy'la yaptığı görüşmeyi ne kadar unutmaya çalışırsa çalışsın bunu başaramıyordu. Bu karşılaşma çok kötü bir biçimde dengesini bozmuştu ve dengesizliği onu meydana getiren neden kadar rahatsız ediciydi. Artık kayıtsızlık sanatını öğrendiğini sanmıştı, tıpkı çocukların sıcak suyun haşladığını öğrenmeleri gibi: Acı veren deneyimlerle.

Pek çok acı veren deneyimi olmuştu. Hapishanedeki ilk on iki ayında karşısına çıkan her şeyle ve herkesle savaşmıştı. O yıl hiç arkadaş edinmemiş, sistem üzerinde de olumlu bir izlenim bırakmamıştı. Çektiklerine karşılık eline geçen yalnızca çürükler ve kötü zamanlar olmuştu. İkinci yıl, yenilgi tarafından yola getirildiğinden, kişisel savaşıyla birlikte gizlenmeye çekilmişti. Vücut geliştirme ve boks yapmaya başlamış, dikkatini, hak edenleri cezalandırmanın zamanı geldiğinde kendisine iyi hizmet edecek bir vücut geliştirip bunu ayakta tutmak gibi bir uğraş üstünde yoğunlaştırmıştı. Ama üçüncü yılın ortasında, yalnızlık işe karışmıştı: Kendi kendisine çektirdiği hiçbir cezanın (her gün acının sınırına ve ötesine dek zorlanan kaslar) gizleyemediği bir sızı. O yıl, kendisiyle hapisliği arasında bir ateşkes anlaşması yapmıştı. Bu sıkıntılı bir barıştı ama o andan sonra işler iyiye gitmeye başladı. O yankılı koridorlarda, hücresinde ve hoş deneyimlerin şimdi uzak birer anı olduğu, kafasının giderek ufalan yerleşim bölgesinde kendini evinde gibi hissetmeye başlamıştı.

Dördüncü yıl yeni dehşetler getirmişti. O yıl yirmi dokuz yaşındaydı. Otuz yaşı iri ve korkunç bir biçimde tepesinde bekliyordu ve daha gençken, harcayabileceği bir sürü zamanı varken, kendi yaşındaki adamları nasıl yaşlı olarak gördüğünü çok iyi anımsıyordu. Acı veren bir farkına varmaydı bu ve o eski klostrofobisi (demir parmaklıkların değil, kendi yaşamının ardında kısılı kalmak) her zamankinden de güçlü bir biçimde geri gelmiş ve beraberinde yeni, delice bir cesareti getirmişti. Dövmelerini o yıl kazanmıştı: Sol pazusunda kızıl ve mavi bir şimşek, sağındaysa "ABD" yazısı vardı. Yılbaşından hemen önce Charmaine ona yazıp belki de en iyisinin boşanmak olduğunu söylemişti; buna aldırmamıştı bile. Ne yararı vardı ki? En iyi derman kayıtsızlıktı. Bir kez yenilgiyi kabullendiğinizde yaşam kuş tüyünden bir yatağa dönüşüyordu. Bu bilgeliğin ışığı altında beşinci sene tatlı bir esinti gibi geçti. Uyuşturucu bulabiliyordu, deneyimli bir mahkûm olmanın nüfuzuna sahipti, özgürlüğü dışında her lanet olası şeye sahipti ve onun için de bekleyebilirdi.

Ve sonra Toy çıkagelmişti ve adamın adını duyduğunu unutmaya ne kadar uğraşırsa uğraşsın o yarım saatlik görüşmeyi durmadan kafasında evirip çevirmeye, sanki içinde bir kehanet parçası bulabilirmişçesine konuşulanların her ayrıntısını incelemeye başladığını fark etti. Bu sonuçsuz bir çabaydı elbette ama kafasındaki tekrarları durdurmadı ve bu işlem giderek kendine özgü bir biçimde rahatlatıcı olmaya başladı. Bundan kimseye söz etmedi; Feaver'a bile. Bu onun sırrıydı: Oda, Toy, Somervale'in zaferi.

Toy'la yaptığı görüşmeden sonraki ikinci haftanın Pazar gününde Charmaine ziyarete geldi. Görüşme her zamanki gibi bir felaketti. Deniz aşırı bir telefon görüşmesi gibiydi, bütün zamanlama soru ve yanıt arasındaki duraksama tarafından bozuluyordu. Durumu tatsızlaştıran odadaki diğer konuşmaların gürültüsü değildi, durum zaten tatsızdı. Artık bu gerçek görmezden gelinemezdi. İlk başlardaki, durumu kurtarma çabalarından çoktan vazgeçmişti. Akrabaların ve arkadaşlarının sağlıklarına

ilişkin buz gibi sorulardan sonra ayrılmanın ayrıntılarına geçmişlerdi.

İlk mektuplarında ona pek çok şey yazmıştı: *Çok güzelsin Charmaine. Geceleri seni düşünüyorum, sürekli seni düşlüyorum.*

Ama sonra Charmaine'in yüz hatları belirsizleşmeye başlamıştı -onu altında yatarken gördüğü düşler de kesilmişti zaten- ve bir süre daha mektuplarında rol yapmasına karşın sevgi sözleri açıkça sahte gibi gelmeye başlamıştı ve böyle mahrem şeyler yazmaktan vazgeçmişti. Ona yüzünü düşündüğünden bahsetmek ergence gelmişti; Charmaine onun yirmi yaşındaki bir delikanlı gibi karanlıkta terleyip kendi kendisine dokunduğunu hayal edecekti, başka ne düşünecekti ki? Onun bunu düşünmesini istemiyordu.

Şimdi düşünüyordu da, belki bu noktada hata yapmıştı. Belki de evliliklerinin çöküşü orada başlamıştı, kendini gülünç hissedip aşk mektupları yazmaktan vazgeçmesiyle. Ama Charmaine de değişmemiş miydi? Şimdi bile kendisine böylesine çıplak bir şüpheyle bakıyordu.

"Flynn selam söyledi."

"Ya? İyi. Onunla görüşüyor musun?"

"Arada sırada."

"Neler yapıyor?"

Charmaine ona değil saate bakmaya başlamıştı ve Marty bundan memnundu. Bu ona Charmaine'i rahatça inceleme şansını veriyordu. Yüz hatlarının gevşemesine izin verdiğinde Charmaine'i hâlâ çekici buluyordu. Ama artık ona karşı tepkilerinde tamamen denetim sahibi olduğuna inanıyordu. Ona oldukça kayıtsız bir biçimde bakabiliyordu... yarı saydam kulak memelerine, ensesinin kıvrımına. Hapishane ona en azından bunu öğretmişti: Elde edemeyeceği şeyi istememeyi.

"Ah, durumu iyi..." diye yanıtladı Charmaine.

Dikkatini tekrar konuşmaya yöneltmesi bir saniyesini aldı; kimden söz ediyordu? Ah evet: Flynn'den. İşte hiç pis işlere bulaşmamış bir adam. Bilge Flynn, parlak Flynn.

"En iyi dileklerini yolluyor" dedi Charmaine.

"Söyledin" diye anımsattı ona.

Bir başka duraksama. Her geldiğinde konuşmaları daha sıkıntılı oluyordu. Kendisinden çok Charmaine için. Tükürürcesine söylediği her sözcükte bir travma yaşıyordu sanki.

"Gidip avukatlarla tekrar görüştüm."

"Ah, evet."

"Anlaşılan her şey yolunda gidiyor. Kâğıtların gelecek ay hazır olacağını söylediler."

"Ne yapmam gerekiyor, yalnızca onları imzalayacak mıyım?"

"Şey... ev ve birlikte aldığımız şeyler hakkında konuşmamız gerektiğini söylediler."

"Ev zaten sende."

"Ama bizim, öyle değil mi? Yani, ikimize ait. Ve buradan çıktığında yaşayacak bir yere, eşyalara ihtiyacın olacak."

"Evi satmak mı istiyorsun?"

Bir başka lanet olası duraksama. Charmaine sanki yüzeye çıkması kesin olan banalliklerden çok daha önemli bir şeyleri söylemenin eşiğinde titriyordu.

"Üzgünüm Marty" dedi.

"Niçin?"

Başını salladı, hafifçe. Saçları parıldadı.

"Bilmem" dedi.

"Bu senin suçun değil. Hiçbiri senin suçun değil."

"Elimde değil..."

Sustu ve başını kaldırıp ona baktı; korkusunun aciliyeti içinde -bu muydu, korku muydu?- bu soğuk odalarda yaptıkları o bir düzine kadar duygusuz konuşmadakinden çok daha canlı görünmeye başlamıştı ansızın. Gözleri sıvılaşıyor, yaşlarla doluyordu.

"Ne oldu?"

Charmaine ona baktı, gözyaşları yanaklarından akıyordu.

"Char... ne oldu?"

"Her şey bitti Marty" dedi, sanki bu gerçeğin ilk kez farkına varmışçasına; gitti, bitti, hoşçakal.

Başıyla onayladı; "Evet."

"Beni suçlamanı..." Durdu, duraksadı, sonra tekrar denedi. "Beni suçlamamalısın."

"Seni suçlamıyorum. Seni asla suçlamadım. Tanrım, buradaydın, değil mi? Hep geldin. Seni burada görmekten nefret ediyorum, biliyorsun. Ama geldin, sana ihtiyacım olduğunda buradaydın."

"Her şeyin yoluna gireceğini sandım" dedi, sanki o konuşmamışçasına devam ederek. "Gerçekten. Kısa sürede dışarı çıkacağını sandım... bilirsin, belki tekrar işleri yoluna koyabilirdik. Hâlâ evimiz vardı. Ama bu son birkaç yıl içinde her şey yıkılmaya başladı."

Onun acı çekmesini izlerken düşündü: Bunu unutmayı asla başaramayacağım, çünkü ben neden oldum ve Tanrının dünyasındaki en sefil boktan varlık benim, çünkü bak ne yaptım. İlk başlarda ağlamıştı elbette ve kendisine gönderdiği mektuplar da acıyla ve yarı kapalı suçlamalarla doluydu ama şimdi sergilediği, yüzeye çıkan bu ıstırap çok daha derindi. Yirmi iki yaşındaki birinden gelmiyordu bir kere, olgun bir kadından geliyordu ve buna neden olmuş olmak ona derin bir utanç hissettiriyordu, artık hissetmeyeceğini sandığı kadar derin bir utanç.

Charmaine burnunu bir kâğıt mendille sildi.

"Her şey karmakarışık" dedi.

"Evet."

"Tek istediğim işleri tekrar yoluna koymak."

Saatine alelacele, zamanı anlayamayacak kadar çabuk bir bakış fırlatıp ayağa kalktı.

"Gitsem iyi olacak Marty" dedi.

"Randevun mu var?"

"Hayır..." diye yanıtladı, inandırıcı kılmak için çaba göstermediği bir yalandı bu, "biraz alışveriş yapmayı düşünüyorum. Bana hep kendimi iyi hissettirir. Beni tanırsın."

Hayır, diye düşündü Marty. Seni tanımıyorum. Bir zamanlar belki, ki bundan da emin değilim ama tanıdığım farklı bir

sendin ve Tanrım, onu özlüyorum. Kendini durdurdu. Onunla böyle ayrılmamalıydı; geçmişteki görüşmelerinden bunu biliyordu. İşin sırrı soğuk olmakta, resmi bir havayla ayrılmaktaydı, böylece hücresine dönüp onu bir sonraki görüşmeye dek unutabilirdi.

"Anlamanı istedim" dedi Charmaine. "Ama çok iyi açıklayabildiğimi sanmıyorum. Lanet olsun, her şey öyle karmakarışık ki."

Hoşçakal demedi; tekrar ağlamaya başlamıştı ve Marty onun, avukatların verdiği önerilere uymaktan son anda vazgeçmekten -zayıflıktan ya da sevgiden ya da her ikisinden dolayı- korktuğundan emindi ve arkasına bakmadan yürümekle bu olasılığı uzakta tutuyordu.

Yenilmiş bir halde hücresine geri döndü. Feaver uyuyordu. Dergilerden birinden yırttığı bir vajinayı tükürükle alnına yapıştırmıştı; bu en gözde rutinlerinden biriydi. Vajina kapalı göz kapaklarının üstünde açık duruyordu -üçüncü bir göz-, uyuma umudu taşımadan bakıp durarak.

7

"Strauss?"

Priestley açık kapının önünde durmuş, hücreye bakıyordu. Yanındaki duvara parlak zekâlının teki *"Abazaysan kapıyı tekmele. Bir amcık belirecektir"* diye yazmıştı. Bu bildik bir şakaydı -benzer esprileri daha önce de hapishane duvarlarında görmüştü- ama şimdi, Priestley'nin yüzüne bakınca, bu fikir çağrışımları -düşman ve bir kadının cinsel organı- ona müstehcen geldi.

"Strauss?"

"Buyrun efendim."

"Bay Somervale seni görmek istiyor. Üçü çeyrek geçe. Gelip seni alacağım. On geçe hazır ol."

"Peki efendim."

Priestley gitmek için döndü.

"Bana ne hakkında olduğunu söyleyebilir misiniz efendim?"

"Nereden bileyim sersem?"

Somervale üçü çeyrek geçe Görüşme Odası'nda bekliyordu. Marty'nin dosyası önündeki masada açılmamış halde duruyordu. Yanında yazısız, soluk sarı bir zarf vardı. Somervale parmaklıklı cam pencerenin yanında durmuş, sigara içmekteydi.

"Gir" dedi. Oturma önerisi yoktu, dönüp bakmadı da.

Marty kapıyı arkasından kapatıp bekledi. Somervale burnundan gürültüyle sigara dumanı çıkardı.

"Ne düşünüyorsun Strauss?" dedi.

"Affedersiniz efendim?"

"Dedim ki: Ne düşünüyorsun, ha? Hayal et."

Marty o ana dek olanlardan hiçbir şey anlamamıştı ve bunun sorumlusunun kendisi mi, yoksa Somervale mi olduğunu merak etti. Bir asır gibi gelen bir süreden sonra Somervale "Karım öldü" dedi.

Marty kendisinden ne söylemesinin beklendiğini anlamaya çalıştı. Somervale ona bir yanıt bulmak için zaman tanımadı. İlk iki sözcüğünü dört sözcük takip etti:

"Seni serbest bırakıyorlar Strauss!"

Bu çıplak gerçekleri sanki aralarında bir ilişki varmışçasına yan yana koyuyordu; sanki bütün dünya ona karşı kumpas kuruyormuşçasına.

"Bay Toy'la mı gidiyorum?" diye sordu Marty.

"O ve yönetim kurulu senin Bay Whitehead'in malikânesindeki iş için uygun bir aday olduğuna karar verdiler" dedi Somervale. "Düşünebiliyor musun?" Boğazından hafif bir ses çıkardı, bir kahkaha olabilirdi. "Gözlem altında tutulacaksın tabii. Ve bir kez bile kuralları çiğnersen..."

"Anlıyorum..."

"Bundan şüpheliyim." Somervale sigarasından bir nefes daha çekti; hâlâ yüzünü ona dönmemişti. "Nasıl bir özgürlüğü seçmiş olduğunu anladığından şüpheliyim..."

Marty bu lafların giderek artan coşkusunu engellemesine izin vermek niyetinde değildi. Somervale yenilmişti, istediği kadar konuşsundu.

"Joseph Whitehead Avrupa'nın en zengin adamlarından biri olabilir ama duyduğum kadarıyla en tuhaf adamlarından da biriymiş aynı zamanda. Nasıl bir işe bulaştığını ancak Tanrı bilir ama sana şu kadarını söyleyeyim ki, buradaki yaşamı çok daha iyi bulabilirsin."

Somervale'in lafları buhar olup uçtu, acı sözleri sağır kulaklara yöneltilmişti. Ya bitkinlikten ya da dinleyicisini yitirmiş olduğunu hissettiğinden bu küçümseyici monoloğu daha en başından sona erdirdi ve bu nahoş işi olabildiğince çabuk bitirmek için döndü. Marty adamdaki değişikliği görünce şoke oldu. Son görüşmelerinden beri yalnızca haftalar geçmiş olmasına karşın Somervale sanki yıllar geçmiş gibi yaşlanmıştı. Sanki geçen zamanda yalnızca sigara ve kederle beslenmişti. Cildi bayat ekmek gibiydi.

"Bay Toy önümüzdeki Cumartesi öğleden sonra gelip seni dış kapıdan alacak. Yani On Üç Şubat'ta. Batıl inançların var mıdır?"

"Hayır."

Somervale zarfı Marty'ye verdi.

"Bütün ayrıntılar bunun içinde. Önümüzdeki birkaç gün içinde bir tıbbi muayeneden geçeceksin ve birileri gelip şartlı tahliye kuruluna durumunu anlatacak. Kurallar senin için esnetiliyor Strauss. Nedenini Tanrı bilir. Yalnız senin kanadında bile bu işe daha uygun bir düzine adam var."

Marty zarfı açtı, küçük karakterlerle yazılmış yazıları hızla taradı, sonra kâğıtları cebine koydu.

"Beni bir daha görmeyeceksin" diyordu Somervale, "bunun için memnun olduğuna eminim."

Marty yüzünde yanıt kabilinden hiçbir ifadenin belirmesine izin vermedi. Sahte kayıtsızlığı Somervale'in bitkin suratındaki gizli bir tiksintiyi açığa çıkarmış gibiydi. Konuşurken çürük dişlerini sergiledi: "Yerinde olsam Tanrıya şükrederdim Strauss. Tanrıya bütün kalbimle şükrederdim."

"Ne için... efendim?"

"Ama kalbinde Tanrı için pek yer olduğunu sanmıyorum, öyle değil mi?"

Bu sözlerdeki acı ve horgörü eşit derecedeydi. Marty kafasında Somervale'i çift kişilik bir yatakta tek başına yatarken hayal etmekten kendini alamıyordu. Karısız ve onu bir daha göreceğine inanmasını sağlayacak imandan yoksun bir koca; ağlayamayan. Ve bir başka düşünce daha belirdi: Somervale'in tek, korkunç bir darbeyle kırılmış olan taştan kalbi kendininkinden çok da farklı değildi. İkisi de sert erkeklerdi, ikisi de içlerindeki kişisel savaşlarını sürdürürken dünyayı dışarıda tutuyorlardı. İkisinin de düşmanlarını yenmek için yaptıkları silahlar kendilerine karşı kullanılmıştı. Bu berbat bir farkına varıştı ve serbest bırakılacağı haberinin verdiği mutluluk olmasa Marty bunu düşünmeye cesaret edemeyebilirdi. Ama bu doğruydu. O ve Somervale, aynı pis kokulu çamurda yatan iki kertenkele gibi, ikizler gibi görünmeye başlamışlardı ansızın.

"Ne düşünüyorsun Strauss?" diye sordu Somervale.

Marty omuz silkti.

"Hiçbir şey" dedi.

"Yalancı" dedi diğeri. Dosyayı eline aldıktan sonra Görüşme Odası'ndan çıktı, kapıyı açık bırakarak.

Marty ertesi gün Charmaine'e telefon edip olanları anlattı. Charmaine'in hoşnut görünmesi sevindiriciydi. Telefonu kapadığında titriyor ama kendisini iyi hissediyordu.

Wandsworth'deki son birkaç gününü çalıntı gözlerle yaşadı ya da ona öyle geldi. Hapishane yaşamına ilişkin alışmış olduğu her şey -gündelik zalimlikler, bitmek bilmez alaylar, güç oyunları, seks oyunları- ona yepyeni gelmeye başladı, tıpkı altı yıl önce olduğu gibi.

Onlar harcanmış yıllardı elbette. Hiçbir şey onları geri getiremez, hiçbir şey onları yararlı deneyimlerle dolduramazdı. Bu düşünce içini karartıyordu. Dünyaya çıktığında beraberinde götürebileceği çok az şeyi vardı. İki dövme, daha iyi günler gör-

müş olan bir beden, öfke ve umutsuzluk anıları. Onu bekleyen yolculuğa oldukça hafif bir yükle çıkacaktı.

8

Wandsworth'teki son gecesinde bir rüya gördü. Hapis yılları sırasında gece yaşamı pek heyecan verici olmamıştı. Charmaine'i gördüğü ıslak rüyalar kısa sürede sona ermişti, tıpkı daha tuhaf düşleri gibi. Sanki hapsedilmekten hoşlanan bilinçaltı ona özgürlük düşleriyle daha fazla rahatsızlık vermekten sakınıyordu. Arada bir coşkudan sarhoş bir halde uyandığı olurdu ama düşlerinin çoğu gündelik yaşamı kadar anlamsız ve tekdüzeydi. Ama bu seferki tamamen farklı bir deneyimdi.

Rüyasında bir çeşit katedral görmüştü, sivri kuleleri ve göğe yükselen payandalarıyla fiziksel dünyada var olamayacak kadar geniş -yerçekimi buna engel olurdu- ama burada, kafasının içinde dehşetli bir gerçeklik olarak var olan bitmemiş, belki de bitirilemeyecek bir şaheser. Ona doğru yürürken vakit geceydi, ayaklarının altında çakıl taşları eziliyordu, havada hanımeli kokusu vardı ve binanın içinden gelen şarkıyı duyabiliyordu. Esrik sesler, bir oğlanlar korosu diye düşündü, kelimesizce alçalıp yükseliyordu. Çevresindeki ipeksi karanlıkta kimseler görünmüyordu: Bu mucizeye ağızları bir karış açık bakan turistler yoktu. Yalnızca o ve sesler vardı.

Ve sonra, büyülü bir biçimde, uçtu.

Ağırlıksızdı ve rüzgâr onu denetimine almıştı ve katedralin dik duvarı boyunca soluk kesici bir ivmeyle yükseliyordu. Bir kuş gibi değil, paradoksal bir biçimde, havadaki bir balık gibi uçuyordu. Bir yunus gibi -evet, o bir yunustu- ellerini bazen iki yanına yapıştırıp, bazen yükselirken mavi havaya daldırarak arduvaz taşları sıyıran ve kulelerin sivri uçlarının çevresinde dolanan, parmak uçlarıyla taşların üstündeki çiğe dokunan, yağmur oluklarındaki damlalara fiskeler vuran, kaygan, çıplak bir varlıktı. Daha önce böyle tatlı bir düş görmüşse bile anımsa-

mıyordu. Neşesinin yoğunluğu neredeyse dayanamayacağı kadar fazlaydı ve sıçrayarak uyanmasına yol açtı.

Gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde hücresine geri dönmüştü. Feaver alt ranzada mastürbasyon yapıyordu. Ranza ritmik bir biçimde, giderek artan bir hızla sallanmaktaydı ve Feaver bastırılmış bir hırıltıyla boşaldı. Marty gerçekliği engellemeye ve rüyasını tekrar yakalamak için yoğunlaşmaya çalıştı. Gözlerini yeniden kapayıp karanlığa *haydi*, *haydi* diyerek görüntüyü iradesiyle geri çağırdı. Sarsıcı rüya bir an için geri döndü, ancak bu kez hissettiği bir zafer duygusu değil dehşetti. Gökyüzünden, yüz kilometre yüksekten düşüyordu ve katedral baş döndürücü bir hızla ona doğru geliyor, onun için hazırlık yaparak sivri kulelerini rüzgârda iyice sivriltiyordu...

Titreyerek kendini uyandırdı ve düşüşü, tamamlanmadan engelledi. Gecenin geri kalanını yattığı yerden tavana bakarak geçirdi, ta ki sefil bir loşluk, şafağın ilk ışığı pencereden sızıp günün gelişini haber verene dek.

9

Salıverilişini cömert bir gökyüzü kutlamadı. Bu yalnızca sıradan bir öğle sonrasıydı ve Trinity Yolu'nda her şey her zamanki gibiydi.

Marty bulunduğu kanattan aşağı indirildiğinde Toy onu ziyaretçi kanadında beklemekteydi. Daha da bekleyecekti, çünkü memurlar bir düzine bürokratik ayini tamamladılar; eşyalarına bakılıp geri verildi, serbest bırakılma evrakları defalarca imzalandı. Kapıları açıp ikisinin de açık havaya çıkmasına izin vermelerinden önce böyle formalitelerle dolu neredeyse bir saat geçti.

Toy yalnızca elini sıkmakla yetindikten sonra onu hapishanenin ön avlusundan geçirip park edilmiş duran koyu kırmızı bir Daimler'e götürdü; sürücü koltuğu doluydu.

"Gel Marty" dedi kapıyı açarak, "hava soğuk, fazla oyalanma."

Hava gerçekten *soğuktu*, rüzgâr gaddardı. Ama soğuk içindeki neşeyi engelleyemiyordu. Özgür bir adamdı, Tanrı aşkına; belki belli sınırlar içinde özgürdü ama yine de bu bir başlangıçtı. En azından hapishanenin ıvır zıvırını ardında bırakıyordu: Hücrenin köşesindeki kovayı, anahtarları, numaraları. Artık bundan sonraki seçeneklerin ve fırsatların hakkını vermeliydi.

Toy çoktan arka koltuğa kurulmuştu.

"Marty" diye onu tekrar çağırdı, süet eldivenli eliyle işaret ederek. "Acele etmezsek şehir trafiğine yakalanacağız."

"Evet. Buradayım-"

Marty içeri girdi. Otomobilin içi cila, sigara dumanı ve deri kokuyordu; lüks kokular.

"Çantayı bagaja mı koyayım?" dedi Marty.

Şoför dönüp ona baktı.

"Arkada yer var" dedi. Bir Batı Kızılderilisi'ydi ve üstünde şoför üniforması değil eski bir deri havacı ceketi vardı. Marty'yi şöyle bir süzdü. Gülümsemedi.

"Luther" dedi Toy, "bu Marty."

"Çantayı ön koltuğa koy" diye yanıtladı şoför. Uzanıp ön kapıyı açtı. Marty çıkıp çantasını ve içinde eşyalarının bulunduğu naylon poşeti ön koltuğa, darmadağınık gazetelerin ve yıpranmış bir *Playboy*'un yanına koydu, sonra da tekrar arkaya, Toy'un yanına geçip kapıyı sertçe kapadı.

"Daha yavaş kapayabilirsin" dedi Luther ama Marty bunu hayal meyal işitti. Wandsworth'ün kapısından bir Daimler'le alınan fazla mahkûm yoktur, diye düşünüyordu: Belki de bu kez dört ayak üstüne düştüm.

Otomobil kapıdan uzaklaşıp sola, Trinity Yolu'na saptı.

"Luther iki yıldır malikânede" dedi Toy.

"Üç" diye düzeltti onu diğer adam.

"Sahi mi?" diye yanıtladı Toy. "Üç olsun. Beni gezdiriyor; Bay Whitehead'i Londra'ya götürüyor."

"Artık değil."

Marty dikiz aynasında şoförle göz göze geldi.

"O bok çukurunda çok mu kaldın?" diye sordu adam, hiç duraksamadan atılarak.

"Yeterince çok" diye yanıtladı Marty. Hiçbir şeyi gizlemeye çalışmayacaktı, bunun anlamı yoktu. Bir sonraki kaçınılmaz soruyu bekledi: Niye içeri girdin? Ama soru gelmedi. Luther, görünüşe göre tatmin olmuş bir halde, dikkatini tekrar yola yöneltti. Marty konuşmanın bu noktada kesilmesinden memnundu. Tek istediği bu cesur yeni dünyanın geçip gidişini izlemek ve onu yudum yudum içmekti. İnsanları, dükkân önlerini, reklam panolarını, bütün ayrıntıları görmek istiyordu, ne kadar önemsiz olurlarsa olsunlar. Gözlerini cama yapıştırdı. Görecek öyle çok şey vardı ki; yine de bütün bunların yapay olduğuna dair belirsiz bir hisse kapılmıştı, sanki sokaktaki, diğer araçlardaki insanlar aktördü ve görevleri rollerini kusursuzca oynamaktı. Bu veri karmaşasına uyum sağlamaya çalışan zihni -her tarafta yeni bir manzara, her köşede yeni bir geçit töreni- onların gerçekliğini basitçe reddediyordu. Bütün bunlar sahneleniyor diyordu beyni ona, bunların hepsi kurgu. Çünkü bak, bu insanlar sanki onsuz yaşamışlar gibi davranıyorlardı, sanki o hapisteyken dünya ilerlemeyi sürdürmüştü ve çocuksu bir yönü -gözlerini kapayınca saklandığına inanan yönü- insanların onun göremeyeceği bir yaşamı yaşayabileceğini kavrayamıyordu.

Sağduyusu ona tersini söylüyordu elbette. Şaşkın duyuları neden şüphelenirse şüphelensin, dünya ikisinin son karşılaşmalarından beri daha yaşlı ve muhtemelen daha bezgindi. Onunla olan tanışıklığını yenilemesi gerekecekti: Doğasının nasıl bir değişiklik geçirdiğini öğrenmeliydi: Onun davranış kurallarını, alınganlığını, haz potansiyelini yeniden öğrenmeliydi.

Wandsworth Köprüsü'nden nehri geçip Earl's Court'la Shepherd Bush'dan Westway'e çıktılar. Bir Cuma öğle sonrasının ortasındaydılar ve trafik sıkışıktı; banliyöde oturanlar hafta sonu için evlerine dönmekte acele ediyorlardı. Geride bıraktıkları otomobillerin sürücülerine arsızca baktı, mesleklerini tahmin etmeye ya da kadınlarla göz göze gelmeye çalışarak.

Kilometreler geride kaldıkça ilk başta hissettiği o yabancılık duygusu kaybolmaya başlıyordu ve M40'a vardıklarında bu

görüntülerden sıkılmaya başlamıştı. Toy arka koltuktaki köşesinde, elleri kucağında uyuklamaya başlamıştı. Luther anayoldaki diğer araçları geçmekle meşguldü.

İlerleyişlerini yalnızca tek bir olay yavaşlattı. Oxford'a otuz kilometre kala yolun ilerisinde mavi ışıklar yandı ve arkalarından hızla yaklaşan bir siren sesi bir kazayı haber verdi. Otomobiller yavaşladı, bir tabutun içine bakmak için duraksayan bir cenaze alayı gibi.

Doğu şeridindeki bir otomobil ansızın kendi etrafında dönüp ters yönden gelen bir kamyonla çarpışmıştı. Bütün batı şeridi, araçlardan geriye kalanlar ya da polis arabaları tarafından tıkanmıştı ve yolcular geçerken yavaşlamak zorundaydılar. "Ne olmuş, görebiliyor musun?" diye sordu Luther. İşaret eden polisin yanından geçmekle fazlasıyla meşgul olduğundan kendisi bakamıyordu. Marty sahneyi elinden geldiğince tarif etti.

Sanki birisi kafasında kan dolu bir yumurta kırmışçasına yüzünden aşağı kanlar boşanan bir adam şoktan hipnotize olmuş bir halde kalabalığın ortasında durmaktaydı. Arkasındaki bir grup -polisler ve kurtarılmış yolcular- otomobilin akordeona benzeyen ön kısmında toplanmış, sürücü koltuğunda sıkışıp kalmış biriyle konuşmaya çalışıyorlardı. Koltuktaki kişi gevşek ve hareketsizdi. Otomobilin yanından ağır ağır geçip giderlerken sıkışıp kalmış kişiyi rahatlatmaya çalışanlardan biri, ceketi ya kendisinin ya da sürücünün kanına bulanmış olan bir kadın sırtını kaza geçirmiş otomobile dönüp alkışlamaya başladı. En azından Marty ellerini çırpmasını böyle yorumladı: Alkışlamak olarak. Sanki kadın onun daha az önce tatmış olduğu yanılsamayı yaşamaktaydı -bütün bunların özenli ama nahoş bir ilüzyon olduğu yanılsamasını- ve işler her an mutlu bir biçimde sonuçlanabilirdi. Camdan sarkıp kadına yanlış düşündüğünü söylemek istedi: Bunun uzun bacaklı kadınları, kristal göğü ve her şeyiyle birlikte gerçek dünya olduğunu. Ama kadın bunu yarın öğrenecekti, değil mi? O zaman yas tutmak için bol bol zamanı olacaktı. Ama şimdilik el çırpıyordu ve kaza mekânını geride bıraktıklarında el çırpmaya devam etmekteydi.

II

Tilki

10

Whitehead, "Sığınak"ın hain bir sözcük olduğunu biliyordu. Sığınılacak, güvenli bir yer anlamına geliyordu. Ama İngilizce'de bir başka anlamı daha vardı: Tımarhane, yani kırılmış zihinlerin kendilerini gömdükleri bir çukur. Bunun yalnızca anlamsal bir oyun olduğunu anımsattı kendine. Ama o halde niye bu anlam belirsizliği üzerine bu kadar sık düşünüyordu?

Bir mevsimdir her akşam oturup gecenin çimenlikte sinsice dolaşmaya başlamasını izlediği ve bir şeyin nasıl bir başka şeye dönüştüğü, herhangi bir şeye tutunmanın ne kadar zor olduğu üzerine düşündüğü o fazla rahat koltuktaydı yine. Whitehead bu dersi yıllar önce bir ustadan öğrenmiş ve asla unutmamıştı. Yaptığınız iyi işler için ödüllendirilseniz de, canlı canlı deriniz yüzülse de her şey rastlantısaldı. Numaralar ya da tanrılar üstüne kurulmuş sistemlere tutunmanın anlamı yoktu; hepsi eninde sonunda çöküyordu. Servet her şeyini tek bir zar atışıyla riske atabilen kişiye aitti.

Bunu yapmıştı. Bir kez değil, kariyerinin başlangıcında, henüz imparatorluğunu yeni kurmaktayken defalarca. Ve sahip olduğu o sıradışı altıncı hissin sayesinde, zarın nasıl yuvarlanacağını önceden hissetmesi sayesinde bu risklere atılmaktan hemen her zaman kazançlı çıkmıştı. Diğer şirketlerin kullandığı pek çok şey vardı: On milyarda birlik olasılıkları hesaplayan bilgisayarlar, kulaklarını Tokyo, Londra ve New York borsalarına dayayan danışmanlar... ama Whitehead'in içgüdüsü hepsini

gölgede bırakıyordu. İş *anı* bilmeye, iyi bir kararı muhteşem bir karara, sıradan bir yönetim devralışını bir hükümet darbesine dönüştüren, zamanla fırsatın kesiştiği noktayı hissetmeye geldiğinde kimse Yaşlı Whitehead'den üstün değildi ve şirketin Yönetim Kurulu'ndaki bütün o zeki genç adamlar bunu biliyorlardı. Önemli bir genişleme kararı vermeden ya da anlaşma imzalamadan önce hâlâ Joe'nun kehanet niteliğindeki önerilerine başvurmak zorundaydılar.

Hâlâ mutlak kalmayı sürdüren bu otoritesinin bazı çevrelerde kıskanıldığını tahmin ediyordu. Hiç şüphesiz artık elini ayağını tamamen çekip şirketi yönetmeyi üniversite mezunlarına ve onların bilgisayarlarına bırakması gerektiğini düşünenler vardı. Ama Whitehead bu yetileri, bu eşsiz tahmin güçlerini büyük bir tehlikeye atılarak kazanmıştı; o halde bunları kullanmamak aptallık olurdu. Ayrıca yaşlı adamın o haşarı çocukların asla reddedemeyecekleri bir savı vardı: Yöntemleri işe yarıyordu. Doğru dürüst bir eğitim almamıştı, ünlenmeden önceki yaşamı -gazetecileri hayal kırıklığına uğratan bir biçimde- bomboştu ama o Whitehead Şirketi'ni hiçlikten yaratmıştı. Onun geleceği, ister iyi olsun ister kötü, hâlâ tutkuyla bağlandığı bir ilgi odağıydı.

Ancak bu gece o koltukta (ölmek için güzel bir yer, diye düşünürdü bazen), pencerenin yanında otururken tutkuya yer yoktu. Bu gece yalnızca huzursuzluk vardı: Yaşlı insanların rahatsızlığı.

Yaşlanmaktan nefret ediyordu! Böylesine *indirgenmeye* dayanmak çok zordu. Eli ayağı tutmadığından değil ama her gün bir düzine kadar küçük rahatsızlık onun rahatına karşı kumpas kuruyordu, böylece herhangi bir sıkıntı kaynağı olmaksızın -ağzında çıkan bir uçuk ya da kıçındaki çıldırtıcı bir kaşıntı- geçirdiği bir gün bile olmuyordu neredeyse; bunlar, sağ kalma içgüdüsü, dikkatini başka yerlere çekmek isterken onu bedenine yönlenmeye zorluyorlardı. Yaşlılığın lanetinin dikkatin dağılması olduğuna karar vermişti ve onun durumu, ihmalkârca düşünmek gibi bir lükse sahip olmasına elverişli değildi. Kaşıntı-

lar ve uçuklar üzerinde fazla düşünmek tehlikeliydi. Zihni bunlara yönelir yönelmez bir şey boğazına saldırıverecekti. Huzursuzluğunun ona söylediği buydu. *Bir an için bile başka yere bakayım deme, güvende olduğunu düşünme, çünkü yaşlı adam, sana bir mesajım var: En kötüsünü henüz yaşamadın.*

Toy çalışma odasına girmeden önce kapıya bir kez vurdu.

"Bill..."

Whitehead dostuna dönerken bir an için çimenliği ve yaklaşan karanlığı unuttu.

"...Geldin."

"Tabii ki geldik Joe. Geç mi kaldık?"

"Hayır, hayır. Sorun çıktı mı?"

"Her şey yolunda."

"Güzel."

"Strauss aşağıda."

Whitehead kalktı, giderek azalan ışıkta masaya doğru yürüdü ve kendisine biraz votka koydu. Bu ânı bekleyerek içmeyi ertelemişti. Toy'un sağ salim geri dönüşünü kutlamak için içecekti.

"Bir tane ister misin?"

Bu törensel bir soruydu ve törensel bir yanıtı vardı: "Hayır, sağol."

"Şehre geri mi döneceksin?"

"Sen Strauss'u gördükten sonra."

"Bu tiyatro oyunu için vakit çok geç. Niye kalmıyorsun Bill? Yarın sabah gidersin, ortalık aydınlanınca."

"İşim var" dedi Toy, son sözü söyledikten sonra çok hafifçe gülümseyerek. Bu da bir başka törendi, bu iki adamın arasındaki pek çok törenden biri. Toy'un Londra'daki işinin ne olduğu, ki yaşlı adam şirketle tamamen ilişkisiz olduğunu biliyordu, konusunda soru sorulmadı. Asla sorulmamıştı.

"İzlenimlerin ne peki?"

"Strauss hakkında mı? Görüşme sırasında edindiklerimden farklı değil. Sanırım bu işin altından kalkacak. Kalkamazsa da, geldiği yerde onun gibilerden çok var."

"Kolay kolay korkmayacak birine ihtiyacım var. İşler son derece tatsızlaşabilir."

Toy çekimserce homurdandı ve bu konunun daha fazla uzamayacağını umdu. Bütün bir günü bekleyip yolculuk yapmakla geçirdikten sonra yorulmuştu ve akşamını iyi geçirmek istiyordu. Tekrar o konuyu konuşmanın zamanı değildi.

Whitehead boş bardağını tepsiye bırakıp pencerenin yanına dönmüştü. Oda şimdi hızla kararıyordu ve yaşlı adam sırtını Toy'a dönüp ayakta durduğunda gölgeler içinde, tek parça bir heykel gibi görünüyordu. Whitehead'in yanında çalışarak geçirdiği otuz yıldan sonra -birbirlerine neredeyse hiç ters bir laf söylememişlerdi- Toy hâlâ Whitehead'i kendisinin yaşamı ve ölümü üzerinde söz sahibi biri olarak görüyor ve ondan korkuyordu. Whitehead'in yanına gitmeden önce hâlâ kapının önünde bir an durup kendini toparlıyordu. Hâlâ arada bir ilk karşılaştıkları zamanki kekeleyişinin belirtilerini fark ediyordu. Bunun doğal bir tepki olduğunu hissediyordu. Adam *gücün* ta kendisiydi: Onun olabileceğinden ve olmak isteyeceğinden çok daha güçlüydü. Ve bu güç, Joe Whitehead'in geniş omuzlarında aldatıcı bir hafiflikle durmaktaydı. Tanıştıklarından beri, konuşmalarında ya da yönetim odasındaki toplantılarda, Whitehead'in, duruma uygun hareket ve sözleri bulamadığını bir kez olsun görmemişti. O, Toy'un karşılaştığı en kendinden emin adamdı: Üstünlüğünden öyle emindi, yetilerini öyle keskinleştirmişti ki bir insanın hayatını tek bir sözüyle karartabilir, kendine olan saygısını çiğneyip kariyerini mahvedebilirdi. Toy, Whitehead'in bunu yapışına sayısız kez şahit olmuştu, çoğunlukla da kendisinden üstün olarak gördüğü adamlara. Bu durumda şöyle bir soru geliyordu akla (şimdi Whitehead'in sırtına bakarken bile soruyordu bunu): Bu büyük adam niye zamanını onunla geçiriyordu? Belki yalnızca geçmiş yüzünden. Yanıt bu muydu? Geçmiş ve duygusallık.

"Dış havuzu doldurmayı düşünüyorum."

Toy, Whitehead konuyu değiştirdiği için şükretti. Geçmişten söz etmelerini istemiyordu, en azından bu gece.

"Artık orada yüzmüyorum, yazın bile."

"Balık koysana."

Whitehead, Toy'un yüzünde bir gülümseme olup olmadığını görmek için başını hafifçe döndürdü. Toy'un sesinden şaka yapıp yapmadığı asla belli olmazdı ve Whitehead adamın şaka yapmadığı zaman gülündüğünde ya da tam tersi olduğunda, kolayca alınabildiğini biliyordu. Toy gülümsemiyordu.

"Balık mı?" dedi Whitehead.

"Belki sazan balıkları, süs olsun diye. Onlara Koi denmiyor mu? Zarif yaratıklar."

Toy havuzu seviyordu. Geceleri alttan ışıklandırılıyordu ve yüzeyinde büyüleyici girdaplar oluşuyordu; o turkuaz renk muhteşemdi. Hava soğuksa sıcak su yüzeyin bir buçuk santim kadar üstüne yükselen soluklar veriyordu. Aslında yüzmekten nefret etmesine karşın, havuz Toy'un en sevdiği yerlerden biriydi. Whitehead'in bunu bilip bilmediğinden emin değildi: Herhalde biliyordu. Yaşlı adamın hemen her şeyi bildiğini fark etmişti, bunları dile getirse de, getirmese de.

"Havuzu seviyorsun" dedi Whitehead.

İşte: Kanıt.

"O zaman kalacak."

"Sırf ben..."

Whitehead daha fazla tartışmayı önlemek için elini kaldırdı, bu hediyeyi vermekten memnundu.

"Kalacak" dedi. "Ve onu Koi'larla doldurabilirsin."

Tekrar koltuğuna oturdu.

"Çimenliğin ışıklarını açayım mı?" diye sordu Toy.

"Hayır" dedi Whitehead. Pencereden giren günün son ışıkları başını bronz rengine boyuyor, bezgin gözkapaklarını, çukura kaçmış gözlerini, kısacık kesilmiş beyaz bıyığı ve sakalını gölgeliyordu. Yaşlı adamın sırtına bakmakta olduğunu ve Joe'nun bunu mutlaka hissedeceğini fark eden Toy odadaki uyuşukluğu üstünden silkip attı ve kendini tekrar eyleme geçmeye zorladı.

"Şey... Strauss'u getireyim mi Joe? Onu görmek istiyor musun, istemiyor musun?"

Giderek koyulaşan karanlıkta sözcüklerin odayı geçmesi bir asır aldı. Toy pek çok yürek atışı boyunca Whitehead'ın onu duymuş olduğundan bile emin olamadı.

Sonra kâhin konuştu. Dudaklarının arasından çıkan bir kehanet değil, bir soruydu.

"Kurtulacak mıyız Bill?"

Sözcükler öyle usulca söylenmişti ki, ancak işitilebiliyorlardu. Toz zerreciklerine asılmış ve dudaklarından hafif bir esintiyle alınıp götürülmüşlerdi. Toy'un içi karardı. Yine o eski konuydu bu: O paranoyakça ezgi.

"Giderek daha fazla söylenti işitiyorum Bill. Hepsi de asılsız olamaz."

Hâlâ pencereden dışarı bakıyordu. Bir kilometre kadar ötedeki, çimenliğin arkasındaki korulukta ekin kargaları havada tur atıyordu. Onları mı izliyordu? Toy bundan şüpheliydi. Son günlerde Whitehead'i bu durumda sık sık görmüştü: İçine kapanmış, zihniyle geçmişi tarar halde. Toy'un ulaşabildiği bir görüntü değildi bu ama Joe'nun şu anki korkularını tahmin edebiliyor -ne de olsa eski günlerde yanında bulunmuştu- ve her ne kadar yaşlı adamı sevse de onun asla paylaşamayacağı ya da paylaşmak istemeyeceği, bir takım sıkıntıları olduğunu da çok iyi biliyordu. Yeterince güçlü değildi. Temelde hâlâ otuz yıl önce Whitehead'in koruma olarak işe aldığı bir boksördü. Şimdi üstünde dört yüz sterlinlik bir takım vardı elbette ve tırnakları da kusursuzdu, tıpkı tavırları gibi. Ama zihni hâlâ aynıydı, batıl inançlı ve kırılgan. Önemli şahsiyetlerin düşleri ona göre değildi. Kâbusları da.

Whitehead tekrar o hiç aklından çıkmayan soruyu sordu:

"Kurtulacak mıyız?"

Toy bu kez kendisini yanıt vermek zorunda hissetti.

"Her şey yolunda Joe. Bunu biliyorsun. Neredeyse bütün sektörlerdeki kârlar..."

Ama yan çizmek yaşlı adamın istediği şey değildi ve Toy bunu biliyordu. Cümlesini bitirmedi, ardından gelen sessizlik her zamankinden de feciydi. Toy şimdi tekrar Whitehead'e,

gözlerini kırpmadan bakıyordu ve gözlerinin kenarlarında odayı kaplamış olan karanlık titreşmeye ve sürünmeye başladı. Gözlerini kapadı: Gözkapakları neredeyse gıcırdadı. Kafasında biçimler dans etti (tekerlekler, yıldızlar ve pencereler) ve gözlerini tekrar açtığında gece en sonunda odayı ele geçirmişti.

Bronz kafa hâlâ hareketsizdi. Ama konuştu ve sözcükler sanki Whitehead'in bağırsaklarından geliyordu. Korkuyla kirletilmiş bir halde.

"Korkuyorum Willy" dedi. "Hayatımda hiç bu kadar korkmadım."

Ağır ağır, en küçük bir vurguda bulunmadan konuşuyordu, sanki sözlerindeki melodramdan tiksinir ve bunu artırmayı reddedercesine.

"Bütün bu yıllar boyunca korkusuzca yaşadım. Nasıl bir şey olduğunu unutmuşum. İnsanın nasıl elini ayağını bağladığını. Nasıl irade gücünü tükettiğini. Tek yaptığım burada oturmak, gece gündüz. Buraya hapsedildim, bütün o alarmlar, parmaklıklar, köpekler tarafından. Çimenliği ve ağaçları gözlüyorum..."

Gerçekten de *gözlüyordu.*

"...Ve er geç ışık solmaya başlıyor."

Duraksadı: Uzun, derin sessizliği yalnızca kargaların uzaktan gelen sesleri bozuyordu.

"Geceye katlanabiliyorum. Hoş değil ama en azından ne olduğu belli. Dayanamadığım alacakaranlık. İşte o zaman terlemeye başlıyorum. Işık yok olurken ve hiçbir şey artık tam anlamıyla gerçek, tam anlamıyla somut değilken. Daha önce biçimi olan şeyler..."

Böyle akşamlarla dolu bir kış olmuştu: Mesafeleri aşındıran ve sesleri öldüren renksiz, çiseleyen yağmurlar; haftalar boyu, sıkıntılı şafak sıkıntılı günbatımına dönüşürken arada günlerin hiç görünmeyişi. Böyle ayaz günler fazla olmamıştı, yalnızca birbirini takip eden yıldırıcı aylar.

"Şimdi burada her akşam oturuyorum" diyordu yaşlı adam. "Bu kendi kendime yaptığım bir test. Yalnızca oturup her şeyin aşınmasını izlemek. Hepsine *meydan okumak.*"

Toy yaşlı adamın umutsuzluğunun derinliğini algılayabiliyordu. Daha önce hiç böyle olmamıştı... Evangeline'in ölümünden sonra bile.

Dışarısı ve içerisi neredeyse zifiri karanlıktı, çimenliğin ışıkları açılmadığından bahçe zifiri karanlıktı. Ama Whitehead hâlâ oturmuş siyah pencereye bakarak gözlüyordu.

"Hepsi orada elbette" dedi.

"Ne orada?"

"Ağaçlar, çimenlik. Yarın şafak söktüğünde bekliyor olacaklar."

"Evet, elbette."

"Biliyor musun, çocukken geceleri birinin gelip dünyayı götürdüğünü ve ertesi sabah bir halı gibi tekrar serdiğini düşünürdüm."

Koltuğunda kıpırdandı, eli başına gitti. Ne yaptığını görmek olanaksızdı.

"Çocukken inandığımız şeyler: Bizi asla terk etmez, değil mi? Yalnızca zamanın geçmesini ve bizim onlara tekrar inanmamızı beklerler. Burası hep o aynı yer, Bill. Anlıyor musun? Yani, ilerlediğimizi sanıyoruz, güçleniyoruz, akıllanıyoruz ama bütün bu zaman boyunca aynı yerin üstünde duruyoruz aslında."

İç geçirdi ve dönüp Toy'a baktı. Koridorun ışığı Toy'un hafifçe aralık bıraktığı kapıdan sızıyordu. Bu ışıkta, odanın öteki tarafında olmasına karşın, Whitehead'in gözlerinde ve yanaklarında parıldayan gözyaşları görülebiliyordu.

"Işığı açsan iyi olur Bill" dedi.

"Evet."

"Ve Strauss'u getir."

Sesinde hiçbir ıstırap belirtisi yoktu. Ama Joe duygularını gizlemekte ustaydı. Toy bunu uzun zamandır biliyordu. Gözlerine perde çekip ağzını mühürleyebilirdi ve bir zihin okuyucusu bile ne düşündüğünü anlayamazdı. Bu yönetim kurulu toplantılarında yıkıcı etkiler yaratan bir özelliğiydi: Kimse yaşlı tilkinin nereye sıçrayacağını bilemezdi. Bu tekniği kâğıt oynarken öğrenmiş olmalıydı. Bunu ve beklemeyi bilmeyi.

11

Whitehead'in malikânesinin elektrikli kapılarından başka bir dünyaya otomobille girmişlerdi. Siyaha yakın koyu kahverengi araba yolunun her iki yanında kusursuzca kesilmiş çimler uzanıyordu. Sağ tarafta, uzaktaki ormanlık arazi onlar eve doğru ilerlerken bir dizi servinin ardında gözden kaybolmuştu. Vardıklarında vakit öğle sonrasının geç saatleriydi ama azalan ışık bu yerin büyüsünü yalnızca daha da artırıyordu. Resmi havası çimenlerin ve ağaçların sivri kenarlarını belirsizleştiren, yükselen bir sis tarafından dengelenmişti.

Ana bina Marty'nin beklediği kadar görkemli değildi. Yalnızca büyük bir George dönemi kır eviydi, sağlam ama sade. Ana yapının yanlarından modern eklentiler uzanmaktaydı. Beyaz sütunlu sundurmalı ön kapıdan bir yan girişe girdiler ve Toy onu mutfağa davet etti.

"Eşyalarını yere bırak ve biraz kahve iç" dedi. "Ben yukarı çıkıp patronu göreceğim. Rahatına bak."

Wandsworth'ten ayrıldığından beri ilk kez yalnız kalan Marty kendişini rahatsız hissediyordu. Arkasındaki kapı açıktı, pencerelerde kilitler yoktu, mutfağın ötesindeki koridorlarda görevliler devriye gezmiyordu. Paradoksal bir biçimde kendini korunmasız, neredeyse zayıf hissediyordu. Birkaç dakika sonra masadan kalkıp floresan lambayı açtı (gece hızla çöküyordu ve burada otomatik şalterler yoktu) ve bir kulplu bardağa süzgeçli kahve ibriğinden kopkoyu bir kahve koydu. Tadı hafifçe acıydı, defalarca kaynatılmış olmalıydı, alışık olduğu gibi tatsız değildi.

Toy ancak yirmi beş dakika sonra geri döndü. Geciktiği için özür diledikten sonra Bay Whitehead'in onu şimdi göreceğini bildirdi.

"Eşyalarını burada bırak" dedi. "Luther onlarla ilgilenir."

Toy öne geçip yolu gösterdi. Uzantıların bir parçası olan mutfak ana binaya açılıyordu. Koridorlar kasvetliydi ama gör-

düğü her şey Marty'yi hayrete düşürüyordu. Bina bir müzeydi. Duvarlar boydan boya tablolarla kaplıydı. Masalarda ve raflarda mineleri parlayan vazolar ve küçük heykeller vardı. Ancak oyalanacak zaman yoktu. O koridorlar labirentinden geçip - döndükleri her köşede Marty yönünü biraz daha şaşırıyordu- çalışma odasına vardılar. Toy kapıyı çaldı, açtı ve Marty'yi içeri soktu.

Marty, Whitehead'in pek de iyi anımsamadığı bir fotoğrafından yola çıkarak yeni patronunun portresini kafasında kendisine göre oluşturmuş ama tamamen yanılmıştı. Narin yapılı birini beklerken gürbüz bir adam çıkmıştı karşısına. Bir münzevinin tuhaflıklarını beklerken çalışma odasına girerken bile kendisini büyük bir dikkatle ve şakacı bir havayla inceleyen kırışıklı, kurnaz bir yüz bulmuştu.

"Bay Strauss" dedi Whitehead, "hoş geldiniz."

Whitehead'in arkasındaki perdeler hâlâ açıktı ve ansızın pencereden içeri giren projektör ışıkları çimenliğin çiğ yeşilinin yaklaşık iki yüz metrelik bir kısmını aydınlattı. Çimenliğin böyle birden belirivermesi bir büyücünün numarası gibiydi ama Whitehead buna aldırış etmedi. Marty'ye doğru yürüdü. İri, kaslarının çoğu yağa dönüşmüş bir adam olmasına karşın ağırlığı onda biçimsiz durmuyordu. Hiçbir hantallık belirtisi sergilemiyordu. Yürüyüşündeki zarafet, Marty'ye uzattığı kolunun sanki yağlanmışçasına, yumuşakça hareket edişi, sunulan parmakların esnekliği bedeniyle uyum içindeki bir adama işaret etmekteydi.

El sıkıştılar. Ya Marty'nin eli sıcaktı ya da adamınki soğuktu: Marty hemen kendisininkinin sıcak olması gerektiğini düşündü. Whitehead gibi bir adamın elleri asla çok sıcak ya da çok soğuk olmazdı elbette. Vücut ısısını da parasını denetlediği gibi denetlemekteydi. Toy otomobilde yaptıkları az sayıdaki konuşmalardan birinde Whitehead'in hiçbir zaman ciddi bir hastalık geçirmemiş olduğunu söylememiş miydi? Marty şimdi buna inanabilirdi. Bu adamın bağırsaklarını gazlar bile rahatsız etmeye cesaret edemezdi.

"Ben Joseph Whitehead'im" dedi. "Sığınağa hoş geldin."

"Teşekkürler."

"Bir içki ister misin? Kutlayalım."

"Evet, lütfen."

"Ne olsun?"

Marty'nin zihni bir anda boşaldı ve karaya vurmuş bir balık gibi bakakaldığını fark etti. Bir öneri getiren Toy oldu, Tanrı onu korusun:

"Skoç?"

"İyi olur."

"Bana her zamankinden" dedi Whitehead. "Gel, otur, Bay Strauss."

Oturdular. Koltuklar rahattı. Koridorlardaki masalar gibi antika değil fonksiyonel, modern parçalardı. Bu tarz bütün odaya hâkimdi: Burası bir çalışma ortamıydı, bir müze değil. Koyu mavi duvarlardaki az sayıda tablolar da, Marty'nin eğitimsiz gözüne eşyalar kadar yeni görünüyordu, büyük ve gelişigüzel yapılmış gibiydiler. En göze çarpacak biçimde yerleştirilmiş olanı ve diğerlerini en iyi temsil edeni *Matisse* imzasını taşıyordu. Resimde, sıkıntı verici genç, pembe bir kadın sıkıntı verici sarı bir şezlonga uzanmıştı.

"Viskin."

Marty Toy'un uzattığı bardağı aldı.

"Luther'e senin için yeni elbiseler aldırdık, yukarıda, odanda" diyordu Whitehead, Marty'ye. "Yalnızca birkaç takım, gömlek filan... Başlangıç için. Daha sonra belki seni alışveriş yapman için dışarı gönderebiliriz." Devam etmeden önce sek votkasını yudumladı. "Hâlâ mahkûmlara takım elbise veriyorlar mı, yoksa bundan vaz mı geçtiler? Düşkünler evini fazla çağrıştırıyor olsa gerek. Bu aydınlanma çağında pek akıllıca olmaz. İnsanlar sizin zorunluluktan dolayı suç işlediğinize inanmaya başlayabilirler..."

Marty adamın ne demek istediğinden tam olarak emin değildi: Whitehead onunla dalga mı geçiyordu? Monolog oldukça dostane, tiz bir erkek sesiyle sürerken Marty ironiyi sami-

mi fikir beyanlarından ayırt etmeye çabaladı. Bunu yapmak güçtü. Whitehead'i birkaç dakika dinledikten sonra dışarıda işlerin çok daha kurnazca yürütüldüğünü anımsadı. Bu adamın konusu sürekli değişen, çift anlamlı sozcüklerin bolca kullanıldığı konuşmasının yanında Wandsworth'deki en zeki konuşmacı bir amatör gibi kalırdı. Toy, viski dolu ikinci bir büyük bardağı Marty'nin eline tutuşturdu ama o bunu hayal meyal fark etti. Whitehead'in sesi hipnotize edici ve tuhaf bir biçimde rahatlatıcıydı.

"Toy sana görevlerini açıkladı, değil mi?"

"Evet, sanırım."

"Burayı kendi evin gibi görmeni istiyorum Strauss. Onunla kaynaş. Girmenin yasak olduğu bir iki yer var; Toy sana oraları gösterecek. Lütfen bu kısıtlamalara uy. Geri kalanında serbestçe gezinebilirsin."

Marty başıyla evetledi ve viskisini içti. Viski gırtlağından aşağı cıva gibi indi.

"Yarın..."

Whitehead düşüncesini yarıda keserek ayağa kalktı ve pencerenin yanına geri döndü. Çimenlik sanki yeni boyanmışçasına parlıyordu.

"...Burayı gezeriz, senle ben."

"Tamam."

"Görülecek şeyleri görürsün. Seni Bella'yla tanıştırırım, diğerleriyle de."

Başka çalışanlar da mı vardı? Toy onlardan bahsetmemişti ama burada başkalarının olması kaçınılmazdı: Koruyucular, aşçılar, bahçıvanlar. Burası muhtemelen hizmetlilerle kaynıyordu.

"Yarın gel de konuşalım, olur mu?"

Marty skoçunun kalanını bitirdi ve Toy kalkması gerektiğini işaret etti. Whitehead bir anda ikisine de olan ilgisini yitirmiş gibiydi. Değerlendirmesi sona ermişti, en azından bugünlüğüne; pencereden dışarı, parıldayan çimenliğe bakarken zihni şimdiden başka yerdeydi.

"Evet efendim. Yarın."

"Ama gelmeden önce..." dedi Whitehead, dönüp Marty'ye bakarak.

"Evet efendim."

"Bıyığını kes. Gören saklayacak bir şeyin var sanır."

12

Toy onu üst kata çıkarmadan önce evi alelacele gezdirdi ve zamanı olduğu zaman daha geniş bir tura çıkaracağına söz verdi. Sonra Marty'yi en üst kattaki ve evin yan kısmındaki uzun, havadar bir odaya çıkardı.

"Burası senin" dedi. Luther çantayı ve naylon poşeti yatağın üstüne bırakmıştı. Derli toplu odanın içinde oldukça uygunsuz görünüyorlardı. Oda, tıpkı çalışma odası gibi, oldukça modern döşenmişti.

"Şu anda biraz çıplak" dedi Toy. "Bu yüzden canının istediğini yap. Elinde fotoğraflar varsa..."

"Yok sayılır" dedi Marty.

"Duvarlara bir şeyler asmalıyız. Burada kitaplar var" -pek çok rafın ciltlerin altında ezildiği odanın öteki ucunu gösterdi- "ama alt kattaki kütüphaneyi de kullanabilirsin. Sana gelecek hafta, sen yerleştikten sonra evin planını göstereceğim. Burada bir video da var, alt katta da bir tane daha var. Joe onunla da pek ilgilenmez, bu yüzden istediğin zaman kullanabilirsin."

"Kulağa hoş geliyor."

"Sol tarafta küçük bir giyinme odası var. Joe'nun dediği gibi, orada yeni elbiseler bulacaksın. Banyon onun karşısında. Duşu filan var. Sanırım hepsi bu. Umarım yeterlidir."

"Yeterli" dedi Marty. Toy saatine baktı ve gitmek üzere döndü.

"Gitmeden önce..."

"Bir sorun mu var?"

"Sorun yok" dedi Marty. "Tanrım, kesinlikle sorun filan yok. Yalnızca müteşekkir olduğumu bilmenizi istiyorum..."

"Gerek yok."

"Ama müteşekkirim" diye ısrar etti Marty; Trinity Yolu'ndan beri bu konuşmayı yapmak için fırsat kolluyordu. "Son derece müteşekkirim. Beni nasıl ya da niçin seçtiğinizi bilmiyorum ama sağolun."

Toy bu duygu gösterisinden biraz rahatsız olmuştu ama Marty bunu söylediğine memnundu.

"İnan bana Marty. Bu işi yapabileceğini düşünmesem seni seçmezdim. Şimdi buradasın. Bunu en iyi biçimde değerlendirmek sana kalıyor. Ben de ortalıkta olacağım elbette ama şimdiden sonra az çok kendinden sorumlu sayılırsın."

"Evet, bunun farkındayım."

"O halde senden ayrılıyorum. Hafta başında görüşürüz. Bu arada Pearl mutfakta senin için masaya yemek bıraktı. İyi geceler."

"İyi geceler."

Toy onu yalnız bırakınca yatağa oturup çantasını açtı. Kötü istiflenmiş giysileri hapishane deterjanı kokuyordu ve onları çıkarmak istemedi. Bunun yerine usturasıyla tıraş köpüğünü bulana dek çantanın dibini karıştırdı. Sonra soyundu, eskimiş giysilerini yere attı ve banyoya girdi.

Banyo geniş ve aynalıydı, baştan çıkarıcı bir biçimde aydınlatılmıştı. Yeni yıkanmış havlular ısıtma sistemli askılarda duruyordu. Bir küvetle bidenin yanı sıra duşu da vardı: Su tesisatı insanı şaşırtacak kadar karmaşıktı. Burada başına ne gelirse gelsin en azından temiz olacağı kesindi. Aynanın ışığını açtı ve tıraş aletlerini lavabonun üstündeki cam rafa yerleştirdi. Onları boşuna aramıştı. Toy ya da belki Luther, onun için eksiksiz bir tıraş takımı bırakmıştı: Ustura, tıraş losyonu, köpük, kolonya. Hepsi de açılmamış, yepyeniydi: Onu bekliyorlardı. Aynada kendisine baktı, genelde kadınlardan beklenen, erkeklerin kapıları kilitli banyolar dışında pek az yerde yaptığı o dikkatli incelemeyle. Günün endişeleri yüzüne yansımıştı: Benzi soluktu ve gözlerinin altı şişmişti. Hazine arayan bir adam gibi yüzünde ipuçları bulmaya çalıştı. Geçmişinin orada bütün pis ayrıntıla-

rıyla yazılı olup olmadığını merak etti. Belki de silinemeyecek kadar derine kazınmışlardı?

Biraz güneşe ihtiyacı vardı. Bu apaçıktı. Açık havada egzersiz yapmaya da. Yarından itibaren yeni bir rejime başlayacaktı. Tanınmayacak hale gelene, forma girene dek her gün koşacaktı. Doğru dürüst bir dişçi de bulacaktı. Dişetleri endişe verecek kadar sık kanıyordu ve bir iki yerde de geri çekilme başlamıştı. Dişleriyle gurur duyuyordu: Düzgün ve sağlamdılar, tıpkı annesininkiler gibi. Aynada gülümsemesine baktı ama eski canlılığından çok şey yitirmişti. Bunun üstünde de çalışması gerekecekti. Tekrar koca engin dünyadaydı ve belki bu gülümsemeyle kur yapacağı kadınlar çıkardı karşısına.

Bakışları yüzünden gövdesine kaydı. Karnının üstündeki kasların arasına yağlar sıkışmıştı: En az altı yedi kilo fazlası vardı. Bunun üstünde de çalışması gerekecekti. Wandsworth'e ilk girdiği zamanki yetmiş beş kiloya geri dönmesi için yediklerine dikkat etmesi ve bol bol egzersiz yapması gerekecekti. Fazla kilolarını saymazsa kendinden oldukça memnundu. Belki banyonun ışığı onu olduğundan daha iyi durumda gösteriyordu ama hapishane yaşamı onu fazla değiştirmemiş gibiydi. Hâlâ saçları dökülmemişti, yaralanmamıştı - dövmeleri ve ağzının kenarındaki ufak, hilal biçimli yarayı saymazsa. Uyuşturucu bağımlısı olmamıştı. Belki gerçekten de *kurtulmuştu.*

Kendini incelerken elleri kasıklarına gitti ve dalgın dalgın organını okşarken yarı-ereksiyona geçti. Chairmaine'i düşünmüyordu. Sertleşmesinde bir şehvet varsa bu narsistçeydi. Mahkûmlardan pek çoğu cinsel açlıklarını hücre arkadaşlarıyla bastırma yolunu seçmişlerdi ama Marty bu fikri asla benimseyememişti. Yalnızca bu edimlerden duyduğu rahatsızlıktan değil - oysa bunu da yoğun bir biçimde hissetmişti- bu doğal olmayan şeyi yapmaya zorlandığından. Bu hapishanenin bir erkeği aşağılamasının bir başka yoluydu, o kadar. Bunun yerine cinselliğine kilit vurmuş ve penisini işemek dışında hemen hiçbir şey için kullanmamıştı. Şimdi onunla kibirli bir genç gibi oynarken o lanet olası şeyi hâlâ kullanıp kullanamayacağını merak etti.

Duşu açıp ılıklaştırdıktan sonra altına girip kendisini tepeden tırnağa limon kokulu sabunla yıkadı. Hazlarla dolu bir günün belki de en iyi kısmıydı bu. Su canlandırıcıydı, tıpkı bahar yağmurunun altında durmak gibi. Bedeni uyanmaya başladı. Evet, uyanıyor diye düşündü: Ölüydüm ve hayata geri dönüyorum. Dünyanın kıçında gömülü kalmıştı, bu öyle derin bir çukurdu ki oradan asla tırmanıp çıkamayacağını sanmıştı ama bunu *başarmıştı*, lanet olsun. *Dışarıdaydı*. Durulandıktan sonra şımarıklık yapıp aynı töreni tekrarladı, bu kez suyu çok daha ısıtarak. Banyo buharla ve su sesiyle doldu.

Çıkıp duşu kapadığında sıcaktan, viskiden ve bitkinlikten kulakları uğulduyordu. Aynanın önüne gidip eliyle buğuda yuvarlak bir açıklık oluşturdu. Su yanaklarına renk getirmişti. Saçları kahverengi-sarı bir takke gibi kafasına yapışmıştı. Saçını uzatacaktı, Whitehead itiraz etmediği sürece; belki hoş bir stil verdirecekti. Ama şimdi daha acil bir işi vardı. Uygunsuz bulunan bıyığını kesmeliydi. Aşırı kıllı biri değildi. Bıyığının uzaması haftalar sürmüştü ve bu esnada her zamanki salakça iğnelemelere katlanmak zorunda kalmıştı. Ama patronu yüzünün çıplak olmasını istiyorsa, o kimdi ki buna itiraz edecekti? Whitehead'in fikrini beyan ediş tarzından bunun bir öneriden çok bir emir olduğunu hissetmişti.

Banyodaki camlı ve raflı dolapta, içeriği oldukça zengin olmasına karşın (içinde aspirinden kasık biti ilacına kadar her şey vardı) makas yoktu, bu yüzden bıyığını sabunla iyice yumuşatıp sonra usturayla doğrudan kesmek zorunda kaldı. Ustura buna itiraz etti, cildi de ama indirdiği her darbeyle üst dudağı biraz daha ortaya çıktı. O zor elde edilmiş bıyığı, lavaboya sabun köpükleriyle birlikte parça parça düşüp delik tarafından emilerek gözden kayboldu. İki üç yerini kesti ve yaraları tükürükle elinden geldiğince kapadı.

İşini bitirdiğinde banyodaki buhar dağılmıştı ve yansıması yalnızca buğu parçacıkları lekeliyordu. Aynadaki yüzüne baktı. Çıplak üst dudağı pembe ve savunmasızdı ve ortasındaki oluk tuhaf bir şekilde, biçimsel olarak aşırı kusursuz görünüyor-

du ama ani çıplaklığı o kadar da kötü bir görüntü oluşturmuyordu.

Tatmin olmuş halde, bıyığından arta kalan, lavabonun kenarlarına yapışmış kılların üstüne su döktü, beline bir havlu sardı ve sallana sallana yatak odasına geri döndü. Merkezi ısıtma sistemli evin sıcaklığında kupkuruydu: Havluyla kurulanmasına gerek yoktu. Yatağın kenarına otururken bitkinlik ve açlık içinde savaşmaya başladı. Alt katta yemek vardı ya da en azından Toy'un söylediği buydu. Belki de en iyisi o bozulmamış çarşafa yatıp başını hoş kokulu yastığa koyması ve gözlerini yarım saatliğine kapayıp dinlendikten sonra kalkıp aşağı inerek akşam yemeğini yemesiydi. Havluyu belinden alıp bir kenara attı ve yatağa uzandı, yorganı üstüne çekti ve bunu yaparken uykuya daldı. Düş görmedi ya da gördüyse bile uykusu onları anımsayamayacağı kadar derindi.

Birkaç saniye sonra sabah olmuştu.

13

Dün gece yaptığı küçük turdan sonra evin coğrafyasını unutmuşsa bile koku duyusu mutfağa geri dönmesi için yeterli oldu. Domuz pastırması kızartılıyor, kahve yapılıyordu. Fırının başında kızıl saçlı bir kadın vardı. Yaptığı işi bırakarak dönüp başını salladı.

"Sen Martin olmalısın" dedi, sesinde hafif bir İrlandalı aksanı vardı. "Geç kalkıyorsun."

Marty duvardaki saate baktı. Yediyi birkaç dakika geçiyordu.

"Yeni bir başlangıç için güzel bir sabah."

Arka kapı açıktı. Günü incelemek için mutfağın arkasındaki geniş avluya çıktı. Gerçekten güzel bir gündü, gökyüzü yine bulutsuzdu. Çimenlik kırağıyla kaplanmıştı. Puslu uzaklıkta tenis kortlarına benzettiği yerler ve onların ötesinde bir dizi ağaç görebiliyordu.

"Bu arada adım Pearl" diye bildirdi kadın. "Bay Whitehead'in yemeklerini hazırlarım. Açsın değil mi?"

"Buraya inince acıktım."

"Biz burada kahvaltının önemine inanırız. İnsanı güne hazırlar." Domuz pastırmalarını ocağın üstündeki tavadan fırına aktarmakla meşguldu. Ocağın yanındaki çalışma yeri yiyeceklerle kaplıydı: Domatesler, sosisler, siyah puding dilimleri. "Şurada kahve var. Kendine koyuver."

Marty kulplu bir bardağa kahve koyarken süzgeçli kahve ibriği geğirip fışırdadı, dün gece tattığı koyu ama güzel kokulu kahvenin aynısıydı bu.

"Burada olmadığım zamanlarda mutfağı kullanmaya alışmalısın. Burada yaşamıyorum. Yalnızca gelip gidiyorum."

"Sen yokken Bay Whitehead'in yemeklerini kim yapıyor?"

"Bazen yemeklerini kendisi yapmaktan hoşlanır. Ama ona yardım etmen gerekecek."

"Su kaynatmayı bile zor beceririm."

"Öğreneceksin."

Dönüp elinde bir yumurtayla Marty'ye baktı. İlk düşündüğünden daha yaşlıydı: Belki ellisinde vardı.

"Bu konuda acele etme" dedi. "Ne kadar açsın?"

"Kurt gibi."

"Dün gece dışarıya soğuk bir yemek bıraktım."

"Uyuyakaldım."

Pearl tavaya iki tane yumurta kırarken, "Bay Whitehead'in aşırı düşkünlükleri yoktur, çilekleri dışında" dedi. "Sufleler filan yapmanı beklemeyecektir, merak etme. Malzemelerin çoğu yan odadaki buzdolabında: Tek yapman gereken onları çıkarıp mikrodalga fırına koymak."

Marty mutfağı, takım taklavatı inceledi: Mutfak robotunu, mikrodalga fırını, elektrikli et bıçağını. Arkasındaki duvara televizyonlar monte edilmişti. Onları dün gece fark etmemişti. Ancak onlar hakkında soru sormaya fırsat bulamadan Pearl gastronomik ayrıntılar vermeye devam etti. "Sık sık gecenin

ortasında acıkırdı ya da Nick böyle söylerdi. Geceleri yaşar, anlıyorsun ya?"

"Nick kim?"

"Senden önceki. Yılbaşından hemen önce ayrıldı. Onu severdim ama Bill elinin biraz uzun olduğunu söyledi."

"Anlıyorum."

Pearl omuz silkti. "Ama yine de emin olamazsın, değil mi? Yani, o..." Cümlesinin ortasında durdu, gevezeliği yüzünden kendi kendisine küfretti ve utancını yumurtaları, daha önce hazırladığı yemeklerin yanına koymak üzere tavadan tabağa aktararak gizlemeye çalıştı. Marty cümlesini onun yerine tamamladı.

"Hırsıza benzemiyordu. Söyleyeceğin bu muydu?"

"Bunu demek istemedim" diye ısrar etti Pearl, tabağı masaya koyarken. "Dikkat et, tabak sıcak." Yüzü saçının rengini almıştı.

"Sorun değil" dedi Marty ona.

"Onu severdim" diye yineledi Pearl. "Gerçekten severdim. Yumurtalardan birini deldim. Üzgünüm."

Marty dolu tabağa baktı. Yumurtalardan birinin sarısı gerçekten delinmişti ve kızarmış bir domatesin etrafında birikmekteydi.

"Bana güzel görünüyor" dedi ve gerçek bir iştahla yemeye başladı. Pearl bardağını tekrar doldurdu, kendine bir fincan buldu, onu da doldurdu ve yanına oturdu.

"Bill seni çok övüyor" dedi.

"İlk başta benden hoşlanıp hoşlanmadığından emin değildim."

"Senden çok hoşlandı" dedi. "Kısmen, boksör olman yüzünden elbette. O da eskiden profesyonel bir boksördü."

"Sahi mi?"

"Sana söylediğini sanmıştım. Otuz yıl önce. Bay Whitehead'la tanışmadan önce. Kızarmış ekmek ister misin?"

"Varsa."

Pearl ayağa kalktı ve iki dilim beyaz ekmek kesip ekmek

kızartıcısının içine soktu. Masaya geri dönmeden önce bir an duraksadı. "Gerçekten üzgünüm" dedi.

"Yumurta konusunda mı?"

"Nick'ten ve hırsızlıktan söz ettiğim için..."

"Soran bendim" diye yanıtladı Marty. "Hem ihtiyatlı olmakta kesinlikle haklısın. Ben eski bir mahkûmum. Hatta eski bile sayılmaz. Yanlış bir hareket yaparsam geri gönderilebilirim." Bunu söylemekten nefret ediyordu. Sanki yalnızca dile getirmek bile bu olasılığı daha gerçek kılıyordu. "Ama Bay Toy'u hayal kırıklığına uğratmayacağım. Ya da kendimi. Tamam mı?"

Pearl başıyla onayladı. Aralarında küskünlük olmamasından dolayı rahatladığı belliydi ve kahvesini bitirmek üzere tekrar oturdu. "Sen Nick'e benzemiyorsun" dedi. "Bunu şimdiden anlayabiliyorum."

"Tuhaf biri miydi?" dedi Marty. "Takma gözlü filan mıydı?"

"Şey, pek..." Yeniden bu konuyu açtığına pişman olduğu belliydi. "Neyse, önemi yok" diyerek konuyu kapadı.

"Hayır. Devam et."

"Şey, sanırım borçları vardı."

Marty hafif bir ilgiden başka hiçbir ifade sergilememeye çalıştı. Ama gözlerindeki bir şey tarafından ele verilmiş olmalıydı, belki bir panik kıvılcımı tarafından. Pearl kaşlarını çattı.

"Ne tür borçlar?" diye sordu Marty, önemsemiyormuşçasına.

Ekmek dilimleri yukarı fırladı ve Pearl dikkatini o tarafa yöneltti. Kalkıp dilimleri aldı ve masaya getirdi. "Çıplak elle getirdiğim için kusura bakma" dedi.

"Sağol."

"Ne kadar borcu olduğunu bilmiyorum."

"Hayır, sorduğum bu değildi, demek istediğim... nasıl borçlanmıştı?"

Bunu önemsemiyormuş gibi görünmeyi başarıyor muydu, yoksa Pearl çatalını sımsıkı kavramış olmasından ya da ansızın iştahını kaybetmesinden bunun önemli bir soru olduğunu anla-

mış mıydı? Ancak ona nasıl görünürse görünsün bu soruyu sormak zorundaydı. Pearl yanıt vermeden önce bir an düşündü. Konuştuğunda hafifçe alçalttığı sesinde bir sokak köşesinde dedikodu yapıyormuş gibi bir ton vardı. Söyleyeceği şey aralarında bir sır olarak kalmalıydı.

"Günün her vakti buraya inip telefon konuşmaları yapardı. Bana meslektaşlarıyla konuştuğunu söylerdi -bir cambazdı ya da eskiden cambazlık yapmıştı- ama kısa süre sonra bahis oynadığını anladım. Bence borçları buradan kaynaklanıyordu. Kumardan."

Marty her nasılsa Pearl'in bunu söyleyeceğini önceden bilmişti. Bu başka bir soruyu doğuruyordu elbette: Whitehead'in yaşamlarının bir döneminde kumarbaz olan iki korumayı işe almış olması yalnızca bir tesadüf müydü? İkisinin de -şimdi anlaşıldığı kadarıyla- hobileri için *hırsızlık* yapmış olması? Toy Marty'nin yaşamının bu yönüne fazla ilgi göstermemişti. Ama belki de bütün önemli gerçekler Somervale'in hep yanında taşıdığı o dosyada yazılıydı: Psikoloğun raporları, duruşma tutanakları, Toy'un Marty'yi hırsızlık yapmaya iten şeyin ne olduğunu anlaması için gereken her şey. Bütün bunlar hakkında hissettiği huzursuzluğu omuz silkerek üstünden atmaya çalıştı. Ne önemi vardı ki? Bunlar geçmişte kalmıştı, şimdi sağlıklıydı.

"Doydun mu?"

"Evet, teşekkürler."

"Biraz daha kahve ister misin?"

"Ben alırım."

Pearl, Marty'nin önündeki tabağı aldı, kalan yemeği ikinci bir tabağa döktü -"Kuşlar için" dedi-, sonra da tabakları, çatal bıçakları ve tavaları bulaşık makinesine koymaya başladı. Marty bardağını tekrar doldurdu ve onun çalışmasını izledi. Çekici bir kadındı. Orta yaş ona yakışıyordu.

"Whitehead'in yanında kaç kişi çalışıyor?"

"*Bay* Whitehead" diye nazikçe düzeltti Pearl. "Kaç kişi mi? Şey, ben varım. Dediğim gibi, gelip gidiyorum. Ve Bay Toy var elbette."

"O da burada yaşamıyor, değil mi?"

"Toplantılar olduğunda geceyi burada geçiriyor."

"Toplantılar düzenli aralıklarla mı yapılıyor?"

"Evet. Bu evde bir sürü toplantı yapılır. Sürekli birileri girip çıkar. Bay Whitehead güvenliğe bu yüzden bu kadar önem veriyor."

"Londra'ya gittiği olur mu?"

"Bugünlerde hayır" dedi Pearl. "Eskiden epey gezerdi. New York'a, Hamburg'a filan giderdi. Ama artık gezmiyor. Şimdi yalnızca bütün yılı burada geçirip dünyanın geri kalanını ayağına getiriyor. Neden söz ediyordum?"

"Çalışanlardan."

"Ha, evet. Eskiden burası insan kaynardı. Güvenlik görevlileri, hizmetçiler, üst kattaki temizlikçi kadınlar. Ama sonra Bay Whitehead çok şüpheci biri oldu. Aralarından birinin onu zehirleyebileceğinden ya da banyoda öldürebileceğinden şüphelenmeye başladı. Bu yüzden hepsini kovdu: Bir anda. Yalnızca bizim yanında olmamızdan mutlu olduğunu söyledi: Güvendiği insanların. Böylece etrafı tanımadığı insanlar tarafından sarılmıyordu."

"Beni tanımıyor."

"Belki henüz değil. Ama çok kurnazdır: Tanıdığım herkesten daha fazla."

Telefon çaldı. Pearl ahizeyi kaldırdı. Marty arayanın Whitehead olduğunu biliyordu. Pearl'ün suçüstü yakalanmış gibi bir hali vardı.

"Ah... evet. Benim suçum. Onu lafa tuttum. Hemen." Ahizeyi hızla yerine koydu. "Bay Whitehead seni bekliyor. Acele etsen iyi olur. Köpeklerin yanında."

14

Köpek kulübeleri bir grup eklenti binanın -belki eskiden ahırdılar- arkasında, ana binanın iki yüz metre kadar gerisindeydi.

Gelişigüzel inşa edilmiş, tel örgülerle çevrili bu dayanıksız yapılar yalnızca işlevsellik göz önünde tutularak, estetik kaygılar güdülmeden yapılmıştı, çirkinlikleri rahatsız ediciydi.

Hava soğuktu ve Marty ayaklarının altında çıtırdayan çimenlerde yürürken kısa kollu gömlek giydiğine pişman oldu. Ama onu gönderirken Pearl'ün sesinde telaş vardı ve Marty, Whitehead'i -hayır, onu Bay Whitehead olarak düşünmeyi öğrenmeliydi- daha da fazla bekletmek istemiyordu. Ancak bu önemli şahsiyet geç kalışından rahatsız olmamış göründü.

"Bu sabah köpeklere bakabiliriz diye düşündüm. Sonra belki araziyi biraz gezeriz, ne dersin?"

"Evet efendim."

Üstünde ağır, siyah, kalın kürk yakası boynunu çevreleyen bir ceket vardı.

"Köpekleri sever misin?"

"Samimi bir yanıt mı bekliyorsunuz efendim?"

"Elbette."

"Pek sevmem."

"Anneni mi ısırmışlardı, seni mi?" Kanlı gözlerde hafif bir gülümseme vardı.

"Anımsayabildiğim kadarıyla ne onu ne de beni efendim."

Whitehead homurdandı. "Pekâlâ, sürüyle tanışmak üzeresin Strauss, onları sevsen de sevmesen de. Seni tanımaları önemli. Yabancıları parçalamak üzere eğitildiler. Hata yapmalarını istemeyiz."

Büyük kulübelerden birinden elinde zincirli bir tasma tutan biri çıkmıştı. Yeni gelenin kadın mı erkek mi olduğunu anlamak için Marty'nin iki kez bakması gerekti. Kısacık kesilmiş saçlar, eski parka ve çizmeler erkeksiliğin göstergesiydi ama yüz hatlarında bu yanılsamayı ele veren bir şey vardı.

"Bu Lillian. Köpeklere bakıyor."

Kadın Marty'ye bir bakış bile fırlatmadan başıyla onayladı.

Kadının belirmesiyle bir sürü köpek -iri, kaba tüylü Alsas

çoban köpekleri- kulübelerden beton yola çıkmışlardı ve tel örgülerin arkasından onu koklamakta, inildeyerek hoş geldin demekteydiler. Kadın onları susturmakta başarılı olamadı. İnildemeler havlamalara dönüştü ve bir iki tanesi arka ayaklarının üstünde, bir insan boyu yükselip tel örgüye yaslanarak kuyruklarını şevkle sallamaya başladı. Gürültü iyice arttı.

"Susun" diye seslendi onlara Lillian ve neredeyse hepsi sus pus oldular. Ancak diğerlerinden iri olan bir erkek hâlâ tel örgüye yaslanmış duruyor, ilgi talep ediyordu. Lillian deri eldivenini çıkarıp parmaklarını tel örgünün arasından uzatarak kabarık tüylü boğazını okşayana dek de öylece durmayı sürdürdü.

"Martin, Nick'in yerini aldı" dedi Whitehead. "Artık hep burada olacak. Onun köpeklerle, köpeklerin de onunla tanışması gerektiğini düşündüm."

"Mantıklı" diye yanıtladı Lillian. Pek sevinmiş görünmüyordu.

"Kaç tane var?" diye sordu Marty.

"Yetişkinler mi? Dokuz. Beş erkek, dört dişi. Bu Saul" dedi, hâlâ okşamakta olduğu köpekten bahsederek. "En yaşlıları ve en irileri. Şu köşedeki erkek: Job. Saul'un oğullarından biri. Şu anda kendini pek iyi hissetmiyor."

Job tel örgünün köşesinde yarı-uzanmış bir halde durarak şevkle testislerini yalamaktaydı. Konuşmanın odağı haline dönüştüğünün farkında gibi görünüyordu, çünkü bir anlığına temizliğinden başını kaldırıp baktı. Bu bakışta Marty'nin bu türde nefret ettiği her şey vardı: Tehdit, kaypaklık, efendilerine karşı duyulan güçlükle bastırılmış öfke.

"Dişiler şuradakiler..."

İki köpek tel örgü boyunca tırıs gidip gelmekteydi.

"...Rengi açık olan Dido, koyu olansa Zoe."

Bu hayvanlara böyle adlar verilmiş olması tuhaftı, tamamen uygunsuz görünüyordu. Ve kadının kendilerine verdiği adlardan nefret ettikleri belliydi. Arkasından onunla alay ediyorlardı muhtemelen.

"Buraya gel" dedi Lillian, Marty'yi sanki sürüsündeki kö-

peklerden biriymişçesine çağırarak. Marty onlardan biriymişçesine gitti.

"Saul" dedi Lillian, tel örgünün arkasındaki hayvana, "bu bir dost. Yaklaş" dedi Marty'ye, "oradan kokunu alamaz."

Köpek şimdi dört ayak üstündeydi. Marty dikkatle tel örgüye yaklaştı.

"Korkma. Yanına git. Seni iyice koklasın."

"Korkuyu sevmezler" dedi Whitehead. "Öyle değil mi Lillian?"

"Doğru. Korkunun kokusunu alırlarsa seni haklayacaklarını bilirler. O zaman acımasız olurlar. Karşılarında korkusuzca durabilmelisin."

Marty köpeğe yaklaştı. Köpek başını kaldırıp onu inceledi. O da bu bakışa karşılık verdi.

"Gözlerine dik dik bakma" diye tavsiye verdi Lillian. "Bu köpeği agresifleştirir. Yalnızca kokunu almasına izin ver ki seni tanıyabilsin."

Saul tel örgünün arkasından Marty'nin bacaklarını ve kasığını kokladı. Bu Marty'yi çok rahatsız etti. Sonra, tatmin olmuş olacak ki dönüp uzaklaştı.

"Güzel" dedi Lillian. "Bir sonraki sefer tel örgü olmayacak. Ve bir süre sonra ona dokunmaya başlayacaksın." Marty kadının, duyduğu rahatsızlıktan zevk aldığından emindi. Ama bir şey demedi. Yalnızca onun peşinden en büyük kulübeye girdi.

"Şimdi Bella'yla tanışmalısın" dedi Lillian.

Kulübenin içindeki dezenfektan, sidik ve köpek kokusu sarsıcıydı. Lillian'ın içeri girişi yine havlamalara ve tel örgülere yaslanmalara yol açtı. Kulübenin ortasından geçen yolun iki yanında kafesler vardı. Bunların ikisinde birer dişi köpek vardı. Biri diğerinden oldukça ufaktı. Lillian her kafesin yanından geçerlerken ayrıntılı açıklamalarda bulunuyor, köpeklerin adlarını söylüyor o ensestli soy ağacındaki yerlerinden bahsediyordu. Marty söylediği her şeyi dinliyor ve sonra hemen unutuyordu. Aklı başka yerdeydi. Onu huzursuz eden yalnızca köpeklerin

varlığı değil, bu boğucu iç havanın tanıdık gelmesiydi. Bu yol, beton tabanlı hücreler, battaniyeler, çıplak ampuller: Sanki yuvasına geri dönmüş gibiydi. Ve şimdi köpekleri bir başka gözle görmeye başlıyor, abdestinden başını kaldırıp bakan Job'un nefret dolu bakışında başka bir anlam buluyordu. Bu tutsakların kendisine ve kendi türüne hangi gözle baktıklarını Lillian'ın ya da Whitehead'in hiçbir zaman anlayamayacağı kadar iyi anlıyordu.

Durup kafeslerden birinin içine baktı: Özel bir ilgi duyduğundan değil, yalnızca dikkatini bu klostrofobik kulübede hissettiği huzursuzluktan başka bir şey üstünde yoğunlaştırmak için.

"Bunun adı ne?" diye sordu.

Kafesteki köpek kapının önündeydi. Bu da iriydi, Saul kadar olmasa da.

"Laurousse" diye yanıtladı Lillian.

Bu köpek diğerlerinden daha dost canlısı görünüyordu ve Marty huzursuzluğunu yenip dar koridorda çömelerek elini deneme kabilinden kafese uzattı.

"Seni sevecek" dedi Lillian.

Marty parmaklarını tel örgüye dayadı. Laurousse onları merakla kokladı, burnu nemli ve soğuktu.

"Güzel köpek" dedi Marty. "Laurousse."

Bu terli yabancının, adını söylemesine sevinen köpek kuyruğunu sallamaya başladı.

"Güzel köpek."

Burada, battaniyelerin ve samanların daha yakın olduğu yerde dışkı ve post kokusu daha da güçlüydü. Ama köpek Marty'nin eğilmesine çok sevinmişti ve tel örgünün arasından parmaklarını yalamaya çalışıyordu. Marty köpeğin gösterdiği büyük ilginin içindeki korkuyu dağıttığını hissetti: Ona zarar verme gibi bir niyeti olmamasının yanı sıra tam tersine, varlığından büyük bir haz aldığını göstermekteydi.

Ancak o zaman Whitehead'in kendisini dikkatle incelemekte olduğunu fark etti. Yaşlı adam bir metre kadar solunda

duruyor, iri gövdesiyle kafeslerin arasındaki dar geçidi tamamen kapamış, yoğun bir dikkatle bakmaktaydı. Marty bunu fark edince rahatsız olarak ayağa kalktı ve inildeyip kuyruğunu sallayan köpeği ardında bırakarak Lillian'ın peşinde ilerlemeye başladı. Köpek bakıcısı sürüsünün bir başka üyesini övüp göklere çıkarmaktaydı. Marty onu dinlemeye başladı:

"...İşte bu Bella" dedi Lillian. Sesi yumuşamıştı. Marty'nin daha önce algılamadığı düşsü bir nitelik içermeye başlamıştı. Marty kadının içine işaret ettiği kafese ulaştığında bunun nedenini anladı.

Bella kafesinin gölgelerinin arasında, battaniyelerden ve samandan yapılma bir yatağın üstünde yarı-oturur, yarı-uzanır bir pozisyonda, uzun burunlu bir Meryem Ana gibi durmaktaydı. Kör yavru köpekler meme emiyordu. Onu görünce Marty'nin köpekler hakkında şüpheleri buhar olup uçtu.

"Altı yavru" diye gururla açıkladı Lillian, sanki kendi çocuklarıymışçasına, "hepsi de güçlü ve sağlıklı."

Güçlü ve sağlıklı olmanın ötesinde, güzeldiler. Annelerinin kucağının rahatlığında birbirine yaslanan tombul mutluluk yumaklarıydılar. Böylesine kolay incinebilir yaratıkların büyüyüp Saul gibi gri demirden lordlara ya da Job gibi şüpheci asilere dönüşebildiklerini hayal etmek güçtü.

Bir yabancının varlığını sezen Bella kulaklarını dikti. Kafasının orantıları kusursuzdu. Postundaki siyah ve altın sarısı tonları birbirine karışıp muhteşem bir görüntü teşkil ediyor, kahverengi gözleri loş ışıkta tetikte ama yumuşak görünüyordu. Öylesine *tamamlanmıştı* ki, öylesine kendisiydi ki. Varlığına verilebilecek tek tepki -ve Marty bunu kesinlikle kabul ediyordu- huşuydu.

Lillian tel örgünün arasından bakıp Marty'yi bu annelerin annesiyle tanıştırdı.

"Bella, bu Bay Strauss" dedi. "Onu arada sırada göreceksin. Bir dost."

Lillian'ın sesinde bir bebekle konuşuyormuşçasına tepeden bakan bir hava yoktu. Köpeği bir eşiti olarak görerek konu-

şuyordu ve Marty kadın hakkında ilk başta kararsız kalmış olmasına karşın ona ısınmaya başladığını hissetti. Sevgi insanın karşısına kolayca çıkan bir şey değildi, bunu ağır bedeller ödeyerek öğrenmişti. Her ne biçimde gelirse gelsin, ona saygı duymak mantıklıydı. Lillian bu köpeği seviyordu, onun zarafetini, vakarını seviyordu. Bu Marty'nin tam olarak anlamasa bile onaylayabileceği bir sevgiydi.

Bella havayı kokladı ve tatmin olmuş göründü. Lillian kafesten gönülsüzce Strauss'a döndü.

"Zamanla senden hoşlanması bile mümkün. Büyük bir baştan çıkarıcıdır, anlarsın ya. Büyük bir baştan çıkarıcıdır."

Arkalarında duran Whitehead bu duygusal saçmalığa homurdandı.

"Araziye biraz göz atalım mı?" diye sordu sabırsızca. "Sanırım buradaki işimiz bitti."

"Yerleşince tekrar gel" dedi Lillian. Marty köpeklere ilgi gösterdiğinden beri ona epey sıcak davranmaya başlamıştı. "Köpeklere öğrettiğim yürüme numaralarını gösteririm."

"Sağol. Gelirim."

Çitleri geride bırakıp ana parmaklıklara doğru hızlı adımlarla ilerlerlerken "Köpekleri görmeni istedim" dedi Whitehead. Ama bu, ziyaretin nedenlerinden yalnızca biriydi. Marty bunu çok iyi biliyordu. Whitehead'ın amacı Marty'ye nereden geldiğini anımsatıp ona bir ders vermekti. Hapishaneye geri gönderilip gönderilmemesi Joseph Whitehead'e kalmıştı. Tamam, Marty dersini öğrenmişti. O koridorlarla hücrelere geri dönmemek için gerekirse yaşlı adamın önünde ateş çemberlerinden geçerdi. Orada bir Bella bile yoktu. Wandsworth'ün kalbinde kilit altında tutulan yüce ve gizli bir anne bile yoktu. Orada yalnızca kendisi gibi hayatı kaymış adamlar vardı.

Hava ısınıyordu: Yükselen güneş çatıların üstündeki soluk sarı bir balona benziyor, çimenliklerdeki buzlar eriyordu. Marty ilk kez burasının ne kadar büyük bir yer olduğunu anlamaya başladı. Arazi her iki yanlarında da göz alabildiğine uzanıyordu:

Bir grup ağacın arkasında parlayan suyu, bir gölü ya da belki bir nehri, görebiliyordu. Evin batı tarafındaki servi dizileri orada gezinti yolları, belki de fıskiyeler olduğunu gösteriyordu. Diğer tarafta alçak bir taş duvarla çevrili bir bahçe vardı. Burayı gezip tanıması haftalar alacaktı.

Araziyi çevreleyen çifte parmaklıklara varmışlardı. Her iki parmaklık da üçer metre yüksekliğindeydi ve tepelerinde uçları dışarı, muhtemel davetsiz konuklara dönük olan sivri çelik çubuklar vardı. Bunların arasından da spiraller halinde dikenli teller geçmekteydi. Bütün yapıdan neredeyse fark edilmeyecek kadar hafif bir elektrik akımı vızıltısı gelmekteydi. Whitehead'in bütün bunlardan oldukça memnun olduğu belliydi.

"Etkileyici, değil mi?" diye sordu.

Marty başıyla onayladı. Gördükleri zihninde yine yankılar uyandırmıştı.

"Belli bir güvenlik sağlıyor" dedi Whitehead.

Parmaklığa varınca sola dönüp parmaklık boyunca yürümeye başladı. Sohbeti -eğer buna sohbet denebilirse- kesik ve kısa cümlelerle, sanki normal konuşmaların eksiltili yapısına katlanamayacak kadar sabırsızmışçasına sürdürüyordu. Yalnızca ortaya cümleler ya da cümle parçacıkları atıyor ve Marty'nin bunlara elinden geldiğince karşılık vermesini bekliyordu.

"Kusursuz bir sistem değil: Parmaklıklar, köpekler, kameralar. Mutfaktaki monitörleri gördün mü?"

"Evet."

"Aynılarından üst katta da var. Kameralar her yerin gece gündüz gözlenebilmesini sağlıyor." Yanından geçtikleri bir kameranın projektörlerden birine başparmağıyla işaret etti. Her on taneden biri yukarı bakmaktaydı. İleri geri gidip geliyorlardı, mekanik kuşların kafaları gibi.

"Luther sana onları peş peşe denetlemeyi gösterir. Bunları taktırmak küçük bir servete mal oldu ve yalnızca süs olarak durmadıklarından emin değilim. Bu insanlar aptal değil."

"Gizlice girenler mi oldu?"

"Buraya değil. Londra'daki eve sürekli girerlerdi. Tabii o zamanlar daha meydandaydım. Pişmanlık nedir bilmeyen bir kodamandım. Evangeline'le ben bütün skandal gazetelerinde çıkardık. Fleet Sokağı'nın açık lağım çukuru, beni hep tiksindirmiştir."

"Sizin bir gazeteniz var sanıyordum?"

"Hakkımda araştırma mı yaptın?"

"Araştırma sayılmaz, ben..."

"Biyografilere inanma, dedikodu sütunlarına ve hatta *Kim Kimdir*'e de. Yalan söylerler. Yalan söylerim." Kendi alaycılığını eğlenceli bularak çekime devam etti. "Yalan söyler. Çalakalem yazanlar. Pislik tacirleri. Hepsi aşağılıktır."

Bu ölümcül parmaklıklarla dışarıda tuttuğu bu muydu: Pislik tacirleri? Bir skandal ve pislik dalgasına karşı büyük bir kale mi inşa ettirmişti? Eğer bu doğruysa oldukça ayrıntılı bir çözümdü bulunan. Marty bunun yalnızca dev bir egonun ürünü olup olmadığını merak etti. Yarıküre gerçekten Joseph Whitehead'in özel yaşamıyla bu kadar ilgileniyor muydu?

"Ne düşünüyorsun Strauss?"

"Parmaklıkları" diye yalan söyledi Marty, Whitehead'in daha önce söylemiş olduğu şeyin doğruluğunu kanıtlayarak.

"Hayır Strauss" diye onu düzeltti Whitehead. "Nasıl bir işe bulaştım böyle, bir delinin yanında kapana kısıldım, diye düşünüyorsun."

Marty inkâr etmeyi sürdürmesinin suçluluk duyuyormuş gibi görünmesine yol açacağını hissetti. Hiçbir şey söylemedi.

"Hakkımdaki genel kanaat bu değil mi? Güçsüzleşen, yaraları sessizlik içinde irinlenen plutokrat. Bunu söylemiyorlar mı?"

"Buna yakın şeyler" diye en sonunda yanıt verdi Marty.

"Ama yine de geldin."

"Evet."

"Tabii ki geldin. Ne kadar tuhaf olursam olayım, hiçbir şeyin kilitli kapılar ardında yatmaktan daha kötü olamayacağını düşündün, değil mi? Ve *dışarı* çıkmak istiyordun. Ne pahasına olursa olsun. Çaresizdin."

"Tabii ki dışarı çıkmak istiyordum. Kim olsa isterdi."

"Bunu itiraf ettiğine sevindim. Çünkü bunu istemen benim senin üzerinde büyük bir güce sahip olmamı sağlıyor, sence de öyle değil mi? Beni aldatmaya cesaret edemezsin. Bana köpeklerin Lillian'a tutundukları gibi tutunmak zorundasın. Lillian'a, onların bir sonraki yemekleri anlamına geldiği için değil, onların dünyası olduğu için tutunurlar. Beni *kendi dünyana* dönüştürmelisin Bay Strauss; benim korunmam, akıl sağlığım, en küçük rahatım uyanık olduğun her andaki başlıca kaygın olmalı. Bu olursa sana yaşamayı hayal bile etmediğin özgürlükler vaat ediyorum. Yalnızca çok zengin adamların bağışlayabileceği özgürlükler. Olmazsa, seni hapishaneye, sicilini bir daha düzeltemeyeceğin biçimde bozarak geri gönderirim. Anladın mı?"

"Anladım."

Whitehead başıyla onayladı.

"Gel öyleyse" dedi. "Yanımda yürü."

Dönüp yürüdü. Parmaklık bu noktada koruluğun arkasına dönüyordu ve Whitehead ağaçların arasına dalmak yerine gezintilerini kısa kesip havuza doğru yönelmelerini önerdi. "Bana bütün ağaçlar birbirinin aynı gibi görünüyor" dedi. "Daha sonra buraya gelip istediğin kadar gezinebilirsin." Ancak koruluğun kenarında Marty'nin, ağaçların ne kadar sık olduğunu fark edebileceği kadar uzun süre yürüdüler. Ağaçlar sistematik bir biçimde ekilmemişlerdi. Burası, Orman Bakanlığı'nın gözetimindeki bir koru değildi. Birbirlerine yakın duruyor, dalları karışıyor, her kış yaprak döken çeşitli ağaçlar ve çamlar büyürken birbirlerine karşı yer bulma mücadelesi veriyorlardı. Yalnızca yer yer, yılın bu vaktinde erkenden yapraklarını dökmüş bir meşe ya da ıhlamur ağacının altındaki ormanaltı bitkileri güneş ışığı alabiliyordu. Kendi kendine bahar burayı sevimlileştirmeden önce tekrar geleceğine söz verdi.

Whitehead, Marty'nin düşüncelerini tekrar kendi üstünde odakladı.

"Bundan sonra senin hemen her zaman seslenebileceğim kadar yakınımda olmanı bekleyeceğim. Günün her anında ya-

nımda olmanı istemiyorum... civarda ol yeter. Arada sırada ve yalnızca benim iznimle, tek başına dışarı çıkmana izin verilecek. Otomobil kullanabiliyor musun?"

"Evet."

"Güzel. Burada araç sıkıntısı çekmiyoruz. Sana bir şeyler ayarlayabiliriz. Aslında şartlı tahliye kurulunun belirlediği sınırların biraz dışına çıkmış olacağız. Altı aylık bir deneme süresi boyunca burada tutulmanı önermişlerdi. Ama açıkçası senin sevdiklerini ziyaret etmende hiçbir sakınca görmüyorum, en azından etrafımda beni koruyacak başka insanlar olduğu sürece."

"Teşekkür ederim. Gerçekten."

"Korkarım şu sıralar sana izin veremem. *Buradaki* varlığın yaşamsal önem taşıyor."

"Sorunlar mı var?"

"Yaşamım sürekli tehdit ediliyor Strauss. Bana, daha doğrusu bürolarıma durmadan tehdit mektupları gönderiliyor. Asıl zor olan gerçek katili, zamanını tanınmış kişilere boktan şeyler yazarak geçiren kaçıklardan ayırt etmek."

"Sizi niye öldürmek istesinler ki?"

"Ben Amerika'nın dışında yaşayan en zengin adamlardan biriyim. On binlerce insanı çalıştıran şirketlerim var. Sahip olduğum araziler öyle geniş ki şimdi yürümeye başlasam kalan yıllarımda tamamını kat edemem. Gemilerim, sanat eserlerim, atlarım var. Beni bir ikona dönüştürmek kolay. Ben ve benim gibiler alaşağı edilse yeryüzüne barış ve iyiliğin geleceğini düşünmek kolay."

"Anlıyorum."

"Tatlı düşler" dedi Whitehead acı acı.

Adımları yavaşlamaya başlamıştı. İri adam şimdi yarım saat öncekinden daha kısa soluklar alıyordu. Konuşmasını dinlerken ilerlemiş yaşını unutmak kolaydı. Kanıları gençliğin bütün mutlakçılığına sahipti. Yaşlılığın getirdiği yumuşaklıktan eser yoktu; belirsizlik ya da şüpheden.

"Bence geri dönsek iyi olur" dedi.

Monolog en sonunda kesilmişti ve Marty'nin içinden daha fazla konuşmak gelmiyordu. Buna enerjisi de yoktu. Whitehead'in tarzı -beklenmedik sapmaları ve yönelimleriyle- onu bitkin düşürmüştü. Dikkatli dinleyici pozuna alışması gerekecekti: Konferanslar başladığında kullanabileceği bir yüz bulacaktı. Doğru yerlerde başıyla kurnazca onaylamayı, konuşmanın akışındaki uygun aralarda basmakalıp sözler mırıldanmayı öğrenecekti. Zaman alacaktı ama Whitehead'i idare etmenin püf noktasını bulacaktı.

"Bu benim kalem Bay Strauss" dedi yaşlı adam eve yaklaşırlarken. Çok iyi korunuyormuş gibi bir görüntüsü yoktu: Tuğlalar dirençli olamayacak kadar sıcaktı. "Tek işlevi bana zarar gelmesini önlemek."

"Benim gibi."

"Senin gibi Bay Strauss."

Evin arkasında, köpeklerden biri havlamaya başlamıştı. Solo kısa sürede bir koroya dönüştü.

"Beslenme zamanı" dedi Whitehead.

15

Whitehead Malikânesi'nin ritmini tamamen kavramak Marty'nin haftalarını aldı. Burası tatlı bir diktatörlüktü ve her gün tamamen Whitehead'in plan ve kaprisleri tarafından biçimlendiriliyordu. Yaşlı adamın Marty'ye ilk gün söylediği gibi, ev onun için bir türbeydi. Ona tapanlar her gün onun fikrinin kumaşına dokunabilmek için geliyorlardı. Marty bu yüzlerden bazılarını tanıdı: Endüstri devleri, iki üç bakan (yakın zamanda gözden düşen biri koltuğundan olmuştu, buraya bağışlanma dilemek mi, intikam almak için mi geliyordu?), bilirkişiler, kamusal ahlakın koruyucuları, Marty'nin yüzünü tanıdığı ama adını bilmediği bir sürü kişi. Çoğunuysa hiçbir biçimde tanımıyordu. Hiçbiriyle tanıştırılmadı.

Haftada bir iki kez toplantı yapılırken odada kalmasının

istendiği oluyordu ama çoğunlukla yalnızca kendisine seslenilince işitebileceği bir yerde olması bekleniyordu. Nerede olursa olsun konukların çoğu için görünmezdi: Görmezden geliniyor, en iyi olasılıkla dekorun bir parçasıymış gibi davranılıyordu. Bu başlangıçta rahatsız ediciydi. Anlaşılan evde onun dışındaki herkesin bir adı vardı. Ancak zaman geçtikçe tanınmamaktan hoşlanmaya başladı. Herhangi bir şey üzerine fikir beyan etmesi gerekmiyordu, bu yüzden sohbete çağrılması gibi bir tehlike olmadan rahatça düşüncelere dalabilirdi. Bu güçlü insanların ilgi alanlarından uzak tutulmak iyiydi: Hayatlarının kaygı dolu ve yapay göründüğünü düşünüyordu. Gördüğü yüzlerin pek çoğunda Wandsworth'de geçirdiği yılları anımsatan bakışlar vardı: Küçük alaylar hakkında, hiyerarşideki yerlerini korumak hakkında sürekli endişelenmek. Bu çevredeki kurallar Wandsworth'dekinden daha medeni olabilirdi ama verilen mücadelelerin temelde aynı olduğunu anlamaya başlıyordu. Hepsi de şu ya da bu biçimde güç oyunlarıydı. Onlara katılmamaktan memnundu.

Ayrıca düşüneceği daha önemli şeyler vardı. Mesela Charmaine. Belki tutkudan çok meraktan onun hakkında epey düşünmeye başlamıştı. Yedi yıl sonra bedeninin nasıl bir biçim almış olduğunu merak etmeye başladığını fark ediyordu. Hâlâ göbeğiyle kasığı arasındaki ince tüy çizgisini tıraş ediyor muydu; terinin kokusu hâlâ keskin miydi? Eskisi gibi sevişip sevişmediğini de merak ediyordu. Tanıdığı kadınlar arasında sevişmeye en düşkün olanıydı. Onunla evlenmesinin nedenlerinden biri de bu olmuştu. Hâlâ öyle miydi? Ve eğer öyleyse, susuzluğunu kiminle dindiriyordu? Onunla ilgili bu tip sorular üzerine durmadan düşünüyor ve kendisine ilk fırsatta onu görmeye gideceği sözünü veriyordu.

Haftalar geçtikçe fiziği gelişmeye başladı. Daha ilk geceden kendisi için belirlediği sıkı egzersiz programı önceleri işkence gibi gelse de, kasları birkaç gün şikâyet ettikten sonra çabaları sonuç vermeye başlamıştı. Her sabah beş buçukta kalkıyor ve arazide bir saat koşuyordu. Aynı yerde bir hafta tur attıktan

sonra yolunu değiştiriyor, böylece hem egzersiz yaparken hem de araziyi tanıyordu. Görülecek epey şey vardı. Bahar henüz tamamen gelmemişti ama kıpırdanmalar vardı. Çiğdemler kendilerini göstermeye başlamışlardı, çayır nergisleri de. Ağaçlarda iri tomurcuklar yarılmaya başlıyor, yapraklar açılıyordu. Malikâneyi gezmek ve bir bölümün diğeriyle olan bağlantısını görmek neredeyse bir haftasını almıştı. Şimdi burası hakkında az çok bir fikri vardı. Gölü, güvercinliği, yüzme havuzunu, tenis kortlarını, köpek kulübelerini, koruluğu ve bahçeleri biliyordu. Gökyüzünün her zamankinden berrak olduğu bir sabah bütün malikâneyi turlayıp parmaklıkları, koruluğun arkasına yöneldiğinde bile takip etmişti. Şimdi burası hakkında diğer herkes kadar bilgi sahibi olduğunu düşünüyordu, sahibi de dahil olmak üzere.

Bu haz vericiydi. Yalnızca keşfetmek ve biri arkanızdan sizi izlemeden kilometrelerce koşabilme özgürlüğü değil, aynı zamanda bir düzine doğa görüntüsüyle de yeniden tanışmak. Kalkıp güneşin doğuşunu izlemeyi seviyordu ve sanki ona doğru koşuyordu, sanki şafak yalnızca onun içindi: Bir ışık, sıcaklık ve yaşam vaadiydi.

Kısa süre sonra göbeğindeki yağlar kayboldu, karın kaslarının orta çizgisi tekrar belirdi: Gençken öylesine gurur duyduğu ve sonsuza dek yitirmiş olduğunu sandığı dümdüz karnı. Unuttuğu kaslar tekrar canlanmış, önce varlıklarını ağrıyarak belli ettikten sonra parıltılı, kanlı canlı bir yaşam sürmeye başlamışlardı. Yılların sıkıntısını teriyle dışarı atıyor, duşta üstünden temizliyor ve kendini hafiflemiş hissediyordu. Bir kez daha bir sistem olarak bedeninin bilincindeydi. Parçaları birbirini tamamlıyordu, sağlığı dengeye ve saygılı kullanıma bağlıydı.

Whitehead tavırlarında ya da fiziğinde herhangi bir değişiklik fark ettiyse bile belli etmedi. Ama Toy, Londra'dan yaptığı ziyaretlerden birinde ondaki değişikliği hemen algıladı. Marty de Toy'daki değişikliği fark etti ama onunki kötüye doğruydu. Ne kadar bitkin göründüğünü söylemesi yakışık almazdı. Marty ilişkilerinin henüz böyle bir yakınlığa izin vermediğini

hissediyordu. Yalnızca Toy'un ciddi bir rahatsızlığı olmadığını umuyordu. Geniş yüzünün birden eriyivermesi adamın iç organlarını bir şeyin kemirdiğinin belirtisiydi. Adımlarındaki çeviklik de, ki Marty bunu ringde geçirdiği yıllara yormuştu, kaybolmuştu.

Burada Toy'un çöküşünün dışında başka gizemler de vardı. Mesela o koleksiyon: Büyük ustaların sığınağın koridorlarında asılı duran eserleri. İhmal ediliyorlardı. Aylardır, belki de yıllardır kimse tozlarını almamıştı ve yüzeylerini matlaştıran sarı verniğin yanı sıra bir toz tabakası onları iyice silikleştirmişti. Marty'nin hiçbir zaman sanata karşı büyük bir ilgisi olmamıştı ama bu tablolara bakacak zamanı bulunca sanattan hoşlandığını fark etti. Pek çoğunu, portreleri ve dinsel yapıtları sevmiyordu: Tanıdığı insanlara ya da bildiği olaylara ait değillerdi. Ama birinci kattaki, eskiden Evangeline'in süiti, şimdiyse sauna ve solaryum olan ek yapıya açılan küçük bir koridorda hayal gücünü harekete geçiren iki tablo bulmuştu. İkisi de peyzajdı, aynı bilinmeyen el tarafından yapılmıştı ve asıldıkları önemsiz yere bakılırsa pek de büyük eserler değillerdi. Ama gerçek manzarayla -mavi ve sarı göğün altındaki ağaçlar ve kıvrılan yollar- tamamen hayali ayrıntıları -o yolda bir adamı yiyen benekli kanatlı bir ejderha, ormanın üstünde havaya yükselen bir grup kadın, uzaklardaki, yanan bir şehir- öyle tuhaf bir biçimde kaynaştırıyordu, gerçeğin ve gerçek olmayanın bu birlikteliği öyle ikna ediciydi ki, Marty bu akıldan çıkmayan iki tuvalin bulunduğu yere defalarca gitti ve her seferinde de çalılıkların ya da sıcağın oluşturduğu hafif sisin içinde gizli, daha fantastik ayrıntılar keşfetti.

Merakını uyandıran yalnızca tablolar değildi. Ana binanın üst katı, Whitehead'in odalarının bulunduğu yer ona tamamen yasaktı ve yaşlı adamın meşgul olduğu zamanlarda sessizce yukarı süzülüverme fikri aklına birden çok kez geldi. Whitehead'in üst katı, yardımcılarının geliş gidişlerini gizlice izlemek için kullandığından şüpheleniyordu. Bu diğer gizemi de epey açıklıyordu: Turlarını atarken içinde uyanan, birinin kendisini

izlemekte olduğu hissini. Ama araştırma yapma dürtüsüne karşı koydu. Bu işini kaybetmeye değmeyebilirdi.

Çalışmadığında zamanının çoğunu kütüphanede geçiriyordu. Orada, dış dünyada olup bitenleri merak ediyorsa okuyabileceği *Time* dergisi, *The Washington Post*, *The Times* ve başka pek çok gazete vardı - Luther'in getirdiği *Le Monde*, *Frankfurter Algemeine Zeitung*, *The New York Times*. Onları küçük ve eğlenceli haberler bulmak için karıştırıyor, bazen saunaya götürüp orada okuyordu. Gazetelerden sıkıldığında seçebileceği binlerce kitap vardı ve bunların hepsinin gözdağı verici, kalın ciltler olmaması onun açısından sevindiriciydi. Bu ciltlerden de *bir sürü* vardı, toplanmış dünya klasiklerinden ama onların yanındaki raflara okunmaktan yıpranmış bilim kurgu kitapları saçılıydı. Marty onları okumaya başladı, önce kapakları en çok ilgisini çekenleri seçerek. Video da vardı. Toy ona bir düzine kadar boks kaseti vermişti ve Marty bunları sistematik bir biçimde izliyor, en gözde zaferlerine dilediğince geri dönebiliyordu. Oturup bütün gece o maçları izleyebilirdi, büyük dövüşçülerin hareket ekonomisi ve zarafeti karşısında hayranlığa kapılarak. Halden anlayan biri olan Toy ona birkaç porno kaset de vermişti, kumpaşçı bir sırıtmayla ve hepsini birden yememesini söyleyerek. Kasetlerdeki filmlerde konu yoktu, kim oldukları belirsiz insanlar ikişer ya da üçerlik gruplar halinde seks yapıyor, ilk otuz saniyede elbiselerini çıkarıp bir dakika içinde de mercimeği fırına veriyorlardı. Karmaşık bir şey değildi: Ama işe yarıyorlardı ve Toy'un da herhalde tahmin etmiş olduğu gibi temiz hava, egzersiz ve optimizm Marty'nin libidosunda harikalar yaratmıştı. Bir ekranın karşısında mastürbasyon yapmanın yetmediği zamanlar da gelecekti. Marty giderek daha fazla Charmaine'in düşünü kuruyordu: Yirmi Altı numaranın yatak odasında geçen oldukça canlı düşlerdi bunlar. Sıkıntı ona cesaret verdi ve Toy'u tekrar gördüğünde ondan dışarı çıkıp Charmaine'i görmek için izin istedi. Toy bunu patrona soracağına söz verdi ama sonra konu bir daha açılmadı. Şimdilik kasetlerle ve onların sahte inlemeleri ve homurtularıyla idare etmek zorundaydı.

Evde en sık gördüğü yüzlerin, Whitehead'in en güvendiği danışmanlarının adlarını öğrenmeye başladı. Toy sürekli ortalıktaydı elbette. Ottaway adında bir avukat da vardı, zayıf, şık giyinen, kırklarında bir adamdı ve Marty adamın konuşmasını ilk işittiği andan itibaren ondan hoşlanmamaya başladı. Ottoway, Marty'nin bizzat tanımış olduğu yasal düzenbazlara özgü havayla konuşuyordu. Söyledikleri, yalnızca şakalardan ve bir şeyleri gizlemek için söylenen sözlerden ibaretti. Bu onda acı anıları uyandırıyordu.

Curtsinger adında başka biri daha vardı, kravatlardan hiç anlamayan, losyonlar konusundaki zevkiyse daha da berbat olan, ağırbaşlı giyimli ve çoğunlukla Ottoway'in yanında olmasına karşın ondan çok daha yumuşak huylu görünen bir adam. Marty'nin odadaki varlığının farkında olduğunu belli eden çok az kişiden biriydi, genellikle başını hafifçe ve hızla sallayarak yapıyordu bunu. Bir keresinde, henüz imzalanmış olan bir anlaşmanın kutlanması esnasında, Curtsinger, Marty'nin ceketinin cebine koca bir puro tıkıştırmıştı. Marty bundan sonra adam ne yapsa onu bağışlardı.

Whitehead'in yanında düzenli olarak gördüğü yüzlerden üçüncüsü onların en gizemlisiydi: Dwoskin adında yağız, yer cücesi bir adamdı. Toy'un Brütüs'ünün karşılığı olan bir Cassius'tu. Kusursuz, soluk gri takımları, özenle katlanmış mendilleri, her hareketindeki kesinlik, bütün bunlar fiziksel aşırılıklarını ritüellerle dengelemeye çalışan bir obsesifin belirtisiydi. Ama dahası vardı: Marty'nin Wandsworth'te geçirdiği yıllar sırasında duyarlı olmayı öğrendiği, altan alta bir tehlike havası yayan biriydi bu. Aslında bu hava diğerlerinde de vardı. Ottoway'in soğuk dış görünüşünün ve Curtsinger'in yumuşak başlılığının altındaki adamlar -Somervale'in deyimiyle- pek de leziz sayılmazlardı.

Marty ilk başta bu hissi alt sınıf ön yargısı olarak görüp göz ardı etti. İlkesel olarak zengin ve güçlü kişilere karşı önyargılı olan biriydi. Ama katıldığı toplantıların, şahit olduğu ateş-

li tartışmaların sayısı arttıkça aralarındaki ilişkide son derece üstünkörü gizlenen bir hilebazlık, hatta dolandırıcılık niteliği bulunduğundan emin oldu. Konuştuklarının çoğunu anlamıyordu -borsanın incelikleri onun için kapalı bir kitaptı- ama kullandıkları medeni dil, meselenin özünü tamamen mantıklı kılamıyordu. Onlar hilenin mekaniğiyle ilgileniyorlardı: Hem kanunları hem de piyasayı nasıl manipüle edebilecekleriyle. Sohbetlerinin arasına sürekli vergi kaçırma, fiyatları yapay yoldan artırmak için danışıklı satış yapma, sakinleştirici ilaçları her derde deva diye pazarlama gibi konuları sıkıştırıyorlardı. Duruşlarında kesinlikle gizli bir özür yoktu. Tam tersine, yasadışı manevralardan, politikacıları alıp satmaktan bahsedenler hararetle alkışlanıyordu. Ve Whitehead bu manipülatörlerin başıydı. Onun yanında saygılıydılar. O yokkense onun ayaklarının dibine en yakın kişi olabilmek için acımasızca mücadele veriyorlardı. Whitehead onları hafifçe kaldırdığı eliyle susturabilirdi ve bunu yapıyordu da. Her sözü huşu içinde dinleniyordu, sanki bir Mesih'mişçesine. Bu bilmeceli oyun Marty'nin epey ilgisini çekiyordu: Ama hapishanede öğrendiği genel bir kuraldan, Whitehead'in böyle bir bağlılığı kazanabilmek için hayranlarından daha derin günahlar işlemiş olması gerektiğini biliyordu. Kurnazlık konusunda Whitehead'in yeteneklerinden kuşkusu yoktu: Adamın ikna yeteneğine çoktan tanık olmuştu. Ama zaman geçtikçe diğer soru giderek daha can alıcı bir hal almaya başladı: O da bir hırsız mıydı? Ve eğer değilse, suçu neydi?

16

Koşucuyu penceresinden izlerken rahatlığın her şey demek olduğunu anlamaya başlamıştı. Her şey değilse bile, onu izlemek en çok zevk aldığı şeydi. Adını bilmiyordu, oysa araştırıp öğrenebilirdi. Onu adsız biri, gri eşofman giymiş, koşarken dudaklarının arasından sis bulutçukları yayan bir melek olarak düşünmek daha çok hoşuna gidiyordu. Pearl'ün yeni korumadan söz

ettiğini işitmiş ve koşucunun o olduğu sonucuna varmıştı. Adının ne olduğu gerçekten önemli miydi? Böyle ayrıntılar yalnızca yarattığı efsaneyi ağırlaştırmaya yarardı, o kadar.

Kötü bir dönem yaşıyordu ve bunun pek çok nedeni vardı ve o yenilgi yüklü sabahlarda, bir önceki gece pek uyumamış olarak penceresinin önünde otururken meleğin çimenlikte koştuğunu ya da servilerin arasında bir belirip bir kaybolduğunu görmek tutunduğu bir işaret, gelecekteki daha iyi zamanların belirtisiydi. Ortaya çıkışındaki düzenliliğe güvenmeye başlamıştı ve uyku tatlı gelip de sabah onu kaçırdığında günün geri kalanı boyunca dayanılmaz bir yitirmişlik hissi yaşıyor ve ertesi sabah randevusuna sadık kalmaya özen gösteriyordu.

Ama gün ışığı adasından ayrılmayı, onun bulunduğu yere varmak için öylesine çok sığ kayalıktan geçmeyi göze alamıyordu. Evdeki varlığını ona işaretlerle bildirmesi bile fazlasıyla riske girmek olurdu. Onun iyi bir detektif olup olmadığını merak ediyordu. Öyleyse, belki evdeki varlığını zekice bir yolla keşfetmişti bile: Mutfak lavabosundaki izmaritlerini görmüş ya da birkaç dakika önce çıktığı bir odadaki kokusunu almış olabilirdi. Ya da belki de melekler, yüce varlıklar olarak, böyle şeylere ihtiyaç duymuyorlardı. Belki de o ipuçlarına gerek duymadan onun orada olduğunu, göğün ardında, bir pencerenin başında durmuş kendisini izlediğini ya da o bir koridordan ıslık çalarak geçerken kilitli bir kapının ardında durduğunu *biliyordu.*

Ama ona ulaşması yararsız olurdu, bunu yapacak cesareti bulabilse bile. Ona ne söyleyecekti ki? Hiçbir şey. Ve sonra, koşucu kaçınılmaz bir biçimde iç geçirip ne kadar rahatsız olduğunu belli ettiğinde ve sırtını döndüğünde, o ıssız bir yerde, kendini güvende hissettiği tek yer olan, bembeyaz bir bulutun içinden çıkıp gelen, gelinciklerin ona vermek için kanadığı gün ışığı adasını da yitirmiş halde kalakalacak, kaybolacaktı.

"Bugün hiçbir şey yemedin" diye azarladı Pearl. Bu alışıldık bir şikâyetti. "Eriyip gideceksin."

"Beni rahat bırak tamam mı?"

"Ona söylemek zorundayım, biliyorsun."

"Hayır Pearl." Carys, Pearl'e yalvaran bir bakış fırlattı. "Hiçbir şey söyleme. Lütfen. Nasıl tepki verir biliyorsun. Bir şey söylersen senden nefret ederim."

Pearl kapıda elinde tepsi, yüzünde onaylamayan bir ifadeyle duruyordu. Yakarışlar ya da şantaj karşısında yumuşamaya niyeti yoktu. "Yine kendini açlıktan öldürmeye mi çalışıyorsun?" diye sordu soğuk bir tavırla.

"Hayır. İştahım yok, o kadar."

Pearl omuz silkti.

"Seni anlamıyorum" dedi. "Bazen intihar edecekmiş gibi görünüyorsun. Bugün..."

Carys ışıl ışıl gülümsedi.

"Bu *senin* hayatın" dedi kadın.

"Gitmeden önce, Pearl..."

"Ne var?"

"Bana koşucudan bahset."

Pearl şaşırmış görünüyordu. Kız genelde evde olup bitenlerle pek ilgilenmezdi. Burada, kilitli kapıların ardında kalıp hayallere dalardı. Ama bugün ısrarcıydı.

"Her sabah kendisiyle yarışan adamdan. Koşu yolunda. Kim o?"

Ona söylemenin ne zararı olacaktı ki? Merak sağlık belirtisiydi ve Carys'te her ikisinden de çok az vardı.

"Adı Marty."

Marty. Carys bu adı kafasında denedi ve ona uyduğunu gördü. Meleğin adı Marty'ydi.

"Marty ne?"

"Hatırlayamıyorum."

Carys ayağa kalktı. Gülümsemesi kaybolmuştu. Bir şeyi gerçekten istediğinde beliren o incinmiş ifade vardı yüzünde, ağzının kenarları aşağı kıvrılmıştı. Bu Bay Whitehead'le paylaştığı bir bakıştı ve Pearl'ü huzursuz ediyordu. Carys bunu biliyordu.

"Hafızamı bilirsin" dedi Pearl, özür niyetine. "Soyadını hatırlamıyorum."

"Kim peki?"

"Babanın koruması, Nick'in yerini aldı" diye yanıtladı Pearl. "Görünüşe bakılırsa eski bir mahkûm. Silahlı soygun."

"Sahi mi?"

"Ve pek görgülü biri de sayılmaz."

"Marty."

"Strauss" dedi Pearl zafer dolu bir tonla. "Martin Strauss, evet bu."

İşte: Adlandı, diye düşündü Carys. Birini adlandırmanın ilkel bir gücü vardı. Bu kişi üzerinde bir güce sahip olmanızı sağlıyordu. Martin Strauss.

"Sağol" dedi, gerçekten sevinmişti.

"Niye öğrenmek istiyorsun?"

"Kim olduğunu merak ettim o kadar. İnsanlar gelip gidiyor."

"Sanırım bu seferki kalacak" dedi Pearl ve odadan çıktı. Kapıyı kaparken Pearl seslendi.

"Göbek adı var mı?"

Ama Pearl duymadı.

Koşucunun *eskiden* bir mahkûm olduğunu düşünmek tuhaftı; aslında hâlâ bir mahkûm sayılırdı, arazide turlar atıp duran, temiz havayı soluyan, dışarı bulutlar veren, koşarken kaşlarını çatan bir mahkûm. Belki de gün ışığı adasında bulunup buradan nasıl ayrılacağını bilememenin nasıl bir şey olduğunu yaşlı adamdan, Toy'dan ya da Pearl'den daha iyi anlamış biriydi. Ya da daha kötüsü, bilip de buna cesaret edememenin, güvenliğe geri dönememe korkusu yüzünden.

Onun adını ve işlediği suçları artık biliyor olması, sabah koşularındaki romantikliği bozmamıştı. O hâlâ görkemliydi ama daha önce yalnızca adımlarının hafifliğini görürken şimdi bedeninin ağırlığını da görüyordu.

Uzun bir kararsızlıktan sonra yalnızca gözlemenin yeterli olmayacağına karar verdi.

Marty forma girdikçe, sabah koşularında kendisine yönelik talepleri de artmıştı. Attığı turu genişletmişti ama şimdi bu daha uzun mesafeyi öncekiyle aynı zamanda koşabiliyordu. Bazen egzersizi daha zevkli kılmak için koruluğa dalıyor, çalılara ve alçak dallara aldırmadan koşarken uzun ve düzenli adımları sıçramalara dönüşüyordu. Koruluğun diğer tarafında bent vardı ve burada, içinden geliyorsa, durup birkaç dakika dinleniyordu. Burada balıkçılar vardı; şimdiye dek üç tane görmüştü. Yakın zamanda yuva yapma zamanları gelecekti ve o zaman çiftleşeceklerdi herhalde. Üçüncü kuşa ne olacaktı peki? Uzaklara uçup kendi eşini mi arayacaktı, yoksa oyalanıp zina hayalleri mi kuracaktı? Bu gelecek haftalarda belli olacaktı.

Bazen, Whitehead tarafından evin tepesinden izlenmek merakını uyandırıyordu ve geçerken yavaşlıyordu, yüzünü görebilme umuduyla. Ama izleyen yakalanmayacak kadar dikkatliydi.

Ve sonra bir sabah Carys onu güvercinliğin önünde beklemeye başladı. Marty evin arkasında geniş bir kavis çizerek koşmaktaydı ve onu görür görmez kendisini gözleyenin yaşlı adam olmadığını anladı. Üst kattaki ihtiyatlı izleyici *buydu*. Sabahın erken vaktiydi, yediye çeyrek vardı ve hava hâlâ soğuktu. Yanaklarının ve burnunun kızarıklığına bakılırsa kız onu bir süredir beklemekteydi. Gözleri soğukta parlıyordu.

Marty bir lokomotif gibi buhar saçarak durdu.

"Selam Marty" dedi Carys.

"Selam."

"Beni tanımıyorsun."

"Hayır."

Kabanına iyice sarındı. Zayıftı ve en fazla yirmisinde gösteriyordu. Gözlerinin kahverengisi öyle koyuydu ki, üç adım öteden simsiyah görünüyordu; bakışları pençe gibi batmıştı içine. Al yanaklı yüzü geniş ve makyajsızdı. Marty, Carys'in aç göründüğünü düşündü. Carys, Marty'nin kurt gibi aç göründüğünü düşündü.

"Sen üst kattakisin" diye şansını denedi Marty.

"Evet. Seni gözetlememe bozulmadın, değil mi?" diye sordu safça.

"Niye bozulayım ki?"

Carys ince, eldivensiz elini güvercinliğin taş duvarına yasladı.

"Çok güzel, değil mi?" dedi.

Bina daha önce Marty'ye ilginç bile gelmemişti. Yalnızca koşarken nerede olduğunu belirlemesini sağlayan bir işaretti, o kadar.

"İngiltere'nin en büyük güvercinliklerinden biridir" dedi. "Bunu biliyor muydun?"

"Hayır."

"Hiç içine girdin mi?"

Marty başını salladı.

"Tuhaf bir yerdir" dedi Carys ve fıçı biçimli binanın kapısına doğru yürüdü. Kapıyı itip açmakta biraz zorlandı, nemli hava tahtayı şişirmişti. Marty peşinden içeri girebilmek için iki büklüm eğilmek zorunda kaldı. İçerisi dışarıdan da soğuktu. Alnındaki ve sırtındaki terler soğurken titredi. Ama burası gerçekten de kızın vaat ettiği gibi tuhaftı: Çatısında kuşların girip çıkabileceği bir delik bulunan yuvarlak bir odaydı, o kadar. Duvarlarda yerden tavana dek, kusursuz sıralar halinde uzanan - apartman camları gibi- dörtgen delikler vardı. Bunlar yuva olmalıydı. Hepsi de boştu. Yerde dışkı ya da tüy olmayışından binanın yıllardır kullanılmadığı anlaşılıyordu. Terk edilmişliği melankolik bir hava veriyordu. Kendine özgü mimarisi, yapıldığı amaç dışındaki herhangi bir şey için kullanılmasını olanaksız kılıyordu. Kız sert toprak döşemede yürüyüp kapının etrafındaki yuvaları saymaya başladı.

"On yedi, on sekiz..."

Marty onu arkadan inceledi. Ensesinin dibinde biten saçları düzensizce kesilmişti. Üstündeki kaban büyük geliyordu: Herhalde başkasınındı. Kimdi bu? Pearl'ün kızı mı?

Carys saymayı bıraktı. Elini deliklerden birine soktu, par-

makları bir şeye dokununca hafif bir ses çıkardı. Marty buranın kızın gizli yeri olduğunu fark etti. Kendisine bir sır vermek üzereydi.

"Burada ne sakladığımı unutmuşum" dedi Carys, "tekrar gelince hatırladım."

Bu bir fosil, daha doğrusu bir fosil parçasıydı, ilk çağlarda, dünya yeşile bezenmeden önce bir okyanusun dibinde yatmış olan spiral bir deniz kabuğuydu. Kızın okşadığı kıvrımlarının arasında tozlar birikmişti. Marty kızın bu taş parçasına gösterdiği ilgi yoğunluğunu izlerken belki biraz deli olabileceğini düşündü. Ama Carys başını kaldırıp ona bakınca bu fikirden vazgeçti; gözleri fazla berrak ve iradeliydi. İçinde delilik varsa bile bu arzulanmış bir delilikti, sahip olmaktan hoşlandığı çılgınca bir yöndü. Carys sanki ne düşündüğünü biliyormuşçasına Marty'ye gülümsedi: Kurnazlık ve çekicilik yüzüne eşit oranlarda dağılmıştı.

"Hiç güvercin yok mu?" diye sordu Marty.

"Hayır, ben buradayken hiç güvercin olmadı."

"Birkaç tane bile mi?"

"Yalnızca birkaç tane beslersen kışın ölürler. Güvercinliği doldurursan hepsi birbirini ısıtır. Ama yalnızca birkaç tane varsa yeterince ısı yayamazlar ve donup ölürler."

Marty başıyla onayladı. Binayı boş bırakmak müsriflik gibi geliyordu ona.

"Burayı tekrar doldurmalılar" dedi.

"Bilmiyorum" dedi Carys. "Bu halini seviyorum."

Fosili tekrar gizli yerine koydu.

"Şimdi özel yerimi biliyorsun" dedi ve yüzündeki kurnazlık kayboldu, şimdi yalnızca çekicilik vardı. Marty büyülenmişti.

"Adını bilmiyorum."

"Carys" dedi, bir an sonra da ekledi: "Galce'dir."

"Ya?"

Ona bakmaktan kendini alamıyordu. Carys ansızın utanmış göründü ve çabucak kapıya gidip dışarı çıktı. Yağmur başla-

mıştı, hafif bir Mart ortası çisentisi. Carys başına kabanının kapişonunu geçirdi; Marty de eşofmanınınkini.

"Belki bana arazinin geri kalanını gösterirsin" dedi Marty. Bunun uygun bir soru olup olmadığından emin değildi ama tekrar görüşme olasılığı yaratmadan ayrılmalarını istemediğinden emindi. Carys yanıt niyetine anlaşılmayan bir ses çıkardı. Ağzının kenarları aşağı kıvrılmıştı.

"Yarın nasıl?" dedi Marty.

Bu kez cevap bile vermedi. Eve doğru yürümeye başladı. Marty peşinden gitti, konuşmayı canlı tutmanın bir yolunu bulamazsa aralarındaki her şeyin biteceğini bilerek.

"Evde konuşacak kimse olmadan yaşamak tuhaf" dedi.

Bu uygun bir laftı anlaşılan.

"Babamın evi" dedi Carys basitçe. "Biz yalnızca içinde yaşıyoruz, o kadar."

Babam. Demek onun kızıydı. Şimdi yaşlı adamın ağzını tanımıştı, Whitehead'de çok dirayetli, kızdaysa yalnızca kederli görünen, kenarları aşağı kıvrılmış o ağzı.

"Kimseye söyleme" dedi Carys.

Marty görüşmelerini kastettiğini düşündü ama bir şey söylemedi. Sorulacak daha önemli sorular vardı, eğer kız kaçıp gitmezse. Ona ilgi duyduğunu bir biçimde belli etmek istiyordu. Ama söyleyecek hiçbir şey gelmiyordu aklına. Temposundaki bu ani değişim, kibar, eliptik sohbetten bu stakkatoya geçiş kafasını karıştırmıştı.

"İyi misin?" diye sordu kıza.

Kız dönüp ona baktı. Kapişonunun altında yas tutuyor gibiydi.

"Acelem var" dedi. "Bekleniyorum."

Adımlarını hızlandırdı, Marty'yi ardında bırakma isteğini yalnızca büzülmüş omuzları ele veriyordu. Marty boyun eğerek yavaşladı ve onun eve dönüp bakmadan ya da el sallamadan gidişini izledi.

Mutfağa geri dönmek yerine, ki orada kahvaltı yaparken Pearl'ün şakalaşmalarına katlanmak zorunda kalacaktı, geri dö-

nüp tekrar koşmaya başladı, güvercinliğin epey uzağından geçip parmaklıklara varana dek koştu ve sonra kendini bir tur daha atarak cezalandırdı. Koruluğa daldığında yeri tarayıp fosil aradığını fark etti.

17

İki gün sonra, gece on bir buçuk civarında Whitehead tarafından çağrıldı.

"Çalışma odasındayım" dedi telefonda. "Seninle biraz konuşmak istiyorum."

Çalışma odası, içinde yarım düzine lamba bulunmasına karşın, neredeyse karanlıktı. Yalnızca masadaki uzun boyunlu lamba yanıyordu ve o da odadan çok bir kâğıt yığınını aydınlatıyordu. Whitehead pencerenin yanındaki deri koltukta oturuyordu. Yanındaki masada bir şişe votka ve neredeyse boş bir bardak vardı. Marty kapıyı çalıp girince dönmedi ve Marty'yle projektörlerle aydınlatılmış çimenliğe bakmayı sürdürerek konuştu.

"Bence tasmanın kayışını biraz gevşetmenin zamanı geldi Strauss" dedi. "Oldukça iyi gidiyorsun. Senden memnunum."

"Teşekkür ederim efendim."

"Bill Toy yarın gece burada kalacak, Luther de. Bu Londra'ya inmen için bir fırsat olabilir."

Malikâneye geleli neredeyse sekiz hafta olmuştu ve en sonunda buradaki konumunun sağlam olduğuna ilişkin hafif de olsa bir işaret almıştı.

"Luther'e sana bir otomobil ayarlamasını söyledim. Gelince onunla bir konuş. Masanın üstünde de biraz para var, senin için."

Marty çalışma masasına baktı. Gerçekten de bir tomar para durmaktaydı.

"Alsana."

Marty kendini güç tutuyordu ama hevesine hâkim oldu.

"Benzin paranı ve şehirdeki bir gecelik masrafını karşılar."

Marty parayı saymadı. Katlayıp cebine atıverdi.

"Sağolun efendim."

"Orada bir de adres var."

"Evet efendim."

"Al onu. Dükkân, Halifax diye bir adama ait. Bana her mevsim çilek bulur. Siparişimi alıp getirir misin?"

"Elbette."

"Yapmanı istediğim tek iş bu. Cumartesi sabahı burada olduğun sürece zamanının geri kalanı sana ait."

"Sağolun."

Whitehead'in eli votka bardağına uzandı ve Marty dönüp kendisine bakacağını düşündü ama bakmadı. Görüşme bitmişti anlaşılan.

"Hepsi bu kadar mı efendim?"

"Hepsi mi? Evet, bence öyle. Sence de öyle değil mi?"

Whitehead ayık yatmayalı aylar oluyordu. Gece dehşetleri başladığında votkayı bir tür uyku ilacı olarak kullanmıştı. Önceleri başta yalnızca bir iki bardak içiyordu, korkusunu hafifletmek için. Sonra dozu giderek artırmıştı ve bedeni zamanla bağışıklık kazanmıştı. Sarhoşluktan zevk almıyordu. Dönen başını yastığa koyup düşüncelerinin kulaklarında vızıldadığını işitmekten nefret ediyordu. Ama korkudan daha da fazla korkuyordu.

Şimdi, oturmuş çimenliğe bakarken, projektör ışıklarının aydınlattığı sahanın kenarında bir tilki belirdi ve eve baktı. Parlak ışık tarafından soluklaştırılmıştı. Dinginliği kusursuzluğu ödünç veriyordu ona, ışığı yansıtan gözleri sivri kafasında pırıl pırıl parlıyordu. Yalnızca bir an bekledi. Birden bir tehlike sezmişçesine -belki köpeklerdi- döndü ve gözden kayboldu. Whitehead, o uzun adımlarla koşup gittikten çok sonra bile hayvanın bulunduğu noktaya bakmayı sürdürdü, her şeye karşın geri dönüp yalnızlığını paylaşacağını umarak. Ama tilkinin bu gece başka işleri vardı.

O da eskiden bir tilkiydi: İnce ve keskindi. Geceleri dola-

şan biriydi. Ama işler değişmişti. Şansı yaver gitmiş, düşleri gerçek olmuştu ve hep bir biçim-değiştiren olan tilki şişmanlamış ve gevşemişti. Dünya da değişmişti: Bir kazançlar ve kayıplar coğrafyasına dönüşmüştü. Uzaklar küçülüp onun emir sahasına girmişti. Zamanla eski yaşamını unutmuştu.

Ama son günlerde onu giderek daha fazla anımsıyordu. Capcanlı ama sistemli ayrıntılarla geri geliyordu, o dün ne yaptığını bile doğru dürüst anımsayamazken. Ama içinde, en derinlerde o muhteşem yaşama geri dönmenin yolunun olmadığını biliyordu.

Buradan nereye gidecekti peki? Umudun barınmadığı bir yere yapılan bir yolculuktu bu. Ne ona sağı solu gösterecek bir işaret tabelası vardı -nasıl olsa orada bütün yönler eşitti- ne de yolunu belirlemesini sağlayacak bir tepe, ağaç ya da yerleşim yeri. İşte böyle bir yerdi. Böyle korkunç bir yerdi.

Ama orada yalnız olmayacaktı. O hiçlikte bir eşlikçisi olacaktı.

Ve o zaman, zamanın doluluğunda, o diyara ve içindeki kiracıya baktığında ne çok isteyecekti, ah *Tanrım* ne çok isteyecekti, bir tilki olarak kalmış olmayı.

III

Son Avrupalı

18

Anthony Breer, Jilet-Yiyici, küçük dairesine akşamüstü döndü, neskafe yapıp en sevdiği fincanla içti, sonra azalan ışıkta masasına oturup bir ilmik yapmaya başladı. Daha sabahın erken saatlerinde bugünün o büyük gün olduğunu anlamıştı. Kütüphaneye gitmesine gerek yoktu. Zamanla yokluğunu fark ederlerse ve nerede olduğunu bilmek istediklerini bildiren bir yazı gönderirlerse, cevap vermeyecekti. Hem şafakta gökyüzü, çarşafı kadar pis görünmüştü ve o, mantıklı bir adam olarak şöyle düşünmüştü: Dünya bu kadar pisken ve ben bu kadar pisken ve pisliğin birazını bile temizlemek asla mümkün olmayacakken niye çarşafımı yıkamakla uğraşayım ki? En iyisi bu iğrenç yaşama bir son verip kurtulmak.

Bir sürü asılmış insan görmüştü. Yalnızca fotoğraflarda tabii. Kütüphaneden çaldığı, üstünde *"Açık raflara konulamaz. Yalnızca talep üzerine verilir"* yazan, savaş suçlarıyla ilgili bir kitapta yer alıyorlardı. Bu uyarı hayal gücünü gerçekten harekete geçirmişti: İşte, burada insanların görmemesi gereken bir kitap vardı. Kitabı hiç açmadan usulca çantasına atmıştı, yalnızca başlığından bile *-Nazi Katliamlarına İlişkin Sovyet Belgeleri-* bunun merak edilmesi neredeyse okunması kadar zevkli bir kitap olduğunu anlayarak. Ama bunda yanılmıştı. Her ne kadar bütün gün, çantasında bu tabu hazinenin bulunduğunu bilerek, ağzının suyu akmışsa da, bu haz kitabın sergilediklerinin verdiği hazzın yanında hiç kalırdı. Çehov'un İstra'daki yazlığının

yanmış kalıntılarının fotoğrafları vardı, Çaykovski'nin evine yapılanları gösterenler de. Ama çoğu -ki bunlar daha önemliydi- ölülerin fotoğraflarıydı. Bazıları üst üste yığılmıştı, diğerleri kaskatı donmuş halde kanlı karda yatıyordu. Kafatasları yarılmış çocuklar, hendeklerde yatan, suratlarından vurulmuş, diğerlerininse göğüslerine ve kalçalarına gamalı haçlar kazınmış insanlar. Ama Jilet-Yiyici'nin aç gözleri en çok asılan insanların fotoğraflarını sevmişti. Breer'in sık sık baktığı bir tane vardı. Eğreti bir darağacına asılmış yakışıklı, genç bir adam. Fotoğrafçı onu son anlarında, objektife yüzünde solgun ve hülyalı bir ifadeyle bakarken yakalamıştı.

Breer'ın, bu odanın kapısını kırıp da onu burada asılı, koridordan gelen rüzgârda kendi ekseninde yavaşça döner halde bulduklarında *kendi* yüzünde görmelerini istediği ifade buydu. Ona nasıl bakakalacaklarını, kumru gibi sesler çıkaracaklarını, solgun beyaz ayaklarına ve bu muazzam şeyi yapacak cesareti bulmuş olmasına şaşarak başlarını sallayacaklarını düşünüyordu. Ve düşünürken düğümü atıp çözüyordu. Bu işi elinden geldiğince profesyonelce yapmakta kararlıydı.

Tek endişesi intihar notuydu. Bütün gün kitapların arasında çalışmasına karşın sözcüklerle arası iyi değildi: Ondan kaçıp gidiveriyorlardı, tıpkı tombul avuçlarının arasından kayıp giden güzellik gibi. Ama çocuklar hakkında bir şeyler söylemek istiyordu, sırf onu bulan ve fotoğrafını çeken insanlar baktıklarının önemsiz biri olmadığını, dünyadaki en kötü şeyleri olabilecek en iyi nedenlerle yapmış bir adam olduğunu bilsinler diye. Bu hayati önem taşıyordu: Kim olduğunu bilmeliydiler, çünkü belki zaman içinde onu kendisinin yapamadığı biçimde anlamlandırabilirlerdi.

Ölüleri bile konuşturabilecek sorgulama yöntemleri olduğunu biliyordu. Onu buz gibi bir odada yatırıp her tarafını inceleyecekler ve dış yüzeyini incelemeyi bitirdiklerinde içine bakmaya başlayacaklar ve ah! neler bulacaklardı neler. Kafatasının tepesini kesip alacak ve beynini çıkaracaklardı. Tümör olup olmadığına bakmak için inceleyecek, onu pahalı bir salammışça-

sına ince ince doğrayacak, Breer'in nedenini ve nasılını bulmak için onu yüz ayrı yerden didikleyeceklerdi. Ama bu işe yaramayacaktı, değil mi? Onun bunu herkesten çok bilmesi gerekirdi. Canlı ve güzel bir şeyi *nasıl* canlı ve *neden* güzel olduğunu anlamak için keserseniz bir de bakarsınız ki artık canlı ve güzel olmaktan çıkmış, siz yüzünüzde kan ve gözlerinizde yaşlarla, yalnızca pişmanlığın korkunç sızısını hissederek öylece durmaktasınız. Hayır, beyninden hiçbir şey öğrenemeyeceklerdi, daha derinlere bakmaları gerekecekti. Onu boynundan kasığına dek yarmaları, kaburga kemiklerini iki yana ayırıp açmaları ve midesini eşelemeleri, akciğerlerini ve karaciğerini kurcalamaları gerekecekti. Orada, ah evet, orada gözlerine bir ziyafet çektirmeye yetecek kadar çok şey bulacaklardı.

O zaman belki de en iyi intihar notu budur, diye düşündü son kez düğüm atarken. Doğru sözcükleri bulmaya çalışmak boşuna, sonuçta sözcükler ne ki? Sıcak yürekler karşısında işe yaramaz olan değersiz şeyler. Hayır, içine bakarlarsa bilmeyi gereksindikleri her şeyi bulacaklardı. Kayıp çocukların öyküsünü, Breer'in derin acısındaki görkemi bulacaklardı. Ve onun Jilet-Yiyiciler kavminden olduğunu bileceklerdi.

Düğümü attı, kendine ikinci bir bardak neskafe yaptı ve ipi bağlama üzerinde çalışmaya başladı. Önce tavanın ortasından sarkan ampulü çıkardı ve yerine ipi bağladı. Sağlamdı. Birkaç dakika ona tutunup sallanarak dayanıklılığını test etti. Kirişler biraz homurdansa ve başına sıvalar dökülse de ağırlığını taşımıştı.

Artık hava kararmaya başlamıştı ve yorgundu. Bitkinlik onu her zamankinden sakar yapıyordu. Odada dolanıp ortalığı düzeltti. Lekeli çarşafları katlayıp bir yerlere tıkıştırırken, kahve fincanını çalkalarken ve sütü onlar gelene kadar bozulacağı için özenle dökerken şişman bir domuz gibi bedeni inliyordu. Çalışırken radyoyu açtı. Zamanı geldiğinde tekmelenen sandalyenin gürültüsünü bastırmaya yarayacaktı: Binada başkaları da vardı ve son anda kurtarılmak istemiyordu. Radyo kanalından gelen her zamanki banallikler odayı doldurdu: Aşk ve yiti-

rilenler ve yeniden kazanılan aşk üzerine şarkılar. Pis, acı verici yalanlardı hepsi de.

Odayı hazırlamayı bitirdiğinde gün sona ermek üzereydi. Diğer odaların sakinleri işlerinden dönerken koridordan gelen ayak seslerini ve evin başka yerlerinde açılan kapıları işitti. Onlar da kendisi gibi yalnız yaşıyorlardı. Hiçbirinin adını bilmiyordu. Onlar da, polis tarafından dışarı taşınmasını izlerken, kendisininkini bilmeyeceklerdi.

Tamamen soyundu ve lavaboda üstünü başını yıkadı. Ceviz iriliğindeki testisleri gövdesine yapışmıştı, soğuktan ürperdikçe tombul göbeği -göğüslerindeki ve kollarının üst kısmındaki yağlar- titreşiyordu. Yeterince temizlendiğine kanaat getirince kilimin ucuna oturup ayak tırnaklarını kesti. Sonra yeni yıkanmış temiz giysiler giydi: Mavi bir gömlek, gri pantolon. Ayakkabı ya da çorap giymedi. Onu utandıran fiziğinde, ayakları tek gurur kaynağıydı.

İşini bitirdiğinde ortalık neredeyse kararmıştı, gece siyah ve yağmurluydu. Gitme zamanı diye düşündü.

Sandalyeyi özenle yerleştirdi, üstüne çıktı ve ipe uzandı. İp bir iki santim fazla yukarıdaydı ve boynuna rahatça geçirmek için ayak parmaklarının üstünde durması gerekti ama biraz uğraşarak düğümü sıkılaştırmayı başardı. Düğümün tenine battığını hisseder hissetmez duasını etti ve sandalyeyi tekmeledi.

Panik anında geldi ve hep güvenmiş olduğu elleri ona bu yaşamsal önem taşıyan yol ayrımında ihanet ettiler ve giderek gerilen ipi gevşetmeye çalıştılar. İlk düşüş boynunu kırmamıştı ama sırtına dikilerek tutturulmuş dev bir kırkayağı andıran belkemiği elinden gelen her türlü biçimde kıvrılıp bükülüyor, bacaklarının spazmlar geçirmesine yol açıyordu. Acı en azıydı: Gerçek ıstırap denetimi yitirmekten, bağırsaklarının ondan emir almadan temiz pantolonunu pisletmelerinden, patlayan kafasından hiçbir şehvetli düşünce geçmemiş olmasına karşın penisinin sertleşmesinden, topuklarının dayanacak bir yer arayışıyla havada sallanmasından, parmaklarının hâlâ ipi tırmalamasından kaynaklanıyordu. Ansızın ona ait olmaktan çıkmışlardı ve sakince durup ölmeyecek kadar ateşliydiler.

Ama çabaları boşunaydı. Bu işi hiçbir terslik yaşamamak için çok iyi planlamıştı. İp hâlâ geriliyor, kırkayağın sıçramaları zayıflıyordu. Yaşam, bu davetsiz misafir, çok kısa süre sonra gidecekti. Kafasının içinde bir sürü ses vardı, sanki yerin altındaymış da toprağın bütün seslerini işitiyormuşçasına. Akma sesleri, büyük gizli bentlerin kükremeleri, lavların fokurdayışı. Breer, büyük Jilet-Yiyici, toprağı çok iyi tanıyordu. Ona bir sürü ölü güzel gömmüş ve yaptığının cezası olarak ağzını onunla doldurmuş, güzellerin pastel gövdelerinin üstünü örterken çiğnemişti. Şimdi toprağın sesleri diğer her şeyi bastırmıştı: Hırıltılarını, radyodan gelen müziği ve pencerenin dışından gelen trafik gürültüsünü. Görüşü de bulanmaya başlıyordu. Karanlık, bir dantel gibi yayıldı odaya, nabız gibi atan biçimler oluşturarak. Dönmekte olduğunu biliyordu -şimdi yatağı görüyordu, şimdi gardırobu, şimdi lavaboyu- ama kesintili olarak gördüğü biçimler çürümekteydi.

Bedeni savaşmaktan vazgeçmişti. Belki dili dışarı sarkmış sallanıyordu ya da o bu hareketi hayal etmiş olabilirdi, tıpkı birinin kendisine seslendiğini hayal ettiği gibi.

Ansızın bütün görüntüler kayboldu ve ölüm üstüne çöktü. Bitişe bir pişmanlıklar seli eşlik etmedi, suçlulukla dolu bir yaşam bir anda kusulmadı. Yalnızca karanlık vardı ve daha koyu bir karanlık, şimdi öyle koyu bir karanlık vardı ki gece bile ona kıyasla ışıl ışıl kalırdı. Ve her şey bitmişti, kolayca.

Hayır... bitmemişti.

Tam olarak bitmemişti. Bir grup nahoş duygu üstüne çöktü ve ölümünün mahremliğine tecavüz etti. Bir esinti yüzünü ısıtıp sinir uçlarına saldırdı. Kaba bir soluk onu boğdu, en küçük bir davet olmaksızın zorla gevşek ciğerlerine girerek.

Diriltilmeye karşı koymaya çalıştı ama Kurtarıcı'sı ısrarcıydı. Oda etrafında tekrar bir araya gelmeye başladı. Önce ışık, sonra biçim. Şimdi renk, tükenmiş ve kirli olsa da. Sesler -hem ateş ırmakları, hem de lavlar- kaybolmuştu. Öksürdüğünü işitiyor ve kendi kusmuğunun kokusunu alıyordu. Umutsuzluk onunla alay etti. Kendisini doğru dürüst öldürmeyi bile becerememeyecek miydi?

Biri adını söyledi. Başını salladı ama ses tekrar geldi ve bu kez yukarı bakan gözleri bir yüz gördü.

Ve *hayır*, bitmemişti: Kesinlikle hayır. Cennet'e ya da Cehennem'e gitmemişti. Hiçbiri şimdi bakmakta olduğu yüze sahip olmakla övünemezdi.

"Seni kaybettiğimi sanmıştım Anthony" dedi Son Avrupalı.

19

Breer'ın intihar girişimi sırasında devirdiği sandalyeyi düzeltmişti ve şimdi üstünde, her zamanki gibi tertemiz görünerek oturmaktaydı. Breer bir şeyler söylemeye çalıştı ama dili ağzı için fazla büyüktü sanki ve dokunduğunda parmaklarında kan gördü.

"Aşırı hevesin yüzünden dilini ısırmışsın" dedi Avrupalı. "Bir süre doğru dürüst yemek yiyemeyecek ya da konuşamayacaksın. Ama iyileşecek, Anthony. Zaman içinde her şey iyileşir."

Breer'ın yerden kalkacak enerjisi yoktu. Tek yapabildiği orada, boynunu hâlâ sıkan ip halkasıyla uzanmak ve ipin hâlâ tavandan sarkmakta olan kopmuş ucuna bakmaktı. Avrupalı'nın basitçe ipi kestiği ve düşmesine izin verdiği açıktı. Bedeni titremeye başlamıştı, dişleri deli bir maymununkiler gibi birbirine çarpıyordu.

"Şoktasın" dedi Avrupalı. "Orada uzan... biraz çay yapayım mı? Şekerli bir çay tam ihtiyacın olan şey."

Breer güç bela da olsa kendini sürükleyerek yatağa çıkarmayı başardı. Pantolonu önlü arkalı berbat olmuştu: Kendini iğrenç hissediyordu. Ama Avrupalı'nın aldırdığı yoktu. O her şeyi affederdi, Breer bunu biliyordu. Breer böylesine bağışlayıcı olabilen başka kimseye rastlamamıştı. Böylesine insancıl birinin yanında ve himayesinde olmak onu mütevazılaştırıyordu. Yozlaşmasının gizli kalbini bilen ve asla kınayıcı tek bir laf etmemiş olan bir adam vardı karşısında.

Breer harap olmuş bedeninin tekrar canlandığının işaretlerini hissederek yatakta doğruldu ve çayı hazırlayan Avrupalı'yı izledi. İkisi apayrı insanlardı. Breer bu adama karşı hep korkuyla karışık bir hayranlık beslemişti. Ama Avrupalı ona bir keresinde şöyle dememiş miydi: "*Ben kavmimin sonuncusuyum Anthony, sen nasıl seninkinin sonuncusuysan. Öyle çok ortak yanımız var ki*" dememiş miydi? Breer ilk duyduğunda bu sözün önemini anlayamamıştı ama zamanla kavramıştı. "*Ben son gerçek Avrupalıyım; sen Jilet-Yiyicilerin sonuncususun. Birbirimize yardım etmeye çalışmalıyız.*" Ve Avrupalı sonra bunu yapmaya girişmiş, Breer'ı birkaç kez yakalanmaktan kurtarmış, istismarlarını sevinçle karşılamış, ona bir Jilet-Yiyicisi olmanın değerli bir şey olduğunu öğretmişti. Bu eğitimin karşılığında da hemen hiçbir şey istememişti: Birkaç küçük hizmet, o kadar. Ama Breer insanlara kolay güvenen biri değildi ve günün birinde Son Avrupalı'nın -lütfen bana Bay Mamulyan de, demişti ama Breer bu komik isme alışamamıştı bir türlü- bu tuhaf arkadaşın karşılık olarak kendisinden yardım isteyeceğinden şüpheleniyordu. İsteyeceği öyle garip bir iki iş filan da olmayacaktı. Korkunç bir şey olacaktı. Breer bunu biliyor ve korkuyordu. Ölerek borcunun karşılığının istenmesini engellemeyi ummuştu. Bay Mamulyan'ı görmediği süre uzadıkça -en son altı yıl önce karşılaşmışlardı- adamın anısı Breer'i korkutmaya başlamıştı. Avrupalı'nın görüntüsü zamanla silinip gitmemişti: Tam tersine. Daha dünün olayları bile belirsizleşmişken adamın gözleri, elleri, okşayışları hafızasında kristal netliğiyle yer almaktaydı. Sanki Mamulyan asla *tam olarak* gitmemişti, sanki bir parçasını Breer'in kafasında, zaman resmini kirlettiğinde temizlesin diye bırakmıştı; uşağının her yaptığını izlesin diye.

O halde adamın tam o ölürken gelip işi bozması şaşırtıcı değildi. Şimdi Breer'la sanki hiç ayrılmamışlar, sanki o sevgi dolu bir koca, Breer da sadık bir eşmiş ve yıllar hiçbir şeyi eksiltmemiş gibi burada durmuş konuşuyor olması da şaşırtıcı değildi. Breer, Mamulyan'ın çay hazırlarken lavaboyla masa arasında gidip gelişini izledi, çaydanlığı buluşunu, fincanları

çıkarışını, her eylemi hipnotik bir tutumlulukla yapışını. Borcun ödenmesi gerekiyordu, bunu şimdi biliyordu. O ödenene dek karanlığa *kavuşamayacaktı*. Bu düşünce sessizce, içini çeke çeke ağlamasına yol açtı.

"Ağlama" dedi Mamulyan, lavabodan dönmeden.

"Ölmek istemiştim" diye mırıldandı Breer. Sözcükler sanki ağzı çakıl taşlarıyla doluymuşçasına çıkıyordu.

"Henüz ölemezsin Anthony. Bana biraz zaman borçlusun. Bunu görüyorsundur herhalde?"

"Ölmek istemiştim." Breer'in verebileceği tek karşılık buydu. Avrupalı'dan nefret etmemeye çalışıyordu, çünkü herif bunu anlayacaktı. Bunu kesinlikle hissedecek ve belki de sinirlenecekti. Ama bu öyle zordu ki: Nefreti hıçkırıklarının arasından kabarcıklar halinde yükseliyordu.

"Hayat sana kötü mü davranıyor?" diye sordu Avrupalı.

Breer burnunu çekti. Günah çıkartacak bir rahip istemiyordu, karanlığı istiyordu. Mamulyan açıklamaların, iyileşmenin ötesinde olduğunu anlayamıyor muydu? O bir mongolun ayakkabısındaki boktu, evrendeki en değersiz, en kurtarılamaz şeydi. Bir zamanlar dehşet saçan bir kavmin son temsilcisi, bir Jilet Yiyicisi olma imgesi özsaygısını birkaç tehlikeli yıl boyunca korumasını sağlamıştı ama bu fantezi kötülüklerini kutsama gücünü uzun süre önce yitirmişti. Aynı numaranın iki kez işe yaraması olasılığı yoktu. Ve bu bir numaraydı, yalnızca bir numara, Breer bunu biliyor ve Mamulyan'dan kendisini manipule ettiği için daha da nefret ediyordu. Ölmek istiyorum; bu düşünebildiği tek şeydi.

Bunu yüksek sesle mi söylemişti? Konuştuğunu işitmemişti ama Mamulyan sanki konuşmuşçasına yanıt verdi.

"Tabii ki istiyorsun. Bunu anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Bütün bunların bir yanılsama olduğunu sanıyorsun: Kavimlerin ve kurtarılma hayallerinin. Ama inan bana, değiller. Bu dünyada hâlâ amaç diye bir şey var. İkimiz için de."

Breer elinin tersiyle şişmiş gözlerini örttü ve hıçkırıklarını denetlemeye çalıştı. Dişleri artık titremiyordu, en azından bu da bir şeydi.

"Yıllar o kadar zalim mi davrandı?" diye sordu Avrupalı.

"Evet" dedi Breer sessiz bir öfkeyle.

Diğeri başıyla onayladı, Jilet-Yiyici'ye gözlerinde şefkatle bakarak; en azından şefkatin yeterince iyi bir taklidiyle.

"En azından seni hapse atmamışlar" dedi. "Dikkatli davranmışsın."

"Bana sen öğrettin" dedi Breer.

"Sana yalnızca zaten bildiğin ama diğer insanlar kafanı fazla karıştırdığı için göremediğin şeyleri gösterdim. Unuttuysan, tekrar gösterebilirim."

Breer'in Avrupalı'nın yatağın yanındaki masaya koyduğu tatlı, sütsüz çaya baktı.

"...Yoksa bana artık güvenmiyor musun?"

"İşler değişti" diye mırıldandı Breer şişmiş dudaklarıyla.

Şimdi iç çekme sırası Mamulyan'daydı. Tekrar sandalyeye oturdu ve karşılık vermeden önce çayını yudumladı.

"Evet, korkarım haklısın. Burada bize ayrılan yer giderek azalıyor. Ama bu teslim olup öleceğimiz anlamına gelmez, değil mi?"

Breer ciddi, aristokrat yüzüne, gözlerinin akıldan çıkmayan karanlık çukurlarına bakınca bu adama niye güvenmiş olduğunu anımsamaya başladı. Korkusu azalıyordu, öfkesi de. Havada bir dinginlik vardı ve Breer'in sistemine sızıyordu.

"Çayını iç Anthony."

"Teşekkürler."

"Sonra da pantolonunu değiştirmelisin bence."

Breer kızardı elinde olmadan.

"Bedenin oldukça doğal bir tepki verdi, utanacak bir şey yok. Meni ve bok dünyayı döndüren şeylerdir."

Avrupalı fincanının içine usulca güldü ve Breer, kendisiyle alay edilmediğini hissederek, ona katıldı.

"Seni hiç unutmadım" dedi Mamulyan. "Senin için geri geleceğimi söylemiştim ve bunda ciddiydim."

Breer fincanı hâlâ titreyen ellerinin arasında tutmayı sürdürerek Mamulyan'ın gözlerine baktı. Bakışı anımsadığı gibi

dipsizdi ama bu adama karşı bir sıcaklık hissediyordu. Avrupalı'nın dediği gibi, o hiç unutmamıştı, geri dönmemek üzere gitmemişti. Belki burada olmak için kendi nedenleri vardı, belki eski bir borcu zorla almaya gelmişti ama bu tamamen unutulmaktan iyiydi, öyle değil mi?

"Niye şimdi döndün?" diye sordu, fincanını bırakarak.

"İşim var" diye yanıtladı Mamulyan.

"Ve yardımım gerekiyor?"

"Evet."

Breer başıyla onayladı. Gözyaşları tamamen durmuştu. Çay iyi gelmişti: Şimdi bir iki küstahça soru soracak kadar iyi hissediyordu kendini.

"Peki ya ben?" diye yanıtladı.

Avrupalı soru karşısında kaşlarını çattı. Masanın yanındaki lamba titremeye başladı, sanki ampul yanmak üzereymişçesine.

"Ne *olmuş* sana?" diye sordu.

Breer tehlikeli bir alanda olduğunun farkındaydı ama zayıflık göstermemekte de kararlıydı. Mamulyan yardım istiyorsa, karşılığını vermeye hazır olmak durumundaydı.

"Benim kazancım ne olacak?" diye sordu.

"Tekrar benimle olabilirsin" dedi Avrupalı.

Breer homurdandı. Pek cazip bir teklif sayılmazdı.

"Bu yetmez mi?" diye sordu Mamulyan. Lamba giderek daha fazla titreşiyordu ve Breer ansızın münasebetsizlik yapma hevesini yitirmişti.

"*Cevap ver bana Anthony*" diye ısrar etti Avrupalı. "Bir itirazın varsa, söyle."

Titreşme giderek kötüleşiyordu ve Breer, Mamulyan'ı bir anlaşmaya zorlamakla hata yaptığını anlamıştı. Avrupalı'nın pazarlıklardan da, pazarlık yapanlardan da nefret ettiğini niye hatırlamamıştı? İçgüdüsel olarak boynundaki ip izine dokundu. Derindi ve kalıcıydı.

"Affedersin" dedi sefilce.

Ampul tamamen sönmeden önce Mamulyan'ın başını

salladığını gördü. Hafifçe sallamıştı, tiki varmış gibi. Sonra oda karanlığa gömüldü.

"Benimle misin Anthony?" diye mırıldandı Son Avrupalı.

Normalde son derece sakin olan sesi gerçek olamayacak kadar çarpılmıştı.

"Evet..." diye yanıtladı Breer. Tembel gözleri karanlığa her zamanki kadar hızlı uyum sağlayamıyordu. Karanlığın içinde Avrupalı'yı görmeye çalışarak gözlerini kıstı. Boşuna uğraşmıştı. Birkaç saniye sonra sanki odanın karşı tarafında bir şey alev aldı ve Avrupalı muhteşem ve dehşet verici bir biçimde kendi ışıltısını yaymaya başladı.

Şimdi, mantığını sarsan bu parlak fenerin ışığında çay da, özürler de unutulmuştu. Karanlık, yaşamın kendisi unutulmuştu, dehşetlerle ve taçyapraklarıyla ters yüz edilmiş bir odada belki de yalnızca bakıp durmak ve eğer kişi gülünç şeyleri seviyorsa, kısa bir dua okumak için zaman vardı.

20

Breer'ın kir pas içindeki odasında tek başına olan Son Avrupalı oturup en sevdiği destesiyle fal açmaya başladı. Jilet-Yiyici geceyi tatmak için giyinip çıkmıştı. Mamulyan konsantre olursa zihnindeki paraziti hissedip diğer adamın tadını çıkardığı zevkleri paylaşabiliyordu. Ama böyle oyunlardan hoşlanmıyordu. Hem Jilet-Yiyici'nin ne yapacağını çok iyi biliyordu ve bu açıkçası midesini bulandırıyordu. Tene ilişkin her uğraş, ister sıradan olsun ister sapkınca, onu dehşete düşürüyor ve yaşlandıkça tiksintisi artıyordu. Bazı günler insan denen hayvana gözünün parıltısından ya da dilinin pembeliğinden tiksinmeden bakamıyordu. Ama Breer'le yakında başlayacak olan mücadelede faydalı olacaktı ve tuhaf arzuları Mamulyan'ın trajedisini, oldukça yüzeysel bir biçimde de olsa, görebilmesini sağlıyordu ve bu onu Avrupalı'nın uzun, upuzun yaşamı boyunca müsamaha gösterdiği yardımcılarının çoğundan daha itaatkâr kılıyordu.

Mamulyan'ın güvendiği erkeklerin ve kadınların hemen hepsi ona ihanet etmişti. Bu yıllar boyunca öyle sık tekrarlanmıştı ki günün birinde bu ihanetlerin yol açtığı acıya karşı dayanıklılık kazanacağından emindi. Ama böyle değerli bir kayıtsızlığı henüz edinememişti. Diğer insanların zalimliği -onu duygusuzca kullanmaları- hep incinmesine yol açıyordu ve her ne kadar yardım elini her türden sakat ruha uzatmış olsa da, böyle bir nankörlük affedilemezdi. Belki de diye düşündü, bu son oyun bittikten sonra -borçlarının karşılığını kan, dehşet ve gece olarak aldıktan sonra- gece gündüz kendisine işkence eden, onu huzura kavuşma umudu olmadan yeni tutkulara ve yeni ihanetlere sürükleyen o dürtüden kurtulabilirdi. Belki bütün bunlar bitince huzur içinde ölebilirdi.

Elindeki deste pornografikti. Onu yalnızca kendini güçlü hissettiği ve yalnız olduğu zamanlarda kullanırdı. Uç noktadaki duyumsallığın imgelerini elinde tutmak kendi kendine yaptığı bir sınamaydı ve eğer kaybederse, en azından buna kimse tanık olmayacaktı. Bugün kartların üzerindeki pislik ne de olsa yalnızca insan düşkünlüğüydü; resimleri evirip çeviriyor ve onlardan rahatsız olmuyordu. İnceliklerini takdir bile ediyordu: Her dörtlü farklı bir cinsel aktiviteyi temsil ediyor, noktalar birleşip son derece ayrıntılı resimler meydana getiriyordu. Kupalar kadın/erkek ilişkisini temsil ediyordu ama bu kesinlikle misyoner pozisyonuyla sınırlı değildi. Maçalar oralcıydı, basit oral seksi ve daha karmaşık çeşitlemelerini sergiliyorlardı. Sinekler analcıydı: Eşcinsel ve heteroseksüel anal ilişkileri ve hayvanlarla girilen anal ilişkileri gösteriyorlardı. Destenin en iyi çizilmiş kartları olan karolar sado-mazoşistikti ve burada sanatçının hayal gücü sınır tanımamıştı. Bu kartlarda kadınlar ve erkekler her türlü aşağılanmaya tabi tutuluyordu. Hırpalanmış bedenlerine de kartlara uygun düşecek biçimde baklava biçimli yaralar açılmıştı.

Ama destedeki en iğrenç imge Joker'inkiydi. Bir koprofilikti ve oturmuş önündeki bir tabak dolusu buharı tüten dışkıya açgözlülükle iri iri açılmış gözlerle bakmakta, bu arada tüysüz

yüzü korkunç derecede insana benzeyen cılız bir maymun da büzülmüş kıçını sergilemekteydi.

Mamulyan kartı alıp resmi inceledi. Bok yiyen budalanın yan yan bakan gözleri, yüzü, kansız dudaklarına gülümsemelerin en acısını getirdi. Bu kesinlikle insanın en uygun portresiydi. Diğer kartlardaki resimler, bütün o aşka ve fiziksel zevke ilişkin yapmacıklıklarıyla, yalnızca bu korkunç gerçeği bir süreliğine gizlemeye yarıyordu. Bedeni ne kadar olgunlaşmış, yüzü ne kadar görkemli olursa olsun, ne kadar zengin ya da güçlü ya da inançlı olursa olsun eninde sonunda herkes kendi dışkısının ağırlığıyla çatırdayan bir masaya oturtuluyor ve içgüdüleri isyan etse bile yemeye zorlanıyordu.

O da bu yüzden buradaydı. Bir adama bok yedirmek için.

Kartı masaya bıraktı ve gırtlağından tükürürcesine, boğuk bir kahkaha çıktı. Yakında öyle büyük işkenceler olacaktı ki... öyle korkunç sahneler...

Hiçbir kuyu yeterince derin değil, diye söz verdi odaya; kartlara, bütün kirli dünyaya.

Hiçbir kuyu yeterince derin değil.

IV

İskelet Dansı

21

Metrodaki adam takımyıldızlarını sayıyordu.

"Andromeda... Ursa, Ayı... Cygnus, Kuğu..." Monoloğu genellikle duymazdan geliniyordu. Birkaç delikanlı ona çenesini kapamasını söylediyse de adam isimleri sayarkenki ritmini neredeyse hiç bozmadan iki yıldızın arasına "Bunun için öleceksin"i sıkıştırıverdi. Bu karşılık onları susturdu ve deli gökyüzünü izlemeye devam etti.

Toy bunu işi bir işaret olarak yorumladı. Bu günlerde işaretlere çok dikkat ediyordu, kendini asla batıl inançlı biri olarak görmemesine karşın. Belki de küçükken reddettiği, annesinin Katoliklik'i sonunda bir çıkış yolu bulmuştu. Bakirenin doğum yapması ve şarabın kana dönüşmesi efsanelerinin yerini küçük rastlantılarda bulduğu anlamlar almıştı: Merdivenlerin altından geçmiyor ve dökülen tuza ilişkin, yarı-anımsadığı ritüelleri uyguluyordu. Bütün bunlar oldukça yeniydi -yalnızca son bir iki yıldır vardı- ve şimdi buluşmaya gittiği kadınla tanışmasıyla başlamıştı: Yvonne'la. Yvonne'un Tanrı korkusu taşımayan biri olmasından kaynaklanmıyordu bu. Çünkü değildi. Ama yaşamına getirdiği teselli beraberinde bunun kaybolması tehlikesini de getirmişti. Toy'u merdivenlere karşı temkinli ve tuza karşı hürmetkâr yapan buydu: Onu yitirme korkusu. Yaşamında Yvonne varken yazgıyla arasını hoş tutmak için yeni bir nedene sahipti.

Onunla altı yıl önce tanışmıştı. Yvonne o zamanlar bir

Alman kimyasal madde şirketinin İngiliz şubesinde sekreterlik yapıyordu. Otuzlarının ortasında, canlı, güzel bir kadındı ve Toy resmiyetinin derin bir mizah anlayışını ve sıcaklığı perdelediğini tahmin etmişti. Ondan en başından beri hoşlanmış ama böyle konulardaki doğal çekingenliği ve aralarındaki hatırı sayılır yaş farkı herhangi bir teklifte bulunmasına engel olmuştu. Sonunda aralarındaki buzları Yvonne çözmüş ve görünüşüne ilişkin ufak şeyler hakkında yorumlarda bulunmaya -yeni bir saç tıraşı, yeni bir kravat- başlayarak ona ilgisini açıkça belli etmişti. Sinyal verildikten sonra Toy onu akşam yemeğine davet etmiş, o da kabul etmişti. Toy'un yaşamının en dolu aylarının başlangıcıydı bu.

Aşırı duygusal bir adam değildi. Doğasındaki aşırı uçların yokluğu onu Whiteahead için faydalı kılıyordu. İhtiyatlılığını satılabilir bir mal olarak görüp beslemişti, öyle ki Yvonne'la tanıştığında neredeyse kendi dış görünüşüne kendi de inanmaya başlamıştı. Ona soğuk diyen ilk insan Yvonne'du. Ona zayıflıkları sergilemenin önemini göstermişti (zor bir ders olmuştu), dünyaya değilse bile yakın kişilere. Bunu öğrenmesi zaman almıştı. Tanıştıklarında elli üç yaşındaydı ve bu yeni düşünce yapısı, içindeki kemikleşmiş yapıya aykırıydı. Ama Yvonne sebatlı davrandı ve buzlar yavaş yavaş erimeye başladı. Bir kez eriyince Toy son yirmi yıldır nasıl böyle bir hayat yaşamış olduğunu merak etti: Şefkati az, egosuysa devasa olan bir adamın yanında hizmetkârlık. Yvonne'ın gözlerinden bakınca Whitehead'deki zalimliği, küstahça kibri, efsane yaratmaya düşkünlüğü gördü ve her ne kadar işverenine karşı dıştaki yapay tavırlarında hiçbir değişiklik sergilemediğini umsa da, o uzlaşmacılığın ve tevazuun altında bir içerleme giderek yoğunlaşıyor, neredeyse nefrete varıyordu. Toy ancak şimdi, altı yıl sonra, yaşlı adam hakkındaki zıt duygularını inceleyebiliyor ve şimdi bile en kötü şeyleri unuttuğunu fark ediyordu, en azından Yvonne'un etki sahasının dışındayken. Evdeyken, Whitehead'in kaprislerine maruz kalırken Yvonne'un kendisine vermiş olduğu bakış açısını koruması güçtü; o kutsal canavarı gerçekte olduğu biçimiyle görmesi: Canavarsı ama kesinlikle kutsal değil.

On iki ay sonra Toy, Yvonne'un Whitehead'in Pimlico'da kendisine almış olduğu eve taşınmasını sağlamıştı. Yaşlı adamın hakkında asla soru sormadığı, Whitehead Şirketi'nin dünyasından uzakta bir sığınaktı burası, Yvonne'la onun birlikte konuşabilecekleri -ya da sessiz kalabilecekleri- bir yer. Toy'un Schubert'e olan tutkusuna kendini kaptırabileceği, Yvonne'un da dünyanın dört bir yanına saçılmış olan ailesine mektuplar yazabileceği bir yer.

O gece eve dönünce ona trendeki adamdan bahsetti, takımyıldızları sayandan. Yvonne bu öyküyü anlamsız buldu. Ondaki romantikliği göremiyordu.

"Tuhaf olduğunu düşündüm işte" dedi Toy.

"Öyle herhalde" dedi Yvonne etkilenmemiş bir halde, akşam yemeği hazırlıklarını yapmaya devam etti. Birkaç laf daha ettiler, sonra durdu.

"Sorun ne Billy?"

"Niye bir sorun olsun ki?"

"Her şey yolunda mı?"

"Evet."

"Gerçekten mi?"

Sırlarının kokusunu alırdı sanki. Üzerinde gerçekten çalışmaya başlamadan pes etti, onu kandırmak için harcayacağı çabaya değmezdi. Kırık burnunu okşadı, huzursuzlandığında hep yaptığı bir şeydi bu. Sonra, "Her şey dağılıyor" dedi, "her şey." Sesi cılızdı ve titriyordu. Daha fazla açıklama yapmayacağı anlaşılınca Yvonne yemek tabaklarını yerleştirdi ve Toy'un sandalyesinin yanına gitti. Toy, Yvonne kulağını okşayınca neredeyse irkilerek başını kaldırıp baktı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Yvonne öncekinden daha şefkatle.

Toy elini tuttu.

"Senden... benimle birlikte buradan ayrılmanı isteyeceğim bir zaman gelebilir... kısa süre sonra" dedi.

"Ayrılmak mı?"

"Gidivermek, öylece."

"Nereye?"

"Henüz bunu düşünmedim. Bir yerlere gideriz işte." Duraksadı, Yvonne'un şimdi kendisininkileri tutmakta olan parmaklarına baktı. "Benimle gelir miydin?" diye sordu sonunda.

"Tabii ki."

"Soru sormadan?"

"Neden söz ediyorsun, Billy?"

"Soru sormadan dedim."

"Öylece gidecek miyiz?"

"Öylece gideceğiz."

Yvonne ona uzun süre dik dik baktı. Toy bitkindi, zavallı aşkı.

Oxford'daki o yaşlı budala onu çok kötü etkiliyordu. Whitehead'den nasıl da nefret ediyordu, onunla hiç tanışmamış olmasına karşın.

"Evet, tabii ki gelirdim" diye yanıtladı.

Toy başıyla onayladı. Yvonne onun ağlayacağını düşündü.

"Ne zaman?" diye sordu Toy'a.

"Bilmiyorum." Toy gülümsemeye çalıştı ama gülümsemesi çarpık göründü. "Belki gerek bile kalmaz. Ama sanırım her şey yıkılıyor ve yıkıntıların altında kalmamızı istemiyorum."

"Sanki dünyanın sonu gelmiş gibi konuşuyorsun."

Toy yanıt vermedi. Yvonne ondan yanıtlar koparamayacağını düşündü: Toy fazla hassastı.

"Tek bir soru" diye şansını denedi. "Benim için önemli."

"Yalnızca bir tane."

"Bir şey mi yaptın Billy? Yani, yasadışı bir şeyler? Sorun bu mu?"

Toy kederini yutmaya çalışırken âdem elması çıkıp indi. Yvonne'un ona öğretmesi gereken daha öyle çok şey vardı ki duygularını açığa vurması hakkında. Toy bunu yapmak istiyordu: Yvonne gözlerinin ardında bir sürü şeyin kaynadığını görebiliyordu. Ama şimdilik, muhtemelen orada kalacaklardı. Onu zorlamaya kalkmayacak kadar iyi tanıyordu. Yalnızca daha fazla içine kapanmasına yol açardı bu. Ve Toy'un onun sorgusuz su-

alsiz varlığına, kendisinin yanıtlara duyduğundan daha fazla gereksinimi vardı.

"Sorun değil" dedi. "İstemiyorsan bana söylemene gerek yok."

Toy elini öyle sıkıyordu ki ellerini ayırmayı asla başaramayacaklarını düşündü.

"Ah Billy. Hiçbir şey *o kadar* kötü değildir" diye mırıldandı.

Toy bu kez de yanıt vermedi.

22

Eski mahallesi tıpkı anımsadığı gibiydi ama Marty kendini orada bir hayalet gibi hissediyordu. Çocukken kavga edip koşturmuş olduğu, çöp dolu arka sokaklarda yeni dövüşçüler vardı ve şimdi oynanan oyunların çok daha ciddi olduğundan şüpheleniyordu. Pazar gazetelerindeki haberlere göre bu on yaşındaki kirli çocuklar yapıştırıcı çekiyorlardı. Büyüyünce toplumdan soyutlanıp iğne ve hap bağımlılarına dönüşeceklerdi. Hiçbir şeyi ya da kimseyi düşündükleri yoktu, hele kendilerini hiç.

Gençken suç işlediği olmuştu elbette. Burada herkes hırsızlık yapardı. Ama hırsızlığın o tembel, neredeyse pasif biçimiydi yaptığı: Bir şeye yanaşıp kapıveriyor ve sonra yürüyerek ya da otomobiliyle uzaklaşıyordu. Fazla uğraşması gerekiyorsa vazgeçiyordu. Çalınacak başka bir sürü parlak şey vardı nasılsa. Bu daha sonra anlamaya başladığı biçimiyle *suç* değildi. Bu bir saksağanın içgüdüsüydü, talihin karşısına çıkardıklarını almak, kimseye zarar vermek istemeden ya da önüne bir şey çıkmıyorsa, hiç çaba harcamamak.

Ama bu çocuklar -bir grubu Knox Sokağı'nın köşesinde yayılmış oturuyordu- daha ölümcül bir türden gibi görünüyorlardı. O da onlar da aynı gri ortamda büyümüşlerdi, tek tük ağaçları, dikenli telleri ve üstü camlı duvarları, amansız betonlarıyla, hepsi aynı şeyi paylaşmışlardı ama birbirleriyle konuşa-

bilecekleri hiçbir şey yoktu, biliyordu bunu. Umutsuzlukları ve bitkinlikleri onu rahatsız ediyordu: Onların herhangi bir şeyi yapabilecek insanlar olduklarını hissediyordu. Bu sokak büyünecek bir yer değildi, civarındakiler de. Annesi değişimlerin en kötüsü mahalleyi bozmadan önce öldüğü için aslında memnundu.

Yirmi Altı numaraya gitti. Boyası değişmişti. Charmaine birkaç yıl önceki ziyaretlerinden birinde üvey kardeşlerinden biri olan Terry'nin evi boyadığını söylemiş ama Marty unutmuştu ve evi yıllarca yeşil-beyaz hayal ettikten sonra bu renk değişikliğini görünce suratına tokat yemiş gibi oldu. Kötü boyanmıştı, tamamen kozmetikti ve pencerelerin tahtalarındaki boyalar şimdiden dökülmeye başlamıştı. Hep nefret ettiği ipek perdelerin yerini şimdi kapalı olan bir panjur almıştı. İçeride, pencere eşiğinde porselen biblolar, düğün armağanları, panjurla camlar arasındaki unutulmuş yerde kısılı kalmış, birikmiş tozlar durmaktaydı.

Hâlâ anahtarları vardı ama onları kullanmak istemiyordu. Hem Charmaine kilidi değiştirmişti büyük olasılıkla. Zili çaldı. Evin içinde ses duyulmadı ve Marty zilin sesinin sokaktan duyulduğunu biliyordu, o halde bozuk olduğu açıktı. Kapıya parmak eklemleriyle vurdu.

Yarım dakika kadar içeriden hiç ses gelmedi. Sonra, sürünerek yaklaşan ayakların sesini duydu (terlik giyiyor olmalıydı) ve Charmaine kapıyı açtı. Yüzünde makyaj yoktu ve bu yüzün çıplaklığı Marty'nin orada duruyor oluşuna daha da açık bir karşılıktı. Şaşırmıştı ve hoşnutsuzdu.

"Marty." Tek diyebildiği buydu. Ne bir hoş geldin gülümsemesi, ne de gözyaşları.

"Geçerken uğradım" dedi, kayıtsız görünmeye çalışarak. Ama Charmaine'in onu gördüğü andan itibaren taktiksel bir hata yapmış olduğunu anlamıştı.

"Serbest kalmana izin verilmediğini sanıyordum..." dedi Charmaine, sonra lafını düzeltti, "...yani, bilirsin, malikâneden dışarı çıkamadığını sanıyordum."

"Özel bir izin istedim" dedi Marty. "İçeri girebilir miyim, yoksa kapı eşiğinde mi konuşacağız?"

"Ah... ah evet. Tabii."

İçeri girdi, Charmaine kapıyı arkasından kapadı. Dar koridorda rahatsız bir an yaşadılar. Yakınlıkları bir kucaklaşmayı gerektiriyordu sanki ama o bunu yapamayacak, Charmaine de istemeyecek gibiydi. Charmaine uzlaşmacı davranıp tamamen yapay bir gülümseme sergiledi, sonra da onu yanağından hafifçe öptü.

"Üzgünüm" dedi, belirli bir şeyi kastetmeden. Onu koridordan mutfağa götürdü. "Seni beklemiyordum, hepsi bu. Girsene. Korkarım burası tam bir kargaşa içinde."

Odada bayat bir koku vardı, iyi bir havalandırmaya ihtiyacı var gibiydi. Radyatörlerin üstünde kuruyan çamaşırlar havayı boğucu kılıyordu, Malikâne'nin saunasındaki gibi.

"Otursana" dedi Charmaine, mutfak sandalyelerinden birinin üstündeki sebze dolu torbayı alarak. Masanın üstünde ikinci bir kirli çamaşır yığını vardı -her zamanki gibi hijyeniktive Charmaine bunları çamaşır makinesine yerleştirmeye, havlular, iç çamaşırları, bluzlar üzerinde yoğunlaşırken bir yandan da onunla hiç göz göze gelmeden sinirli sinirli gevezelik etmeye başladı. Çamaşırların hiçbiri Marty'ye tanıdık gelmiyordu ve buruş buruş çamaşırların arasında daha önce Charmaine'in üstünde gördüğü bir şeyleri aramaya başladığını fark etti. Yedi yıl önce olmasa bile, en azından hapishane ziyaretleri sırasında gördüğü bir şeyleri. Ama hepsi yeniydi.

"...Seni beklemiyordum, o kadar..." diyordu Charmaine, makineyi kapayıp içine çamaşır tozu koyarken. "Önceden arayıp haber vereceğinden emindim. Şu halime bak, ıslak bir halıya benziyorum. Tanrım, bugün yapacak öyle çok işim var ki..." Makineyle işini bitirdi, kollarını sıvadı ve "Kahve?" dedikten sonra yanıt beklemeden dönüp kahve yapmaya başladı. "İyi görünüyorsun Marty, gerçekten."

Nereden biliyordu? Ortalıkta koşuşturup işlerini yaparken ona doğru dürüst bakmamıştı bile. O ise gözlerini ondan ayıra-

mıyor, elinde bir bezle lavaboyu silişini izliyordu. Yedi yılda hiçbir şey değişmemişti -gerçekten değişmemişti- yalnızca yüzlerine birkaç çizgi eklenmişti. İçinde paniğe yakın bir duygu vardı, aptal durumuna düşmemek için bastırdığı bir şey.

Charmaine ona kahve yaptı. Semtin nasıl değiştiğinden, Terry'den ve o çok uzun süren boya seçme işinden, Mile End'le Wandsworth arasındaki metronun ne kadar tuttuğundan, Marty'nin ne kadar iyi göründüğünden -"Gerçekten Marty, bunu laf olsun diye söylemiyorum"- söz etti, bir şey dışında her şeyden bahsetti. Aslında konuşan Charmaine değildi ve bu acı veriyordu. Ona da acı verdiğini biliyordu. Zaman geçirdiğini biliyordu, hepsi buydu, Marty umutsuzluğa kapılıp gidene dek dakikaları boş gevezeliklerle dolduruyordu.

"Bak" dedi, "gerçekten üstümü değişmeliyim."

"Dışarı mı çıkıyorsun?"

"Evet."

"Ah."

"...Haber verseydin boş zaman ayarlardım. Niye beni aramadın?"

"Belki bir ara yemeğe çıkabiliriz?" diye teklifte bulundu Marty.

"Belki."

Zalimce kayıtsızdı.

"Şu sıralar işlerim biraz yoğun."

"Konuşma fırsatımız olsun isterdim. Bilirsin, doğru dürüst."

Charmaine sinirlenmeye başlıyordu. Marty belirtileri iyi biliyordu ve Charmaine incelendiğinin farkındaydı. Kahve fincanlarını alıp lavaboya götürdü.

"Gerçekten çıkmalıyım" dedi. "İstersen kendine biraz daha kahve yap. Kahvenin nerede olduğunu biliyorsun zaten. Burada sana ait bir sürü şey var, biliyorsun. Motosiklet dergileri filan. Onları senin için toparlarım. İzninle. Üstümü değişmem gerek."

Aceleyle -Marty kaçarak diye düşündü- koridora, oradan

da üst kata çıktı. Yukarıdan gelen sesleri duydu. Adımları hep ağır olmuştu. Banyoda su akıyordu. Sifon çekildi. Marty mutfaktan arka odaya geçti. Buraya sigara kokusu sinmişti ve yeni kanepenin kolunda dengede duran kültablası tepeleme doluydu. Kapı eşiğinde durup odadaki nesnelere tıpkı kirli çamaşırlara baktığı gibi bakarak tanıdık bir şeyler aradı. Böyle pek az şey vardı. Duvardaki saat bir düğün armağanıydı ve hâlâ aynı yerdeydi. Köşedeki müzik seti yeniydi, gösterişli bir modeldi ve herhalde Terry almıştı. Kapağındaki toza bakılırsa pek sık kullanılmıyordu ve yanına gelişigüzel konulmuş plakların sayısı da her zamanki kadar azdı. Bu plakların arasında hâlâ Buddy Holy'nin *"True Love Ways"*i var mıydı? Onu öyle çok çalmışlardı ki incelmiş olmalıydı. Bu odada onu dinleyerek dans etmişlerdi, daha doğrusu müziği birbirlerine sarılmak için bahane olarak kullanmışlardı, sanki bahaneye ihtiyaçları varmışçasına. Ona kendisini aynı anda hem romantik, hem de melankolik hissettiren aşk şarkılarından biriydi bu- sanki her kelimesinde tadını çıkardığı aşkın yitirilişi yüklüydü aynı zamanda. Bunlar en iyi ve en gerçek aşk şarkılarıydı.

Odaya daha fazla katlanamayarak üst kata çıktı.

Charmaine hâlâ banyodaydı. Kapıda kilit yoktu. Charmaine küçükken bir banyoda kilitli kalmıştı ve böyle bir şey tekrar olmasın diye evin iç kapılarındaki bütün kilitleri söktürmekte ısrar etmişti. İnsanların siz tuvaletteyken birden içeri dalmalarını istemiyorsanız ıslık çalmak zorundaydınız. Kapıyı açtı. Charmaine'in üstünde yalnızca külodu vardı. Kolunu kaldırmış, koltuk altını tıraş ediyordu. Aynada onunla göz göze geldi, sonra işini yapmaya devam etti.

"Canım daha fazla kahve istemedi" dedi Marty süklüm püklüm.

"Pahalısına alıştın, değil mi?" dedi Charmaine.

Bedeni bir metre kadar ötedeydi ve Marty onun çekimini hissediyordu. Sırtındaki her beni, gıdıklandığı yerleri biliyordu. Böyle bir tanışlığın bir tür sahiplik olduğunu hissediyordu. Charmaine de ona aynı biçimde sahipti, eğer bu hakkını kul-

lanmayı seçerse. Yanına gitti, sonra parmaklarını sırtının alt kısmına değdirip belinden yukarı kaydırmaya başladı.

"Charmaine."

Charmaine ona tekrar aynadan baktı -eve geldiğinden beri ilk kez lütfedip gözlerini kaçırmıyordu- ve Marty aralarında fiziksel bir şeyler olma olasılığı bulunmadığını fark etti.

"İstemiyorum Marty" dedi basitçe.

"Hâlâ evliyiz."

"Kalmanı istemiyorum. Üzgünüm."

Görüşmeye böyle başlamıştı: "Üzgünüm" diyerek. Şimdi de aynı biçimde bitirmek istiyordu; gerçekten özür dilediği yoktu, yalnızca kibarca başından savıyordu.

"Bunu öyle çok düşündüm ki" dedi Marty.

"Ben de" diye yanıtladı Charmaine. "Ama beş yıl önce düşünmeyi bıraktım. Hayırlı olmayacak, bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun."

Şimdi parmakları omuzlarındaydı. Bir elektrik, tenleri arasında bir heyecan alışverişi olduğundan emindi. Göğüsleri sertleşmişti; belki esintiden, belki dokunuşlarından.

"Gitmeni istiyorum" dedi Charmaine çok usulca, lavaboya bakarak. Sesinde yerini kolayca gözyaşlarına bırakabilecek bir titreme kesinlikle yoktu. Marty ondan gözyaşları bekliyordu, bu utanç verici olsa da. Eğer ağlarsa onu yatıştırmak için öpecekti, o yumuşarken onun yatıştırmaları sertleşecekti ve sonunda kendilerini yatakta bulacaklardı: Bunu biliyordu. Bu yüzden Charmaine hiçbir şey belli etmemek için o kadar mücadele ediyordu. Senaryoyu o da kendisi kadar iyi biliyordu ve kendini ona bırakmamakta kararlıydı.

"Lütfen" dedi tekrar, tartışmaya yer bırakmayan bir kesinlikle. Eli omzundan kayıp düştü. Aralarında bir kıvılcım yoktu. Hepsi Marty'nin hayaliydi. Hepsi geçmişte kalmıştı.

"Belki başka bir zaman." Bu klişeyi zehirmiş gibi mırıldandı.

"Evet" dedi Charmaine, ne kadar zayıf olsa da uzlaşmacı bir laf söylemekten hoşnut olarak. "Ama önce beni ara."

"Dışarı kendim çıkarım."

23

Bir saat kadar ortalıkta gezindi, evlerine dönerken kavga eden ve burunlarını karıştıran öğrenci sürülerinin arasından geçti. Burada bile baharın belirtileri vardı. Doğa böyle kısıtlayıcı bir ortamda cömert olamazdı ama elinden geleni yapıyordu. Küçük ön bahçelerde ve saksılarda çiçekler açmıştı, vandallığın hışmından kurtulabilmiş birkaç fidan tatlı yeşil yapraklar sergiliyordu. Ayaza ve fesatlığa birkaç mevsim daha karşı koyabilirlerse kuşların üstlerinde yuva yapacağı kadar büyüyebilirlerdi. Egzotik kuşlar değil, en iyi olasılıkla gürültücü sığırcıklar. Ama yazın sıcağında gölge sağlarlardı ve geceleri yatak odanızın penceresinden dışarı bakarsanız ayla birlikte iyi bir tablo oluştururlardı. İlk kez âşık olmuş bir delikanlı gibi böyle ilgisiz şeyler düşünmekte olduğunu -ay ve sığırcıklar- fark etti. Buraya geri dönmekle hata yapmıştı. Kendine yaptığı bir zalimlikti ve Charmaine'i de incitmişti. Geri dönüp özür dilemenin faydası yoktu, bu yalnızca işleri daha da kötüleştirirdi. Onu, önerdiği gibi arayıp bir veda yemeğine davet edecekti. Sonra ona, doğru olsa da olmasa da, tamamen ayrılmalarına hazır olduğunu ve arada bir görüşeceklerini umduğunu söyleyecekti, uygar insanlar gibi, düşmanca duygular olmadan vedalaşacaklardı ve kendi yollarına gideceklerdi. O Whitehead'e dönecekti, Carys'e. Evet, Carys'e.

Ve bir anda gözlerinden yaşlar boşandı, onu parça parça etti ve tanımadığı bir sokağın ortasında gözyaşları tarafından köreltilmiş halde kalakaldı. Öğrenciler yanından koşarak geçerken bazıları dönüp bakıyor, bazıları ıstırabını görüyor ve giderken haykırarak küfür ediyorlardı. Bu gülünç, dedi kendi kendine ama ne söylerse söylesin gözyaşlarını durduramayacaktı. Bu yüzden tek eliyle yüzünü örterek bir arka sokağa girdi ve orada kriz geçene dek kaldı. Bir yönüyle bu duygu patlamasının oldukça uzağında hissediyordu kendini. Bu uzaktaki kısmı hıç-

kıran kısmına tepeden bakıyor ve onun zayıflığını ve şaşkınlığını küçümseyerek başını sallıyordu. Erkeklerin ağlamasından nefret ederdi, bu onu utandırırdı ama inkâr etmenin yolu yoktu. Kaybolmuştu. Hepsi buydu, kaybolmuştu ve korkuyordu. Buna ağlanırdı işte.

Gözyaşları dinince kendini daha iyi hissetti ama eli ayağı titriyordu. Yüzünü sildi ve kendini toparlayana dek sokağın karanlık bir köşesinde kaldı.

Saat dört kırktı. Holborn'a gidip çilekleri almıştı. Şehre girer girmez ilk işi bu olmuştu. Şimdi, bu işi bitirdiğine ve Charmaine'i de gördüğüne göre, gecenin geri kalanı önünde uzanıyor, tadının çıkarılmasını bekliyordu. Ama macera dolu bir geceye olan hevesinin çoğunu yitirmişti. Kısa süre sonra barlar açılacaktı ve birkaç içki içebilirdi. Bu midesindeki kramplardan kurtulmasına yardım edecekti. Belki iştahını da tekrar açardı ama bundan şüpheliydi.

Barların açılmasından önceki zamanı geçirmek için alışveriş bölgesinde gezindi. Burası hapse girmeden iki yıl önce açılmıştı ve eskiden beyaz fayanslardan, plastik palmiyelerden ve gösterişli mağazalardan oluşan ruhsuz, kalabalık bir mahalleydi. Şimdi, yapıldıktan neredeyse on yıl sonra neredeyse yıkılmaya hazır gibi görünüyordu. Her tarafı grafitilerle doluydu, tünelleri ve merdivenleri kirliydi, mağazalarının çoğu kapanmıştı, diğerleri de çekicilikten öyle uzaktı ki sahiplerinin tek şansı onları bir gece kundaklamak, sigorta parasını almak ve ortadan kaybolmak olsa gerekti. Perişan bir Pakistanlı'nın çalıştığı küçük bir gazete satış yeri bulup bir paket sigara aldıktan sonra The Eclipse'e geri döndü.

Açılış saati daha yeni gelmişti ve barlar bomboştu. Birkaç dazlak dart oynuyordu. Bar tezgâhında birisi bir kutlama yapıyordu: "Happy Birthday, Dear Maureen"in hep bir ağızdan ahenksizce söylendiği işitiliyordu. Televizyon akşam haberleri için açılmıştı ama kutlama yapanların sesleri haberleri doğru dürüst işitmesine engel oluyordu ve buna can attığı da söylenemezdi. Bardan bir viski aldıktan sonra oturup aldığı paketteki

sigaraları içmeye başladı. Kendini tükenmiş hissediyordu. İçki onu canlandırmak yerine uzuvlarını daha da ağırlaştırıyordu.

Bir sürü şey düşünüyordu. Fikirlerin serbest çağrışımları görüntüleri tuhaf bir biçimde ilintilendiriyordu. Carys ve o ve Buddy Holly. Güvercinlikte o şarkı, *"True Love Ways"* çalarken o buz gibi havada kızla dans ediyor.

Resimleri zihninden attığında barda yeni müşteriler vardı; televizyonun ve doğum günü partisinin seslerini bastıracak kadar gürültü yapan, çoğunlukla da kahkaha atan bir grup genç adam. Aralarından birinin eğlencenin merkezi olduğu belliydi; üzerinde Chopin çalmaya yetecek kadar geniş bir gülümsemesi olan sırık gibi, eklemleri esnek biriydi bu. Marty bu palyaçoyu tanıdığını fark edene dek birkaç saniye geçti: Flynn'di. Burada karşılaşabileceğini düşündüğü insanlar arasında Flynn neredeyse en son sıradaydı. Marty doğrulurken Flynn de -neredeyse büyülü bir tesadüfle- barı taradı ve onu gördü. Marty bir sonraki hareketini unutan bir aktör gibi dondu kaldı; ne ilerleyebiliyor ne de geri çekilebiliyordu. Bir kez Flynn'e hazır olduğundan emin değildi. Sonra komedyen onu tanıdı ve yüzü aydınlandı ve artık geri çekilmek için çok geçti.

"Vay be, bak şu Tanrı'nın işine" dedi Flynn. Sırıtma kaybolup bir an için yerini tam bir şaşkınlığa bıraktı, sonra geri geldi, bu kez her zamankinden de sıcaktı. "Bakın burada kim var?" Şimdi kollarını açmış, iyi kesimli ceketinin altında insanoğlunun yarattığı en cart renkli gömleği sergileyerek Marty'ye doğru geliyordu.

"Kahretsin. *Marty! Marty!*"

Yarı sarılıp yarı tokalaştılar. Rahatsızlık verici bir durumdu ama Flynn yarıkların üstünden bir satıcının işbilirliğiyle esip geçti.

"Bak şu işe! Hiç aklıma gelmezdi. *Hiç* aklıma gelmezdi!"

"Merhaba Flynn."

Marty şakalardan ve renklerden ibaret bu neşe makinesinin önünde kendini pejmürde bir kuzen gibi hissediyordu. Flynn'in gülümsemesi artık gitmemek üzere yerleşmişti ve

Marty'yi bara götürüyor, onu dinleyicileriyle tanıştırıyordu (Marty adların yarısını işitebildi, kime ait olduklarınıysa kesinlikle çıkaramazdı), sonra da Marty'nin yuvasına dönüşünü kutlamak için herkese duble brendi ısmarladı.

"Dışarı bu kadar çabuk çıktığını bilmiyordum" dedi Flynn, kurbanına kadeh kaldırarak. "İyi halden dolayı serbest bırakılmanın şerefine içelim."

Grubun geri kalanı ustanın konuşmasının arasına girmek için bir girişimde bulunmadı ve kendi aralarında konuşmaya başlayıp Marty'yi Flynn'in insafına terk ettiler. Pek değişmemişti. Giysilerinin tarzı farklıydı elbette: Her zamanki gibi geçen yılın modasına göre giyinmişti. Saçlarını da hızla kaybettiği belliydi ama bunun dışında o her zamanki alaycı sahtekârdı ve Marty'ye incelesin diye ışıltılı bir yalanlar koleksiyonu sunuyordu. Müzik piyasasına girişi, L.A.'deki bağlantıları, mahallede bir kayıt stüdyosu açma planları. "Seni çok düşündüm" dedi. "Nasıl olduğunu merak ettim. Ziyaret etmek istedim ama bu yüzden bana teşekkür edeceğini sanmıyordum." Haklıydı. "Hem zaten genellikle burada değilim. Eee, anlat bakalım koca oğlan, buraya niye geri döndün bakalım?"

"Charmaine'i görmeye geldim."

"Ya?" Charmaine'in kim olduğunu neredeyse unutmuş gibiydi. "İyi mi bari?"

"Fena değil. *Sen* işlerin tıkırındaymış gibi görünüyorsun."

"Güçlükler yaşadım ama kim yaşamıyor ki? Yine de iyi sayılırım, bilirsin." Sesini güç duyulacak kadar alçalttı. "Bugünlerde büyük para uyuşturucuda. Otta değil, ağır malda. Genellikle kokain satıyorum arada bir de eroin. Ona dokunmaktan hoşlanmıyorum... ama pahalı zevklerim var." Bir 'ne biçim bir dünya burası' ifadesi takındı, içkileri tazelemek üzere bara döndü, sonra konuşmayı sürdürdü. Bitmek bilmeyen bir kendini övme ve alakasız laflar söyleme dalgasıydı bu. Marty biraz direndikten sonra pes ettiğini fark etti. Flynn'in buluşları her zamanki gibi karşı konulmazdı. Yalnızca arada bir dinleyicisine bir soru sormak için duraksıyordu ve Marty bundan rahatsız ol-

muyordu. Anlatacak çok az şeyi vardı. Hep böyle olmuştu. Flynn, hızlı ve cerzebeli kaba çocuk. Marty, bütün şüpheleri barındıran sessiz çocuk. Zıt ve birbirini tamamlayan egolar gibi. Marty yalnızca Flynn'le tekrar birlikte olmakla bile rahatladığını, kendini bulduğunu hissediyordu.

Akşam çok çabuk geçti. İnsanlar Flynn'e katıldılar, onunla içtiler ve gittiler, saray soytarısı tarafından bir süre eğlendirilmiş olarak. Gelip giden içiciler arasında Marty'nin tanıdığı birkaç kişi vardı ve birkaç rahatsız edici karşılaşma da yaşadı ama Flynn'in gösterdiği yakınlık sayesinde her şey beklediğinden daha kolay oldu. Flynn, onu çeyrek geçe on beş dakikalığına dışarı çıktı -"Yapmam gereken küçük bir iş var"- ve cebinde bir tomar parayla dönüp hemen harcamaya girişti.

"Senin ihtiyacın olan şey" dedi Flynn ikisi de sarhoş olduktan sonra, "senin ihtiyacın olan şey iyi bir kadın. Hayır..." kıkırdadı, "...hayır, hayır, hayır. Senin ihtiyacın olan şey *kötü* bir kadın."

Marty başıyla onayladı, kafası boynunun üstünde dengesiz duruyordu. "İyi bildin" dedi.

"Hadi gidip bir bayan bulalım öyleyse, ha? Bunu yapalım mı?"

"Bana uyar."

"Yani, birine ihtiyacın var dostum, benim de öyle. Ve tanıdıklarım var, bilirsin. Elimde birkaç hazır bayan var. Seni rahat ettireceğim."

Marty tartışamayacak kadar sarhoştu. Ayrıca bir kadın fikri -satın alınmış ya da baştan çıkarılmış, ne fark ederdi ki?- uzun zamandır duyduğu en iyi fikirdi. Flynn gidip bir telefon konuşması yaptı ve yan yan bakarak geri döndü.

"Sorun yok" dedi. "Hiç sorun yok. Son bir içkiden sonra yola çıkarız."

Marty kuzu gibi onu takip etti. Birlikte bir içki daha içtiler, sonra The Eclipse'den sendeleyerek çıkıp köşeyi dönerek Flynn'in arabasına, hurda bir Volvo'ya bindiler. Beş dakika sonra mahalledeki bir evin önüne gelmişlerdi. Kapı iyi görünüşlü zenci bir kadın tarafından açıldı.

"Ursula, bu arkadaşım Marty. Marty, Ursula'ya merhaba de."

"Merhaba Ursula."

"Bardaklar nerede tatlım? Babacığın bir şişe getirdi."

Birlikte biraz daha içtiler, sonra üst kata çıktılar; Marty Flynn'in gitmeyeceğini ancak o zaman fark etti. Bu bir *üçlü* olacaktı, tıpkı eski günlerdeki gibi. Kız onlar için soyunmaya başlayınca ilk huzursuzluğu kayboldu. İçki, içindeki itirazları zayıflatmıştı ve yatağa oturup kızı soyunmaya teşvik etti, kızdan aldığı hazzın aynısını Flynn'in de onun bariz hevesinden aldığını hayal meyal fark ederek. İzlesin, diye düşündü Marty, bu onun partisi.

Küçük, loş odada Ursula'nın bedeni siyah tereyağından yapılmış gibi görünüyordu. Dolgun göğüslerinin arasında küçük bir altın haç parıldıyordu. Teni de parlıyordu, her gözeneğinde bir ter boncuğu vardı. Flynn de soyunmaya başlamıştı ve Marty de onlar gibi yaptı. Blucin pantolonunu çıkarırken sendelediyse de kız yatağa oturup ellerini kasıklarına götürürken gözlerini ondan bir an ayırmadı.

Daha sonra olan şey seks sanatı hakkında hızla yeniden eğitilişiydi. Yıllar sonra tekrar denize giren bir yüzücü gibi, vuruşları kısa sürede tekrar anımsadı. Daha sonraki iki saat içinde kendisiyle beraber götürebileceği avuç avuç anı topladı: Ursula'nın gülen yüzünden başını çevirdiğinde Flynn'in yatağın ucunda diz çökmüş kadının ayak baş parmaklarını emdiğini görmesi; Ursula'nın, ereksiyonunu görünce siyah bir kumru gibi şakıyıp sonra onu köküne dek ağzına alması; Flynn'in ellerini yalayıp sırıtması, yalayıp sırıtması. Ve son olarak ikisinin Ursula'yı paylaşması, Flynn'in kendisini onun arkasına gömmesi, on bir yaşındayken kadınlara yapıldığını iddia ettiği şeyi gerçekleştirmesi.

Daha sonra birlikte uyudular. Gecenin ortasında Marty uyandı ve Flynn'in giyinip sıvıştığını gördü. Herhalde eve gidiyordu; bu günlerde ve gecelerde evi her neresiyse.

24

Şafaktan hemen önce uyandı ve yanı başındaki Ursula'nın düzenli soluklarını duymadan önce nerede olduğunu anlayamadı. Ona hoşçakal dedikten sonra dışarı çıktı ve kendisini otomobiline götürecek bir taksi buldu. Sekiz buçukta Sığınak'taydı. Eninde sonunda gecenin acısı bitkinlik olarak çıkacaktı, akşamdan kalmalık da ama bedenini iyi tanıyordu. Borcunu ödemesine daha birkaç saat vardı.

Pearl mutfakta kahvaltıdan artakalanları topluyordu. Karşılıklı birkaç hoş sözden sonra Marty oturup üç fincan koyu kahve içti, arka arkaya. Ağzında berbat bir tad vardı ve Ursula'nın bir gece önce nefis gelen parfümü bu sabah fazla tatlı geliyordu. Ellerine ve saçına sinmişti.

"İyi bir gece miydi?" diye sordu Pearl. Marty yanıt vermeden başıyla onayladı. "Sıkı bir kahvaltı etsen iyi olur. Sana bugün öğle yemeği veremeyeceğim."

"Niye?"

"Akşam yemeği partisiyle uğraşmam gerekiyor."

"Akşam yemeği partisi mi?"

"Bill sana anlatacak. Seni görmek istiyor. Kütüphanede."

Toy bitkin ama son karşılaşmalarındakinden daha sağlıklı görünüyordu. Belki bir doktora görünmüş ya da tatil yapmıştı.

"Benimle konuşmak mı istemiştiniz?"

"Evet Marty, evet. Şehirdeki gecende eğlendin mi?"

"Hem de nasıl. Bunu mümkün kıldığınız için çok sağolun."

"Benim değil, Joe'nun işiydi bu. Epey seviliyorsun Marty. Lillian bana köpeklerin bile senden hoşlandığını söyledi."

Toy masaya gidip sigara kutusunu açtı ve bir sigara seçti. Marty daha önce sigara içtiğini hiç görmemişti.

"Bugün Bay Whitehead'i görmeyeceksin, bu gece küçük bir parti veriyor..."

"Evet, Pearl söyledi."

"Önemli bir şey değil. Bay Whitehead arada sırada seçkin arkadaşları için akşam yemekleri düzenler. Onların özel toplantılar olmalarından hoşlanır, bu yüzden sana ihtiyacı olmayacak."

Bu Marty'nin hoşuna gitti. En azından gidip biraz uyuyabilirdi.

"Evin içinde olmanı isteriz elbette, sana ihtiyacımız olabilir ama bunun gerekeceğini pek sanmıyorum."

"Teşekkürler efendim."

"Bana biz bizeyken Bill diyebilirsin Marty, artık resmiyete gerek olduğunu sanmıyorum."

"Tamam."

"Demek istediğim..." Sigarasını yakmak için cümlesine ara verdi. "...Burada hepimiz hizmetçiyiz, öyle değil mi? Şu ya da bu biçimde."

Marty duş aldıktan ve bir koşu yapmayı düşünüp bunu mazoşistçe bularak vazgeçtikten sonra uyumak için yattığında kaçınılmaz akşamdan kalmalığın ilk belirtileri baş göstermeye başlamıştı. Bildiği kadarıyla bunun şifası yoktu. Tek seçeneği uyuyup atlatmaya çalışmaktı.

Öğle sonrasına dek uyanmadı ve o zaman da uyanmasının nedeni acıkmış olmasıydı. Evde hiç ses yoktu. Alt katta mutfak boştu, buzul sessizliğini yalnızca penceredeki bir sineğin vızıltısı bozuyordu -Marty'nin bu mevsim gördüğü ilk sinekti bu-. Pearl'ün akşam yemeği partisi için gerekli bütün hazırlıkları bitirip gitmiş olduğu belliydi, belki daha sonra geri dönmek üzere. Buzdolabına gidip guruldayan midesini yatıştıracak bir şeyler aradı. Yaptığı sandviç dağınık bir yatağı andırıyordu, salamdan çarşaflar ekmekten battaniyelerin arasından sarkıyordu ama iş gördü. Kahve ısıtıcısını çalıştırdıktan sonra birilerine rastlamak için gezinmeye başladı.

Sanki herkes ortadan kaybolmuştu. Terk edilmiş evde dolaşırken öğle sonrasının çukuru tarafından yutulmuş olduğunu

hissediyordu. Dinginlik ve baş ağrısı sinirlerini tepesine çıkarmak için elbirliği etmişti. Zayıf ışıklandırılmış bir sokaktaymışçasına arkasına bakıp durduğunu fark etti. Üst kat alt kattan bile daha sessizdi. Halının üstündeki adımları öyle az ses çıkarıyordu ki sanki tüy gibi hafifti. Yine de sessizce yürümeye özen gösterdiğini fark etti.

Koridorun yarısında -Whitehead'in koridoru- daha fazla ilerlememesi gereken noktaya vardı. Yaşlı adamın özel süiti evin bu ucundaydı, Carys'in yatak odası da. Hangisiydi acaba? Evin dış cephesini kafasında canlandırmaya çalıştı, odayı eleme yöntemiyle bulmak için ama dış cepheyle önünde uzanan koridordaki kapıları ilintilendirecek hayal gücünden yoksundu.

Bütün kapılar kapalı değildi. Sağındaki üçüncü kapı hafifçe aralıktı ve şimdi kulakları en hafif sesleri duyabilecek kadar keskin olduğundan, hareket sesleri işitebiliyordu. Bunun Carys olduğu kesindi. Görünmez eşiği aşıp yasak bölgeye girdi, bunun cezasının ne olduğunu düşünmeden. Onun yüzünü görmeye, belki onunla konuşmaya can atıyordu. Kapıya varınca içeri baktı.

Carys oradaydı. Yatakta yan yatmış boşluğa bakıyordu. Marty tam onunla konuşmak için içeri girecekti ki odada başka biri hareket etti. Kapı onu görmesini engelliyordu. Bu kişinin Whitehead olduğunu bilmek için sesini duymasına gerek yoktu.

"Niye bana bu kadar kötü davranıyorsun?" diye soruyordu ona, alçak sesle. "Böyle davranınca kırıldığımı biliyorsun."

Carys hiçbir şey söylemedi: Onu işittiyse bile bunu gösteren hiçbir şey yapmadı.

"Senden çok şey istemiyorum, değil mi?" diye yalvardı Whitehead. Carys kirpiklerini titreştirip onun olduğu tarafa baktı. "İstiyor muyum?"

Sonunda cevap vermeye tenezzül etti. Bunu öyle alçak bir sesle yaptı ki Marty söylediklerini güçlükle işitebiliyordu. "Utanmıyor musun?" diye sordu ona.

"Birinin sana ihtiyaç duymasından daha kötü şeyler vardır Carys. İnan bana."

"Biliyorum" diye karşılık verdi, gözlerini başka tarafa çevirerek. Bu sözcükte öyle yoğun bir acı ve bu acıya boyun eğiş vardı ki: *Biliyorum.* Marty'nin ansızın ona karşı yakıcı bir özlem duymasına yol açtı. Ona dokunmak, o nereden kaynaklandığı belirsiz yarayı iyileştirmek istiyordu. Whitehead odada ilerleyip yatağın kenarına, Carys'in yanına oturdu. Marty görülmekten korkarak geri çekildi ama Whitehead önündeki muamma üzerinde fazla yoğunlaşmıştı.

"*Neyi* biliyorsun?" diye sordu ona. Sesindeki yumuşaklık birden yok olmuştu. "Benden bir şey mi gizliyorsun?"

"Yalnızca rüyalar" diye karşılık verdi. "Giderek daha fazla."

"Nasıl rüyalar?"

"Biliyorsun. Hep aynı."

"Annen mi?"

Carys başıyla, neredeyse görülmeyecek kadar hafifçe evetledi. "Ve başkaları."

"Kimler?"

"Kendilerini hiç göstermiyorlar."

Yaşlı adam iç geçirdi ve başını başka tarafa çevirdi. "Peki rüyalarda ne oluyor?" diye sordu.

"Benimle konuşmaya çalışıyor. Bana bir şey söylemeye çalışıyor."

Whitehead daha fazla kurcalamadı: Soruları tükenmiş gibiydi. Omuzları düşmüştü. Carys, Whitehead'in yenilgisini sezerek ona baktı.

"Annem nerede baba?" diye sordu, ilk kez öne eğilip bir kolunu onun boynuna dolayarak. Bu açıkça kışkırtıcı bir hareketti; bu yakınlığı yalnızca ondan istediği şeyi elde etmek için gösteriyordu. Birlikte geçirdikleri zaman içinde o ne kadarını teklif etmiş ve Whitehead ne kadarını almıştı? Carys yüzünü onunkine yaklaştırdı. Öğle sonrası ışığında büyüleyiciydi. "Söyle bana baba" diye sordu tekrar, "sence nerede?" Ve Marty şimdi bu, görünüşte masum sorunun altında yatan alayı hissetti. Neye dair olduğunu bilmiyordu. Bütün bu sahnenin, bu soğuk-

luktan ve utançtan bahsetmelerin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bir bakıma bilmemekten de memnundu. Ama böylesine alaycı, yapay bir hassaslıkla soru sorulmuştu bir kere - ve bir dakika daha beklemek *zorundaydı*, yaşlı adam yanıt verene dek. "Nerede baba?"

"Rüyalarda" diye yanıtladı Whitehead, yüzünü ona döndürmeden. "Yalnızca rüyalarda."

Carys kolunu boynundan indirdi.

"Bana asla yalan söyleme" diye saldırdı ona buz gibi bir sesle.

"Sana tek söyleyebileceğim bu" diye yanıtladı Whitehead; sesinde neredeyse acınacak bir ton vardı. "Eğer benden daha çok şey biliyorsan..." Dönüp ona baktı, sesinde telaş hissediliyordu. "Bir şey mi *biliyorsun*?"

"Ah, baba" diye sitemkârca mırıldandı Carys. "Yine mi kumpaslar?" Marty bu konuşmada kaç aldatıcı hamlenin ve karşı atağın yer aldığını merak etti. Kafası karışmıştı. "Şimdi *benden* şüphelenmiyorsun, değil mi?"

Whitehead kaşlarını çattı. "Hayır, senden asla, hayatım" dedi. "Senden asla."

Elini onun yüzüne uzattı ve kuru dudaklarıyla onunkileri öpmek üzere eğildi. Dudakları dokunmadan Marty usulca uzaklaştı.

İzlemeye katlanamadığı bazı şeyler vardı.

25

Akşamın erken saatlerinde otomobiller gelmeye başladı. Marty koridordan tanıdık sesler geldiğini işitti. Her zamanki kalabalıktı herhalde: Ottoway, Curtsinger ve Dwoskin. Kadın sesleri de duyuyordu. Eşlerini ya da sevgililerini getirmişlerdi. Nasıl kadınlar olduklarını merak etti. Bir zamanlar güzel, şimdi asık suratlı ve sevgisiz bırakılmış. Onlardan çok, para kazanmakla ilgilenen kocalarından sıkılmışlardı şüphesiz. Kahkahalarını

işitti, daha sonra da koridorda parfümlerinin kokusunu aldı. Koku duyusu hep iyi olmuştu. Saul olsa onunla gurur duyardı.

Sekizi çeyrek geçe mutfağa indi ve Pearl'ün kendisi için bıraktığı İtalyan usülü mantıyı yedi, sonra da videoda birkaç boks maçı izlemek üzere kütüphaneye gitti. Öğleden sonra olanlar hâlâ kafasını kurcalıyordu. Ne kadar uğraşsa da Carys'i aklından çıkaramıyordu ve bu durum -ki duyguları üzerinde hiçbir zaman fazla denetim sahibi olamamıştı- onu rahatsız ediyordu. Niye kadınları geceleri satın alıp sabahları terk eden Flynn gibi olamıyordu? Niye duyguları hep belirsizleşiyordu ve onları birbirinden ayırt edemiyordu? Televizyonda boks maçı iyice kanlı bir hal almıştı ama o ne verilen cezayla ne de kazananla ilgileniyordu. Zihni Carys'in yatakta uzandığı zamanki mühürlü yüzünü çağırıyor, onu inceliyor, açıklamalar arıyordu.

Maç spikerinin gevezeliklerini ardında bırakarak buzdolabından birkaç bira daha almak üzere mutfağa gitti. Evin bu ucunda bir parti düzenlendiğini belli eden en ufak bir ses yoktu. Ayrıca, böylesine medeni bir toplantının gizli kalması istenirdi, öyle değil mi? Tokuşturulan kadehler ve zenginlerin hazları.

Hepsinin canı cehenneme diye düşündü. Whitehead'in, Carys'in, hepsinin. Bu onun dünyası değildi ve bu dünyayı istemiyordu, onları istemiyordu, Carys'i de. İstediği bütün kadınları canı ne zaman isterse elde edebilirdi. Flynn'e telefon etmesi yeterliydi. Sorun değildi. Onlar aptalca oyunlarını oynasınlar: O ilgilenmiyordu. Birinci bira kutusunu mutfakta ayakta dururken dipledi, sonra iki kutu daha aldı ve kanepeye götürdü. Bu gece kendini kaybedene dek içecekti. Ah, evet. Öyle sarhoş olacaktı ki hiçbir şeyin önemi kalmayacaktı. Özellikle de Carys'in. Çünkü Carys umurunda değildi. *Umurunda değildi*.

Kaset bitmişti ve ekran boştu. Yalnızca noktacıkların oluşturduğu kıvrılıp bükülen biçimler ve bir vızıltı vardı. Beyaz ses. Buna verdikleri isim buydu, değil mi? Kaosun bir portresiydi, o tıslama, o kıvranan noktalar; kendi kendine mırıldanan evren. Boş dalgalar aslında asla boş değildi.

Televizyonu kapadı. Daha fazla boks maçı izlemek istemi-

yordu. Başı televizyon gibi uğulduyordu, orada da beyaz ses vardı.

Koltuğa serildi ve ikinci bira kutusunu iki yudumda boşaltttı. Whitehead'le Carys'in görüntüsü tekrar zihninde belirdi. "Git" dedi görüntüye yüksek sesle ama gitmedi. Carys'i *istiyor* muydu, sorun bu muydu? Onu bir öğle sonrası o güvercinliğe götürüp asla durmaması için yalvarana dek düzse içindeki huzursuzluk yatışacak mıydı? Bu sefilce düşünce onu yalnızca tiksindirdi. Bu belirsizliklere pornografiyle karşı koyamazdı.

Üçüncü bira kutusunu açarken ellerinin terlediğini fark etti. Soğuk ve nemli, hastalıklı bir terlemeydi bu, nezlenin ilk işareti gibi. Avuçlarını blucinine sildi ve bira kutusunu bıraktı. Huzursuzluğu yalnızca Carys'ten hoşlanmasından kaynaklanmıyordu. Ters giden bir şeyler vardı. Kalkıp pencereye gitti. Camın ötesindeki zifiri karanlığa bakarken tersliğin ne olabileceğini fark etti. Çimenlikteki ve parmaklıklardaki ışıklar bu gece yakılmamıştı. Bunu kendisinin yapması gerekecekti. Eve geldiğinden beri ilk kez dışarıda gece vardı, yıllardır gördüğü en karanlık geceydi bu. Wandsworth'te hep ışık vardı, duvarlardaki projektörler günbatımından şafağa dek yanardı. Ama burada, lambalar yanmayınca, dışarıda yalnızca gece vardı.

Gece ve beyaz ses.

26

Carys, Marty'nin tahminlerinin aksine, akşam yemeği partisine katılmamıştı. Ona bırakılmış pek az özgürlük vardı, babasının akşam yemeği davetlerini reddetmek bunlardan biriydi. Onun birden boşalan gözyaşlarıyla ve aynı derecede ani suçlamalarıyla geçen bir öğle sonrasına katlanmıştı. Onun öpücüklerinden ve şüphelerinden bıkmıştı. Bu yüzden bu gece kullanacağı doz her zamankinden fazla olacaktı; unutmayı açgözlülükle istiyordu. Şimdi tek yapmak istediği uzanmak ve varolmamanın tadını çıkarmaktı.

Başını yastığa koyarken biri ya da bir şey, ona dokundu. İrkilerek doğruldu. Yatak odası boştu. Lamba açıktı ve perde çekilmişti. İçeride kimse yoktu: Bu duyularının bir oyunuydu, o kadar. Yine de boynundaki, dokunuşu hissettiği yerdeki sinir uçlarının hâlâ karıncalandığını, numan çiçekleri gibi bu izinsiz müdaheleye tepki verdiğini hissedebiliyordu. Şok, uyuşukluğu bir süreliğine elinden almıştı. Kalp atışları yavaşlayıp normale dönene dek tekrar yatması imkânsızdı.

Doğruldu ve koşucusunun nerede olduğunu merak etti. Herhalde akşam yemeği partisinde, babasının diğer adamlarıyla birlikteydi. Bu hoşlarına giderdi: Lütfedip onu aralarına almak. Artık onun bir melek olduğunu düşünmüyordu. Ne de olsa şimdi bir adı vardı, ve bir geçmişi (Toy ona bildiği her şeyi anlatmıştı). Kutsallığını yitireli çok olmuştu. Kimse oydu işte - Martin Francis Strauss - yeşil-gri gözlü bir adam; yanağında bir yara taşıyan, elleri de bir aktörünküler kadar zarif olan bir adam ama onun profesyonelce hilekârlık yapabileceğini sanmıyordu: Gözleri hemen eleveriyordu.

Sonra dokunuş geri geldi ve bu kez boynunu kavrayan parmakları açıkça hissetti. Sanki omurgası çimdiklenmişti, çok çok hafifçe, birinin baş ve işaret parmakları tarafından. Saçma bir hayaldi bu ama göz ardı edilemeyecek kadar inandırıcıydı.

Makyaj masasına oturdu ve kasılan midesinden bedenine yayılan titremeleri hissetti. Yoksa mal mı kötüydü? Daha önce hiç sorun yaşamamıştı: Luther'in Stratford'daki torbacılardan aldığı eroin hep en iyi kaliteydi: Babasının bunu karşılayacak parası vardı.

Git ve tekrar yat, dedi kendi kendisine. Uyuyamasan bile uzan. Ama ayağa kalkıp ona doğru yürümek için döner dönmez yatak uzaklaşmaya başladı, odanın içindeki her şey sanki keten üzerine çizilmiş ve görünmez bir el tarafından çekilmişçesine bir köşede toplandı.

Sonra parmaklar tekrar boynuna dokundu, bu kez daha ısrarcıydılar, sanki içine giriyorlardı. Eliyle boynunu sertçe oğuştururken Luther'e yüksek sesle kötü mal getirdiği için küfret-

meye başladı. Herhalde bilerek saf eroin yerine kötü mal alıp farkı cebine atıyordu. Öfkesi bir an için zihnini açtı ya da en azından açmış gibi göründü, çünkü başka hiçbir şey olmadı. Düzgün adımlarla, çiçekli duvar kâğıdıyla kaplı duvara tutunarak yatağa gitti. Nesneler tekrar eski hallerini almaya başladı. Oda uygun perspektifini yeniden buldu. Carys rahatlayarak iç geçirdi ve yatağa uzanıp üstünü örtmeden gözlerini kapadı. Gözkapaklarının iç tarafında bir şey dans etti.

Biçimler oluştu, dağıldı ve tekrar birleşti. Hiçbirinin en ufak bir anlamı yoktu: Bir delinin grafitileriydiler, gelişigüzel serpilmiş boyalar. Onları zihniyle izledi, akıcı dönüşümleri tarafından ipnotize edilmiş bir halde, büyülenmişliği içinde o görünmez parmakların boynunu tekrar bulduklarını ve kendilerini varlığının içine iyi bir masörün ince becerikliliğiyle soktuklarının farkına varmadan.

Ve sonra uyku.

Köpeklerin havlamaya başladıklarını işitmedi ama Marty işitti. Önce yalnızca tek bir havlayış duyuldu, evin güneyinde bir yerlerden ama bu alarm seslenişine hemen diğer sesler de katıldı. Marty sarhoş bir halde kapalı televizyonun önünden kalktı ve pencereye geri döndü.

Rüzgâr vardı. Herhalde kuru bir dalı düşürmüş ve bu da köpekleri huzursuz etmişti. Malikânenin köşesinde kesilmesi gereken pek çok ölü karaağacın bulunduğunu fark etmişti; suçlu bunlardan biriydi herhalde. Yine de gidip bir baksa iyi olurdu. Mutfaktan geçti, güvenlik kameralarını açtı, kameradan kameraya geçip parmaklıkları denetledi. Görülecek hiçbir şey yoktu. Ancak koruluğun hemen güneyindeki kameralara bakarken görüntüler kesildi. Projektörlerle aydınlatılmış çimenliğin yerini beyaz ses aldı. Üç kamera çalışmıyordu.

"Kahretsin" dedi. Eğer bir ağaç devrilmişse, ki kameralar çalışmıyorsa bu çok güçlü bir olasılıktı, temizlik işini onun yapması gerekecekti. Ama alarmların çalışmaması tuhaftı. Üç kamerayı etkisiz hale getiren herhangi bir devrilmenin parmak-

lıkların sistemlerini harekete geçirmiş olması gerekirdi: Ancak ne ziller çalmış, ne de sirenler inlemişti. Arka kapının askılığındaki anorağını alıp bir el feneri kaptıktan sonra dışarı çıktı.

Parmaklık ışıkları görüş alanının kenarında titreşiyordu; onları hızla tarayınca sönmüş bir tanesini göremedi. Köpeklerin havladıkları yere doğru yürüdü. Rüzgâra karşın ılık bir hava vardı: Baharın ilk kendinden emin havası. Bir tur atmaktan hoşnuttu, böyle bir iş için olsa bile. Sonuçta sorun devrilmiş bir ağaç bile olmayabilirdi, belki basit bir elektrik arızasıydı. Hiçbir şey hatasız değildi. Ev arkasında kalmış, aydınlık pencereler küçülmüştü. Şimdi çevresinde karanlık vardı. Parmaklıkların ve evin ışıkları arasındaki iki yüz metrelik sahada izole edilmiş bir haldeydi, yürürken sendeleyip durduğu ıssız bir araziydi burası, etkisiz kalan el feneri yalnızca birkaç adım önündeki çimenleri aydınlatıyordu. Korulukta rüzgâr arada sırada bir ses getiriyordu. Bunun dışında sessizlik hâkimdi.

Sonunda köpeklerin seslerinin geldiğini tahmin ettiği parmaklığa vardı. Her iki yöndeki ışıklar da çalışmaktaydı: Görünürde bir arıza belirtisi yoktu. Bu görüntüde rahatlatıcı bir biçimde her şeyin yolunda olmasına karşın ona, geceye ve ılık rüzgâra ilişkin bir şeylerin ters olduğunu hissediyordu. Belki karanlık o kadar da iyicil değildi, havanın ılıklığı da mevsim için tamamen doğal sayılmazdı. Midesinde kıpırdanmalar başlamıştı ve sidik torbası birayla ağırlaşmıştı. Köpeklerden hiçbirini görmemesi ya da duymaması can sıkıcıydı. Ya onların bulunduğu yere ilişkin tahmini hatalıydı ya da buradan ayrılmışlardı, takip ederek. Ya da, ki bu saçma bir düşünceydi, *takip edilerek.*

Parmaklığın üstündeki ışıklar taze bir esintiyle kukuletalı kafalarını sallıyordu. Manzara ışıkların altında havaice dans ediyordu. Sızlayan sidik torbasını boşaltmadan daha ileri gidemeyeceğine karar verdi. El fenerini kapadı, cebine koydu ve fermuarını açıp parmaklığa ve ışıklara sırtını döndü. Çimenlere işemek çok rahatlatıcıydı. Aldığı fiziksel zevkle haykırdı.

İşinin yarısındayken arkasındaki ışıklar titreşti. Önce bunun yalnızca rüzgârın bir marifeti olduğunu sandı. Ama hayır,

yavaş yavaş sönüyorlardı. Sönerlerken sağ tarafından köpeklerin sesleri tekrar geldi, öfke ve panik dolu sesler.

Bir kez başlamış oldığından işemeyi bırakamıyordu ve o değerli saniyeler boyunca sidik torbasını denetleyemediği için kendine sövdü. İşi bitince fermuarını çekip gürültülerin geldiği yöne doğru koşmaya başladı. Koşarken ışıklar tekrar geri geldi, titreşerek, cızırdayarak. Ama fazla güven vermeyecek kadar rastgele yerleştirilmişlerdi. Aralarında, karanlık bölgeler uzanıyordu, öyle ki, on adımdan birinde her şey netçe görülüyordu, diğer dokuzundaysa gece vardı. Midesini kavrayan korkuya karşın koşmayı sürdürdü; parmaklıklar titreşerek ardında kalıyordu. Işık, karanlık, ışık, karanlık...

Önünde bir tablo belirdi. Bir adam lambalardan birinin oluşturduğu ışık gölcüğünün öteki tarafında ayakta durmaktaydı. Köpekler her yerdeydiler, topuklarında, göğsünde; ısırıp parçalıyorlardı. Adam hâlâ bacaklarını iki yana açmış ayakta duruyordu, onlar etrafını sarmışken.

Marty birden bir katliama tanık olmaya ne kadar yakın olduğunu fark etti. Köpekler delirmiş, bu yabancıya bütün öfkeleriyle saldırıyorlardı. Tuhaf bir biçimde, saldırılarındaki nefrete karşın, kuyrukları bacaklarının arasındaydı ve çevresinde dolanıp bir başka açıklık ararkenki alçak hırlamaları açıkça korku yüklüydü. Job'un adamın üstüne atlamayı bile denemediğini gördü: Sinsice dolanıp yarı kapalı gözlerle diğerlerini izliyordu.

Marty onlara isimleriyle seslenmeye başladı, Lillian'ın öğretmiş olduğu güçlü, basit emirleri kullanarak.

"Dur! Saul! Dur! Dido!"

Köpekler kusursuzca eğitilmişlerdi: Onlara bu egzersizlerin yaptırıldığına bir düzine kez tanık olmuştu. Şimdi, öfkelerinin yoğunluğuna karşın, emirleri duyunca kurbanlarını bıraktılar. Gönülsüzce geri çekildiler, kulakları yatmış, dişleri açıkta, gözleri adamın üstünde odaklanmış halde.

Marty sağlam adımlarla, etrafında çember kurmuş kendisini gözlemekte olan köpeklerin arasında sendeleyerek ayakta

duran, kan içindeki yabancıya doğru yürüdü. Görünüşe göre silahsızdı. Aslında bir kiralık katilden çok evsiz barksız birine benziyordu. Sade koyu renk ceketi bir düzine yerden parçalanmıştı ve teninin meydana çıktığı yerlerde kan parıldıyordu.

"Onları benden... uzak tut" dedi adam, yaralı bir sesle. Bedeninin her tarafında ısırık izleri vardı. Bazı yerlerde, özellikle bacaklarında, etler kopmuştu. Sol elinin orta parmağı ikinci ekleminden ısırılmıştı ve yalnızca bir sinir tarafından tutulmaktaydı. Çimenlere kanlar damlıyordu. Marty adamın ayakta durabiliyor olmasından hayrete düştü.

Köpekler hâlâ etrafında dolanıyor, izin verilirse saldırıyı yinelemek üzere bekliyorlardı. Bir iki tanesi sabırsızca Marty'ye bakmaktaydı. Yaralı kurbanlarının işini bitirmek için sabırsızlanıyorlardı. Ama bu sokak serserisi onlara korkusunu göstermeyecekti. Yalnızca Marty'ye bakıyordu ve gözleri kurşuni beyazlığın içindeki noktacıklardı.

"Hareket etme" dedi Marty, "hayatta kalmak istiyorsan. Koşarsan üstüne çullanırlar. Anlıyor musun? Üzerlerinde o kadar etkim yok."

Diğeri hiçbir şey söylemedi, yalnızca baktı. Marty çektiği acının son derece yoğun olduğunu biliyordu. Genç bile değildi. Bir iki günlük sakalında siyahtan çok gri vardı. Gevşek ve balmumsu teninin altındaki kafatası iriydi, yüz hatları yaşlı ve bitkindi: Trajikti hatta. Çektiği acı yalnızca teninin yağlı parlaklığından ve yüz kaslarının hareketsizliğinden belli oluyordu. Bakışları bir kasırganın merkezindeki dinginliğe ve tehditkârlığa sahipti.

"İçeri nasıl girdin?" diye sordu Marty.

"*Uzaklaştır* şunları" dedi adam. İtaat edilmeyi bekler gibi konuşuyordu.

"Benimle eve gel."

Diğeri başını salladı, bunu tartışmak bile istemiyordu.

"Uzaklaştır şunları" dedi yeniden.

Marty diğerinin otoritesine boyun eğdi, bunun nedeninden tam olarak emin olamasa da. Köpekleri isimleriyle çağırdı.

Azarlayıcı bakışlarla, ödüllerinden vazgeçmekten hoşnutsuz bir halde ayaklarının dibine geldiler.

"Şimdi benimle eve gel" dedi Marty.

"Gerek yok."

"Kan kaybından öleceksin, Tanrı aşkına."

"Köpeklerden nefret ederim" dedi adam, hâlâ gözlerini Marty'den ayırmadan. "İkimiz de nefret ediyoruz."

Marty adamın söyledikleri üzerinde düşünmeye zaman bulamadı. Tek istediği durumun yine kızışmasını engellemekti. Kan kaybı adamı zayıflatmış olmalıydı. Yere düşerse köpeklerin onu parçalamalarına engel olabileceğinden emin değildi. Bacaklarının etrafında toplanmış ona sabırsızca bakıyorlardı; sıcak nefeslerini hissedebiliyordu.

"Kendi rızanla gelmezsen seni ben götürürüm."

"Hayır." Yabancı yaralı elini göğüs hizasına kaldırdı ve baktı. "İyilikseverliğine ihtiyacım yok, teşekkürler" dedi.

Parçalanmış parmağının sinirini ısırıp kopardı, bir kadın terzinin iplik ısırması gibi. Parmak çimenlerin üstüne düştü. Sonra kanlı elini yumruk yapıp parçalanmış ceketine soktu.

Marty "Aman Tanrım" dedi. Birden parmaklıktaki ışıklar tekrar titreşmeye başladı. Ama bu kez tamamen söndüler. Ani karanlıkta Saul inildedi. Marty köpeğin sesini tanıdı ve endişesini paylaştı.

"Ne var oğlum?" diye sordu köpeğe, keşke cevap verebilseydi diye düşünerek. Ve sonra karanlıkta bir ışık parladı. Ne elektrik ne de yıldız ışığı olan bir şey ortalığı aydınlattı. Işığın kaynağı yabancıydı. İçten gelen hafif bir ışıkla yanmaya başlamıştı. Işık parmak uçlarından damlıyor ve ceketindeki kanlı deliklerden sızıyordu. Başını ne eti ne de kemiği yakan, titreşen gri bir hale sardı. Işık ağzının kenarlarından ve gözlerinden ve burun deliklerinden damlıyordu. Şimdi biçimler oluşturmaya başlamıştı sanki. Her şey sankiden ibaretti. Akan ışıktan hayaletler fırlıyordu. Marty köpekler gördü, sonra bir kadın, sonra bir yüz. Hepsini gördü, belki de hiçbirini, tamamen biçimlenmeden önce dönüşen hayaletler. Ve bu anlık fenomenlerin or-

tasındaki yabancının gözleri Marty'ye bakmaktaydı: Berrak ve soğuk.

Sonra, belirli bir işaret olmaksızın, gösteri tamamen farklı bir havaya büründü. Yaratıcının yüzünde ani bir ıstırap belirdi, gözlerinden kanlı bir karanlık aktı, buharda oynaşan şeyleri silerek, kafatasında yalnızca ateşten, parlak solucanlar bırakarak. Sonra onlar da kayboldu ve ilüzyonlar tıpkı belirdikleri gibi aniden yok oldu ve vızıldayan parmaklığın önünde yalnızca üstü başı parça parça bir adam kaldı.

Işıklar geri geliyordu; getirdikleri aydınlık öyle çiğdi ki büyünün son izlerini de tüketti. Marty o yumuşak tene, boş gözlere, önündeki adamın solukluğuna baktı ve olanların hiçbirine inanmadı...

"Joseph'e söyle" dedi yabancı.

-bunlar yalnızca bir hileydi, o kadar-

"Ne söyleyeyim?"

"Buraya geldiğimi."

-ama eğer yalnızca hileyse, niye öne çıkıp adamı yakalamıyordu?-

"Kimsin sen?" diye sordu.

"Yalnızca söyle."

Marty başıyla evetledi, hiç cesareti kalmamıştı.

"Sonra, evine git."

"Evime mi?"

"Buradan uzaklaş" dedi yabancı. "Tehlikeden uzaklaş."

Marty'ye ve köpeklere arkasını döndü ve bunu yaparken her iki yöndeki ışıklar söndü.

Geri geldiklerinde sihirbaz gitmişti.

27

"Tek söylediği bu muydu?"

Whitehead her zamanki gibi Marty'yle sırtı dönük konuşuyordu ve dün gece olanlara tepkisini anlamak imkânsızdı.

Marty gerçekte olanların özenle gözden geçirilmiş bir versiyonunu anlatmıştı. Whitehead'e köpeklerin sesini duyduğunu, takibi ve yabancıyla yaptığı kısa konuşmayı anlatmıştı. Anlatmadığıysa açıklayamadığı kısmıydı: Adamın bedeninden çıkarmış gibi göründüğü görüntüler. Bunları tasvir etmek, hatta bildirmek için çaba harcamadı bile. Yaşlı adama yalnızca parmaklıktaki ışıkların söndüğünü ve yabancının karanlıkta kaçtığını söyledi. Bu karşılaşma için oldukça zayıf bir sondu ama öyküsünü daha iyi anlatacak gücü yoktu. Bir önceki gecenin görüntüleriyle hâlâ boğuşmakta olan zihni nesnel gerçeğin ne olduğunu konusunda daha karmaşık bir yalan uyduramayacak kadar belirsizlik yaşamaktaydı.

Yirmi dört saatten fazla süredir uyumuyordu. Gecenin çoğunu parmaklıkları denetlemekle, yabancının içeri girdiği yeri aramakla geçirmişti. Ancak dikenli telin hiçbir yeri kesilmemişti. Ya adam, kapılar ziyaretçilerin araçlarından biri için açılınca içeri usulca girivermişti, ki bu akla yakındı ya da çoğu insanı öldürecek bir elektrik akımına aldırmadan parmaklığa tırmanmıştı. Adamın yapabildiği numaraları görmüş olan Marty bu ikinci olasılığı hemen göz ardı edecek değildi. Ne de olsa alarmları etkisiz hale getiren de, bir biçimde parmaklıklardaki ışıkları söndüren de aynı adamdı. Bunları nasıl yaptığını Tanrı bilirdi. Adamın ortadan kayboluşundan birkaç dakika sonra bütün sistem tekrar çalışmaya başlamıştı: Her taraftaki alarmlar ve kameralar tekrar faaliyete geçmişti.

Parmaklıkları iyice inceledikten sonra eve geri dönüp mutfakta oturarak az önce yaşadıklarının her ayrıntısını gözden geçirmişti. Sabah dörtte akşam yemeği partisinin dağıldığını işitmişti: Kahkahalar, kapanan otomobil kapıları. Olayı o zaman haber vermek için bir girişimde bulunmamıştı. Whitehead'ın akşamını tatsızlaştırmanın anlamı olmadığını düşünmüştü. Yalnızca oturup evin öteki tarafından gelen insan seslerini dinlemişti. Neler söyledikleri anlaşılmıyordu. Sanki o yer altındaydı ve onlar da tepesindeydiler. Ve adrenalininin yükselmesinden sonra bitkin düşmüş bir halde, parmaklığın önündeki adamın anıları kafasında canlanırken onları dinledi.

Bunlardan hiçbirini Whitehead'e anlatmadı. Yalnızca olayların en basit özetini aktardı ve o birkaç sözcüğü: *"Ona buraya geldiğimi söyle."* Bu kadarı yeterliydi.

"Kötü mü yaralanmıştı?" dedi Whitehead, pencereden dönmeden.

"Söylediğim gibi, bir parmağını kaybetti. Ve çok kötü kan kaybediyordu."

"Acı çekiyor muydu sence?"

Marty yanıt vermeden önce duraksadı. Kullanmak istediği sözcük acı değildi. Bu sözcüğü anladığı biçimiyle değildi. Ama ıstırap gibi başka bir sözcüğü kullanmak da -o buz gibi gözlerin ardındaki derin kanyonlara ilişkin bir ipucu veren bir sözcüğü- girmeye hazır olmadığı sahalara adım atmasına neden olacaktı. Özellikle de Whitehead'le. Yaşlı adam bir belirsizlik sezerse bıçakların dışarı çıkacağından emindi. Bu yüzden karşılık verdi:

"Evet. Acı çekiyordu."

"Ve parmağını ısırıp kopardı demiştin, değil mi?"

"Evet."

"Belki sonra onu aramaya çıkarsın."

"Aradım. Köpeklerden biri almış olsa gerek."

Whitehead kıkırdamış mıydı? Öyle işitmişti.

"Bana inanmıyor musunuz?" dedi Marty, kendisiyle alay edildiğini düşünerek.

"Tabii ki inanıyorum. Eninde sonunda gelecekti."

"Kim olduğunu biliyor musunuz?"

"Evet."

"O zaman onu tutuklatabilirsiniz."

Kişisel eğlence sona ermişti. Daha sonraki sözler tonsuzdu.

"Karşımızda sıradan biri yok Strauss, eminim bunun sen de farkındasın. Adam birinci sınıf bir suikastçi. Buraya beni öldürmek için geldi. Sen ve köpekler bunu engellediniz. Ama tekrar deneyecek..."

"Onu yakalatmanız için daha da iyi bir neden efendim."

"Avrupa'daki hiçbir polis gücü onu bulamaz."

"...Eğer tanınmış bir suikastçiyse..." dedi Marty, ısrar ederek. Bu kemiği iliğini emmeden bırakmayı reddedişi yaşlı adamı sinirlendirmeye başlamıştı. Yanıtını homurdanarak verdi.

"*Benim* tarafımdan tanınıyor. Belki yıllar boyunca onunla karşılaşmış birkaç kişi tarafından da... ama hepsi bu."

Whitehead penceresinden masasına geçti, gözünün kilidini açtı ve beze sarılı bir şey çıkardı. Masanın cilalı yüzeyine koyup açtı. Bu bir tabancaydı.

"Bundan sonra bunu sürekli yanında taşıyacaksın" dedi Marty'ye. "Al hadi. Isırmaz."

Marty tabancayı masadan aldı. Soğuk ve ağırdı.

"Sakın duraksama Marty. Bu adam çok tehlikeli."

Marty tabancayı bir elinden diğerine geçirdi. Pis bir duygu veriyordu.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Whitehead.

Marty konuşmadan önce kelimelerini dikkatle seçti. "Yalnızca... şey, şartlı tahliyedeyim efendim. Yasalara uymam gerekiyor. Şimdi bana bir tabanca verip onu görür görmez vurmamı istiyorsunuz. Yani, eminim ki onun bir katil olduğu konusunda haklısınız ama silah taşıdığını bile sanmıyorum."

Marty konuşurken Whitehead'in tarafsız yüz ifadesi değişti. Cevabını yapıştırırken sarı dişlerini sergiledi.

"Sen benim malımsın Strauss. Ya *benim için* endişelenirsin ya da yarın sabah buradan defolup gidersin. *Benim için!*" Parmağını kendi göğsüne bastırdı. "Kendin için değil. *Kendini unut.*"

Marty bir boğaz dolusu olası cevabı yuttu, hiçbiri kibarca değildi.

"Wandsworth'e geri dönmek mi istiyorsun?" dedi yaşlı adam. Bütün öfke belirtileri kaybolmuş, sarı dişler tekrar kınlarına sokulmuşlardı. "Bunu mu istiyorsun?"

"Hayır. Tabii ki hayır."

"İstersen gidebilirsin. Söylemen yeterli."

"Hayır dedim!.. efendim."

"O zaman dinle" dedi yaşlı adam. "Dün gece karşılaştığın

adam bana zarar vermek istiyor. Buraya beni öldürmek için geldi. Tekrar gelirse *-ki gelecek-* ona karşılık vermeni istiyorum. O zaman göreceğiz, değil mi evlat?" Dişler tekrar belirdi, bir tilkinin gülümseyişi. "Ah evet... göreceğiz."

Carys kendini keyifsiz hissederek uyandı. İlk başta bir önceki gece olanları anımsamadı ama yavaş yavaş yaşamış olduğu kötü tribi hatırlamaya başladı: Odanın canlı bir şeye dönüşmesini, ensesindeki kılları çeken -ah, ne kadar da hafifçe- o hayalet parmak uçlarını.

Parmaklar fazla derine daldığında ne olduğunu anımsamıyordu. Uzanmış mıydı? Evet, şimdi hatırlıyordu, uzanmıştı. Kâbuslar asıl o zaman, başını yastığa koyup uykuya daldığında başlamıştı.

Aslında onlara rüya denemezdi: En azından hiç böylesini görmemişti. Sahneler, simgeler, dehşetlerin arasındaki kaçak anılar yoktu. Aslında hiçbir şey yoktu: Asıl bu korkutmuştu (hâlâ da korkutuyordu). Bir boşluğun içine düşürülmüştü.

"Boşluk."

Yüksek sesle söylediğinde yalnızca ölü bir sözcüktü bu: Keşfettiği yeri kesinlikle tanımlamıyordu. Onun boşluğu daha kusursuz, uyandırdığı dehşet çok daha berbat, derinliklerindeki kurtarılma umudu başka herhangi bir yerdekinden çok daha zayıftı. Orası efsanevi bir Hiçlik'ti, ona kıyasla diğer bütün karanlıklar kör edecek kadar aydınlık kalıyordu, yaşadığı diğer bütün umutsuzluklar yalnızca çukurla yaptığı flörtlerdi, çukurun kendisi değildi.

Mimarı da oradaydı. Onun sakin görünümlü fizyonomisini biraz anımsıyordu ve bu sakinliğe kesinlikle kanmamıştı. Bak bu boşluk ne kadar sıradışı, görüyor musun, diye övünmüştü. Ne kadar saf, ne kadar mutlak. Mucizelerle dolu bir dünya böylesine yüce bir hiçlikle boy ölçüşemez, asla boy ölçüşmeyi umamaz.

Ve uyandığında övünmeler hâlâ zihnindeydi. Sanki o görüntü gerçekti de şimdi içinde bulunduğu gerçeklik bir kurgu-

dan ibaretti. Sanki renk, biçim ve madde onun kendisine gösterdiği bu boşluğun gerçeğini örtmek üzere boyanmış oyalayıcı, hoş şeylerdi. Şimdi geçen zamanın farkına varmadan, arada sırada çarşafı okşayarak ya da çıplak ayaklarının altındaki halının dokusunu hissederek bekliyordu, umutsuzluk içinde her şeyin bir kabuk gibi soyulacağı ve boşluğun onu yutmak için tekrar belireceği anı bekliyordu.

Tamam diye düşündü, günışığı adasına gideceğim. Orada bir süre oynamayı bundan fazla hiç hak etmemişti, bu kadar acı çektikten sonra. Ama bir şey bu fikri tatsızlaştırdı. Ada da bir kurgu değil miydi? Oraya şimdi giderse mimar bir sonraki kez elinde boşlukla geldiğinde daha zayıf olmayacak mıydı? Kalbi kulaklarında gümbürdemeye başladı. Ona yardım edebilecek kim vardı? Anlayan kimse yoktu. Yalnızca Pearl vardı, suçlayan gözleri ve sinsice küçümsemesiyle. Ve Whitehead, onu itaatkâr kıldığı sürece kendisine eroin vermekten hoşnut olan Whitehead ve Marty, koşucusu, kendine özgü bir biçimde tatlıydı ama öyle naifçe pragmatikti ki yaşadığı boyutların karmaşıklığını ona asla açıklayamazdı. O tek dünyalı bir adamdı. Ona şaşkınlıkla, anlamaya çalışarak bakacak ve başarısız olacaktı.

Hayır; rehberleri, işaret direkleri yoktu. Bildiği yola geri dönmesi daha iyi olurdu. Adaya.

O kimyasal bir yalandı ve zamanla öldürüyordu ama hayat da zamanla öldürüyordu, değil mi? Ve var olan tek şey ölmekse, boşluğun her köşeden fısıldadığı pis bir çukurdan ibaret bir dünyada çürümektense ona mutlu bir halde gitmek daha mantıklı değil miydi? Böylece Pearl eroiniyle yukarı geldiğinde onu aldı, Pearl'e kibarca teşekkür etti ve adaya gitti, dans ederek.

28

Çarkları yeterince yağlanırsa korku dünyayı döndürebilirdi. Marty, Wandsworth'te bu sistemin uygulanışını görmüştü; korku üzerine kurulu bir hiyerarşi. Vahşice, dengesiz ve adaletsizceydi ama kesinlikle işe yarıyordu.

Whitehead'in, evreninin dingin, hareketsiz merkezinin korku tarafından böylesine değiştirildiğini, böylesine terli, panik dolu birine dönüştüğünü görmek oldukça nahoş bir şok olmuştu. Marty yaşlı adama karşı özel hisler beslemiyordu -ya da en azından farkında olduğu kadarıyla- ama Whitehead'in bütünlüğünün yaşama geçirilişini görmüş ve bundan yararlanmıştı. Şimdi tadını çıkardığı dengenin yok olma tehdidiyle karşı karşıya olduğunu hissediyordu. Yaşlı adam yabancı ve itkileri hakkında şimdiden açıkça bilgi saklıyordu -belki de Marty'nin durumu kavraması açısından çok önemli olan bilgileri-. Whitehead'in daha önceki az ve öz konuşmalarının yerini kinayeler ve tehditler almıştı. Bu onun hakkıydı elbette. Ama bu durumda Marty'ye tahminler yürütmekten başka yapacak bir şey kalmıyordu.

Bir nokta tartışılmazdı: Whitehead ne iddia ederse etsin, parmaklıklardaki adam sıradan bir kiralık katil değildi. Parmaklıklarda pek çok açıklanamaz şey olmuştu. Işıklar sanki adamın denetimindeymişçesine yanıp sönmüşlerdi; adam çıkagel diğinde kameralar gizemli bir biçimde çalışmamaya başlamıştı. Köpekler de bu bilmeceyi fark etmişlerdi. Yoksa niye öylesine büyük bir öfke ve huzursuzluk sergilesinlerdi ki? Ve o ilüzyonlar da vardı, örneğin havada yanan o resimler. Ne kadar ustaca olursa olsun hiçbir el çabukluğu onlar için tatmin edici bir açıklama sunamazdı. Eğer Whitehead bu "suikastçiyi" iddia ettiği kadar iyi tanıyorsa, o zaman adamın yeteneklerini de biliyor olmalıydı: Bunlardan söz etmekten korkuyordu, o kadar.

Marty bütün günü evde dolaşıp büyük bir ihtiyatlılıkla sorular sorarak geçirdi ama kısa sürede Whitehead'in olanlardan ne Pearl'e ne Lillian'a ne de Luther'e söz etmiş olduğunu anladı. Bu tuhaftı. Şimdi herkesi daha tetikte olmaya davet etmenin tam zamanıydı herhalde. Gece olanlardan haberi olduğunu ima eden tek kişi Bill Toy oldu ama Marty konuyu açtığında kaçamak cevaplar verdi.

"Bunun senin için güç bir durum olduğunun farkındayım Marty ama şu anda hepimiz için öyle."

"Yalnızca işimi daha iyi yapmak için..."

"...Gerçekleri bilmen gerektiğini hissediyorsun."

"Evet."

"Sanırım Joe'nun en iyisini bildiğini kabul etmen gerek." Yüzünde hüzünlü bir ifade belirdi. "Bunu hepimiz ellerimize dövme yaptırmamız gerek, sence de öyle değil mi? *Joe En İyisini Bilir*. Keşke sana daha fazlasını söyleyebilseydim. Keşke daha fazlasını *bilseydim*. Bence bu konuyu kapaman hepimiz için daha iyi olur."

"Bana bir tabanca verdi Bill."

"Biliyorum."

"Ve onu kullanmamı söyledi."

Toy başıyla onayladı; bütün bunlardan acı çekiyormuş, hatta olanlardan esef duyuyormuş gibi görünüyordu.

"Kötü zamanlar yaşıyoruz Marty. Hepimiz... hepimiz yapmak istemediğimiz bir sürü şeyi yapmak zorunda kalıyoruz, inan bana."

Marty ona inanıyordu. Toy'a bu konuda söyleyebileceği bir şey varsa *söyleyeceğini* bilecek kadar güveniyordu. Toy'un Sığınak'a giren kişinin kim olduğunu bilmiyor olması çok muhtemeldi. Eğer bu Whitehead'le o yabancı arasındaki kişisel bir çekişmeyse belki tatminkâr bir açıklama yalnızca yaşlı adamdan gelebilirdi ve onun da bunu yapmayacağı açıktı.

Marty'nin soru sorabileceği son bir kişi kalmıştı. Carys.

Üst kattaki yasak bölgeye girdiğinden beri onu görmemişti. Carys ve babası arasında olup bitenlerden rahatsız olmuştu ve içinde Carys'i ondan uzak durarak cezalandırmanın çocukça bir dürtü olduğunu biliyordu. Şimdi onu bulması gerektiğini hissediyordu, görüşmeleri ne kadar rahatsızlık verici olsa da.

Onu aynı günün öğle sonrasında güvercinliğin civarında aylak aylak gezinirken buldu. Bir eskici dükkânından alınmışa benzeyen kürk bir manto giymişti. Ona çok büyük geliyordu ve güveler tarafından yenmişti. Fazla sıkı giyinmişti. Sert esen rüzgâra karşın hava ılıktı ve mavi gökte hareket eden bulutlar pek tehditkâr değildi: Fazla ufak, fazla beyazdılar. Nisan bulutlarıydı ve en fazla bir ahmak ıslatana yol açabilirlerdi.

"Carys."

Ona yorgunluktan etrafı öyle morarmış gözlerle baktı ki Marty'nin aklına ilk gelen düşünce bunlara yumrukların yol açtığı oldu. Carys elinde bir demet çiçek tutuyordu ve bunların çoğu hâlâ goncaydı.

"Kokla" dedi onları uzatarak.

Marty çiçekleri kokladı. Kokusuzdular: Yalnızca heves ve toprak kokusu vardı üzerlerinde.

"Pek kokmuyorlar."

"Güzel" dedi Carys. "Duyularımı yitirmeye başladığımı sanmıştım."

Demeti tahammülsüzce yere fırlattı.

"Sana engel olmuyorum değil mi?"

Carys başını salladı. "İstediğin kadar engel olabilirsin" diye yanıtladı. Tavırlarındaki tuhaflık Marty'nin dikkatini her zamankinden çok çekti. Hep sanki içten içe şaka yapıyormuşçasına konuşuyordu. Bu oyuna katılmaya, onun gizli dilini öğrenmeye can atıyordu ama öyle kapalı görünüyordu ki, sinsice gülümsemelerden oluşan bir duvarın ardındaki bir münzeviydi.

"Dün gece köpeklerin sesini duymuşsundur" dedi Marty.

"Hatırlamıyorum" diye yanıtladı, kaşlarını çatarak. "Belki."

"Kimse sana bu konuda bir şey söyledi mi?"

"Niye söylesinler ki?"

"Bilmem. Yalnızca düşündüm ki..."

Carys başını sertçe ve hızla sallayarak onu bu rahatsız edici durumdan kurtardı.

"Evet, bilmek istiyorsan eğer. Pearl bana birinin içeri girdiğini söyledi. Ve sen onu korkutup kaçırmışsın, değil mi? Sen ve köpekler."

"Ben ve köpekler."

"Hanginiz parmağını kopardı peki?"

Ona parmaktan Pearl mü söz etmişti, yoksa bu pis ayrıntıyı anlatan yaşlı adam mıydı? Bugün Carys'in odasına mı gitmişti? Sahnenin kafasında canlanmasına engel oldu.

"Bunu sana Pearl mü söyledi?" dedi.

"Yaşlı adamı görmedim" diye yanıtladı Carys, "eğer lafı buraya getirmek istiyorsan."

Düşüncesi seslendirilmişti, tuhaftı bu. Hatta onun söyleyiş biçimini kullanmıştı. "Baba" değil, "yaşlı adam" demişti.

"Göle doğru yürüyelim mi?" diye sordu Carys, görünüşe göre bunu yapıp yapmamalarına hiç aldırmayarak.

"Tabii."

"Güvercinlik konusunda haklıydın" dedi. "Böyle boşken çirkinleşiyor. Daha önce hiç bu gözle bakmamıştım." Boş güvercinliğin imgesi onu gerçekten huzursuz ediyormuş gibiydi. Titredi, kalın mantosunun içinde bile.

"Bugün koştun mu?" diye sordu.

"Hayır. Çok yorgundum."

"O kadar kötü müydü?"

"Ne *o kadar* kötü müydü?"

"Dün gece."

Nasıl cevap vermeye başlayacağını bilmiyordu. Evet, kötüydü tabii ama ona gördüğü ilüzyonu anlatacak kadar güvense bile -ve güvendiğinden kesinlikle emin değildi- söz dağarcığı acınası ölçüde yetersizdi.

Göl göründüğünde Carys durdu. Ayaklarının altındaki çimenler beyaz çiçeklerle bezeliydi. Marty isimlerini bilmiyordu. Carys onları incelerken, "Yalnızca başka bir hapishane mi Marty?" dedi.

"Ne?"

"Burası."

Babasının yeteneğine sahipti. Marty bu soruyu hiç beklemiyordu ve gafil avlanmıştı. Buraya geldiğinden beri kimse ne hissettiğini sormamıştı ona. Âdet yerini bulsun diye sorulan üstünkörü sorular sayılmazsa tabii. Belki bunun sonucu olarak o da kendi kendisine sorma zahmetine girmemişti. Yanıtı -verildiğinde- tutuk tutuktu.

"Evet... burası da bir hapishane galiba, aslında hiç düşünmemiştim... yani, istediğim zaman çıkıp gidemiyorum, değil

mi? Ama, Wandsworth'le... karşılaştırılmaz." Burada söz dağarcığı yine ona ihanet etti. "Bu yalnızca başka bir dünya, o kadar."

Ağaçları, gökyüzünün enginliğini, aralarında yürüdükleri beyaz küçük çiçekleri sevdiğini söylemek istiyordu ama böyle sözlerin ağzına yakışmayacağını biliyordu. Böyle konuşmalar yapabilme yetisi yoktu: Flynn gibi değildi, o sanki ikinci diliymişçesine anında şiir yazabilir, söyleyebilirdi. Bu konuşkanlığın İrlanda kanından kaynaklandığını iddia ederdi. Marty'nin tek söyleyebildiği şu oldu:

"Burada koşabiliyorum."

Carys bir şeyler mırıldandı ama duyamadı. Belki yalnızca onaylamıştı. Her neyse, verdiği yanıt onu tatmin etmişe benziyordu ve Marty ettiği ukalaca lafların ve babasıyla yaşadığı gizli yaşamın uyandırdığı öfkenin, içerlemenin geçtiğini hissediyordu.

"Tenis oynar mısın?" diye sordu Carys, yine durup dururken.

"Hayır, hiç oynamadım."

"Öğrenmek ister misin?" diye sordu Carys, ona yan yan bakıp sırıtarak. "Sana öğretebilirim. Havalar ısınınca."

Kendini fazla yoramayacak kadar narin görünüyordu; hep stresli yaşamak onu yoruyor olmalıydı, gerçi Marty onu *neyin* stresli yaptığını bilmiyordu ya.

"Öğretirsen oynarım" dedi Marty. Bu pazarlık hoşuna gitmişti.

"Anlaştık mı?" diye sordu Carys.

"Anlaştık."

Ve gözleri, diye düşündü Marty, öyle koyu ki; bazen kaçamak, bazen inceleyici, bazen de, en beklemediğin zamanda sana ruhunu görüyormuşçasına bakan, pek çok anlamlar içeren gözler.

Ve yakışıklı değil, diye düşündü Carys; onu çok fazla kullanmışlar, artık yakışıklı olamaz ve formda kalmak için koşuyor çünkü bırakırsa kasları gevşer. Herhalde bir narsisttir: Bahse gi-

rerim her gece aynanın önünde durup kendine bakıyor ve keşke böyle katı ve ağırbaşlı olacağıma eskisi gibi hoş bir çocuk olsaydım diyordur.

Ondan bir düşünceyi çekip aldı, zihni rahatça kafasının üstünden uzanıp (en azından böyle canlandırıyordu) düşünceyi havada kaptı. Bu sürekli yaptığı bir şeydi -Pearl'e, babasına-, genellikle de insanların böyle kolayca başkalarının gizli düşüncelerini okuyamadıklarını unuturdu.

Çekip aldığı düşünce şuydu: *Nazik olmayı öğrenmem gerekirdi;* bu ya da buna benzer bir şey. Onu incitmekten korkuyordu, Tanrı aşkına. Onunla birlikteyken bu yüzden bu kadar kapalıydı, söylediği laflar bu yüzden bu kadar dolambaçlıydı.

"Merak etme, kırılmam" dedi ve Marty'nin boynu kızardı.

"Affedersin" diye yanıtladı. Carys, onun hatasını mı kabul ettiğinden, yoksa söylediğinden hiçbir şey mi anlamadığından emin değildi.

"Bana aşırı nazik davranmana gerek yok. Senden istediğim bu değil. Bana zaten herkes böyle davranıyor."

Marty ona kederli bir bakış fırlattı. Niye ona söylenen şeye inanmıyordu? Carys bir ipucu almak umuduyla bekledi ama en küçük bir ipucu bile sunulmadı.

Gölü besleyen su bendine varmışlardı. Yüksekti ve hızlı akıyordu. Carys'e içinde insanların boğulduğu söylenmişti, daha otuz kırk yıl önce, babası malikâneyi satın almadan hemen önce. Bütün bunları ve bir fırtına sırasında göle sürülen bir at arabasını anlatmaya başladı. Konuşurken kendi söylediklerini dinlemiyor, onun nezaketini ve maçoluğunu aşıp kendisi için yararlı olabilecek kısmına nasıl ulaşabileceğini bulmaya çalışıyordu.

"At arabası hâlâ orada mı peki?" diye sordu Marty, gürüldeyen suya bakarak.

"Büyük olasılıkla" dedi Carys. Öykü büyüsünü şimdiden yitirmişti.

"Bana niye güvenmiyorsun?" diye sordu ona açıkça.

Marty yanıt vermedi ama bir şeylerle mücadele ettiği bel-

liydi. Kafa karışıklığını belli eden alnındaki kırışıklıklar iyice derinleşip cesaret kırıklığına dönüştü. Kahretsin diye düşündü Carys, işleri bir biçimde gerçekten berbat ettim. Ama olan olmuştu. Ona açıkça sormuştu ve kötü haberi duymaya da hazırdı, her ne ise.

Neredeyse plansızca tekrar hırsızlık yaptı ve ondan bir düşünce daha çaldı; bu seferki şok edecek kadar netti: Onu yaşamak gibiydi. Marty'nin gözlerinden kendi yatak odasını gördü, yatağın üstünde uzandığını, camsı gözlerle, babasının da yanında oturduğunu. Bu ne zaman olmuştu acaba? Dün mü? Önceki gün mü? Onları konuşurken mi işitmişti; onu soğutan bu mu olmuştu? Detektifi oynamış ve keşfettiği şeyden hoşlanmamıştı.

"İnsanlarla pek iletişim kuramam" dedi Marty, onun güvenle ilgili sorusunu yanıtlayarak. "Hep böyleydim."

Gerçeği söylemek yerine nasıl da kaçamak konuşuyordu. Ona karşı iğrenç bir biçimde nazikti. Carys boynunu koparmak istiyordu.

"Bizi gözetledin" dedi acımasız bir sadelikle. "Bütün sorun bu, öyle değil mi? Babamla beni birlikte gördün..."

Bunu sanki yalnızca bir tahminmiş gibi söylemeye çalıştı. Ama inandırıcı olamadı ve bunun da farkındaydı. Ama lanet olsun. Söylemişti işte ve şimdi Marty'nin onun bu sonuca nasıl vardığına ilişkin kendi fikirlerini icat etmesi gerekecekti.

"Ne duydun?" diye sordu Marty'ye ama yanıt alamadı. Onun dilinin tutulmasına yol açan öfke değil, utançtı. Kızarıklık bütün yüzüne yayılmıştı.

"Sana sahibinmiş gibi davranıyor" diye mırıldandı, gözlerini akan sudan ayırmadan.

"Evet, bunu yapıyor, bir biçimde."

"Niye?"

"Yalnızca ben varım. Yapayalnız..."

"Evet."

"...Ve korkuyor."

"Sığınak'tan ayrılmana izin veriyor mu hiç?"

"Gitmek istemiyorum" dedi. "Burada istediğim her şey var."

Marty ona sevişme meselesini nasıl hallettiğini sormak istedi ama yeterince utanmıştı zaten. Carys bu düşünceyi buldu, hemen arkasından da Whitehead'in kendisini öpmek üzere uzandığı görüntüyü. Belki de bu bir babanın öpücüğünden daha fazlasıydı. Bu olasılık üzerinde fazla düşünmemeye çalışsa da, varlığını inkâr edemiyordu. Marty düşündüğünden daha zekiydi. Bunu, ne kadar altta yatıyor olsa da, yakalamıştı.

"Ona güvenmiyorum" dedi Marty. Başını kaldırıp Carys'e baktı. Şaşkınlığı yüzünden açıkça okunuyordu.

"Onunla başa çıkmayı biliyorum" diye karşılık verdi Carys. "Onunla bir pazarlık yaptım. Pazarlıkları anlıyor. O yanında kalmamı sağlıyor, ben de istediğim şeyi alıyorum."

"Yani neyi?"

Bu kez o başka tarafa bakıyordu. "Biraz günışığını" diye yanıtladı sonunda.

"Bunun bedava olduğunu sanıyordum" dedi Marty şaşkınlıkla.

"Benim istediğim tarzda olanı bedava değil" diye karşılık verdi. Marty ondan ne istiyordu? Özür dilemesini mi? Eğer bunu istiyorsa hayal kırıklığına uğrayacaktı.

"Eve geri dönmeliyim" dedi Marty.

Carys ansızın, "Benden nefret etme Marty" dedi.

"Etmiyorum" diyerek geri döndü.

"Bir sürü ortak yanımız var."

"Ortak mı?"

"Ona aitiz."

Bir başka çirkin gerçek. Carys bugün onlarla doluydu.

"Gerçekten istesen bu kahrolası yerden çıkıp gidebilirdin, değil mi?" dedi Marty öfkeyle.

Carys başıyla onayladı. "Gidebilirdim herhalde. Ama nereye?"

Marty bu soruyu anlamadı. Parmaklıkların dışında koskoca bir dünya vardı ve Carys, Joseph Whitehead'in kızı olarak onu keşfedecek mali olanaklardan yoksun değildi herhalde. Bu düşünceyi çok itici mi buluyordu gerçekten? Öyle tuhaf bir çift-

tiler ki. Birinin deneyimleri anormal bir biçimde kısaltılmıştı - yılları harcanmıştı- ve şimdi kaybettiği zamanı telafi etmeye çalışıyordu. Diğeriyse son derece kayıtsızdı ve sınırlarını kendisinin belirlediği hapishanesinden kaçma düşüncesinden bile yoruluyordu.

"İstediğin *herhangi bir yere* gidebilirsin" dedi Marty.

"Yani hiçbir yere" diye yanıtladı Carys kuru bir sesle, bu sürekli aklında olan bir hedefti. Marty'ye yan gözle baktı, gözlerinde anladığına dair bir parıltı görmeyi umarak ama bunu göremedi.

"Boşver" dedi Carys.

"Geliyor musun?"

"Hayır, burada biraz daha kalacağım."

"Kendini göle atayım deme."

"Yüzme bilmiyorsun ha?" diye karşılık verdi hırçınlıkla. Marty anlamayıp kaşlarını çattı. "Önemi yok. Seni asla bir kahraman olarak görmedim zaten."

Marty onu göl kıyısından birkaç adım ötede, ayakta durur halde bırakıp gitti. Ona söyledikleri doğruydu, insanlarla kolay iletişim *kuramazdı*. Ama iş kadınlara gelince durumu daha da kötüydü. Belki annesinin hep istemiş olduğu gibi rahip olmalıydı. Bu sorunu çözerdi; ama dini de hiçbir zaman kavrayamamıştı. Belki kendisiyle kız arasındaki sorun biraz da bundan kaynaklanıyordu: İkisi de hiçbir şeye inanmıyorlardı. Söyleyecek hiçbir şey, tartışacak hiçbir konu yoktu. Etrafına bakındı. Carys biraz yürüyüp onu bıraktığı yerden uzaklaşmıştı. Güneş suda yansıyıp onun siluetine karışıyordu, alev alev. Sanki gerçek değildi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Deuce

Deuce[1] Zarda ya da iskambil kâğıtlarında iki; (Tenis) her iki tarafın da kazanmak için arka arkaya iki sayı ya da oyun alması gereken skor durumu (40'ar puanlık eşitlik);

Deuce[2] Salgın, kötülük; Şeytan

V

Batıl İnanç

29

Bendin yanında yaptıkları konuşmanın ardından bir hafta geçmemişti ki Whitehead İmparatorluğu'nu ayakta tutan sütunlarda ilk ince çatlaklar belirmeye başladı ve hızla genişledi. Dünya borsalarında ansızın satışlar başladı, İmparatorluğun güvenilirliğine duyulan inanç bir anda kayboldu. Hisse senetlerinden kaybedilen paralar kısa sürede büyük miktarlara ulaştı. Satış humması, bir kez başlayınca, önüne geçilemez bir hal aldı. Malikâneye bir gün içinde Marty'nin o zamana dek gördüğünden daha fazla ziyaretçi geldi. Aralarında tanıdık yüzler de vardı elbette. Ama bu kez düzinelerce başkaları da vardı; Marty, mali analistler olduklarını tahmin ediyordu. Japon ve Avrupalı misafirler yan yanaydı, öyle ki malikânede Birleşmiş Milletler'dekinden daha fazla dil konuşulmaya başlandı.

Mutfak, Pearl'ün hiç hoşuna gitmeyen bir biçimde, yüce adamın hemen görüşmek istemediği kişilerin kendiliğinden geldiği bir buluşma yerine dönüştü. Büyük masanın etrafında toplanıp durmadan kahve istiyor, belirlemek üzere toplanmış bulundukları stratejiler üstünde tartışıyorlardı. Marty söylediklerinin çoğunu anlamıyordu ama anlayabildiklerinden çıkardığı kadarıyla şirketin içine düştüğü durumun açıklanabilir bir tarafı yoktu. Her yerde sarsıcı meblağlar kaybediliyor, Almanya ve İsveç'te, hükümetin ani çöküşü önlemek için müdahale edeceği söyleniyor, bu felaketi başlatan sabotajdan da bahsediliyordu. Bu bilge kâhinlere göre şirketin servetine ancak son derece

ayrıntılı -hazırlanması yıllar almış- bir plan böylesine temelden zarar verebilirdi. Hükümetin gizli müdahalesine, rakiplerin çevirdiği bir kumpasa ilişkin söylentiler mırıldanılıyordu. Evdeki paranoyanın sınırı yoktu.

Bu adamların sinirlenip kavga etmelerinde, kendilerinden önceki konuşmacının söylediklerine karşı çıkma çabası içinde ellerini kollarını sallamalarında Marty'ye saçma gelen bir şeyler vardı. Ne de olsa ne kaybettikleri trilyonları ne de yaşamlarını öylesine önemsemeden düzenledikleri insanları hiç görmemişlerdi. Bütün bunlar soyuttu, kafalarındaki sayılardı. Marty bunun ne işe yarayabileceğini anlayamıyordu. Soyut servetlere sahip olmak yalnızca gücün düşünü kurmaktı, gücün kendisi değil.

Herkesin riskleri tükettiği ve şimdi hiç de gerçekleşecek gibi görünmeyen bir diriliş için dua ettiği üçüncü günde Marty, Bill Toy'un Dwoskin'le hararetli bir tartışma içinde olduğunu gördü. Toy, Marty'yi geçerken görünce konuşmayı kısa kesip onu çağırarak Marty'yi şaşırttı. Dwoskin kaşlarını çatıp hızla uzaklaşarak ikisini yalnız bıraktı.

"Eee yabancı" dedi Toy, "nasıl gidiyor bakalım?"

"Fena değil" dedi Marty. Toy uzun süredir uyumamış gibi görünüyordu. "Ya sen nasılsın?"

"İdare ederim."

"Neler olup bittiği hakkında bir fikrin var mı?"

Toy çarpık bir gülümseme sundu. "Pek yok" dedi. "Para meselelerine hiç ilgim olmadı. O heriflerden nefret ederim. Çakallar."

"Herkes bunun bir felaket olduğunu söylüyor."

"Ah, evet" dedi Toy temkinle. "Bence de muhtemelen öyle."

Marty'nin suratı asıldı. Kendisini rahatlatacak sözler beklemişti. Toy huzursuzluğunu ve nedenini sezdi. "Biz aklı başında olduğumuz sürece" dedi, "korkunç hiçbir şey olmayacak. Hâlâ bir işin olacak, endişelendiğin buysa eğer."

"Aklımdan geçmedi değil."

"Bunu düşünme." Toy elini Marty'nin omzuna koydu. "İşlerin bu kadar kötü göründüğünü düşünseydim, sana söylerdim."

"Biliyorum. Yine de sinirlerim bozuluyor."

"Kimin bozulmuyor ki?" Toy Marty'nin omzunu sıktı. "Bütün bunlar sona erdikten sonra birlikte kente inelim mi, ne dersin?"

"Tabii."

"Academy Kumarhanesi'ne gittin mi hiç?"

"Hiç o kadar param olmadı."

"Seni götürürüm. Joe'nun servetinin birazını onun yerine harcarız, ne dersin?"

"İyi fikir."

Marty'nin yüzündeki huzursuzluk hâlâ kaybolmamıştı.

"Bak" dedi Toy, "bu senin kavgan değil. Beni anlıyor musun? Şimdiden sonra ne olursa olsun, senin hatan olmayacak. Bir yerlerde bazı hatalar yaptık ve şimdi bedellerini ödememiz gerekiyor."

"Hatalar mı?"

"Bazen insanlar affetmez Marty."

"Bütün bunlar" -Marty elini uzatıp bütün o sirki gösterdi- "insanlar affetmediği için mi?"

"İnan bana. Dünyanın en geçerli nedeni bu."

Marty, Toy'un son günlerde burada bir yabancı gibi olduğunu fark etti. Eskisi gibi yaşlı adamın dünyasında çok önemli bir yere sahip değildi artık. Bu, bitkin yüzüne sinsice yayılan o acı ifadeyi açıklıyor muydu?

"Sorumlunun kim olduğunu biliyor musun?" diye sordu Marty.

"Boksörler ne bilir ki?" dedi Toy bariz bir ironiyle ve Marty birden bu adamın her şeyi bildiğinden emin oldu.

Panik bir haftadır sürmekteydi ve hâlâ azalma belirtisi sergilemiyordu. Danışmanların yüzleri değişti ama o takım elbiseler ve çok bilmiş tavırlar aynı kaldı. Sürekli yeni insan akımına

rağmen Whitehead, güvenliği giderek gevşetiyordu. Marty'den yaşlı adamın yanında durması istenen zamanlar giderek azalıyordu; kriz Baba'nın kafasındaki bütün suikast kaygılarını silip atmış gibiydi.

Bu dönemde sürprizler de yaşandı. İlk Pazar günü Curtsinger, Marty'yi bir kenara çekip üstünde çalışılmış bir baştan çıkarma konuşması yaptı. Önce boksla başladı, sonra erkekler arasındaki fizikselliğin zevklerine geçti, son olarak da açıkça para teklif etti. "Yalnızca yarım saat, karmaşık bir şey değil." Marty, Curtsinger'ın dilinin altındaki baklayı çıkarmasından dakikalarca önce adamın niyetini tahmin etmiş ve duruma uygun, nazikçe bir red hazırlamıştı. Yeterince arkadaşça ayrıldılar. Böyle ufak tefek olayların dışında oldukça iç karartıcı bir süreydi. Evin ritmi bozulmuştu ve yenisini oturtmak imkânsızdı. Marty akıl sağlığını yalnızca evin olabildiğince dışında kalarak koruyabiliyordu. O hafta epey koştu. Genellikle bitkin düşene dek tur atıyor, sonra da koridorlarda aylakça dolanan şık giyimli ahmakların arasından geçip odasına gidiyordu. Üst katta, memnuniyetle kilitlediği (onları dışarıda tutmak için, kendini içeride değil) bir kapının ardında duş alıyor ve uzun saatler boyunca derin, rüyasız uykuların tadını çıkarıyordu.

Carys'in böyle bir özgürlüğü yoktu. Köpeklerin Mamulyan'ı bulduğu geceden beri casus rolünü oynamayı kafasına koymuştu. Bunun nedeninden emin değildi. Sığınak'ta olup bitenler hiçbir zaman çok ilgisini çekmemişti. Hatta Luther'den, Curtsinger'den ve babasının diğer yandaşlarından uzak durmaya özen göstermişti. Ancak şimdi içinde tuhaf emirler uyarısızca kıpırdanıyordu: Kütüphaneye, mutfağa ya da bahçeye gidip yalnızca izlemesini söylüyordu ona. Bunu yapmaktan haz almıyordu. İşittiklerinin pek çoğundan bir şey anlamıyordu; zaten çoğu bu mali danışmanların boş dedikodularından ibaretti. Yine de belirsiz bir iştah giderilene dek saatlerce oturuyor, sonra da kalkıp gidiyordu, belki başka bir tartışmayı dinlemeye. Konuşmacılardan bazıları kim olduğunu biliyor, bilmeyenlereyse kendini

olabilecek en sade biçimde tanıtıyordu. Bir kez kimliği kanıtlandıktan sonra kimse oradaki varlığını sorgulamıyordu.

Evin arkasındaki o moral bozucu kulübelere, Lillian'la köpekleri görmeye gittiği de oluyordu. Hayvanları sevdiğinden değil, yalnızca onları görmek, kilitlere ve kafeslere ve annelerinin yanında oynayan eniklere bakmak istediğinden. Zihninde barakaların parmaklıklara ve eve göre konumunu hesaplıyor, karanlıkta onları bulması gerekebilir düşüncesiyle aralarında gidip geliyordu. Niye böyle bir şeye gerek duyduğunuysa bilmiyordu.

Bu gidiş gelişleri sırasında Marty, Toy, hele hele babası tarafından görülmemeye dikkat ediyordu. Bu, temel nedeni bir sır olan, oynadığı bir oyundu. Belki buranın haritasını çıkarıyordu. Evin bir ucundan diğerine defalarca gidip gelmesinin, konumunu defalarca denetlemesinin koridorların uzunluğunu hesaplamasının, odalarının birbirine açılma biçimini ezberlemesinin nedeni bu muydu? Nedeni ne olursa olsun, bu aptalca şeyler içindeki dile getirilmeyen bir ihtiyacı karşılıyordu ve bu ihtiyaç ancak ve ancak onlar yapıldığında tatmin olduğunu bildirip onu bir süreliğine rahat bırakıyordu. Hafta sona erdiğinde evin içini her zamankinden daha iyi biliyordu artık; babasınınki hariç bütün odalara girmişti, orası ona bile yasaktı. Bütün giriş çıkışları, merdivenleri ve koridorları bir hırsızın titizliğiyle kontrol etmişti.

Tuhaf günler, tuhaf geceler. Bu delilik miydi acaba? Merak etmeye başlamıştı.

İkinci Pazar -krizin on birinci gününde- Marty kütüphaneye çağrıldı. Whitehead oradaydı, belki biraz yorgun görünüyordu ama üstündeki ezici baskılardan korkmuyor gibiydi. Dışarı çıkmak üzere giyinmişti; ilk günde, köpek kulübelerine yaptıkları o sembolik ziyarette giydiği o kürk yakalı ceket vardı üstünde.

"Günlerdir evden dışarı çıkmıyorum Marty" dedi, "başım ağrımaya başladı. Çıkıp biraz yürüsek iyi olur."

"Gidip ceketimi alayım."

"Evet. Tabancayı da."

Hâlâ koridorları ve merdivenleri dolduran, o en kutsal adamı görmek için bekleşen yeni gelmiş sürüyle insana görünmeden arka kapıdan çıktılar.

Hava yumuşak ve ılıktı, Nisan'ın on dokuzuydu. Havada süzülen hafif bulutların gölgeleri çimenlikten başıboş bir kumpanya halinde geçiyordu. "Koruluğa gideceğiz" diyen yaşlı adam o yönde yürümeye başladı. Marty arkasından, birkaç adım geride saygılı bir mesafeden yürüyordu; yaşlı adamın buraya konuşmaya değil kafasını toplamaya geldiğinin çok iyi farkındaydı.

Koruluk cıvıl cıvıldı. Geçen yılın çürümüş bitkilerinin arasından yeni filizler çıkıyordu; gözüpek kuşlar ağaçların arasına dalıp çıkıyor, her daldan aşka davet eden şakımalar geliyordu. Dakikalarca belli bir yöne gitmeden yürüdüler; Whitehead bakışlarını çizmelerinden bir kez bile ayırmadı. Evini ve müritlerini geride bırakınca kuşatmanın izlerini daha belirgin sergilemeye başlamıştı. Eğik başıyla ağaçların arasında yorgun argın yürüyor, kuşların türkülerine de, yeşermiş yapraklara da kayıtsız kalıyordu.

Marty yürüyüşün tadını çıkarıyordu. Daha önceden buradan hep koşarak geçmişti. Şimdi yürümek zorundaydı ve koruluğun ayrıntılarını daha kolay fark ediyordu. Yeri kaplayan çiçekler, köklerin arasındaki nemli yerlerdeki mantarlar: Bütün bunlar içini hazla dolduruyordu. Yürürken çakıl taşları toplamaya başladı. Birinin üstünde bir eğreltiotunun fosilleşmiş izi vardı. Carys'i ve güvercinliği düşündü, bilincinin sınırında ona karşı beklenmedik bir özlem belirdi. Bu özlemi önlemek için bir nedeni bulunmadığından, içeri girmesine izin verdi.

Bu özlem içeri girince, Marty, Carys'e karşı duyduğu hislerin yoğunluğu karşısında şok oldu. Sanki ona karşı kumpas kurulmuş, sanki son birkaç günde duyguları içindeki gizli bir yerde uğraşıp didinerek Carys'e duyduğu hafif ilgiyi daha derin bir şeye dönüştürmüşlerdi. Ancak bu sorunu çözecek zamanı yoktu. Başını taş eğreltiotundan kaldırıp baktığında Whitehead'in

onu epey geride bırakmış olduğunu gördü. Carys'i düşünmeyi bırakıp hızlandı. Daha önce rüzgârın üstünde oturan hafif bulutlar yerlerini daha ağırlarına bırakırken ağaçların arasında günışığı ve gölgeler hareket ediyordu. Rüzgâr serinleşmeye başlamıştı, arada sırada yağmur damlaları da düşüyordu.

Whitehead ceketinin yakasını kaldırmıştı. Elleri ceplerindeydi. Marty yanına vardığında onu bir soruyla karşıladı.

"Tanrı'ya inanır mısın Martin?"

Beklenmedik bir soruydu bu. Marty hazırlıksız yakalandığından yalnızca "Bilmiyorum" diyebildi, ki bu da böyle bir soruya yeterince içten bir cevaptı.

Ama Whitehead daha fazlasını istiyordu. Gözleri parıldıyordu.

"Dua etmem, söylemek istediğiniz buysa eğer" dedi Marty.

"Duruşmandan önce bile mi? Tanrı'ya ayaküstü bir iki laf etmedin mi?"

Bu soruda art niyetli ya da art niyetsiz bir şakacılık yoktu. Marty yine elinden geldiğince içtenlikle cevap verdi.

"Pek hatırlamıyorum... Herhalde bir iki şey söylemişimdir, evet." Duraksadı. Tepelerindeki bulutlar güneşi örttü. "Çok da işime yaradı ya."

"Ya hapishanede?"

"Hayır, hiç dua etmedim." Bundan emindi. "Bir defa bile."

"Ama Wandsworth'de Tanrı korkusu taşıyan insanlar vardı mutlaka, değil mi?"

Marty, Heseltine'i anımsadı. Hapisteki ilk birkaç haftasında onunla aynı hücrede kalmıştı. Tiny hapishanenin gediklilerindendi ve içeride dışarıdakinden daha çok zaman geçirmişti. Her gece uyumadan önce yastığına Rabbani Duası'nın değişik bir versiyonunu fısıldardı -*"Cennetteki Babamız, selam senin adına"*- ne sözleri ne de anlamlarını kavrıyor, yalnızca duayı ezberden okuyordu, büyük olasılıkla yaşamı boyunca her gece yapmış olduğu gibi, ta ki anlam kurtarılamayacak kadar bozulana dek -*"Göklerin Krallığı tarafından senin, İhtişam tarafından senin, ebediyyen, Amin."*

Whitehead'in söylemek istediği bu muydu? Heseltine'in duasında bir Yaratıcı'ya duyulan saygı, Yaratılış'a bir teşekkür, hatta Kıyamet Günü'ne karşı bir beklenti var mıydı?

"Hayır" dedi Marty. "Tanrı korkusu denemez. Yani, ne anlamı var ki?.."

Bu düşüncenin devamı vardı ve Whitehead bir akbabanın sabrıyla bekledi. Ama sözcükler konuşulmayı reddederek Marty'nin dilinin üstünde oturuyorlardı. Yaşlı adam onları teşvik etti.

"Niye anlamsız Marty?"

"Çünkü her şey dönüp dolaşıp rastlantıya dayanıyor, değil mi? Yani, her şey rastlantısal."

Whitehead neredeyse görünmez bir biçimde başıyla onayladı. Aralarında uzun bir sessizlik oldu, sonunda yaşlı adam konuşana dek: "Seni niye seçtiğimi biliyor musun Martin?"

"Aslında hayır."

"Toy sana hiç bir şey söylemedi mi?"

"Bana benim bu işi yapabileceğimi düşündüğünü söyledi."

"Bir sürü insan senin aleyhinde laflar etti. Birkaç nedenden dolayı uygun olmadığını düşünüyorlardı, bunların ne olduğuna girmemize gerek yok. Toy bile emin değildi. Seni sevmişti ama emin değildi."

"Ama beni yine de işe aldınız."

"Gerçekten de aldık."

Marty bu kedi-fare oyununu dayanılmaz bulmaya başlamıştı. "Şimdi bana nedenini söyleyeceksiniz, değil mi?" dedi.

"Sen bir kumarbazsın" diye karşılık verdi Whitehead. Marty yanıtı söylenmeden çok önce bildiğini hissetti. "Büyük kumar borçlarını ödemek zorunda kalmasan başın derde filan girmeyecekti. Haksız mıyım?"

"Haklı sayılırsınız."

"Kazandığın her peniyi harcadın. En azından arkadaşlarının mahkemede söyledikleri buydu. Azar azar çarçur ettin."

"Her zaman değil. Büyük paralar kazandığım oldu. Gerçekten büyük paralar."

Whitehead'in Marty'ye fırlattığı bakış neşter gibi keskindi.

"Bütün yaşadıklarından sonra -hastalığının sana çektirdiği bütün acılardan sonra- hâlâ kazandığın *büyük paralardan* bahsediyorsun."

"En iyi zamanlarımı hatırlıyorum, herkes aynı şeyi yapardı" diye savunmaya geçti Marty.

"*Rastlantılar.*"

"Hayır! İyiydim, lanet olsun."

"Rastlantılar Martin. Sen de daha şimdi aynı şeyi söyledin. Her şey rastlantısal dedin. Rastlantısal olan herhangi bir şeyde nasıl iyi olabilirsin? Bu mantıksız, değil mi?"

Adam haklıydı, en azından yüzeysel olarak. Ama bu o kadar basit değildi, değil mi? Her şey rastlantısaldı. Bu temel koşula itiraz edemezdi. Ama Marty'nin bir yanı başka bir şeye inanıyordu. İnandığı şeyi tasvir edemezdi.

"Söylediğin bu değil miydi?" diye üstüne geldi Whitehead. "Rastlantı olduğunu söyledin."

"Her zaman değil."

"Bazılarımızın talihi yaver gider. Söylemek istediğin bu mu? Bazılarımızın parmaklarının" -Whitehead işaret parmağıyla dönen bir çember çizdi- "rulet tekerinin üstünde olduğu mu?" Çember çizen parmak durdu. Marty zihninde görüntüyü tamamladı: Top delikten deliğe zıpladıktan sonra yerleşecek bir oyuk, bir sayı buldu. Kazanan biri zaferle haykırdı.

"Her zaman değil" dedi. "Yalnızca bazen."

"Tarif et. O duyguyu tarif et."

Niye olmasındı ki? Bunun ne zararı olacaktı?

"Bazen çok kolaydı, bilirsiniz, bir bebeğin elinden şekerini almak gibi. Bir kulübe giderdim, fişler şıkırdardı ve bilirdim, Tanrım, kazanmamamın mümkün olmadığını bilirdim."

Whitehead gülümsedi.

"Ama *kazanamadın*" diye anımsattı Marty'ye, kibarca bir gaddarlıkla. "*Çoğu zaman* kaybettin. Sahip olduğun her şeyi, daha da fazlasını yitirene dek kaybettin."

"Aptaldım. Fişler şıkırdamayınca da, kaybedeceğimi bile bile oynadım."

"Niye?"

Marty'nin gözleri ateş saçtı.

"Ne istiyorsunuz, yazılı bir itiraf mı?" dedi kızgın bir sesle. "Açgözlüydüm, ne sandınız? Ve oynamayı seviyordum, kazanma şansım olmadığında bile. Yine de oynamak istiyordum."

"Oynamış olmak için."

"Sanırım. Evet. Oynamış olmak için."

Whitehead'in yüzünde bir an inanılmayacak kadar karmaşık bir ifade belirdi. Bu ifadede pişmanlık vardı ve korkunç, acılı bir yitirmişlik ve dahası: Anlamazlık. Patron Whitehead, gördüğü her şeyin lordu Whitehead ansızın -bir anlığına- bir başka, daha anlaşılır bir yüz sergiliyordu: Umutsuzluğa düşecek kadar kafası karışık bir adamın yüzünü.

"Senin zayıflıklarına sahip birini istiyordum" diye açıklıyordu şimdi ve ansızın itirafta bulunan taraf *oydu*. "Çünkü er ya da geç bugünkü gibi bir günün geleceğine inanıyordum ve senden benimle birlikte bir riske girmeni istemek zorunda kalacaktım."

"Nasıl bir risk?"

"Bir rulet ya da kâğıt oyunu kadar basit bir şey değil. Keşke öyle olsaydı. O zaman belki sana açıklayabilirdim, bir sadakat eyleminde bulunmanı istemek yerine. Ama fazlasıyla karmaşık. Ve ben yorgunum."

"Bill bir şey söylemişti..."

Whitehead sözünü kesti.

"Toy malikâneden ayrıldı. Onu bir daha görmeyeceksin."

"Ne zaman gitti?"

"Hafta başında. Aramızdaki iletişim bir süredir zayıflıyordu." Marty'nin hissettiği dehşeti algıladı. "Canını sıkma. Senin buradaki yerin her zamanki kadar sağlam. Ama bana tamamen *güvenmelisin*."

"Efendim..."

"Bağlılığını dile getirme, boşa konuşmuş olursun. İçtenli-

ğine inanmadığımdan değil. Ama etrafım bana duymak istediğimi sandıkları şeyleri söyleyen insanlarla çevrili. Karılarının kürk ve oğullarının kokain parasını böyle kazanıyorlar." Konuşurken eldivenli parmaklarıyla çenesini okşuyordu. "Dürüst insanların sayısı öyle az ki. Toy bunlardan biriydi. Karım Evangeline de bir başkasıydı. Ama sayıları öylesine az ki. İçgüdülerime güvenmek zorundayım. Bütün lafları göz ardı edip kafamın bana söylediğine inanmak zorundayım. Ve kafam sana güveniyor Marty."

Marty hiçbir şey söylemedi, Whitehead'in sesi hafiflerken onu dinledi yalnızca. Whitehead'in gözleri şimdi öyle parlaktı ki bir bakışla kibritleri yakabilirdi.

"Benimle kalırsan -güvenlikte olmamı sağlarsan- olamayacağın ya da elde edemeyeceğin hiçbir şey yok. Beni anlıyor musun? *Hiçbir şey*."

Yaşlı adam onu bu yolla ilk kez ayartmaya çalışmıyordu; ama Marty'nin Sığınak'a ilk gelişinden beri koşullar açıkça değişmişti. Şimdi risk daha fazlaydı. "Olabilecek en kötü şey ne?" diye sordu.

Şaşkın surat asılmıştı: Şimdi yalnızca alev saçan gözlerde yaşam belirtisi vardı.

"En kötüsü mü?" dedi Whitehead. "En kötüsünün ne olduğunu kim bilebilir?" Gözlerindeki alev gözyaşları tarafından söndürülmek üzere gibiydi, onlarla mücadele ediyordu. "Öyle çok şey gördüm ki. Ve yanlarından geçip gittim. Hiç düşünmedim... bir kez bile..."

Yağmur çiselemeye başladı, pıtırtıları konuşmaya çalışan Whitehead'e eşlik ediyordu. Bütün sözel yetileri onu ansızın terk etmişti, güçten düşmüştü. Ama bir şey -engin bir şey- dile getirilmeyi talep ediyordu.

"Hiç düşünmedim... bunun benim de başıma geleceğini."

Kendini susmaya zorladı ve kendi saçmalığına karşı başını salladı.

"Bana yardım edecek misin?" diye sordu, daha fazla açıklama yapmak yerine.

"Elbette."

"Tamam" diye karşılık verdi. "Bunu göreceğiz, değil mi?"

Ansızın, hiç uyarmaksızın Marty'nin önüne geçti ve geldikleri yoldan geri dönmeye başladı. Gezintinin sona erdiği anlaşılıyordu. Dakikalarca daha önceki gibi, Whitehead önde, Marty de saygılı bir biçimde iki metre gerisinde yürüdüler. Evi görmelerinden hemen önce Whitehead tekrar konuştu. Bu kez adımlarının ritmini bozmadı ve başını arkaya çevirmekle yetindi. Yalnızca dört sözcük.

"Peki ya Şeytan, Marty?"

"Ne, efendim?"

"Şeytan. *Ona* dua ettin mi hiç?"

Bu bir şakaydı. Biraz tatsızdı belki ama yaşlı adamın itiraflarını hafifletme yolu buydu.

"Eee, ettin mi?"

"Bir iki defa" diye yanıtladı Marty, gülümsemesini bastırarak. Sözcükler dudaklarının arasından çıkarken Whitehead donup kaldı ve bir elini arkaya uzatıp Marty'yi durdurdu.

"Şşşt."

Yirmi metre kadar ötelerinde bir tilki vardı. Henüz onu izleyenleri görmemişti ama kokularını alması an meselesiydi.

"Hangi tarafa?" diye tısladı Whitehead.

"Ne?"

"Hangi tarafa koşacak? *Bin sterlin.* Adil bir bahis."

"O kadar param..." diye söze başladı Marty.

"Bir haftalık ücretine karşılık."

Marty gülümsemeye başladı. Bir haftalık ücreti neydi ki? Hem zaten onu harcayacak yeri yoktu.

"Bin sterline bahse girerim ki sağa koşacak" dedi Whitehead.

Marty duraksadı.

"Çabuk olsana be adam..."

"Tamam."

Bunu söylerken hayvan kokularını aldı. Kulaklarını dikti, başını çevirdi ve onları gördü. Bir an şaşkınlıktan donakaldı,

sonra koştu. Metrelerce önlerindeki yolda, sağa sola sapmadan koştu, ölü yaprakları havalandırarak. Sonra ansızın sola sapıp ağaçların arasına daldı. Marty'nin kazandığı su götürmezdi.

"Bravo" dedi Whitehead, eldivenini çıkarıp elini Marty'ye uzatarak. Marty onu sıkarken fişlerin şanslı bir gecedeki gibi elini karıncalandırdığını hissetti.

Geri döndüklerinde yağmur sağanağa dönüşmeye başlamıştı. Eve hoş bir sessizlik çökmüştü. Mutfağındaki barbarlara daha fazla katlanamayan Pearl öfkeyle çekip gitmişti anlaşılan. Onu kızdıranlar, o gittikten sonra uslanmışa benziyorlardı. Saçma sapan konuşmaları mırıltılara indirgenmişti ve Whitehead içeri girerken pek azı ona yaklaştı. Yaklaşanlara hemen hadleri bildirildi. "Sen *hâlâ* burada mısın Munrow?" dedi Whitehead adamlarından birine. Ona sayfalar uzatma hatasında bulunan bir başkasınaysa "onları yutup boğulmasını" söyledi. Çalışma odasına asgari düzeyde rahatsız edilerek vardılar. Whitehead duvardaki kasayı açtı.

"Eminim nakdi tercih edersin" dedi.

Marty halıyı inceledi. Bahsi adilce kazanmış olmasına karşın parayı almaktan utanıyordu.

"Nakit iyi olur" diye mırıldandı.

Whitehead bir tomar yirmi sterlinlik banknotu sayıp ona uzattı.

"Keyfini çıkar" dedi.

"Teşekkürler."

"Bana teşekkür etme" dedi Whitehead. "Adil bir bahisti. Kaybettim."

Marty parayı cebine atarken tuhaf bir sessizlik oldu.

"Konuştuklarımız..." dedi yaşlı adam, "...tamamen aramızda kalmalı, anlıyor musun?"

"Elbette. Asla..."

Whitehead elini kaldırıp itirazlarını susturdu.

"...*Tamamen* aramızda kalmalı. Düşmanlarımın casusları var."

Marty anlıyormuş gibi başını salladı. Aslında bir yönüyle anlıyordu elbette. Belki Whitehead, Luther'den ya da Pearl'den şüpheleniyordu. Hatta belki birdenbire *istenmeyen adam* olan Toy'dan.

"Bu kişiler iş yaşamımda şimdi yaşadığım felaketin sorumluları. Her şey inceden inceye tasarlandı." Omuz silkti, gözlerini kısmıştı. Tanrım diye düşündü Marty, bu adamın karşısındaki cephede yer almayı kesinlikle istemem. "Böyle şeyler canımı sıkmıyor. Beni mahvetme planları yapmak istiyorlarsa yapsınlar. Ama en *mahrem* duygularımı bilmelerini istemem. Anlıyor musun?"

"Bilmeyecekler."

"Bilmeyecekler." Whitehead dudaklarını büzdü; soğuk bir tatmin öpücüğü.

"Carys'le tanışmışsın galiba? Pearl birlikte vakit geçirdiğinizi söylüyor, bu doğru mu?"

"Evet."

Whitehead yapay olduğu açıkça belli olan bir kayıtsızlıkla konuştu.

"Çoğu zaman dengeli görünür ama bu temelde numaradır. Korkarım iyi değil, yıllardır da iyi olmadı. Paranın satın alabileceği en iyi psikiyatrları gördü elbette ama korkarım bunun ona hiç faydası olmadı. Annesinin de sonu böyle olmuştu."

"Bana onunla görüşmemem gerektiğini mi söylüyorsunuz?"

Whitehead gerçekten şaşırmış görünüyordu.

"Hayır, kesinlikle hayır. Bu arkadaşlık ona iyi gelebilir. Ama lütfen onun son derece rahatsız bir kız olduğunu aklından çıkarma. Söylediklerini *fazla* ciddiye alma. Söylediklerinin yarısının ne olduğunu kendi de bilmez. Evet, sanırım hepsi bu. Şimdi en iyisi gidip tilkine rüşvetini ver."

Usulca güldü.

"Zeki tilki" dedi.

Marty'nin Sığınak'ta geçirdiği iki ay içerisinde Whitehead bir

buzdağından farksız olmuştu. Şimdi üzerinde düşünüp bu tasviri değiştirmesi gerekecekti. Bugün tamamen farklı bir adam görmüştü: Kendini ifade edemeyen, yalnız, Tanrı'dan ve dualardan bahseden. Yalnızca Tanrı'dan da değil. Öylesine üstünkörü soruverdiği o son soru vardı:

"Peki ya Şeytan? Ona dua ettin mi hiç?"

Marty eline bir yapboz oyununun bir sürü parçaları tutuşturulmuş gibi hissediyordu kendini. Bir düzine sahnenin fragmanları: Yardımcılarının arasında göz kamaştıran ya da bir pencerenin karşısına oturmuş geceyi seyreden Whitehead. Gördüğü her şeyin efendisi, hükümdarı ya da bir tilkinin ne tarafa koşacağı üzerine sarhoş bir hamal gibi bahse tutuşan Whitehead.

Marty'nin kafasını kurcalayan en çok bu son parçaydı. Onda bu apayrı imgeleri birleştirebilecek bir ipucu olduğunu seziyordu. Tilki üzerine yapılan bahsin hileli olduğuna ilişkin çok tuhaf bir duygu vardı içinde. Bu olanaksızdı elbette ama yine de, yine de... Diyelim ki Whitehead elini istediği her zaman tekerin üstüne *koyabiliyordu*, böylece bir tilkinin sağa mı sola mı koşacağı gibi önemsiz bir sorun bile onun için ulaşılırdı. Geleceği gerçekleşmeden önce bilebilir miydi -fişler bu yüzden mi şıkırdamış, parmakları bu yüzden mi karıncalanmıştı?- yoksa onu *biçimlendiriyor* muydu?

Eskiden olsa böyle karmaşık bir fikri baştan reddederdi. Ama Marty değişmişti. Sığınak'ta olmak onu değiştirmişti, Carys onu değiştirmişti. Şimdi daha önceki halinden yüz kat daha karmaşıktı ve bir yönüyle o siyah-beyazlığın netliğine geri dönmek istiyordu. Ama böyle bir basitliğin yalan olduğunu da çok iyi biliyordu. Deneyim binlerce belirsizlikten oluşurdu -itkiden, hislerden, neden-sonuç ilişkilerinden- ve bu koşullar altında kazanacaksa bu belirsizliklerin nasıl işlediğini anlamak zorundaydı.

Hayır, kazanmak değil. Burada ne kazanmak vardı ne kaybetmek: Daha önce anladığı biçimiyle değil. Tilki sola koşmuştu ve şimdi cebinde bin sterlin katlanmış olarak durmaktaydı

ama at yarışlarında ya da kumarhanede kazandığında hissettiği coşkuyu yaşamamıştı. Yalnızca siyah eriyip beyaza dönüşmüş ve tersi olmuştu, Marty doğruyla yanlışı ayırt edemez hale gelene dek.

30

Toy malikâneyi öğle üzeri aramış, çıkmak üzere olan öfkeli Pearl'le konuşmuş ve kendini Pimlico'daki numaradan araması için Marty'ye not bırakmıştı. Ama Marty aramamıştı. Toy, Pearl'ün mesajı iletip iletmediğini merak etti. Belki de Whitehead bir biçimde araya girip aramasını engellemişti. Nedeni ne olursa olsun, Marty'yle konuşmamıştı ve bundan suçluluk duyuyordu. Strauss'a işler gerçekten kötüye giderse onu uyaracağı sözünü vermişti. Şimdi gerçekten kötüye gidiyordu. Belki göze çarpacak biçimde değil. Toy'un hissettiği hursuzluk olgulardan çok içgüdüden kaynaklanıyordu. Ama Yvonne ona zihnine değil kalbine güvenmesini öğretmişti. Sonuçta gerçekten bir çöküş yaşanacaktı ve Marty'yi uyarmamıştı. Belki böyle korkunç kâbuslar görmesinin ve zihni çirkinliklerin anılarıyla dolu olarak uyanmasının nedeni buydu.

Herkes gençlik dönemini sağ salim atlatamazdı. Bazıları yaşama duydukları açlığın kurbanı olarak erken ölürdü. Toy böyle bir kurban olmamışsa da buna tehlikeli ölçüde yaklaşmıştı. O zaman bunu bilmesine olanak yoktu ya. Whitehead'in kendisine gösterdiği yeni havuzlar öyle gözünü kamaştırmıştı ki bu suların ne kadar ölümcül olabileceğini görememişti. Ve yaşlı adamın isteklerini nasıl da sorgulamadan, şevkle yerine getirmişti, öyle değil mi? Görevini yapmakta bir kez bile duraksamamıştı, yaptığı ne kadar suçmuş gibi görünürse görünsün. Bunca yıldan sonra öylesine rahatça işlenmiş o suçlar sessizce peşine düşmüşse bunda şaşıracak ne vardı öyleyse? Şimdi yapış yapış ter içinde, yanı başında uyuyan Yvonne'la uzanırken zihninde tek bir cümlenin dolanıp durmasının nedeni buydu:

Mamulyan gelecek.

Emin olduğu tek şey buydu. Gerisi -Whitehead'e, Marty'ye ilişkin düşünceler- bir utançlar ve suçlamalar potpurisiydi. Ama o yalın cümle -*Mamulyan gelecek*- belirsizliğin süprüntülerinin ortasında bütün dehşetlerin bağlandığı sabit bir nokta gibi durmaktaydı.

Hiçbir özür yeterli olamazdı. Hiçbir aşağılanma Son Avrupalı'nın öfkesini yatıştıramazdı. Çünkü Toy gençken hayvanın tekiydi ve ona zalimce davranmıştı. Bir zamanlar, daha farklı davranamayacak kadar gençken, Mamulyan'a acı çektirmişti ve şimdi hissettiği pişmanlık çok geç gelmişti -yirmi, otuz yıl geç- ve hem zaten bütün bu yıllar boyunca hayvanlığının getirileri sayesinde yaşamamış mıydı? Ah Tanrım, dedi soluğunun düzensiz ritmiyle, Tanrım bana yardım et.

Korku içinde ve eğer bu onun tarafından rahatlatılmasını sağlayacaksa korktuğunu itiraf etmeye hazır olarak dönüp Yvonne'a uzandı. Orada yoktu. Yatağın ona ait olan tarafı soğuktu.

Bir an için kafası karıştı ve doğruldu.

"Yvonne?"

Yatak odası kapısı aralıktı ve oda alt kattan gelen son derece loş bir ışık sayesinde görülebiliyordu. Ortalığa kaos hüküm sürüyordu. Bütün akşamı toplanmakla geçirmişlerdi ve sabahın birinde uyumaya karar verdiklerinde hâlâ işleri bitmemişti. Çekmecelerin üstüne elbiseler yığılmıştı, köşedeki sandığın ağzı açıktı, kavrulmuş yılanlar gibi bir sandalyenin arkasından sarkan kravatlarının uçları yere değiyordu.

Sahanlıktan gelen bir ses duydu. Yvonne'un hafif adımlarını tanıdı. Bir bardak elma suyu ya da bir bisküvi almaya gitmişti, sık sık yaptığı gibi. Kapının önünde, bir silüet olarak belirdi.

"İyi misin?" diye sordu Yvonne'a.

Yvonne evet gibisinden bir şeyler mırıldandı. Toy başını tekrar yastığa koydu.

"Yine acıktın" dedi, gözlerini kapayarak. "Hep açsın."

Yvonne yanına yatmak üzere örtüyü kaldırırken içeri soğuk hava girdi.

Uyku tekrar onu ele geçirirken, "Alt katın ışığını açık bıraktın" diye payladı onu. Yvonne yanıt vermedi. Uyumuş olmalıydı: Bir anda uykuya dalabilmek gibi mükemmel bir özelliğe sahipti. Toy loşlukta ona bakmak için döndü. Henüz horlamıyordu ama tamamen sessiz de sayılmazdı. Daha dikkatle dinledi, büzülmüş iç organları huzursuzdu. Yvonne akışkan bir ses çıkarıyordu, sanki çamurun içinde nefes alıyormuşçasına.

"Yvonne... iyi misin?"

Yanıt vermedi.

Kendininkinden birkaç santim ötede olan yüzünden o tuhaf ses gelmeye devam ediyordu. Marty bakışlarını Yvonne'un kafasının siyah kütlesinden ayırmadan yatağın üstündeki lambanın düğmesine uzandı. En iyisi bunu bir an önce yapmak diye düşündü, hayal gücüm çığrından çıkmadan. Parmakları düğmeyi buldu, onunla boğuştu ve sonunda ona bastı.

Yastıkta karşısında duran şeyin Yvonne'la ilgisi yoktu.

Gerileyerek yataktan çıkarken onun adını hızlı hızlı yineleyip duruyordu, gözleri önündeki bu iğrenç şeye dikiliydi. Merdivenleri çıkıp yatağın içine girecek, ona evet diyebilecek gücü bulması nasıl mümkün olmuştu? Yaraları öyle derindi ki onu öldürmüşlerdi hiç şüphesiz. Böyle derisi yüzülmüş olan kimse sağ kalamazdı.

Yvonne kapalı gözlerle yatakta yan döndü, sanki uykusunda dönercesine. Sonra -korkunç bir biçimde- onun adını söyledi. Ağzı eskisi gibi çalışmıyordu. Kanlar sözcükleri boğuyordu. Toy artık ona daha fazla bakamıyordu, yoksa haykıracak ve onların -bunu yapanların- hâlâ ıslak neşterleriyle uluyarak üstüne saldırmalarına yol açacaktı. Herhalde çoktan ön kapıya varmışlardı ama hiçbir şey onunla aynı odada kalmasını sağlayamazdı. Hele hâlâ yatakta ağır ağır dönerken, geceliğini yukarı çekip onun adını fısıldarken asla.

Sendeleyerek yatak odasından çıkıp sahanlığa adım attı. Orada onu beklemediklerini görerek şaşırdı.

Merdivenlerin başında duraksadı. Cesur bir adam değildi, aptal da değildi. Yarın onun yasını tutabilirdi ama bu gece onu kaybetmişti, basit gerçek buydu ve yapabileceği tek şey kendini bunu yapan her kimse ondan korumaktı. Her kimse! Niye o ismi kendi kendine itiraf etmiyordu? Bunun sorumlusu Mamulyan'dı: Onun damgası vardı. Yalnız da değildi. Avrupalı tertemiz ellerini insan etine Yovenne'a yapılanları yapacak kadar değdiremezdi asla, titizliği efsaneviydi. Ama cinayet işlendikten sonra Yvonne'a o yarı-yaşamı veren de oydu. Bunu yalnızca Mamulyan yapabilirdi.

Ve şimdi merdivenlerin dibindeki o sualtı dünyasında onu bekliyordu, öyle değil mi? Öylesine uzun süredir beklediği gibi bekliyordu, Toy'un aşağı inip ona katılmasını.

"Cehenneme git" diye fısıldadı Toy aşağıdaki karanlığa ve sahanlıkta diğer yatak odasına doğru yürüdü (aslında koşmak istiyordu ama mantığı buna taraftar değildi). Attığı her adımda düşmandan bir hareket gelmesini bekliyordu ama hiç hareket gelmedi. En azından yatak odasının kapısına ulaşana dek.

Sonra, kapının kolunu çevirirken, arkasından gelen Yvonne'un sesini duydu.

"Willy..." Bu kez öncekinden daha anlaşılır biçimde söylenmişti.

Çok kısa bir an için mantığının şüpheye düştüğünü hissetti. Şimdi dönerse onu arkasında anımsadığı gibi kesilip biçilmiş bir halde görmeyecek olması mümkün müydü, yoksa o bir rüya mıydı?

"Nereye gidiyorsun?" diye öğrenmek istedi Yvonne.

Alt katta biri hareket etti.

"Yatağa gel."

Toy dönüp bu daveti reddetmeden yatak odasının kapısını açtı ve bu sırada arkasında birilerinin merdiveni çıkmaya başladığını işitti. Adımlar ağır, sahipleri hevesliydi.

Kilitte takipçisini yavaşlatacak bir anahtar yoktu, kapının önüne eşya çekmeye de zaman yoktu. Toy üç adımda ışıksız yatak odasını kat edip balkon kapısını açtı ve küçük demir balko-

na çıktı. Balkon ağırlığının altında homurdandı. Toy onu fazla uzun süre taşımayacağından şüphelendi.

Altındaki bahçe karanlıktı ama çiçek bahçesinin ve asfaltın nerede olduğunu aşağı yukarı biliyordu. Hiç duraksamadan -arkasındaki ayak sesleri iyice yakınlaşmıştı- balkondan aşağı tırmandı. Eklemleri bu zorlanma karşısında sızladı, özellikle de elleriyle tutunarak, her an düşme tehdidi altında aşağı sarktığında.

Terk ettiği odadan gelen bir gürültüyle başını oraya çevirdi. Elleri kanlı ve gözleri kudurmuş gibi olan, şişman bir cani odadaydı, şimdi balkon kapısına doğru öfkeyle homurdanarak geliyordu. Toy gövdesini elinden geldiğince ileri geri sallandırdı, çıplak ayaklarının tam altında olduğunu bildiği asfaltın değil çiçek bahçesinin yumuşak toprağına düşmek için dua ederek. Manevranın ince ayarını yapmak için zamanı yoktu. O şişko balkona varırken korkuluğu bıraktı ve upuzun görünen bir süre boyunca arka tarafa doğru boşlukta, tepesindeki pencere küçülürken uçtu ve Yvonne'un daha bir hafta önce ekmiş olduğu sardunyaların arasına birkaç çürükten daha ciddi bir hasar almadan düştü.

Nefes nefese ama kendinde olarak ayağa kalktı ve ay ışığının aydınlattığı bahçede arka kapıya doğru koştu. Kapı asma kilitle kilitlenmişti ama rahatça tırmanıp aşmayı başardı, kaslarını ateşleyen adrenalin sayesinde. Arkasından takip sesi gelmiyordu ve dönüp baktığında şişko adamın hâlâ balkonun girişinde durmuş, kaçışını sanki takip edemeyecek kadar bezginmişçesine izlediğini gördü. Ani bir heyecanla midesi bulandı ve bütün bahçelerin arasından geçen dar yolda koştu, yalnızca evden uzaklaşmayı düşünerek.

Çırılçıplak olduğunu ancak şafak şehrin üstüne yayılırken lambaları sönmeye başlayan sokağa vardığında fark etti.

31

Marty yatağa giderken mutluydu. Her ne kadar burada anlamadığı, yaşlı adamın -bütün açıklama vaatlerine karşın- belirsiz tutmaktan hoşnut göründüğü birçok şey varsa da, sonuçta hiçbiri onu ilgilendirmezdi. Eğer yaşlı adam sırlara sahip olmayı seçiyorsa, onun bileceği işti. Marty onu korumak için işe alınmıştı ve verdiği hizmetin işverenini tatmin ettiği anlaşılıyordu. Bunun sonuçları yaşlı adamın ona karşı gösterdiği yakınlıkta ve yastığının altındaki bin pound'daydı.

Mutluluğu uyumasını engelliyordu: Kalbi her zamankinin iki misli hızla çarpıyordu sanki. Kalkıp üstüne bornozunu geçirdi ve günün olaylarını unutmak için birkaç video kaset izledi ama boks maçları içini kararttı, porno filmler de. Aylak aylak yürüyerek alt kata, kütüphaneye indi ve hırpalanmış bir bilim kurgu romanı bulup, yolda bir bira almak üzere mutfağa uğrayarak odasına geri döndü.

Carys odasında üstünde bir blucin ve tişörtle, yalınayak onu bekliyordu. Yıpranmış, on dokuz yaşından daha büyük görünüyordu. Ona sunduğu gülümseme ikna edici olamayacak kadar yapmacıktı.

"Rahatsız etmiyorum ya?" dedi Carys. "Ortalıkta gezindiğini duydum da."

"*Hiç* uyumaz mısın sen?"

"Pek uyumam."

"Bira ister misin?"

"Hayır, sağol."

"Otur" dedi Marty, odadaki tek sandalyenin üstündeki elbise yığınını yere atarak. Ancak Carys yatağa oturup sandalyeyi Marty'ye bıraktı.

"Seninle konuşmalıyım" dedi.

Marty seçtiği kitabı elinden bıraktı. Kapağında teni yeşil bir ışık yayan çıplak bir kadın ikiz güneşli bir gezegendeki bir yumurtadan çıkıyordu. Carys devam etti:

"Neler olup bittiğini biliyor musun?"

"Nasıl yani? Ne demek istiyorsun?"

"Evde tuhaf bir şeyler fark etmedin mi?"

"Ne gibi?"

Carys'in ağzı en sevdiği ifadesini bulmuştu; öfke ve sabırsızlıkla aşağı çekilmiş kenarlar.

"Bilmiyorum... tarif etmesi güç."

"Dene."

Carys bir tramplenin ucundaki bir dalgıç gibi duraksadı, sonra atladı.

"Bir *duyarlının* ne olduğunu biliyor musun?"

Marty kafasını salladı.

"Dalgaları alabilen birine denir. Düşünce dalgalarını."

"Zihin okuma."

"Bir çeşit."

Marty ona tarafsızca baktı. "Bu yapabildiğin bir şey mi?" dedi.

"Yapabildiğim *denemez*. Ben bir şey *yapmıyorum*. Daha çok bana yapılıyor."

Kafası karışan Marty sandalyede arkasına yaslandı.

"Sanki her şey yapış yapış oluyor. Üstümden atamıyorum. İnsanların dudaklarını kımıldatmadan konuştuklarını duyuyorum. Söylediklerinin çoğu anlamsız, saçmalık, o kadar."

"Peki bunlar düşündükleri mi?"

"Evet."

Marty verecek bir karşılık bulmakta zorluk çekti; aklına gelen tek şey ona inanmadığını söyleyebileceğiydi ki Carys'in duymak istediği bu değildi. Buraya rahatlatılmak için gelmişti, öyle değil mi?

"Hepsi bu değil" dedi Carys. "Bazen insanların gövdelerinin etrafında biçimler görüyorum. Belirsiz biçimler... bir tür ışık gibi."

Marty parmaklıktaki adamı düşündü. Yaralarından nasıl da ışık akmıştı ya da öyle görünmüştü. Ama Carys'in sözünü kesmedi.

"Sonuçta diğer insanların hissetmediği şeyleri hissediyo-

rum. Bunun beni daha akıllı yaptığını filan düşünmüyorum. Yalnızca *yapıyorum*. Ve son birkaç hafta boyunca evin içinde bir şeyin varlığını hissettim. Kafama durup dururken tuhaf düşünceler geliyor, rüyalarımda... korkunç şeyler görüyorum." Tanımlarının giderek belirsizleştiğini ve devam ederse bu monoloğun zaten çok az sahip olduğu inanılırlığı yitirmesine yol açması riskinin doğacağını fark ederek duraksadı.

"Işıklar mı görüyorsun?" dedi Marty geri dönerek.

"Evet."

"Ben onlara benzer bir şey gördüm."

Carys öne eğildi.

"Ne zaman?"

"İçeri giren adam. Ondan ışık çıktığını sandım. Yaralarından herhalde ve gözlerinden ve ağzından." Cümlesini bitirirken bir salgın hastalıktan korkarmışçasına omuz silkti. "Bilmiyorum" dedi. "Sarhoştum."

"Ama bir şey gördün."

"...Evet" diye kabullendi hoşnutsuzca.

Carys ayağa kalktı ve pencereye gitti. Babasına ne kadar da benziyor, diye düşündü Marty; ikisi de pencere hastası. Carys dışarı, çimenliğe bakarken -Marty perdeleri asla çekmezdi- o da Carys'e bakmak için bol bol zaman buldu.

"Bir şey..." dedi Carys, "...bir şey."

Kıvrılmış bacağının zarafeti, ağırlığını bir tarafa verdiği kalçaları, soğuk camda yansıyan, bu gizemi çözmeye öylesine kararlı yüzü, bütün bunlar Marty'yi büyülüyordu.

"Benimle artık bu yüzden konuşmuyor" dedi Carys.

"Baban mı?"

"Ne düşündüğünü hissedebildiğimi biliyor. Ve bundan korkuyor."

Bu gözlemin onları hiçbir yere götürdüğü yoktu. Carys ayağını huzursuzca yere vurmaya başladı. Nefesi cama aralıklarla hayaletler gönderiyordu. Sonra ansızın konuştu.

"Göğüs saplantın olduğunu biliyor muydun?"

"Ne?"

"Sürekli göğüslere bakıyorsun."

"Kesinlikle hayır!"

"*Üstelik* yalancısın da."

Marty ayağa kalktı ve laflar ağzından dökülene dek ne söyleyeceğini ya da yapacağını bilemedi. Sonunda kararsız kalmaktan bunaldı ve en doğrusunun gerçeği söylemek olduğuna karar verdi.

"Sana bakmaktan hoşlanıyorum."

Carys'in omzuna dokundu. Bu noktada, eğer isterlerse, oyun durabilirdi. Şefkat bir soluk ötedeydi. Bu fırsatı değerlendirebilirler ya da kaçmasına izin verebilirlerdi: Hazırcevap sözlerle dolu konuşmalarına geri dönebilir ya da ona boşverebilirlerdi. An aralarında durmuş talimat bekliyordu.

"Bebeğim" dedi Carys. "Titreme."

Marty ona yarım adım daha yaklaşıp ensesini öptü. Carys döndü ve öpücüğe karşılık verdi. Eli sırtından yukarı çıkıp başının arkasını kavradı, sanki kafatasının ağırlığını ölçmek istermişçesine.

"Nihayet" dedi Carys ayrıldıklarında. "Senin fazla centilmen olduğunu düşünmeye başlamıştım." Birlikte yatağa yuvarlandılar ve Carys üstüne oturdu. Hiç duraksamadan Marty'nin bornozunun kuşağını çözmeye başladı. Marty onun altında yarı-sertti ve rahatsız bir biçimde kapana kısılmıştı. Utanıyordu da. Carys bornozu açtı ve ellerini Marty'nin göğsünde gezdirdi. Marty'nin bedeni katıydı ama ağır değildi. Göğüs kemiğinden ve göbek deliğinden ipeksi tüyler yayılıyor, aşağı indikçe sertleşiyordu. Carys biraz havaya kalkıp bornozu Marty'nin kasığından çekti. Serbest kalan penisi dört'ten fırlayıp on ikiyi göstermeye başladı. Carys penisin alt tarafını okşadı. Penis yutkunmalarla karşılık verdi.

"Hoş" dedi Carys.

Marty onun değerlendirmelerine alışmaya başlıyordu. Carys'in sakinliği bulaşıcıydı. Ona bakmak için dirseklerinin üstünde yarı doğruldu. Carys penisine odaklanmıştı. İşaret parmağını ağzına soktu ve tükürüğü penise yaydıktan sonra par-

mak uçlarını akıcı, tembel hareketlerle aşağı yukarı hareket ettirmeye başladı. Marty zevkten kıvrandı. Göğsü ansızın kızarmıştı ve bu tahrik olduğunun bir başka kanıtıydı, kanıta gerek vardıysa eğer. Yanakları da alev alevdi.

"Öp beni" dedi Carys'e.

Carys öne eğilip ağzını buldu. Birlikte tekrar yatağa çöktüler. Marty'nin elleri Carys'in tişörtünün kenarlarını çekiştirmeye başladı ama Carys onu durdurdu.

"Hayır" diye mırıldandı ağzının içine.

"...Seni görmek istiyorum..." dedi Marty.

Carys tekrar doğruldu. Marty şaşkın şaşkın ona bakıyordu.

"Acele etme" dedi Carys ve tişörtünü göbeğini ve göğüslerini ona gösterecek kadar kaldırdı, üstünden çıkarmadan. Marty onun bedenine, görme duyusu geri verilmiş kör bir adam gibi baktı: Kabarmış tüylere, bu gövdenin beklenmedik dolgunluğuna. Elleri gözlerinin baktığı yerlerde gezintiye çıktı, o parlak tene bastırdı, göğüs uçlarında spiraller çizdi, kaburgalarının üstünde sallanan göğüslerinin ağırlığını izledi. Şimdi gözleri ve elleri ağız takip ediyordu: Onu diliyle yıkamak istiyordu. Carys başını kendine çekti. Karmakarışık saçlarının arasından parlayan kafa derisi bebek pembesiydi. Carys bu deriyi öpmek için boynunu uzattı ama erişemedi ve bunun yerine elini aşağı uzatıp penisini kavradı. "Dikkatli ol" diye mırıldandı Marty o sıvazlarken. Avcu ıslaktı. Penisi bıraktı.

Marty onu yavaşça üstünden aldı ve birlikte, yan dönmüş halde yatağa düştüler. Carys, Marty'nin bornozunu ensesinden sıyırırken Marty'nin parmakları da onun bluclininin en üst düğmesi üstünde çalışıyordu. Carys yüzündeki konsantrasyon ifadesinden hoşlandığından ona yardım etme girişiminde bulunmadı. Onunla tamamen çıplak olmak öyle güzel olurdu ki: Ten tene. Ama şimdi bu riske girmenin vakti değildi. Ya morluklarla iğne izlerini görür de onu reddederse? Bu dayanılmaz olurdu.

Marty düğmeyi başarıyla açıp fermuarı indirmişti ve şimdi ellerini pantolonun altına sokmuş külotunun üst kısmının içine kaydırıyordu. Aceleciydi ve Carys onun odaklanmasını gör-

meye bayılıyordu. Soyma işine yardım etmeye başladı. Kalçalarını kaldırıp pantolonuyla külotunu aşağı indirdi ve gövdesini göğüs uçlarından dizlerine dek sergiledi. Marty üstünde hareket etti, geçtiği yerlerde tükürükten bir iz bırakarak. Göbeğini yaladı ve sonra daha aşağı indi, yüzü kızarmıştı, dili içindeydi, bir uzman sayılmazdı ama öğrenmeye hevesliydi, onun hoşuna giden yerleri inlemelerinin tonundan anlıyordu.

Pantolonu daha da indirdi ve itiraz işitmeyince, tamamen çıkardı. Bunu külot izledi. Carys gözlerini kapadı ve Marty'nin onu keşfedişinin dışındaki her şeyi silip attı. Marty arzusuna kapılmış bir halde, bir yamyamın içgüdülerini sergiliyordu. Carys'in bedeninin ona beslenmesi için sunduğu hiçbir şeyi reddetmeyecekti. Anatominin izin verdiğince içeri bastırıyordu.

Bir şey Carys'in ensesini kaşıyordu ama buna aldırmadı, bu diğer eğlenceyle fazla meşguldü. Marty başını kasıklarından kaldırıp baktı, yüzünde kuşkuyla.

"Devam et" dedi Carys.

Kıvrıla kıvrıla yatakta yukarı çıktı ve onu içine davet etti. Marty'nin yüzünde hâlâ kuşku vardı.

"Sorun ne?"

"Korunmuyoruz" dedi.

"Boşver."

Marty'nin ikinci bir davete ihtiyacı yoktu. Carys onun altında yatmadığı, yarı oturur bir halde durduğu için onun tatlı hareketlerini görebiliyordu. Penisinin dibine ucu morarıp parlaklaşana dek bastırdı, sonra da yavaşça, neredeyse saygıyla içine girdi. Şimdi tekrar kendine hâkim olabilmeye başlamıştı ve ellerini yatağa, Carys'in iki yanına koydu, sırtı kavislendi, bir hilalin içindeki bir hilal ve gövdesinin ağırlığı onu içeri itti. Dudakları aralandı ve dili dışarı çıkıp Carys'in gözlerini yalamaya başladı.

Carys onunla buluşmak için hareket etti, kalçalarını yukarı kaldırıp onunkiyle buluşturdu. Marty inledi: Kaşlarını çattı.

Ah Tanrım, diye düşündü Carys, boşaldı. Ama tekrar açı-

lan gözleri hâlâ alev saçıyordu ve o erken boşalma tehlikesini savuşturduktan sonra hareketleri şimdi düzenli ve yavaştı.

Ensesi Carys'i tekrar rahatsız etti. Bu bir kaşınmadan fazlasıydı. Bir ısırıktı, bir matkap deliğiydi. Onu göz ardı etmeye çalıştı ama bedeni kendini âna verdikçe o duyum daha da yoğunlaşıyordu. Marty onun rahatsızlığını fark edemeyecek kadar birbirine kilitlenmiş anatomilerinin üstünde yoğunlaşmıştı. Carys kesik kesik ve sıcak nefesini yüzünde hissediyordu. Acının yalnızca bu pozisyonun geriliminden kaynaklandığını umarak hareket etmeye çalıştı.

"Marty..." dedi soluk soluğa, "yat."

Marty bunun anlamından başta emin olamadı ama sırt üstü yatıp da Carys üstüne çıkınca onun ritmini kolayca kaptı. Tekrar tırmanmaya başladı. Yükseklik başını döndürüyordu.

Carys'in boynundaki acı ısrarcıydı ama onu göz ardı etmeyi başardı. Öne eğildi, başı Marty'ninkinin on beş santim yukarısına geldiğinde ağzından tükürük akıttı. Marty bunu sırıtarak kabul etti ve aynı anda kendini onun içine gidebildiği kadar sokup orada kaldı.

Birden Carys'in içinde bir şey kımıldadı. Marty değildi. İçinde titreşen başka *bir şey* ya da biriydi. Konsantrasyonu durdu, kalbi de öyle. Nerede olduğunun ve ne olduğunun bilincini kaybetti. Sanki kendi gözlerinden başka bir çift göz bakıyordu: Bir an için onların sahibinin gördüğü biçimde gördü. Seksi bir düşkünlük, ham ve hayvansı bir alışveriş olarak gördü.

"Hayır" dedi, birden içinde kabaran tiksintiyi bastırmaya çalışarak.

Marty gözlerini hafifçe açtı, onun "hayır"ını bitişi geciktirmesi için bir emir olarak algılayarak.

"Deniyorum bebeğim" dedi sırıtarak. "Sakın hareket etme."

Carys önce Marty'nin ne demek istediğini anlayamadı: Ondan binlerce kilometre uzaktaydı, aşağıda, pis bir terle kaplı olarak yatıyor, onu zorla incitiyordu. "Tamam mı?" dedi Marty soluk soluğa, neredeyse acıtana kadar içinde kalarak. Sanki

içinde büyüyordu. Bu his çifte görüşü kafasından attı. Diğer izleyici gözlerinin arkasında sinip geri çekildi, bu eylemin doluluğundan, tenselliğinden ve gerçekliğinden tiksinmiş olarak. İşgalci zihin de Marty'yi hissetti mi diye yarı-düşündü Carys, korteksi kremasını akıtmak üzere irileşen bir penis kafası tarafından delindi mi?

"Tanrım..." dedi Carys.

Diğer gözler geri çekilince haz geri gelmişti.

"Duramam bebeğim" dedi Marty.

"Devam et" dedi Carys. "Edebilirsin. Edebilirsin."

Carys üstünde hareket ederken ter damlacıkları Marty'nin üstüne saçılıyordu.

"Devam et. Evet!" dedi Carys tekrar. Bu saf bir haz nidasıydı ve Marty'yi geri dönüşü olmayan bir noktaya getirdi. Birkaç titremeli saniye boyunca patlamayı engellemeye çalıştı. Üstündeki kalçalarının ağırlığı, kanalının darlığı, göğüslerinin parlaklığı aklını alıyordu.

Ve sonra biri konuştu. Gırtlaktan gelen, alçak bir sesle.

"Kes şunu."

Marty'nin gözleri titreşerek açıldı, sağa sola baktı. Odada başka kimse yoktu. Sesi zihni icat etmişti. Bu ilüzyonu kafasından atıp tekrar Carys'e baktı.

"Devam et" dedi Carys. "Lütfen devam et." Üzerinde dans ediyordu. Kalçalarındaki kemikler ışığı yansıtıyordu; üstlerindeki ter akıp duruyordu, parıldayarak.

"Evet, evet" diye karşılık verdi Marty, sesi unutarak.

Marty'nin yüzü aciliyet tarafından istila edilirken Carys aşağıya, ona baktı ve kendi alev alev duyumlarının inceliklerinin ortasında o ikinci zihni tekrar hissetti. Gonca veren kafasında ilerleyen, hastalığıyla her an onun görüşünü lekelemeye hazır bir solucandı bu. Onunla savaştı.

"Git" dedi ona nefes nefese, "git."

Ama o zihin onu yenmek istiyordu, ikisini de yenmek istiyordu. Daha önce merak gibi görünen şey şimdi fesatlıktı. Her şeyi mahvetmek istiyordu.

"Seni seviyorum" dedi Marty'ye, içindeki varlığa meydan okuyarak. "Seni seviyorum, seni seviyorum..."

İçindeki işgalci, öfkeden kudurarak spazmlar geçirdi. Onun mahvetme girişimine boyun eğmemesine iyice öfkelenmişti. Marty eşikteydi ve kaskatıydı. Hazzın dışındaki her şeye karşı kör ve sağırdı. Sonra inleyerek içine boşalmaya başladı ve Carys de geldi. Duyumları bütün karşı koyma düşüncelerini kafasından silip attı. Marty'nin uzaklarda bir yerde inildediğini duyabiliyordu...

"Ah, Tanrım" diyordu, "bebeğim... bebeğim."

...Ama o başka bir dünyadaydı. Birlikte değillerdi, şu anda bile. Her ikisi de ayrı ayrı kendi vecdlerini yaşıyorlardı; her ikisi de bütünlüğe doğru kendi kişisel yarışlarındaydılar.

İnatçı bir spazm Marty'nin şiddetle sarsılmasına yol açtı. Gözlerini açtı. Carys ellerini yüzüne yapıştırmıştı, parmaklarını yayarak.

"İyi misin bebeğim?" dedi.

Carys gözlerini açınca haykırmamak için kendini güç tuttu. Ona bakan bir an için Carys değildi. Denizin dibinden çıkarılmış bir şeydi. Gri bir kafada fıldır fıldır dönen siyah gözlerdi. Ona nefretle bakan -bunu iliklerinde hissediyordu- bir ilkçağ yaratığıydı.

Bu halüsinasyon yalnızca iki kalp atışı boyunca sürdü ama bedenini baştan aşağı süzüp tekrar gözlerine bakınca o iğrenç bakışı yine görmesi için yeterliydi.

"Carys?"

O an kızın göz kapakları titreşti ve parmakları birleşti. Marty çılgınca bir an boyunca geri çekilip her şeyin açığa çıkmasını bekledi. Ellerini yüzünden çekmiş, kafası başka bir şeye dönüşmüş: Bir balık kafasına. Ama karşısında yalnızca Carys vardı elbette: Yalnızca Carys. Şimdi buradaydı, gülümseyerek ona bakıyordu.

"İyi misin?" diye çekinerek sordu Marty.

"Ne düşünüyorsun?"

"Seni seviyorum bebeğim."

Carys üstüne yığılırken bir şeyler mırıldandı. Orada dakikalarca yattılar. Marty'nin penisi birbirine karışmış sıvılardan oluşan serin bir havuzcuğun içinde ufaldı.

"Bir yerlerine kramp girmiyor mu?" diye sordu Carys'e bir süre sonra ama yanıt alamadı. Uyuyordu.

Yavaşça onu yana itip ıslak bir sesle içinden çıktı. Yatakta, yanında, yüzünde hissiz bir ifadeyle yatıyordu. Göğüslerini öptü, parmaklarını yaladı, sonra da yanında uykuya daldı.

32

Mamulyan'ın midesi bulanıyordu.

Carys kolay bir av değildi, Mamulyan'ın onun ruhuna duygusal bağlarla bağlı olmasına karşın. Ama güçlü olması da beklenirdi zaten, Whitehead'in kanındandı: Köylü soyundan, hırsız soyundan. Kurnaz ve pis. Ne yaptığının tam olarak farkında olmadan, onunla en tiksindiği duyumsallığı kullanarak savaşmıştı.

Ama zayıflıkları -ki bir sürü vardı- kullanılabilirdi. Önce eroin kullandığı zamanlarda kayıtsızlık noktasında pasifleştiğinde içine girmişti. Eroin algılayışını çarpıttığından onun içine girdiğini fark etme şansı azalıyordu ve onun gözlerinden evi izleyip onun kulaklarıyla içindekilerin aptalca konuşmalarını dinlemiş, onunla birlikte, bu midesini bulandırsa da, kolonyalarının ve yellenmelerinin kokusunu paylaşmıştı. O, düşman kampının merkezinde yaşadığından kusursuz bir casustu. Ve haftalar geçtikçe onun içine fark edilmeden girip çıkması kolaylaşmıştı. Bu Mamulyan'ı dikkatsiz yapmıştı.

Sıçramadan önce bakmaması dikkatsizlikti. Ne yapmakta olduğuna bakmadan kafasının içine girmesi. Korumayla birlikte olacağı aklının köşesinden bile geçmemişti. Hatasının farkına vardığındaysa onun duyumlarını paylaşıyordu -o gülünç kendinden geçişi- ve bu tepeden tırnağa titremesine yol açmıştı. Böyle bir hatayı bir daha yapmayacaktı.

Kendisi ve Breer için satın almış olduğu boş evin boş odasında oturmuş yaşadığı karmaşayı unutmaya çalışıyordu, Strauss'un yukarı, kıza bakan gözlerindeki ifadeyi. O serseri, kızın yüzünün *arkasındaki* yüzü görmüş olabilir miydi? Mamulyan gördüğünü tahmin ediyordu.

Önemi yoktu, hiçbiri kurtulamayacaktı. Başta planladığı gibi yalnızca yaşlı adamı öldürmeyecekti. Hepsi -danışmanları, köleleri, *hepsi*- onunla birlikte öleceklerdi.

Strauss'un saldırılarının anılarını hâlâ iç organlarında hissediyordu. Onları içinden atmak istiyordu. Bu his onu utandırıyor ve tiksindiriyordu.

Alt katta Breer'in içeri girip çıktığını işitiyordu. Bir canavarlıktan dönüyor ya da bir tanesini daha yapmak üzere dışarı çıkıyordu kuşkusuz. Mamulyan karşısındaki çıplak duvarda odaklandı ama o travmadan istediği kadar kurtulmaya uğraşsın, içine zorla girildiği anları hâlâ hissedebiliyordu: Fışkırtan kafayı, eylemin ateşliliğini.

Unut, dedi yüksek sesle. O kahverengi alevi unut. Bu seni riske atmaz. Yalnızca boşluğu gör: Boşluğun vaadini.

İç organları sarsılıyordu. Bakışları karşısında, duvardaki boya kabarıyordu sanki. Boşluğunu zührevi hastalık patlamaları çarpıtıyordu. İllüzyonlar. Ama yine de onun için korkunç derecede gerçektiler. Pekâlâ, eğer o müstehcenlikleri kafasından atamıyorsa onları dönüştürecekti. Seksi şiddete, inlemeleri çığlıklara, hamleleri kasılmalara dönüştürmek güç değildi. Gramer aynıydı, yalnızca noktalama işaretleri değişiyordu. Âşıkları birlikte ölürken hayal edince hissettiği içbulantısı geri çekildi.

O boşluğun karşısında varlıkları neydi ki? Geçici. Vaatleri? Rol.

Sakinleşmeye başladı. Duvardaki şişkinlikler inmeye başlamıştı ve birkaç hafta önce artık öylesine ihtiyaç duyduğu o hiçliğin yankısıyla baş başa kaldı. Hayat gelip giderdi. Ama yokluğun sonsuza dek sürdüğünü biliyordu.

33

"Ah, bu arada, seni dün biri telefonla aradı. Bill Toy. Önceki gün."

Marty bifteğinden başını kaldırıp Pearl'e baktı ve suratını astı.

"Niye bana söylemedin?"

Pearl pişman görünüyordu.

"O lanet olası heriflere tepemin attığı gündü. Sana bir mesaj bıraktım..."

"Almadım."

"...Telefonun yanındaki not defterine."

Hâlâ oradaydı. "Toy'u ara" ve bir numara. Çevirdi ve telefon diğer taraftan açılana dek tam bir dakika bekledi. Açan Toy değildi. Numarayı yineleyen kadının sesi hafif ve baygındı, sanki içkiyi fazla kaçırmışçasına peltekti.

"Bay William Toy'la görüşebilir miyim lütfen?" dedi Marty.

"Gitti" diye yanıtladı kadın.

"Ah. Anlıyorum."

"Geri dönmeyecek. Asla."

Ses bir acayipti. "Kimsin?" diye sordu Marty'ye.

"Önemli değil" diye yanıtladı Marty. İçgüdüsü ismini vermesini engelledi.

"Kimsin?" diye sordu kadın tekrar.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Kimsin?"

Diğer tarafın bu yapışkan ısrarı karşısında telefonu kapadı. Ancak bunu yaptıktan sonra tişörtünün göğsünden ve belkemiğinden ansızın fışkırmış terlerle yapış yapış olduğunu fark etti.

Pimlico'daki aşk yuvasında Yvonne boş hatta yarım saat hatta daha fazla "Kimsin?" diye sorduktan sonra telefonu elinden bıraktı. Sonra gidip oturdu. Kanape nemliydi: Hep oturduğu yer-

den iri, nemli lekeler yayılıyordu. Bunun kendisiyle ilgili bir şey olduğunu tahmin ediyordu ama nasıl ya da neden böyle olduğunu anlayamıyordu. Çevresine üşüşmüş olan, saçlarındaki, giysilerinin içindeki, vızıldayıp duran sinekleri de açıklayamıyordu.

"Kimsin?" diye sordu tekrar. Bu soru ona hâlâ son derece uygun geliyordu, artık telefondaki yabancıyla konuşmuyor olsa da. Ellerinin çürüyen derisi, banyo yaptıktan sonra küvette bıraktığı kan, aynanın ona sunduğu o korkunç görüntü - bütün bunlar o aynı hipnotik soruyu davet ediyordu: *"Kimsin?"*

"Kimsin? Kimsin? Kimsin?"

VI

Ağaç

34

Breer evden nefret ediyordu. Soğuktu ve şehrin bu kesiminin sakinleri konuksever değildi. Ön kapıdan çıkar çıkmaz şüpheli bakışlarla karşılaşıyordu. Bunun için geçerli nedenler olduğunu kabul etmek zorundaydı. Son haftalarda çevresine bir koku yaymaya başlamıştı. Hastalıklı, şurupsu, okul bahçesinin parmaklıklarında minikler yaklaşırken neredeyse utanç duymasına yol açan bir koku. Parmaklarını burunlarına götürüp ona kötü sözler söyleyerek kaçıp giderler diye korkuyordu. Bunu yaptıklarında ölmek istiyordu.

Evde ısıtma olmamasına ve soğuk suyla yıkanmak zorunda kalmasına karşın yine de günde üç dört kez tepeden tırnağa yıkanıyordu, kokuyu üstünden atma umuduyla. Bu işe yaramayınca, parfümler aldı, özellikle sandal ağacı kokusu. Her yıkanmadan sonra vücuduna boca etti. Şimdi arkasından ettikleri laflar, bok kokuyor olmasıyla değil, seks hayatıyla ilgili oluyordu. Bu lafların çoğunu sükûnetle karşılıyordu.

Ancak, derinden gücenmiyor, hatta kin beslemiyor değildi. Yalnızca mahallelinin davranışına değil. Avrupalı, kibar bir kur döneminden sonra, ona giderek daha fazla küçümsemeyle yaklaşmaya başlamıştı: Bir müttefikten çok bir uşak gibi. Bundan rahatsız oluyordu, onu Toy'u araması için oraya buraya göndermesinden... Breer ın, en son ay ışığında beyaz beyaz parlayan sıska kıçıyla, çırılçıplak, panik içinde bir duvara tırmandığını gördüğü kara kuru, yaşlı bir ihtiyarı bulmak için milyon-

larca kişinin yaşadığı bir şehri taramasını istemesinden. Avrupalı ölçülerini şaşırmaya başlamıştı. Toy'un Mamulyan'a karşı işlediği kabahatler o kadar da incitici olamazdı ve bir başka günü daha sokaklarda geçirmek düşüncesi Breer'i bitkinlikten halsiz düşürüyordu.

Bitkinliğine karşın, uyuma kapasitesini tamamen yitirmiş gibiydi. Hiçbir şey, sinirlerini öldüren bitkinlik bile bedenini birkaç saniyeden fazla dinlenmeye ikna edemiyordu ve o zaman bile zihni öyle korkunç düşler görüyordu ki bu uykuya mutluluk verici demek olanaksızdı. Tek umudu miniklerindeydi.

Bu evin pek az avantajından biri buydu: Bir mahzeni vardı. Kuru, serin bir yer. Burayı önceki sahiplerinden kalan pisliklerden sistematik olarak temizliyordu. Bu uzun bir işti ama orayı giderek istediği biçime sokmaya başlamıştı ve karanlıkta dar yerlerde kapalı kalmayı ve *yeraltında* olmayı sevmese de bu içindeki dillendirilmemiş bir gereksinimi açığa çıkarıyordu. Yakında her tarafı güzelce silmiş olacaktı. Duvarlara renkli kâğıttan zincirler asacak, yere çiçekli saksılar koyacaktı. Belki bir masa ve menekşe kokulu bir örtü, konukları için rahat sandalyeler. Sonra arkadaşlarını alışacaklarını umduğu bir biçimde ağırlamaya başlayabilirdi.

Avrupalı'nın ona sürekli verdiği o kahrolası aptalca görevler olmasa hazırlıklarını çok daha çabuk bitirebilirdi. Ama bu uşaklığın sona ermesinin zamanının geldiğine karar vermişti. Bugün Mamulyan'a şantajla ya da tehditle kendisine bu oyunu oynatamayacağını söyleyecekti. En kötü olasılıkla çekip gitme tehdidinde bulunacaktı. Kuzeye gidecekti. Kuzeyde güneşin beş ay görünmediği yerler vardı -böyle yerlerin olduğunu okumuştu- ve bu ona hoş geliyordu. Güneş yok; yalnızca içinde yaşanacak derin mağaralar, ay ışığının bile ulaşamayacağı çukurlar var. Kartlarını masaya açmanın zamanı gelmişti.

Ev soğuksa, Mamulyan'ın odası daha da soğuktu. Avrupalı'nın buz gibi bir nefesi vardı sanki.

Breer kapı eşiğinde duruyordu. Bu odaya daha önce yal-

nızca bir kere gelmişti ve oradan korkuyordu. Fazla sadeydi. Avrupalı, Breer'dan pencerelerin üstünü tahtalar çivileyerek örtmesini istemişti: Bunu yapmıştı. Şimdi yerdeki bir kâse yağın içinde yüzen tek bir fitilin ışığında oda kasvetli ve gri görünüyordu. İçindeki her şey hayali gibiydi, Avrupalı bile. Tek mobilya olan koyu ahşap sandalyeye oturmuş Breer'a onu kör edebilecek kadar parlak gözlerle bakıyordu.

"Seni çağırmadım" dedi Mamulyan.

"Seninle... konuşmak istedim."

"Kapıyı kapa o zaman."

Breer sağduyusu karşı çıksa da buna uydu. Arkasındaki kilit kapandı. Oda şimdi o tek alevde ve titrek ışığında odaklanmıştı. Breer uyuşuk uyuşuk oturacak ya da en azından yaslanacak bir yer aradı. Ama burada rahatlık yoktu: Sadeliği bir çileciyi bile utandırırdı. Yalnızca köşede, çıplak döşeme tahtalarının üstünde, yüce adamın uyuduğu yerde birkaç battaniye, bir deste kart, bir sürahi ve bir bardak. Başka pek az şey. Duvarlar bir çengelin ucunda asılı duran tesbihin dışında çıplaktı.

"Ne istiyorsun Anthony?"

Breer'ın düşünebildiği tek şey şuydu: Bu odadan nefret ediyorum.

"Ne söyleyeceksen söyle."

"Gitmek istiyorum..."

"Gitmek mi?"

"Uzaklara. Sineklerden rahatsız oluyorum. Çok fazla sinek var."

"Mayıs'ta başka herhangi bir yerdekinden fazla değil. Belki hava normalden biraz daha sıcak. Kavurucu bir yaz olacağının bütün belirtileri var."

Sıcaklığı ve ışığı düşünmek Breer'ın içini bulandırdı. Ve bu da bir başka şeydi: Yemek yiyince midesinin bulanması. Avrupalı ona yeni bir dünya vaat etmişti -sağlık, zenginlik ve mutluluk- ama lanetlilerin eziyetlerini çekiyordu. Bu bir palavraydı: Hepsi palavraydı.

"Niye ölmeme izin vermedin?" dedi, ne söylediğini düşünmeden.

"Sana ihtiyacım var."

"Ama kendimi hasta hissediyorum."

"İş kısa süre sonra bitecek."

Breer, Mamulyan'ın gözlerinin içine baktı. Yapacak cesareti ender bulduğu şeylerden biriydi bu. Ama umutsuzluk sırtına inen bir sopaydı.

"Toy'u bulmaktan mı söz ediyorsun?" dedi. "Onu bulamayacağız. Bu imkânsız."

"Ah, bulacağız Anthony. Bunda ısrar ediyorum."

Breer iç geçirdi. "Keşke ölü olsaydım."

"Böyle deme. İstediğin kadar özgürsün, değil mi? Şimdi suçluluk duymuyorsun, değil mi?"

"Hayır."

"Pek çok insan suçluluk duymamak için senin o ufak tefek rahatsızlıklarına seve seve katlanırdı Anthony: Ete karşı canlarının istediği günahı işlemek ve bundan pişmanlık duymamak için. Bugün dinlen. Yarın yapacak işimiz var, birlikte."

"Niye?"

"Bay Whitehead'i ziyaret edeceğiz."

Mamulyan ona Whitehead'den ve malikâneden ve köpeklerden bahsetmişti. Avrupalı'ya verdikleri zarar dikkat çekiciydi. Parçalanmış eli çabucak iyileşmişse de dokuların aldığı hasarın telafisi mümkün değildi. Bir buçuk parmak kaybedilmişti, avuçlarda ve yüzde çirkin yaralar vardı, bir baş parmak artık doğru dürüst işlemiyordu: Kartlardaki mahareti kalıcı bir darbe almıştı. Köpeklerle yaptığı mücadeleden sonra kanlar içinde döndüğü gün Breer'a uzun ve kederli bir öykü anlatmıştı. Bir dönülen sözler ve küçümsenen güvenler tarihi. Dostluklara karşı işlenen korkunç suçlar. Avrupalı bunları anlatırken hüngür hüngür ağlamış ve Breer ondaki acının derinliğini görmüştü. İkisi de aşağılanmış, arkalarından kumpas kurulmuş ve üstlerine tükürülmüş adamlardı. Avrupalı'nın itiraflarını anımsayınca Breer'ın içindeki o zaman hissetmiş olduğu haksızlık hissi uyandı. Ve işte, Avrupalı'ya o kadar çok şeyini borçluyken -yaşamını, akıl sağlığını- orada durmuş Kurtarıcı'sına sırtını dönme planları yapıyordu. Jilet-Yiyici utandı.

"Lütfen" dedi, sefilce şikâyetlerini telafi etme hevesiyle, "bırak gidip senin için bu adamı öldüreyim."

"Hayır Anthony."

"Yapabilirim" diye ısrar etti Breer. "Köpeklerden korkmuyorum. Acı hissetmiyorum. Artık hayır, sen geri geldiğinden beri hayır. Onu yatağında öldürebilirim."

"Bunu yapabileceğinden eminim. Ve sana kesinlikle ihtiyacım olacak, köpekleri uzakta tutmak için."

"Onları parça parça edeceğim."

Mamulyan son derece memnun olmuş görünüyordu.

"Bunu yap Anthony. Köpeklerden tiksiniyorum. Hep tiksindim. Ben Joseph'le konuşurken sen de onları halledersin."

"Niye onunla uğraşıyorsun ki? Çok yaşlı."

"Ben de öyleyim" diye yanıtladı Mamulyan. "Göründüğümden daha yaşlıyım, inan bana. Ama anlaşma anlaşmadır."

"Öyle zor ki" dedi Breer, gözleri sümüksü gözyaşlarıyla dolarken.

"Zor olan ne?"

"Son kalan olmak."

"Ah, evet."

"Her şeyi usulüyle yapmak ihtiyacını hissetmek... kavim anımsansın diye..." Breer'ın sesi çatladı. Bir Yüce Çağ'da doğmamakla ne büyük görkemleri kaçırmıştı. Jilet-Yiyiciler'in ve Avrupalılar'ın ve bütün diğer kavimlerin dünyayı avuçlarında tuttukları bir zaman ne kadar da düşsüydü kim bilir? Böyle bir Çağ bir daha asla gelmeyecekti, Mamulyan öyle söylemişti.

"Unutulmayacaksın" diye söz verdi Avrupalı.

"Bence unutulacağım."

Avrupalı ayağa kalktı. Breer'ın onu anımsadığından daha iri ve daha karanlık görünüyordu.

"Biraz inancın olsun Anthony. Umut edilecek öyle çok şey var ki."

Breer ensesinde bir dokunuş hissetti. Sanki oraya bir gece kelebeği konmuştu ve tüylü antenleriyle boynunu okşuyordu. Kafasında bir vızıltı başlamıştı, sanki sinekler kulaklarına yu-

murtalar bırakmışlardı da hepsi birden ansızın çatlıyordu. Bu duyumdan kurtulmak için başını salladı.

Avrupalı'nın "Her şey yolunda" diyen sesini duydu, sineklerin kanat sesleri arasında. "Sakin ol."

"Kendimi iyi hissetmiyorum" diye sızlandı Breer, bu zayıflığın Mamulyan'ı merhametli yapacağını umarak. Oda çevresinde dağılıyor, duvarlar döşemeyle tavandan kopuyor, bu gri kutunun alt tarafı birleşme çizgilerinden ayrılıp her türlü hiçliğin içeri girmesine izin veriyordu. Her şey bir sisin içinde gözden kaybolmuştu: Mobilya, battaniyeler, Mamulyan bile.

"Umut edilecek öyle çok şey var ki" diye yinelediğini duydu Avrupalı'nın, yoksa çok uzaklardaki sarp kayalıklı bir yüzden gelen bir yankı mıydı bu? Breer dehşete kapılmıştı. Artık uzanmış kolunu bile göremiyor olsa da bu yerin sonsuza dek uzandığını ve içinde kaybolmuş olduğunu biliyordu. Burnu aktı, bağırsakları düğümlendi.

Tam çığlık atmazsa aklını kaçıracağını düşünürken Avrupalı önündeki hiçlikte belirdi ve Breer kararmış farkındalığındaki bir şimşeğin ışığında adamın dönüşüm geçirdiğini gördü. Bütün sineklerin, bütün kavurucu yazların ve öldürücü kışların, bütün kayıpların, bütün korkunun kaynağı burada karşısındaydı. Hiçbir insanın hakkı olmadığı kadar çıplak, var olmama noktasına gelecek kadar çıplak bir halde boşlukta süzülüyordu. Şimdi sağlam elini Breer'a uzatıyordu. Avcunda, üstünde Breer'ın neredeyse tanıdığı yüzlerin oyulu olduğu kemik bir zar vardı ve son Avrupalı çömelmiş, zarı, üstündeki yüzlerle birlikte, boşluğa atıyordu ve yakınlarda bir yerde kafasının yerinde alevler olan bir yaratık ağlayıp duruyordu, ta ki sonunda hepsi gözyaşlarında boğulacakmış gibi görünene dek.

35

Whitehead votka bardağıyla şişeyi aldı ve aşağı, saunaya indi. Kriz haftalarında burası gözde sığınağı olmuştu. Şimdi, her ne

kadar tehlike savuşturulmaktan çok uzak olsa da, İmparatorluğunun durumuna olan ilgisini yitirmişti. Giderleri azaltmak için şirketin Avrupa ve Uzak Doğu'daki sektörlerinin büyük kısmı satılmıştı bile. Daha küçük birkaç firma da satışa çıkarılmış, Almanya ve İskandinavya'daki kimyasal madde fabrikalarında toplu işten çıkarmalar başlatılmıştı: Kapanmayı ya da satılmayı engellemek yönündeki son çabalar. Ancak Joe'nun kafası başka meselelerle meşguldü. İmparatorluklar tekrar elde edilebilirdi ama hayat ve akıl sağlığı edilemezdi. Finansçıları ve hükümet adamlarını geri göndermişti: Bankalarına ve Beyaz Saray'daki, rapor verecekleri ofislerine. Ona duymak isteyeceği hiçbir şeyi söyleyemezlerdi. Grafiklerle, bilgisayar verileriyle, tahminlerle ilgilenmiyordu. Kriz'in başlamasından beri geçen beş hafta içinde yaptığı konuşmalar arasında yalnızca birini gerçekten ilgiyle anımsıyordu: Strauss'la yapmış olduğu konuşmayı.

Strauss'dan hoşlanıyordu. Daha önemlisi, Strauss'a güveniyordu ve bu Joe'nun alışveriş yaptığı pazarda uranyumdan daha ender bulunan bir maldı. Toy'un Strauss'a ilişkin hisleri doğru çıkmıştı; Bill dürüst insanları tanıyabilen biriydi. Bazen, özelikle de votka duygusallık ve pişmanlıkla dolmasına yol açtığında, Toy'u şiddetle özlüyordu. Ama lanet olsun, yas tutmayacaktı: Bu asla onun tarzı olmamıştı ve şimdi başlamaya da niyeti yoktu. Bardağını tekrar votkayla doldurup havaya kaldırdı.

"Çöküş'e" dedi ve içti.

Beyaz fayanslı odanın buharları arasında epey kalmıştı ve loş ışıkta otururken kendini şişkin ve kıpkırmızı bir bitki gibi hissediyordu. Karnının katmanları, koltuk altları ve kasıklarındaki teri hissetmek hoşuna gidiyordu. Kafasını kötü düşüncelerden uzaklaştıran basit fiziksel uyarıcılardı bunlar.

Belki de Avrupalı gelmeyecek, diye düşündü. Tanrı'nın yardımıyla.

Sakin evin bir yerlerinde bir kapı açılıp kapandı ama içki ve buhar onu başka yerlerde olup bitenlere oldukça ilgisiz kılıyordu. Sauna başka bir gezegendi. Onundu, yalnızca onundu.

Boş bardağı yere, fayansların üstüne koyup gözlerini kapadı, uyumayı umarak.

Breer giriş kapısına yaklaştı. Bir elektrik uğultusu yayıyordu ve havada gücün ekşi kokusu vardı.

"Güçlüsün" dedi Avrupalı. "Bana öyle söylemiştin. Kapıyı aç."

Breer elini telin üstüne koydu. Övündükleri gerçekti: Yalnızca çok hafif bir sarsıntı hissediyordu. Kapıyı parça parça ederken yalnızca yanık et kokusu ve birbirine çarpan dişlerinin takırtısı vardı. Hayal ettiğinden daha güçlüydü. Korkusuzdu ve bu onu Herkül gibi yapıyordu. Şimdi köpekler parmaklıkların yanında havlamaya başlamışlardı ama o yalnızca: Gelsinler, diye düşündü. Ölmeyecekti. Belki *asla* ölmeyecekti.

Deli gibi gülerek kapıyı çekip açtı, devreler kopunca uğultu da kesilti. Havaya mavi bir duman yayıldı.

"Güzel" dedi Avrupalı.

Breer elindeki teli atmaya çalıştı ama bir kısmı avcuna yapışmıştı. Diğer eliyle çekip koparmak zorunda kaldı. Yanmış eline inanmaz gözlerle baktı. Kararmıştı ve kokusu iştah açıcıydı. Herhalde biraz sonra acımaya başlardı. Böyle bir yarası olan birinin -kendisi gibi yüce bir güce sahip olan birinin bile- acı çekmemesi olanaksızdı. Ama bir şey hissetmiyordu.

Birden -karanlığın içinden- bir köpek fırladı.

Mamulyan korkuyla geri çekildi ama köpeğin hedefi Breer'dı. Köpek hedefine birkaç adım kala sıçradı ve bütün ağırlığıyla Breer'ın göğsünün ortasına çarptı. Bu sırt üstü düşmesine yol açtı ve köpek hemen üstüne çıkıp çenesiyle boğazını kapmaya çalıştı. Breer'ın yanında uzun bir mutfak bıçağı vardı ama bu silahla ilgilenmiyor gibiydi, kolayca erişebilecek olmasına karşın. Köpek boynuna erişmek için çabalarken şişko suratı gülmeye başladı. Breer köpeğin alt çenesini kavradı. Köpek Breer'ın elini ısırdı. Hemen aynı anda da hatasını fark etti. Breer serbest eliyle hayvanın ensesini, kürkünden ve kaslarından kavradı ve kafayla boynu zıt yönlere çevirdi. Bir gıcırtı duyul-

du. Köpek sıkılı dişlerinin arasından kan fışkırırken bile celladının elini bırakmamakta direnerek hırladı. Breer o ölümcül hareketi tekrar yaptı. Köpeğin gözlerinin akı göründü ve uzuvları kasıldı. Ölü bir halde Breer'ın göğsüne yığıldı.

Uzakta, diğer köpekler havlıyor, işittikleri kesik ve acı ölüm havlamasına karşılık veriyordu. Avrupalı parmaklık boyunca sağa sola sinirli gözlerle baktı.

"Ayağa kalk! Çabuk!"

Breer elini köpeğin ağzından kurtardı ve leşi üstünden attı. Hâlâ gülüyordu.

"Kolay oldu" dedi.

"Diğerleri de var."

"Beni onlara götür."

"Sayıları belki hepsini birden haklayamayacağın kadar fazla."

"Bu o muydu?" diye sordu Breer, Avrupalı daha iyi görebilsin diye ölü köpeği tekmeleyip döndürerek.

"O mu?"

"Parmaklarını koparan?"

"Bilmiyorum" diye yanıtladı Avrupalı, Breer'ın sırıtan kanlı yüzüne, âşık bir gencinki gibi parıldayan gözlerine bakmadan.

"Köpek kulübeleri?" diye önerdi. "İşlerini orada bitirirsin."

"Neden olmasın?"

Avrupalı köpek kulübelerinin yönünde ilerlemeye başladı. Carys sayesinde Sığınak'ı avcunun içi gibi biliyordu. Breer yanında yürüyordu; şimdiden kan kokmaya başlamıştı, ağır adımlarını atarken yaylanıyordu. Kendini böyle canlı hissettiği çok azdı.

Hayat çok güzeldi, değil mi? Çok çok güzeldi.

Köpekler havladı.

Carys odasında gürültüyü duymamak için başını yastıkla örttü. Yarın cesaretini toplayıp Lillian'a gidecek ve gecenin ya-

rısını histerik av köpeklerinin havlamalarıyla uykusuz bırakılarak geçirmekten nefret ettiğini söyleyecekti. Sağlığını kazanmak için normal bir yaşamın ritimlerini öğrenmesi gerekiyordu. Bu güneş parlarken işlerini halledip geceleri uyuması anlamına geliyordu.

Yatağın hâlâ serin bir kısmını bulmak üzere dönerken kafasında bir görüntü parıldadı. Tam olarak göremeden kayboldu ama gördüğü şey irkilerek doğrulmasına yetti. Çimenliği geçen bir adam görmüştü -yüzü olmayan ama tanıdık biri-. Peşinden bir pislik dalgası geliyordu. Kör bir hayranlıkla peşinden sürünüyor, yılanlar gibi tıslaya tıslaya dalgalanıyordu. Dalgaların neyi içerdiğini görecek vakti olmadı ve bu belki de iyi bir şeydi.

Üçüncü kez döndü ve kendine bu saçmalıkları unutma emri verdi.

Tuhaf bir biçimde, köpekler havlamayı kesmişlerdi.

Sonuçta, yapabileceği *en kötü* şey neydi ki, en kötü şey neydi? Whitehead bu soru üstünde öyle çok düşünmüştü ki artık bildik bir ceket gibi geliyordu ona. Olası fiziksel işkencelerin sınırı yoktu elbette. Bazen, sabahın üçünde terden yapış yapış haldeyken, hepsini hak ettiğini düşünürdü -eğer bir adam bir düzine, iki düzine kez ölebilse-, çünkü işlediği erk suçlarının bedeli yüksekti. Ah Tanrım, öyle şeyler yapmıştı ki.

Ama, lanet olsun, zamanı geldiğinde kimin itiraf edecek suçları olmayacaktı ki? Kim açgözlülükle ya da kıskançlıkla hareket etmez ya da yükselmek için mücadele etmez ve tepeye çıkınca yerinden vazgeçmek yerine mutlak otoritesini kullanmazdı? Şirketin yaptığı her şeyden sorumlu tutulamazdı. Eğer on yılda bir piyasaya fetüsleri deforme eden bir ilaç sürülmüşse kâr ettiği için onun mu suçlanması gerekiyordu yani? Bu türden ahlaki hesaplaşmalar intikam kurguları yazan yazarlara göreydi: Suçların hemen hepsinin yalnızca para ve nüfuzla cezalandırıldığı, solucanın çok ender döndüğü ve bunu yaptığında hemen ezildiği, insanın hırslarını zekâ, sinsilik ya da şiddet yoluyla tamamen tatmin ettikten sonra yalnızca biraz haz elde etmeyi

umduğu gerçek dünyaya ait değildi. Gerçek dünya buydu ve Avrupalı onun ironilerinin en az kendisi kadar bilincindeydi. Ona bunların çoğunu gösteren Mamulyan olmamış mıydı? Avrupalı nasıl öğrencisini dersini fazlasıyla iyi öğrendiği için cezalandırabilirdi ki?

Muhtemelen sıcak bir yatakta öleceğim, diye düşündü Whitehead, sarı bir bahar göğüne karşı perdelerin sıkı sıkıya kapatıldığı bir odada, etrafımda hayranlarımla. "Korkacak hiçbir şey yok" dedi yüksek sesle. Buhar dalgalandı. Saplantılı birinin özeniyle döşenmiş fayanslar onunla birlikte terledi; ama onlar soğuktu, kendisiyse sıcak.

Korkacak bir şey yoktu.

36

Mamulyan, Breer'ın çalışmasını köpek evinin kapısından izledi. Bu seferki hızlı ve verimli bir katliamdı, kapıdaki köpeğin karşısında olduğu gibi bir güç sınaması değildi. Şişko adam teker teker önce kafesleri açıyor, sonra da köpeklerin boğazlarını uzun bıçağıyla yarıyordu. Köşelerine sinmiş olan köpekler kolay avdı. Tek yapabildikleri dönüp durmak, katillerini boşu boşuna ısırmaya çalışmaktı. Her nasılsa savaşın gerçekten başlamadan kaybedildiğini biliyorlardı. Yere yığılırken sıçıyorlardı, yarılmış boyunlarından ve böğürlerinden kanlar fışkırıyor, kahverengi gözleri Breer'a bakmak üzere yukarıya, boyalı azizler gibi dönüyordu. Enikleri de öldürdü. Annelerinin göğsünden çekip aldı ve eliyle kafalarını parçaladı. Bella diğer köpeklerden daha hiddetli döğüştü ve öldürülmeden önce katile olabildiğince hasar vermeye çalıştı. Breer bunun altında kalmayıp onu susturduktan sonra gövdesini parçaladı. Kendisinde açtığı yaraların karşılığında yaralar açtı. Breer yaygara sona erdikten sonra, kafeslerden bir bacağın titremesinden ya da boşalan bir sidik torbasının şırıltısından başka ses gelmeyince işinin bittiğini bildirdi. Birlikte eve doğru yürüdüler.

Burada iki köpek daha . ardı. Sonuncular. Jilet-Yiyici ikisinin de işini çabucak bitirdi. Artık eski bir kütüphaneciden çok bir mezbaha işçisine benzemeye başlamıştı. Avrupalı ona teşekkür etti. Bu iş beklediğinden kolay olmuştu.

"Şimdi içeride işim var" dedi Breer'a.

"Benim de gelmemi ister misin?"

"Hayır. Ama benim için kapıyı açabilirsin."

Breer arka kapıya gidip cama bir yumruk indirdi, sonra elini geçirip kilidi açtı. Mamulyan mutfağa girdi.

"Teşekkürler. Beni burada bekle."

Avrupalı evin içinin mavi loşluğunda gözden kayboldu. Breer gidişini izledi ve efendisi gözden kaybolunca onun arkasından Sığınak'a girdi, yüzünü çelenklendiren kanlar ve gülümseyişlerle.

Buhar tabakası sesi boğuklaştırsa da Whitehead evin içinde birinin dolaştığı izlenimine kapılmıştı. Strauss'tu herhalde: Adam son günlerde çok huzursuzdu. Whitehead gözlerini tekrar, yavaşça kapadı.

Yakınlarda bir yerde bir kapının açılıp kapandığını işitti, saunanın ilerisindeki dış odanın kapısının. Ayağa kalktı ve loşluğu inceledi.

"Marty?"

Ne Marty'den ne de bir başkasından yanıt gelmedi. Bir kapı sesi duyduğundan şüphe etmeye başladı. Burada seslerin ne olduklarını anlamak güçtü. Görüntülerin de. Buhar tabakası epey yoğunlaşmıştı, artık odanın karşı tarafını göremiyordu.

"Orada biri mi var?" diye sordu.

Buhar gözlerinin önünde ölü, gri bir duvardı. Bu kadar yoğunlaşmasına izin verdiği için kendine küfretti.

"Martin?" dedi tekrar. Şüphelerini doğrulayacak bir görüntü ya da ses olmamasına karşın, yalnız olmadığını biliyordu. Biri çok yakınındaydı ama yanıt vermiyordu. Konuştuktan sonra çok yavaşça, titreyerek yanı başındaki katlı havluya uzandı. Gözlerini önündeki buhardan duvardan ayırmazken parmakları

havluyu yokladı. Havlunun içinde bir tabanca vardı. Müteşekkir parmakları yerini buldu.

Bu sefer daha usulca görünmeyen ziyaretçisine seslendi. Tabanca ona güven veriyordu.

"Oradasın biliyorum. Göster kendini, orospu çocuğu. Beni korkutmana izin vermeyeceğim."

Buharda bir şey hareket etti. Girdaplar belirdi ve çoğaldı. Whitehead kalbinin kulaklarındaki çifte atışını hissedebiliyordu. Her kimse *(o olmasın, ah, Tanrım, o olmasın)* hazırdı. Ve sonra, ansızın, buhar ayrıldı. ani bir soğuk tarafından öldürüldü. Yaşlı adam tabancayı kaldırdı. Eğer oradaki Marty ise, eğer bu pis bir şakaysa, yaptığına pişman olacaktı. Tabancayı tutan eli titremeye başlamıştı.

"Hacı."

Buhar geri çekildi. Avrupalı oradaydı, önünde duruyordu. Son karşılaşmalarından beri geçen on yedi sene içinde yüzü hemen hiç değişmemişti. Çıkıntılı alın, bir kuyunun dibindeki su gibi parlayan derin gözler. Çok az değişmişti, sanki zaman -ondan korkarak- yanından geçip gitmişti.

"Otur" dedi.

Whitehead hareket etmedi. Tabanca hâlâ Avrupalı'ya çevriliydi.

"Lütfen Joseph. Otur."

Otursa daha mı iyi olurdu acaba? Sahte bir uysallık ölümcül darbeleri engeller miydi? Yoksa bu adamın darbelere tenezzül edeceğini düşünmek melodrama kaymak mıydı? Nasıl düşler kurmuşum ben, diye kendini azarladı Whitehead, buraya gelip beni yaralayacağını, beni kanatacağını düşünmekle? Böyle gözlerin niyeti yaralamaktan daha fazlası.

Oturdu. Çıplaklığının farkındaydı ama aldırmıyordu. Mamulyan tenini görmüyordu. Yağ ve kemikten daha derinlere bakıyordu. Whitehead içindeki bakışı hissedebiliyordu. Yüreğini okşuyordu. Avrupalı'yı en sonunda görünce hissettiği rahatlamayı başka nasıl açıklayabilirdi?

"Öyle çok zaman oldu ki..." diyebildi yalnızca: Pısırıkça

bir banallik. Sesi tekrar barışmanın özlemini çeken umutlu bir âşığınkine mi benziyordu? Belki bu gerçeğe çok da uzak sayılmazdı. Karşılıklı nefretlerinin tekilliği bir aşkın saflığına sahipti.

Avrupalı onu süzdü.

"Hacı" diye mırıldandı sitemkârca, tabancaya bakarak, "gerek yok. İşe de yaramaz."

Whitehead gülümsedi ve tabancayı yanındaki havluya bıraktı.

"Gelişinden korkuyordum" dedi bir açıklama niyetine. "Köpekleri bu yüzden satın aldım. Köpeklerden nasıl tiksinirim bilirsin. Ama senin daha da çok tiksindiğini biliyordum."

Mamulyan parmağını dudaklarına götürüp Whitehead'i susturdu.

"Köpekleri bağışlıyorum" dedi. Kimi bağışlıyordu: Hayvanları mı, yoksa onları kendisine karşı kullanan adamı mı?

"Niye geri döndün?" dedi Whitehead. "Seni hoş karşılamayacağımı biliyordun herhalde."

"Niye geri döndüğümü biliyorsun."

"Hayır bilmiyorum. *Gerçekten*. Bilmiyorum."

"Joseph" diye iç geçirdi Mamulyan. "Bana politikacılarından biriymişim gibi davranma. Beni vaatlerinle satın alıp sonra talihin değişince bir kenara atamazsın. Bana böyle davranamazsın."

"Bunu yapmadım."

"Yalan söyleme lütfen. Şimdi söyleme. Böylesine az zamanımız kalmışken. Bu kez, bu *son* kez, birbirimize karşı dürüst olalım. İçimizdekileri ortaya dökelim. Başka fırsatımız olmayacak."

"Niye? Niye tekrar başlamayalım?"

"Yaşlıyız. Ve yorgunuz."

"Ben değilim."

"Niye İmparatorluğun için savaşmadın öyleyse, *bitkin* değilsen?"

"Bu senin işin miydi?" diye sordu Whitehead, yanıttan neredeyse tamamen emin olarak.

Mamulyan başıyla evetledi. "Servet kazanmasına yardım ettiğim tek adam sen değilsin. En yüksek çevrelerde arkadaşlarım var. Hepsi de, tıpkı senin gibi, Talih'in öğrencileri. İstesem dünyanın yarısını alıp sattırırım onlara. Bana bunu borçlular. Ama hiçbiri tam olarak senin gibi değildi Joseph. Sen en açı ve en beceriklileriydin. Yalnızca seninle gördüm o şansı..."

"Devam et" dedi Whitehead. "Neyin şansını?"

"Kurtuluşun" diye yanıtladı Mamulyan, sonra bu düşünceye güldü. "Onca şeyin içinde" dedi usulca.

Whitehead böyle olacağını hiç hayal etmemişti: Beyaz fayanslı bir odada fısıltıyla yapılan bir tartışma, karşılıklı incinmişliklerini dile getiren iki yaşlı adam. Anıları taşlar gibi kaldırıp çeviren ve bitlerin kaçışmalarını izleyen. Çok daha zarif ve çok daha acı vericiydi bu. Hiçbir şey yitirilmişler kadar acı vermiyordu.

"Hatalar yaptım" dedi. "Ve bunlar için gerçekten üzgünüm."

"Bana *gerçeği* söyle" diye azarladı Mamulyan.

"Gerçek *bu*, lanet olsun. Affedersin. Daha ne istiyorsun? Toprak mı? Şirketler mi? *Ne istiyorsun?*"

"Beni şaşırtıyorsun Joseph. Şimdi, bu aşırı durumda bile, pazarlık yapmaya çalışıyorsun. Ne büyük bir kayıpsın sen. Ne korkunç bir kayıp. Seni yüce yapabilirdim."

"Ben zaten *yüceyim*."

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun Hacı" dedi usulca. "Bensiz ne olurdun? Kolaya kaçan, içtenliksiz dilin ve süslü püslü giysilerinle? Bir aktör mü? Bir araba satıcısı mı? Bir *hırsız* mı?"

Whitehead sindi, yalnızca alaylı sataşmalardan dolayı da değil. Mamulyan'ın arkasındaki buharlar hareketlenmeye başlamıştı, sanki içinde hayaletler hareket etmeye başlamışçasına

"Sen bir *hiçtin*. En azından bunu itiraf edecek kadar ince ol."

"Seni yendim" dedi Whitehead.

"Ah evet" dedi Mamulyan. "Arzuluydun, bunu kabul ediyorum. *Bu* sende bol bol vardı."

"Bana ihtiyacın vardı" diye cevabı yapıştırdı Whitehead. Avrupalı onu incitmişti; şimdi, sağduyusuna kulak tıkayarak, onu inciterek karşılık vermek istiyordu. Bu *onun* dünyasıydı, ne de olsa. Avrupalı buraya izinsiz girmişti: Silahsızdı, yardım alacağı kimse yoktu. Ve gerçeğin söylenmesini istemişti. Tamam, onu duyacaktı, hayaletler olsun ya da olmasın.

"Sana niye ihtiyacım olsundu ki?" diye sordu Mamulyan. Ses tonunda ani bir hor görü vardı. "Değerin ne ki senin?"

Whitehead bir an yanıtını bastırdı ve sonra sözler ağzından dökülmeye başladı, sonuçlara aldırmadan.

"Senin yerine yaşamam için, çünkü sen bunu yapamayacak kadar cansızdın! Beni bu yüzden seçtin. Her şeyi benim aracılığımla tatmak için. Kadınları, gücü: Hepsini."

"Hayır..."

"Hasta görünüyorsun Mamulyan..."

Avrupalı'ya ismiyle hitap etmişti. Bak, gördün mü? Tanrım, ne kadar kolaydı. O piç kurusuna ismiyle hitap etmiş, gözleri ışıldadığında bakışlarını çevirmemişti, çünkü burada *gerçeği* anlatıyordu, değil mi? İkisi de bunu biliyordu. Mamulyan'ın beti benzi atmıştı. Neredeyse bembeyazdı. Yaşama isteği tükenmişti. Whitehead birden eğer akıllıca davranırsa bu yüzleşmeden galip çıkacağını anladı.

"Mücadele etmeye çalışma" dedi Mamulyan. "Hakkım olanı alacağım."

"Neymiş o?"

"Sen. Ölümün. Ruhun, daha doğrusu."

"Sana borcumun tamamını fazlasıyla ödedim, yıllar önce."

"Pazarlığımız böyle değildi Hacı."

"Hepimiz anlaşmalar yapar, sonra da kuralları değiştiririz."

"Oyun böyle oynanmaz."

"Yalnızca *bir tek* oyun var. Bunu bana sen öğrettin. Onu kazandığım sürece... gerisinin önemi yok."

"Benim olanı alacağım" dedi Mamulyan sakin bir kararlılıkla. "Bu önceden belli olan bir sonuç."

"Niye beni kolayca öldürtmüyorsun?"

"Beni bilirsin Joseph. Bu işi temiz halletmek istiyorum. Sana işlerini düzene sokman için zaman tanıyorum. Hesapları kapaman, ortalığı temizlemen, topraklarını çaldığın kişilere geri vermen için."

"Senin bir komünist olduğunu sanmazdım."

"Buraya politik tartışmalar yapmak için gelmedim. Sana şartlarımı bildirmek için geldim."

Demek, diye düşündü Whitehead, infaz tarihine hâlâ zaman var. Bütün kaçış düşüncelerini kafasından attı, Mamulyan'ın kokularını almasından korkarak. Mamulyan elini ceketinin cebine sokmuştu. Parçalanmış el ikiye katlanmış büyük bir zarf çıkardı. "Mallarını buradaki talimatlara harfiyen uyarak elden çıkaracaksın."

"Hepsi de arkadaşlarındır şüphesiz."

"Benim arkadaşım yok."

"Bana uyar" diye omuz silkti Whitehead. "Servetimden kurtulduğuma memnunum."

"Sana külfetli olacağını söyleyip uyarmadım mı?"

"Hepsini dağıtacağım. Bir aziz de olurum, eğer istersen. O zaman tatmin olacak mısın?"

"Sen öldüğün sürece, Hacı" dedi Avrupalı.

"Hayır."

"Sen ve ben birlikte."

"Ben kendi zamanım gelince öleceğim" dedi Whitehead, "seninkinde değil."

"Tek başına gitmek istemeyeceksin." Avrupalı'nın arkasındaki hayaletler huzursuzlanıyordu. Buhar onlarla kaynıyordu.

"Ben *hiçbir yere* gitmiyorum" dedi Whitehead. O büyük dalgaların arasında yüzler görüyordu sanki. Belki de meydan okumak o kadar da iyi bir fikir değildi. "...Ne zararı var ki?" diye mırıldandı, buharın içinde ne varsa savuşturmak için yarı ayakta durarak. Saunanın ışıkları azalıyordu. Mamulyan'ın gözleri derinleşen karanlıkta parlıyordu ve boğazından dökülen parıltılar havayı lekeliyordu. Hayaletler ondan cismanilik alıyor, her an biraz daha katılaşıyordu.

"Dur" diye yalvardı Whitehead ama boş bir umuttu bu.

Sauna yok olmuştu. Buhar yolcularını silkeliyordu. Whitehead üstünde odaklanmış keskin bakışlarını hissedebiliyordu. Ancak şimdi kendini çıplak hissetmeye başlamıştı. Eğilip havluya uzandı ve sonra tekrar dimdik ayakta durdu. Mamulyan gitmişti. Havluyu kasığına bastırdı. Karanlıktaki hayaletlerin göğüslerine, ufalmış penisine, yaşlı etinin gülünçlüğüne bakıp pis pis sırıttığını hissedebiliyordu. Onun eski halini biliyorlardı: Göğsü geniş, penisi küstah, eti ister çıplak, ister giysili olsun etkileyiciykenki halini.

"Mamulyan..." diye mırıldandı, Avrupalı'nın hâlâ bu acılı durumu denetimden çıkmadan önce durdurabileceğini umarak. Ama yakarışına kimse karşılık vermedi.

Kaygan fayanslar üstünde kapıya doğru titrek bir adım attı. Avrupalı gitmişse buradan elini kolunu sallaya sallaya çıkabilir, Strauss'u ve saklanabileceği bir odayı bulabilirdi. Ama hayeletlerin onunla işi henüz bitmemişti. Bir çürük gibi kararmış olan buhar biraz açıldı ve derinliklerinde bir şey titreşerek parıldadı. Önce ne olduğunu anlayamadı: O belirsiz beyazlık, kar tanelerini andıran, düşen.

Sonra bir rüzgâr geldi. Geçmişe aitti ve onun kokusunu taşıyordu. Kül ve tuğla tozu kokuyordu. On yıllarca yıkanmamış gövdelerin, yanan saçların ve nefretin kokusunu taşıyordu. Ama bunların arasında gidip gelen başka bir koku vardı ki, onu içine çekince o titreşerek parıldayan havanın anlamı netleşti ve havluya boşverip gözlerini kapadı, ağlayarak ve yalvararak.

Ama hayaletler aldırış etmeden yaklaştı, taç yapraklarının kokusunu beraberinde getirerek.

37

Carys, Marty'nin odasının önündeki küçük sahanlıkta durdu ve kulak kabarttı. İçeriden düzenli bir uykunun sesleri geliyordu. Bir an duraksadı -içeri girip girmemekte kararsız kalarak-,

sonra tekrar merdivenden aşağı süzülerek indi, onu uyandırmadan. Yatağa, yanına girivermek, boynuna, nabzının attığı yere sokulup ağlamak, bütün endişelerinden kurtulup ona kendisi için güçlü olması için yalvarmak fazlasıyla kolaydı. Kolay ve tehlikeliydi. Oradaki, onun yatağındaki gerçek güvenlik değildi. Bunu ancak *kendi* başına ve *kendi* içinde bulabilirdi, başka hiçbir yerde değil.

İkinci merdivenin yarısında durdu. Karanlık koridorda tuhaf bir hareket vardı. Soğuk gece havası: Ve daha fazlası. Merdivenlerde incecik bir gölge olarak bekledi, gözleri karanlığa alışana dek. Belki dönüp yukarı çıkmalı, yatak odasına girip kapısını kilitlemeli ve güneş doğana kadar zaman geçirmek için yutacak birkaç hap bulmalıydı. Bu böyle, her siniri elektrikli halde yaşamaktan çok daha kolay olurdu. Koridorun mutfak tarafında bir hareket algıladı. Kapıya iri bir gövde yaslanmış ve sonra gözden kaybolmuştu.

Bu yalnızca karanlığın oynadığı bir oyun, dedi kendi kendine. Elini duvara koydu, parmak uçlarının altındaki duvar kâğıdının kabartılarını hissetti ve sonunda elektrik düğmesini buldu. Işığı açtı. Koridor boştu. Arkasındaki merdiven boştu. Sahanlık boştu. Kendi kendine "Salak" diye mırıldandı ve son üç basamağı inip koridordan mutfağa girdi.

Oraya varmadan soğuğa ilişkin şüpheleri doğrulanmıştı. Arka kapı mutfak kapısının tam karşısındaydı ve ikisi de açıktı. Normalde bir münzevi evi gibi kilit altında tutulan malikânenin arka kapısının gece vakti açık olduğunu görmek tuhaf, aslında neredeyse şok ediciydi. Açık kapı evin böğründeki bir yara gibiydi.

Halı kaplı koridordan mutfağın soğuk muşambalarına geçti ve kapıyı yarı kapamıştı ki yerde parıldayan cam parçalarını fark etti. Kapı kazayla açık bırakılmamıştı. Biri zorla içeri girmişti. Bir koku -kösele kokusu- genzini gıcıklıyordu. Mide bulandırıcı bir kokuydu ama bastırdığı koku daha da iğrençti.

Marty'ye haber vermeliydi, ilk yapması gereken buydu. Tekrar yukarı çıkmasına gerek yoktu. Mutfak duvarında bir telefon vardı.

Zihni bölündü. Bir kısmı sorunu ve çözümlerini sakince değerlendirdi: Telefonun nerede olduğunu, Marty açınca ne söylemesi gerektiğini. Bir başka kısmı, eroine kucak açan kısmı, hep korkan kısmı, panik içinde çözüldü. Yakında biri var (köşele), diyordu, karanlıkta ölümcül biri, karanlıkta çürüyen biri.

Sakin taraf denetimini korudu. Telefona doğru yürüdü -şimdi yalınayak olduğuna memnundu çünkü çok az ses çıkarıyordu-. Ahizeyi kaldırdı ve on dokuzu, Marty'nin yatak odasının numarasını çevirdi. Telefon çaldı, tekrar çaldı. Marty'nin çabucak uyanmasını istedi. Denetim yetisinin son derece sınırlı olduğunu biliyordu.

"Haydi, haydi..." dedi soluk soluğa.

Sonra arkasından bir ses geldi, ağır ayaklar cam kırıklarını ezdi. Kim olduğuna bakmak üzere döndü ve kapı eşiğinde elinde bir bıçak, sırtında da bir köpek postuyla bir kâbus duruyordu. Telefon parmaklarının arasından kayıp düştü ve en baştan beri paniği tavsiye etmiş olan kısmı dizginleri ele aldı.

Demiştim sana, diye haykırdı. *Demiştim sana!*

Marty'nin rüyalarında bir telefon çaldı. Düşünde uyandığını, onu kulağına götürdüğünü ve hattın öteki ucundaki ölümle konuştuğunu gördü. Ama telefon onu açmış olmasına karşın çalmayı sürdürdü ve uyandığında elinde ahizeyi tutuyordu ve hattın diğer ucunda kimse yoktu.

Ahizeyi yerine koydu. Gerçekten çalmış mıydı? Sanmıyordu. Yine de, o rüyaya geri dönmeye değmezdi: Ölümle yaptığı konuşma saçma sapan olmuştu. Kalkıp blucinini giydi ve tam kızarmış gözlerle kapının önündeydi ki alt kattan cam kırılma sesi geldi.

Kasap Carys'e doğru hamle yapmıştı... onu daha kolay kucaklamak için postu fırlatıp atarak. Ondan bir kez, iki kez kaçmıştı. Hantaldı ama Carys bir yakalanırsa işinin biteceğini biliyordu. Şimdi Carys'le mutfak kapısının arasındaydı; Carys arka kapıya doğru gitmek zorundaydı.

"Ben olsam dışarı çıkmazdım..." diye konuştu, tıpkı kokusu gibi tatlı bir çürük tadı veren bir sesle. "Güvenli değil."

Uyarısı dışarıyı iyice cazip kılmıştı. Mutfak masasının yanından süzülüp açık kapıdan çıktı, cam parçalarına basmamak için sıçrayarak. Kapıyı arkasından çekip kapadı -daha fazla cam dökülüp kırıldı- ve sonra evden uzaklaştı. Arkasında kapının öyle sertçe açıldığını işitti ki, menteşelerinden sökülmüş olabilirdi. Şimdi peşinden gelen köpek katilinin ayak seslerini -yerdeki gökgürültülerini- duyuyordu.

Canavar yavaştı, Carys çevikti. O ağırdı, Carys neredeyse görünmeyecek kadar hafifti. Evin duvarları boyunca koşmak yerine, ki bu onu eninde sonunda yalnızca evin önüne, aydınlık çimenliğe götürecekti, binadan koşarak uzaklaştı ve Tanrı'ya o canavarın karanlıkta görememesi için dua etti.

Marty sendeleyerek, hâlâ uyku sersemi bir halde merdivenleri indi. Koridordaki soğuk onu bir tokat gibi kendine getirdi. Esintiyi mutfağa kadar takip etti. Yerdeki cam kırıklarını ve kanları göreli henüz birkaç saniye olmuştu ki Carys çığlık atmaya başladı.

Hayal edilemez bir yerden birisi haykırdı. Whitehead sesi işitti, bir kız sesiydi bu ama bir çölde kaybolmuş olduğundan sesin nereden geldiğini kestiremiyordu. Orada ne kadar zamandır lanetlilerin geçit törenini izleyip ağladığını bilmiyordu: Bir asır gibi gelmişti. Aşırı sıcaktan sersemlemişti; boğazı fazla hıçkırmaktan yanıyordu.

"Mamulyan..." diye yalvardı tekrar, "beni burada bırakma."

Avrupalı haklıydı, bu hiçliğe tek başına gitmek *istemiyordu*. Ondan kurtarılmak için yüz kez boşuna yalvarmış olsa da şimdi, sonunda ilüzyon geri çekilmeye başlamıştı. Ayaklarının dibinde fayanslar utangaç beyaz yengeçler gibi geri geliyordu; kendi ekşi terinin kokusunun hücumuna uğradı ve bu şimdiye dek aldığı en güzel koku gibi geldi ona. Ve şimdi Avrupalı önünde duruyordu, sanki hiç kımıldamamışçasına.

"Konuşalım mı Hacı?" diye sordu.

Whitehead sıcağa karşın titriyordu. Dişleri takırdıyordu.

"Evet" dedi.

"Sakince? Onurluca ve kibarca?"

Tekrar: "Evet."

"Gördüklerin hoşuna gitmedi."

Whitehead parmaklarını hamursu yüzünde gezdirdi, baş ve işaret parmaklarını sanki görüntüleri sıkıp dışarı atmak istercesine burnunun iki yanındaki çukurlara bastırdı. "Hayır, kahrolası" dedi. Bu görüntülerden asla kurtulamayacaktı. Sonsuza dek.

"Belki başka bir yerde konuşabiliriz" diye önerdi Avrupalı. "Çekilebileceğimiz bir odan yok mu?"

"Carys'in sesini duydum. Çığlık atıyordu."

Mamulyan bir an için gözlerini kapadı ve kızdan bir düşünce kaptı. "Bir şeyi yok" dedi.

"Onu incitme. Lütfen. O sahip olduğum tek şey."

"Başına hiçbir kötülük gelmedi. Yalnızca arkadaşımın eserinin bir parçasını buldu, o kadar."

Breer köpeğin derisini yüzmekle kalmamış, iç organlarını da dışarı çıkarmıştı. Carys iç organlarına basıp kaymıştı ve çığlık atmayı engelleyememişti. Yankıları dinince kasabın ayak seslerini işitmek için kulak kabarttı. Birisi ona doğru koşuyordu.

"Carys!" Marty'nin sesiydi bu.

"Buradayım."

Marty onu köpeğin derisi yüzülmüş kafasına bakar halde buldu.

"Kim yaptı bunu?" dedi öfkeyle.

"O burada" dedi Carys. "Beni izledi."

Marty onun yüzüne dokundu. "İyi misin?"

"Bu yalnızca ölü bir köpek" dedi Carys. "Bir an şok geçirdim, o kadar."

Eve geri dönerlerken Carys uyanmadan önce gördüğü rüyayı hatırladı. Tam bu çimenlikte yürüyen, yüzü olmayan bir adam vardı -şimdi onun ayak izlerine mi basıyorlardı?-, peşinden de bir bok dalgası gelmekteydi.

"Burada başka biri daha var" dedi mutlak bir kesinlikle, "köpek katilinin dışında."

"Kesinlikle."

Carys heykel gibi bir yüzle evetledi, sonra Marty'nin kolunu tuttu. "Bu öteki daha kötü bebeğim."

"Tabancam var. Odamda."

Mutfak kapısına gelmişlerdi. Köpek postu hâlâ atıldığı yerde duruyordu.

"Kim olduklarını biliyor musun?" diye sordu Carys'e. Carys başını salladı.

"Şişko." Tek diyebildiği buydu. "Aptal görünüşlü."

"Peki ya diğeri? Onu tanıyor musun?"

Diğeri mi? Onu elbette tanıyordu: O kendi yüzü kadar tanıdıktı. Son haftalarda onu günde binlerce kez düşünmüştü. Bir şey ona onu hep tanımış olduğunu söylüyordu. Uykusunda çalımla kendini sergileyen Mimar'dı o, parmaklarını ensesinde gezdirendi, şimdi çimenlik boyunca onu takip etmiş olan pislik selini üstlerine salmak için gelmiş olandı. Carys'in onun gölgesinde yaşamadığı bir zaman olmuş muydu?

"Ne düşünüyorsun?"

Marty ona öyle tatlı bir bakışla bakıyordu ki, şaşkınlığını kahramanca bir ifadeyle gizlemeye çalışıyordu.

"Sonra söylerim" dedi. "Şimdi o kahrolası tabancayı almalıyız."

Evin içinde ilerlediler. Her şey mutlak bir dinginlik içindeydi. Lanet olası ayak sesleri yoktu, haykırışlar yoktu. Odasından tabancayı aldı.

"Şimdi babanın yanına gidelim" dedi. "İyi mi diye bakalım."

Köpek katili hâlâ ortalıkta dolanırken, usulca, bu yüzden de ağır ağır ilerlemek zorundaydılar. Whitehead yatak odalarının hiçbirinde değildi, giyinme odalarında da yoktu. Banyolar, kütüphane, çalışma odası ve lobiler de aynı biçimde boştu. Saunaya bakmayı öneren Carys oldu.

Marty buhar odasının kapısını hızla açtı. Nemli sıcaktan bir duvar yüzüne çarptı ve buhar kıvrıla kıvrıla koridora yayıldı. Burasının az önce kullanıldığı anlaşılıyordu. Ama buhar odası da, jakuzi de, solaryum da boştu. Marty odalara çabucak göz attıktan sonra geri döndüğünde Carys'in kapıya bitkin bir halde yaslanmakta olduğunu gördü.

"Birden kendimi kötü hissetmeye başladım" dedi Carys. "Birdenbire oldu."

Ayakları çözülürken Marty onu tuttu.

"Biraz otur." Onu tahta bir sıraya götürdü. Üstünde terleyen bir tabanca vardı.

"Ben iyiyim" diye ısrar etti Carys. "Sen git babamı bul, ben burada kalacağım."

"Çok kötü görünüyorsun."

"Sağol" dedi Carys. "Şimdi lütfen gider misin? İzninle tek başıma kusmak istiyorum."

"Emin misin?"

"*Gitsene* kahrolasıca. Yalnız bırak beni. İyi olacağım."

"Kapıyı arkamdan kilitle" dedi Marty.

"Emredersiniz" dedi Carys, ona hastalıklı bir bakış fırlatarak. Marty onu buhar odasında bıraktı ve sürgünün çekildiğini işitene dek bekledi. Bu içini tamamen rahatlatmamıştı ama hiç yoktan iyiydi.

Antreye ihtiyatla geri döndü ve evin önünü çabucak denetlemeye karar verdi. Çimenliğin ışıkları açıktı ve eğer yaşlı adam oradaysa kısa zamanda fark edilirdi. Bu Marty'yi de kolay bir hedef yapıyordu elbette ama onun en azından silahı vardı. Ön kapıyı açtı ve çakıllı yola çıktı. Projektörler aşağı titremeyen bir ışık saçıyordu. Gün ışığından daha beyaz ama tuhaf bir biçimde cansız bir ışıktı bu. Sağa sola bakarak çimenliği taradı. Yaşlı adamdan hiçbir iz yoktu.

Arkasında, koridorda, Breer, kahramanın efendisini aramak için dışarı çıkmasını izledi. Jilet-Yiyici ancak o tamamen gözden kaybolduktan sonra saklandığı yerden çıkıp yüreğinin arzuladığına doğru uzun adımlar ve kanlı ellerle koşmaya başladı.

38

Carys kapıyı sürmeledikten sonra sendeleyerek sıraya geri döndü ve isyankâr sistemini denetim altına almaya çalıştı. Mide bulantısına neyin yol açtığından emin değildi ama bundan kurtulmakta kararlıydı. Bunu başarınca Marty'yi bulup babasını aramasına yardım edecekti. Yaşlı adamın az önce burada olduğu belliydi. Tabancasını bırakıp gitmesiyse hayra alamet değildi.

Sinsi bir ses onu daldığı düşüncelerden uyandırdı ve başını kaldırıp baktı. Buharda bir leke vardı, önünde, havaya yansıtılmış bir solukluk. Ne olduğunu seçebilmek için gözlerini kıstı. Sanki üstünde beyaz lekeler vardı. Ayağa kalktı ve ilüzyon -yok olmak yerine- daha da güçlendi. Bir noktadan diğerine sıçrayan iplikler onları birbirine bağlıyordu ve sonunda bulmaca bir anda tamamlanınca neredeyse bir kahkaha atacaktı. Bunun ne olduğunu biliyordu. Bir çiçeğe bakıyordu, beyaz parlak başları güneş ya da yıldız ışığını yansıtıyordu. Kaynağı belirsiz bir rüzgâr tarafından sallandırılan dallar aşağıya taçyaprakları yağdırıyordu. Sanki yüzüne konuyorlardı, oysa parmaklarıyla yokladığında da hiçbir şey bulamadı.

Eroin alışkanlığı içinde geçirdiği yıllar boyunca hiç bu kadar yapay olarak iyicil ama böylesine tehditkâr bir görüntü düşlememişti. Bu ağaç ona ait değildi. Bunu zihni yaratmamıştı. Bu daha önce buraya gelmiş birine aitti: Mimar'a, hiç şüphesiz. Bu görüntüyü babasına göstermişti ve yankıları hâlâ sürüyordu.

Başka tarafa, kapıya bakmaya çalıştı ama gözleri ağaca yapışmıştı. Gözlerini ağaçtan alamıyordu. Sanki daha fazla tomurcuklar açılıyormuşçasına çiçeğin kabardığı izlenimine kapıldı. Ağacın beyazlığı -korkunç saflığı- gözlerini dolduruyor, beyazlık pıhtılaşıp kabarıyordu.

Ve sonra, dalgalanan o yüklü dallardan biri hareket etti. Gözleri alevler saçan bir kadın kırık kafasını kaldırıp Carys'e baktı. Varlığı mide bulantısını geri getirdi. Carys başının dön-

düğünü hissetti. Bayılmanın sırası değildi, çiçek hâlâ büyürken ve ağacın altındaki kadın saklandığı yerden çıkmış, ona doğru gelirken. Eskiden güzel bir kadın olduğu belliydi ve beğenilmeye alışık bir kadın. Ama kader müdahale etmişti. Bedeni zalimce sakatlanmış, güzelliği bozulmuştu. En sonunda saklandığı yerden tamamen çıktığında Carys onu tanıdı.

"Anne."

Evangeline Whitehead kollarını açtı ve kızına sağken hiç yapmadığı biçimde bir kucaklaşma önerdi. Ölünce sevilmek kadar sevmeyi de mi keşfetmişti? Hayır. Asla. Açık kollar bir tuzaktı, Carys bunu biliyordu. Eğer onların içine düşerse ağaç, ve onun Yaratıcısı, onu sonsuza dek ele geçirecekti.

Başı zonklarken kendini başka tarafa bakmaya zorladı. Organları pelte gibiydi. Hareket edecek gücünün olup olmadığını merak etti. Başını titreyerek kapıya çevirdi. Ardına kadar açık olduğunu görünce şoke oldu. Kapı zorla açılırken sürgü yerinden sökülmüştü.

"Marty?" dedi.

"Hayır."

Bu kez soluna döndü. Köpek katili yalnızca bir metre ötesinde duruyordu. Ellerini ve yüzünü yıkayıp kan lekelerinden kurtulmuştu ve güçlü bir losyon kokusu yayıyordu.

"Benimle güvencedesin" dedi.

Carys tekrar ağaca baktı. Çözülüyordu, hayali varlığı canavarın müdahalesiyle dağıtılmıştı. Carys'in, hâlâ kollarını uzatmakta olan annesi inceliyor ve sefilleşiyordu. Kaybolmadan önceki son anda ağzını açtı ve kızına doğru siyah kan kustu. Sonra ağaç ve dehşetleri ortadan kayboldu. Yalnızca buhar, fayanslar ve yanı başında tırnaklarının altında köpek kanıyla durmakta olan bir adam vardı. Onun zorla girişini işitmemişti. Ağaçtaki hayal dış dünyayı susturmuştu.

"Çığlık attın" diye açıkladı köpek katili. "Çığlığını işittim."

Carys çığlık attığını anımsamıyordu. "Marty'yi istiyorum" dedi ona.

"Hayır" diye yanıtladı nazikçe.

"Nerede o?" diye sordu emredici bir tonla ve kapıya doğru zayıf bir hamle yaptı.

"*Hayır* dedim!" Önüne geçti. Carys'e dokunmasına gerek yoktu. Yakındaki varlığı onu durdurmaya yeterliydi. Carys yanından koşarak geçip koridora çıkmayı düşündü ama yakalanmadan ne kadar uzağa gidebilirdi ki? Kuduz köpeklerle ve akıl hastalarıyla uğraşırken uyulması gereken iki kural vardı. Bir: Koşma. İki: Korkunu belli etme. Köpek katili ona doğru uzandığında geri çekilmemeye çalıştı.

"Kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim" dedi. Baş parmağının ucunu Carys'in elinin tersinde gezdirdi ve orada bir ter damlası bulunca sildi. Okşayışı tüy gibi hafif ve buz gibi soğuktu.

"Sana bakmama izin verir misin tatlı şey?" dedi.

Carys hiçbir şey söylemedi. Dokunuşu onu tiksindiriyordu. Bir duyarlı olmamış olmayı diledi, bunu dilediği gece ilk değildi bu: Daha önce hiç başka bir insanın dokunuşu içinde böyle bir sıkıntı yaratmamıştı.

"Seni rahat ettirmek istiyorum" diyordu. "Paylaşmak..." Durdu, sanki ağzından kaçmışçasına, "...sırlarını paylaşmak" dedi.

Carys yüzüne baktı. Tekliflerini sunarken adamın çenesinin kasları bir ergeninkiler gibi heyecanla titreşiyordu.

"Ve karşılığında" diye önerdi, "sana benim sırlarımı göstereceğim. Görmek ister misin?"

Yanıt beklemedi. Elini lekeli ceketinin cebine daldırıp bir avuç dolusu jilet çıkardı. Kenarları ışıldıyordu. Bu çok saçmaydı: Bir panayır gösterisi gibiydi, yalnızca cümbüş yoktu. Kösele kokulu bu palyaço, aşkını kazanmak için jilet yemek üzereydi. Kuru dilini çıkarıp jiletlerin ilkini üstüne koydu. Carys bundan hiç hoşlanmamıştı. Jiletler sinirine dokunuyordu ve hep dokunmuştu.

"Yapma" dedi.

"Merak etme" dedi ona, jileti yutarken. "Ben kavmimin

sonuncusuyum. Gördün mü?" Ağzını açıp dilini çıkardı. "Gitti."

"Sıra dışı" dedi Carys. Öyleydi. İç bulandırıcı ama sıra dışıydı.

"Hepsi bu değil" dedi. Tepkisi hoşuna gitmişti.

Carys onun bu tuhaf gösterisine devam etmesine izin vermenin en iyisi olduğuna karar vermişti. Ona bu sapıklıkları ne kadar uzun süre gösterirse, Marty'nin geri dönme olasılığı o kadar artardı.

"Başka ne yapabilirsin?" diye sordu Carys.

"Göstereyim" dedi ve pantolonunun düğmelerini çözdü.

Ah Tanrım, diye düşündü, aptal, aptal, aptal. Bu noktada herifin tahrik olduğu pantolonunu indirmeden bile belliydi.

"Artık acının ötesindeyim" diye açıkladı kibarca. "Acı hissetmiyorum, kendime ne yaparsam yapayım. Jilet-Yiyici hiçbir şey hissetmiyor."

Pantolonunun altına hiçbir şey giymemişti. "Bak" dedi gururla.

Carys baktı. Kasığı tamamen tıraşlanmıştı ve bir sürü takılarla süslenmişti. Midesinin alt kısmına ve cinsel organlarına çengeller ve halkalar takılıydı. Testisleri iğne doluydu.

"Dokunsana" diye davet etti.

"Hayır... teşekkürler" dedi Carys.

Adam kaşlarını çattı; üst dudağı kıvrılıp solgun teninde parlak sarı görünen dişleri sergiledi.

"Bana dokunmanı istiyorum" dedi ve ona uzandı.

"Breer."

Jilet-Yiyici donup kaldı. Yalnızca gözleri kıpırdandı.

"Rahat bırak onu."

Bu sesi tanıyordu, çok iyi tanıyordu. Bu Mimar'dı elbette; düş rehberi.

"Onu incitmedim" diye mırıldandı Breer. "İncittim mi? Ona seni incitmediğimi söyle."

"Ört kendini" dedi Avrupalı.

Breer mastürbasyon yaparken yakalanmış bir oğlan gibi

pantolonunu çekti ve Carys'ten uzaklaştı, ona işbirlikçi bir bakış fırlatarak. Konuşan kişi ancak şimdi buhar odasına girmişti. Onu düşlediğinden daha iri ve daha kederliydi.

"Affedersin" dedi. Ses tonu kusursuz bir şef garsonunkiydi, münasebetsiz bir garson için özür dileyen.

"Hastaydı" dedi Breer. "O yüzden içeri girdim."

"Hasta mı?"

"Duvarla konuşuyordu" dedi. "Annesine sesleniyordu."

Mimar durumu hemen anladı. Carys'e keskin bir bakış fırlattı.

"Demek gördün?" dedi.

"Neydi o?"

"Bir daha asla katlanman gerekmeyen bir şey" diye yanıtladı.

"Annem oradaydı. Evangeline."

"Hepsini unut" dedi. "O korkunç şey başkaları için, senin için değil." Sakin sesini dinlemek hipnotize ediciydi. Hiçlik düşlerini anımsamak şimdi zor geliyordu. Varlığı hafızayı iptal ediyordu.

"Bence belki benimle gelmen daha iyi olur" dedi.

"Niye?"

"Baban ölecek Carys."

"Ya?" dedi Carys.

Kendini tamamen kayıtsız hissediyordu. Korkular onun kibar varlığında geçmişe ait şeylere dönüşüyordu.

"Burada kalırsan yalnızca onunla acı çekersin ve buna gerek yok."

Bu çekici bir öneriydi. Artık asla yaşlı adamın denetimi altında yaşamamak, onun yaşlılık tadı veren öpücüklerine katlanmamak. Carys, Breer'a baktı.

"Ondan korkma" diye rahatlattı onu Mimar, elini Carys'in ensesine koyarak. "O bir hiç. Benimle güvencedesin."

"Kaçabilir" diye itiraz etti Breer, Avrupalı Carys'i eşyalarını toplamak üzere odasına gönderdiğinde.

"Beni asla terk etmeyecek" diye karşılık verdi Mamulyan.

"Ona zarar vermek istemediğimi biliyor. Onu bebekken kollarımda sallamıştım."

"Çıplak mıydı?"

"Minicikti: Öyle savunmasızdı ki." Sesi neredeyse bir fısıltıya dönüştü. "Ondan daha iyisini hak ediyor."

Breer bir şey söylemedi, yalnızca dili dışarıda küstahça duvara yaslandı, bir jiletle tırnaklarının altındaki kanları temizledi. Durumu Avrupalı'nın tahmin ettiğinden çok daha hızlı kötüleşiyordu. Breer'in bütün bu kargaşa sona erene dek dayanabileceğini ummuştu ama yaşlı adamın dil döküp yalanlar söyleyeceğini biliyordu ve günler sürmesi gereken şey haftalar alacaktı ve bu arada Jilet-Yiyici'nin durumu da iyice kötüleşecekti. Avrupalı kendini bezgin hissediyordu. Breer'in yerine birini bulup denetlemek zaten azalmış olan enerjisini iyice tüketecekti.

Bu sırada Carys aşağı indi.

Mamulyan bir bakıma düşman kampındaki casusunu yitirdiğine üzülüyordu ama onu yanına almazsa değişkenlerin sayısı çok artacaktı. Onu tanıyordu bir kere, belki farkında olduğundan çok daha derin bir biçimde. Onun tene duyduğu korkunun içgüdüsel olarak farkındaydı. Strauss'la birlikte olurken onu nasıl da kovmuştu. Bezginliğinin, giderek azalan inancının da farkındaydı. Ama onu götürmesinin başka bir nedeni daha vardı. Whitehead onun tek tesellisi olduğunu söylemişti. Eğer onu alırsa Hacı yalnız kalacak ve ıstırap çekecekti. Mamulyan bunun dayanılmaz olacağından emindi.

39

Çimenliğin projektörle aydınlanmış kısmını arayıp Whitehead'den hiçbir ize rastlamadıktan sonra, Marty tekrar üst kata çıktı. Whitehead'in emrine karşı gelip yaşlı adamı yasak bölgede aramanın zamanı gelmişti. Üst koridorun ucundaki, Carys'le Whitehead'in yatak odalarının ilerisindeki odanın kapısı kapalıydı. Marty yüreği ağzında yaklaştı ve çaldı.

"Efendim?"

Önce içeriden ses gelmedi. Sonra Whitehead'in sesi duyuldu: Sanki uykudan uyanmışçasına hafifti: "Kim o?"

"Strauss efendim."

"Gir."

Marty kapıyı hafifçe itti, açıldı.

Bu odanın içini bir hazinelik olarak hayal etmişti hep. Ama gerçek tam tersiydi. Oda beyaz duvarları ve az sayıdaki mobilyasıyla buz gibi görünüyordu. İçinde bir hazine vardı. Bir sunak çıplak duvarlardan birine yaslanmış duruyor, zenginliği böyle sade bir yere hiç uymuyordu. Merkez panelinde yüce bir sadizmi sergileyen bir çarmıha gerilme heykeli vardı; altından ve kandan.

Sahibi bol bir ropdöşambr giymiş, odanın diğer tarafında, büyük bir masanın arkasında oturuyordu. Marty'ye ne geldiğine sevinmiş gibi, ne de suçlayarak bakıyordu; bedeni sandalyeye çuval gibi serilmişti.

"Kapıda öyle durmasana be adam. Gir içeri."

Marty kapıyı arkasından kapadı.

"Bana buraya asla gelmemem gerektiğini söylediğinizi biliyorum efendim. Ama size bir şey olmasından korktum."

"Yaşıyorum" dedi Whitehead, ellerini açarak. "Her şey yolunda."

"Köpekler..."

"...Öldü. Biliyorum. Otur."

Masadaki, kendi oturduğu yerin karşısındaki boş sandalyeyi işaret etti.

"Polis çağırmam gerekmez mi?"

"Gerek yok."

"Hâlâ içeride olabilirler."

Whitehead başını salladı. "Gittiler. Otur Martin. Kendine bir bardak şarap koy. Epey koşmuş gibi görünüyorsun."

Marty sandalyeyi çekip oturdu. Odanın ortasındaki çıplak ampul her şeyin üstüne titreşmeyen bir ışık yayıyordu. Koyu gölgeler, korkunç parlak noktalar: Bir hayalet gösterisi.

"Tabancayı bırak. Ona ihtiyacın olmayacak."

Marty silahı masaya, tabağın yanına koydu. Tabağın üstünde hâlâ bir sürü incecik kesilmiş et dilimi vardı. Tabağın ilerisinde bir kâsenin yarısı çilek doluydu ve bir bardak su vardı. Yemeğin sadeliği ortama uyuyordu: Neredeyse görünmeyecek kadar ince kesilmiş olan nemli et; gelişigüzel yerleştirilmiş olan bardaklar ve çilek kâsesi. Her şeye keyfi bir hassaslık hâkimdi, tuhaf, rastlantısal bir güzellik anlayışı. Marty'yle Whitehead'in arasında bir toz zerresi havada döndü, ampulle masa arasında titreşti. Yönü en hafif bir nefesten etkileniyordu.

"Eti denesene Martin."

"Aç değilim."

"Muhteşem. Konuğum getirdi."

"Kim olduklarını biliyorsun öyleyse?"

"Evet, tabii ki. Şimdi ye."

Marty gönülsüzce önündeki dilimden bir parça kesti. Et dilinin üstünde dağıldı, leziz ve iştah açıcıydı.

"Bitir" dedi Whitehead.

Marty yaşlı adamın söylediğini yaptı: Gecenin hareketliliği iştahını açmıştı. Whitehead onun için bir bardağa kırmızı şarap doldurdu; Marty içip bitirdi.

"Kafan sorularla doludur şüphesiz" dedi Whitehead. "Lütfen sor. Elimden geldiğince yanıtlamaya çalışacağım."

"Kim onlar?" diye sordu Marty.

"Arkadaşlar."

"İçeri katil gibi zorla girdiler."

"Arkadaşlar zamanla katile dönüşemez mi?" Bu paradoks Marty'yi hazırlıksız yakalamıştı. "Biri senin şimdi oturduğun yerde oturuyordu."

"Düşmanlarınla dostlarını ayırt edemezsem nasıl koruman olabilirim?"

Whitehead durdu ve Marty'ye sert sert baktı.

"Umurunda mı ki?" diye sordu bir sessizlikten sonra.

"Bana iyi davrandın" diye yanıtladı Marty, bu sorudan alınmış olarak. "Beni nasıl bir duygusuz piç yerine koyuyorsun?"

"Tanrım..." Whitehead başını salladı. "Marty..."

"*Açıkla bana*. Yardım etmek istiyorum."

"Neyi açıklayayım?"

"Seni öldürmek isteyen bir adamı nasıl yemeğe davet edebilirsin?"

Whitehead aralarında dönüp duran toz zerreciğini izledi. Ya soruyu yanıtlanmaya değer bulmuyordu ya da verecek yanıtı yoktu.

"Bana yardım etmek mi istiyorsun?" dedi sonunda. "Köpekleri göm öyleyse."

"Ben yalnızca bu işe mi yararım?"

"Zamanı gelebilir..."

"Bana bunu söyleyip duruyorsun" dedi Marty, ayağa kalkarak. Bir yanıt alamayacaktı. Bu kadarı açıktı. Yalnızca et ve iyi şarap. Bu gece, bu yetmiyordu.

"Şimdi gidebilir miyim?" diye sordu ve yanıt beklemeden sırtını yaşlı adama dönüp kapıya doğru yürüdü.

Kapıyı açarken Whitehead çok usulca, "Affet beni" dedi. Aslında öyle usulca söyledi ki Marty kendisine söyleyip söylemediğinden emin olamadı.

Kapıyı arkasından kapattıktan sonra ziyaretçilerin gerçekten gittiğinden emin olmak için evi tekrar kontrol etti. Gitmişlerdi. Buhar odası boştu. Carys odasına geri dönmüş olmalıydı.

Kendini küstah hissederek çalışma odasına girdi ve sürahiden bir bardak dolusu viski koyduktan sonra Whitehead'in pencere yanındaki koltuğuna oturup onu yudumlamaya ve düşünmeye başladı. Alkol zihnini açmadı: Yalnızca hissettiği iç sıkıntısını uyuşturuyordu. Şafak çimenlikteki post parçalarını fazla net sergilemeden önce usulca yatağa gitti.

VII

Sınır Yok

40

Ölü köpekleri gömmek için iyi bir sabah değildi. Gökyüzü fazla bulutsuz ve berraktı. Arkalarında buhardan izler bırakan jetler Amerika'ya doğru uçuyor, koruluk çiçeklerle ve kuşlarla kaynıyordu. Yine de, ne kadar uygunsuz bir vakit olursa olsun, bu işin yapılması gerekliydi.

Katliamın bütün boyutlarını ancak günün tavizsiz ışığında görmek mümkündü. Ziyaretçiler evin çevresindeki köpekleri öldürmekle kalmayıp kulübelere girmiş ve içindekilerin hepsini öldürmüşlerdi, Bella ve çocukları da dahil olmak üzere. Marty kulübelere vardığında Lillian oradaydı. Günlerdir ağlıyormuş gibiydi. Ellerinde yavrulardan biri vardı. Kafası sanki bir mengenede ezilmişti.

"Bak" dedi ölü gövdeyi uzatarak.

Marty kahvaltıda bir şey yiyememişti: Yapacağı işi düşünmek iştahını kaçırmıştı. Şimdi bir şey yemediği için hayıflanıyordu: Boş midesi kendi içinde yankılanıyordu. Neredeyse başı dönüyordu.

"Keşke burada olsaydım" dedi Lillian.

"Muhtemelen sen de ölürdün" dedi Marty. Bu basit bir gerçekti.

Lillian yavruyu tekrar samanların üstüne yatırdı ve Bella'nın katılaşmış tüylerini okşadı. Marty ondan daha titizdi. Cesetlere kalın deri eldivenleri varken bile dokunmak istemiyordu. Ama saygıda ne eksiği varsa bunu verimli çalışmasıyla

telafi etti, tiksintisini daha hızlı çalışmak için bir araç olarak kullanarak. Lillian, yardım etmek üzere kalmakta ısrar etmiş olmasına karşın, tamamen yararsızdı. Tek yapabildiği Marty'nin ölü köpekleri siyah naylon çöp torbalarıyla sarmasını, o üzücü torbaları cipin arkasına yüklemesini ve sonra bu geçici cenaze arabasını korulukta seçtiği bir açıklığa götürmesini izlemekti. Whitehead buraya, evden uzağa gömülmelerini istemişti. Marty, Lillian'ın yardım edeceğini umarak iki kürek getirmişti ama kadın bunu yapamayacak haldeydi. Bu işi tek başına yapmak zorunda kaldı, Lillian ellerini kirli anorağının ceplerine sokup kan sızan torbalara bakarken.

Zor bir işti. Toprak ağaçtan ağaca geçen köklerle doluydu ve Marty kökleri kürekle vurarak kesmekten kısa sürede kan ter içinde kaldı. Pek derin olmayan bir mezar kazdıktan sonra gövdeleri içine atıp üstlerini toprakla örtmeye başladı. Toprak naylon kefenlerine düşerken tıkırdıyordu, kuru bir yağmur gibi. Doldurma işi bittiğinde toprağa kürekle vurup sert bir tümsek oluşturdu.

"Eve dönüp bir bira içeceğim" dedi Lillian'a. "Geliyor musun?"

Lillian başını salladı. "Dua edeceğim" diye mırıldandı.

Marty onu ağaçların arasında bırakıp çimenlikten eve dönmeye başladı. Yürürken Carys'i düşündü. Şimdiye kadar uyanmış olmalıydı, odasının perdeleri hâlâ kapalı olsa da. Kuş olmak ne güzel şey, diye düşündü, perdelerin arasından yataktaki çıplak gövdesine bakardım, tembel tembel yatışına, başının üstündeki kollarına, koltuk altlarındaki tüylere, bacaklarının birleştiği yerdeki kıllara. Eve bir gülümseme ve bir ereksiyonla girdi.

Pearl'ü mutfakta buldu, aç olduğunu söyledi ve duş yapmak üzere üst kata çıktı. Tekrar indiğinde Pearl ona soğuk bir kahvaltı hazırlamıştı: Sığır eti, ekmek, domates. İştahla yemeye başladı.

"Bu sabah Carys'i gördün mü?" diye sordu dolu bir ağızla.

"Hayır" diye yanıtladı Pearl. Bugün en suratsız günüydü,

yüzü ekşimeye başlamış bir kederle asılmıştı. Marty mutfakta dolanışını izlerken yatakta nasıl olduğunu merak etti: Nedense bugün aklında hep pis düşünceler vardı, sanki bütün o gömme işinden sonra zihni depresif olmayı reddedip biraz spor yaparak canlanmaya can atıyormuşçasına. Bir ağız dolusu tuzlu sığır etini çiğnerken konuştu.

"Dün gece yaşlı adama süt danası mı yedirdin?"

Pearl çalışırken başını kaldırmadı: "Dün gece yemek yemedi. Onun için balık bıraktım ama dokunmamış bile."

"Ama eti vardı" dedi Marty. "Kalanını ben bitirdim. Ve çileği."

"Aşağı inip kendisi almış olmalı. Hep çilek" dedi. "Yakında bir gün çatlayacak."

Marty şimdi Whitehead'in eti ziyaretçisinin getirdiğine ilişkin bir şeyler söylediğini anımsıyordu.

"Her neyse, tadı çok güzeldi" dedi.

"Ben pişirmedim" dedi Pearl. Kocasının zina yaptığını keşfeden bir kadın gibi alınmıştı.

Marty konuşmayı sürdürmedi. Pearl'ü böyle bir ruh halindeyken neşelendirmeye çalışmak faydasızdı.

Yemeğini bitirince kalkıp Carys'in odasına çıktı. Evde çıt çıkmıyordu: Dün gecenin ölümcül karmaşasından sonra sakinliğini tekrar kazanmıştı. Merdivenlerde sıralanan tablolar, yerlerdeki halılar, hepsi bir huzursuzluk söylentisine karşı birlikte komplo kuruyordu. Burada kaos bir sanat galerisindeki isyan kadar düşünülmez bir şeydi: Bütün örnekler bunu yasaklıyordu.

Carys'in kapısına hafifçe vurdu. Yanıt gelmeyince bir daha vurdu, bu kez daha sertçe.

"Carys?"

Belki onunla konuşmak istemiyordu. Marty sevgili mi düşman mı olduklarını anlamayı asla başaramamıştı. Ama artık belirsiz tavırlarından rahatsız olmuyordu. Bu onu sınama tarzı olsa gerekti ve sonunda onu bu dünyadaki diğer bütün heriflerden daha fazla sevdiğini itiraf ettiği sürece Marty buna aldırmıyordu.

Kapı kolunu denedi, kapı kilitli değildi. Oda boştu. Yalnızca Carys değil, Carys'in varlığına ilişkin herhangi bir iz de yoktu içeride. Kitapları, makyaj malzemeleri, elbiseleri, takıları, odanın onun olduğunu belli eden her şey gitmişti. Çarşaflar yataktan, kılıflar yastıklardan çıkarılıp alınmıştı. Boş yatak terk edilmiş görünüyordu.

Marty kapıyı kapatıp alt kata indi. Birden çok kez açıklama istemiş ve çok az değerli yanıt alabilmişti. Ama bu kadarı fazlaydı. Toy hâlâ ortalıkta olsa ne iyi olurdu. En azından o Marty'ye düşünen bir hayvan gibi davranmıştı.

Luther mutfağa geri dönmüş, ayaklarını masaya, bir kirli bulaşık yığınının arasına koymuştu. Pearl'ün ülkesini barbarlara terk ettiği anlaşılıyordu.

Marty'nin ilk sorusu "Carys nerede?" oldu.

"Hiç vazgeçmezsin, değil mi?" dedi Luther. Sigarasını Marty'nin öğle yemeği tabağında söndürdü ve dergisinden bir sayfa çevirdi.

Marty patlamanın yaklaştığını hissetti. Luther'i hiçbir zaman sevmemişti ama o piçten aylarca sinsice sokuşturmalar işitmeye katlanmıştı çünkü sistem gerçekten istediği karşılığı vermesine engeldi. Şimdiyse o sistem hızla çökmekteydi. Toy gitmişti, köpekler ölmüştü, mutfak masasında topuklar vardı: Luther'i evire çevire benzetse artık kimin umurunda olacaktı?

"Carys'in nerede olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Burada bu adda bir bayan yok."

Marty masaya doğru bir adım attı. Luther hazırcevaplığının bir tatsızlık yarattığını hissetmiş gibiydi. Dergiyi indirdi, gülümsemesi kayboldu.

"Sinirlenme, sakin ol."

"Nerede o?"

Avcunu önündeki sayfaya, çıplak zayıf kadının üstüne koydu.

"Gitti" dedi.

"Nereye?"

"Gitti işte. Sağır mısın, yoksa aptal mı? Yoksa her ikisi birden mi?"

Marty bir saniyede mutfağı geçip Luther'i sandalyesinden çekip aldı. Bütün kendiliğinden şiddet olayları gibi bu sahne de zarafetten yoksundu. Saldırı ikisine de dengelerini kaybettirdi. Luther düşer gibi olurken savurduğu eli bir kahve fincanına çarptı ve fincan onlar boğuşurken yerde zıplayıp kırıldı. İlk önce Luther dengesini kazandı ve Marty'nin kasığına dizini indirdi.

"Tan-rım!"

"Çek şu kahrolası ellerini üstümden!" diye haykırdı paniğe kapılmış olan Luther. "Seninle döğüşmek istemiyorum, tamam mı?" Emirler sağduyuya yalvararak yapılan bir çağrıya dönüştü. "Haydi. Sakin ol."

Marty kendini öteki adamın üstüne fırlatarak ve yumruklarını savurarak karşılık verdi. Bir darbe daha çok şans eseri Luther'in yüzüne indi ve Marty hemen arkasından midesine ve göğsüne üç dört yumruk daha indirdi. Bu saldırıyı savuşturmak için gerileyen Luther soğuk kahveye basıp kaydı. Kanlı ve soluk soluğa bir halde güvenlikte olduğu döşemede kalırken, kasıklarına inen darbeden gözlerinden yaş gelmiş olan Marty acıyan ellerini oğuşturdu.

"Nerede olduğunu söyle..." dedi soluk soluğa.

Luther konuşmadan önce kanlı bir balgam tükürdü.

"Sen aklını kaçırmışsın, farkında mısın? Nereye gittiğini bilmiyorum. Büyük beyaz babaya sor. Ona o kahrolası eroini veren o."

Tabii ya. Bu açıklamada yarım düzine gizemin yanıtı yatıyordu. Carys'in yaşlı adamı terk etmekteki gönülsüzlüğünü açıklıyordu. Halsizliğini de, ertesi günden ötesini göremeyişini de.

"Ve malı sen buluyorsun? Öyle mi?"

"Belki buluyorumdur. Ama onu alıştıran ben değilim. Bunu asla yapmadım. O yaptı, başından beri o yaptı! Onu yanında tutabilmek için. Lanet olsun, yanında tutabilmek için. Piç herif." Bu gerçek bir horgörüyle söylenmişti. "Bu ne biçim baba böyle? O kahrolası herif ikimize de pis numaralar konusunda

birkaç ders verebilir." Durup ağzının içini parmağıyla yokladı. Marty yatışana dek ayağa kalkmaya niyeti olmadığı anlaşılıyordu. "Ben soru sormam" dedi. "Tek bildiğim bu sabah odasını boşaltmak zorunda kaldığım."

"Eşyaları nereye gitti?"

Luther birkaç saniye yanıt vermedi. "Çoğunu yaktım" dedi sonunda.

"Tanrı aşkına, niye?"

"Yaşlı adamın emirleri. Soruların bitti mi?"

Marty başıyla evetledi. "Bitti."

"Sen ve ben" dedi Luther, "başından beri birbirimizi sevmedik. Nedenini biliyor musun?"

"Hayır. Niye?"

"İkimiz de bokuz da ondan" dedi Luther asık suratla. "Değersiz boklar. Ama ben ne olduğumu biliyorum. Bununla yaşamayı bile başarıyorum. Ama sen, zavallı piç, işlere yeterince burnunu sokarsan yakında senin sınırı aşmana göz yumacaklarını sanıyorsun."

Marty eline sümkürüp kotuna sildi.

"Gerçek acıtıyor mu?" dedi Luther.

"Tamam" diye karşılık verdi Marty, "eğer gerçeği o kadar iyi görebiliyorsan belki bana burada neler olup bittiğini söyleyebilirsin."

"Sana söyledim: Ben soru sormam."

"Hiç merak etmedin mi?"

"Tabii ki ettim, ne sandın? Çocuğa uyuşturucu getirdiğim ya da karanlık çökünce yaşlı adamı ter bastığını gördüğüm her seferinde merak ettim. Ama bunun niye bir anlamı olsun ki? O delinin teki; işte sana aradığın yanıt. Karısı ölünce aklını kaçırdı. Çok aniydi. Kaldıramadı. O zamandan beri de delirmiş durumda."

"Ve bu bütün olup bitenleri açıklamaya yetiyor, öyle mi?"

Luther elinin tersiyle çenesindeki kanlı tükürüğü sildi. "Görmem, duymam, konuşmam" dedi.

"Ben maymun değilim" diye karşılık verdi Marty.

41

Yaşlı adam Marty ile görüşmeyi ancak o akşamın ortalarına doğru kabul etti. Bu arada Marty'nin öfkesi yatışmıştı ve bekletilmesinin nedeni de buydu muhtemelen. Whitehead bu gece çalışma odasından ve sandalyeden uzak duruyordu. Kütüphanede oturuyordu. Odada yanan tek lamba koltuğunun biraz arkasına konmuştu. Bunun sonucu olarak da yüzünü görmek neredeyse olanaksızdı ve sesi öyle renksizdi ki ondan ruh haline ilişkin bir ipucu elde etmek mümkün değildi. Ama Marty bu acayiplikleri biraz beklediğinden hazırlıklıydı. Sorulması gereken sorular vardı ve yılmayacaktı.

"Carys nerede?" diye sert bir sesle sordu.

Baş koltukta biraz kımıldadı. Eller kucağındaki bir kitabı kapayıp masanın üstüne koydu. Bilimkurgulardan biriydi, karanlık bir gece için hafif bir kitap.

"Bundan sana ne?" diye sordu Whitehead.

Marty bütün karşılıkları -rüşvet, yalan- tahmin ettiğini sanmıştı ama sorusunun sorumluluğunu ona geri fırlatan soruyu beklememişti. Bu başka sorular doğuruyordu: Mesela Whitehead, Carys'le olan ilişkisini biliyor muydu? Bütün öğleden sonra boyunca Carys'in yaşlı adama her şeyi anlattığı, o ilk gece ve sonraki gecelerde ona gidip bütün sakarlıklarını, bütün naifliklerini rapor ettiği düşüncesiyle kendine işkence etmişti.

"Bilmem gerek" dedi.

"Sana söylememek için bir neden göremiyorum" diye yanıt verdi ölü ses, "gerçi Tanrı biliyor ya, bu kişisel bir acı. Yine de güvendiğim çok az insan kaldı."

Marty, Whitehead'in gözlerini seçmeye çalıştı ama koltuğun arkasındaki ışık gözlerini kamaştırıyordu. Tek yapabildiği sesteki her ton değişimini takip edip akışın altındaki imaları bulup çıkarmaya çalışmaktı.

"O götürüldü Marty. Benim isteğimle. Sorunlarının doğru dürüst çözülebileceği bir yere."

"Uyuşturucu mu?"

"Son birkaç hafta içinde bağımlılığının iyice kötüleştiğini fark etmiş olmalısın. Verdiğim miktarı giderek azaltarak bağımlılığını denetlemeyi ummuştum. İşe yarıyordu da, son günlere dek." İç geçirdi; bir eli yüzüne gitti. "Aptallık ettim. Uzun süre önce yenilgiyi kabullenip onu bir kliniğe götürmeliydim. Ama onun benden alınıp götürülmesini istemiyordum, bu kadar basitti. Sonra dün gece -ziyaretçilerimizden, köpeklerin öldürülmesinden sonra- onu böyle baskılara maruz bırakmakla ne kadar bencillik ettiğimi fark ettim. Artık sahiplenmecilik ya da gurur için çok geç. Eğer insanlar kızımın bir bağımlı olduğunu öğrenecekse, öyle olsun."

"Anlıyorum."

"Ondan hoşlanıyordun."

"Evet."

"O güzel bir kız, sen de yalnızsın. Senden sıcak bahsetti. Zamanla aramıza geri döneceğinden eminim."

"Onu ziyaret etmek isterim."

"Yine, zamanla. Tedavinin ilk birkaç haftasında yalıtılmanın şart olduğunu söylediler bana. Ama merak etme, emin ellerde."

Bütün bunlar öyle inandırıcıydı ki. Ama yalandılar. Tabii ki yalandılar. Carys'in odası tamamen boşaltılmıştı. Bu birkaç hafta sonra "aralarına geri döneceğinin" beklentisiyle mi yapılmıştı? Bütün bunlar bir kurgudan ibaretti. Ama Marty itiraz edemeden Whitehead tekrar konuşmaya başladı, ölçülü bir ritimle.

"Şimdi bana öyle yakınsın ki Marty. Eskiden Bill'in olduğu gibi. Aslında, iç grubumuza senin de katılman gerektiğini düşünüyorum, ne dersin? Gelecek Pazar bir akşam yemeği partisi veriyorum. Orada bulunmanı isterim. Onur konuğumuz olarak." Bunlar hoş, gurur okşayıcı laflardı. Yaşlı adam kolayca duruma hâkim oluvermişti. "Hafta içinde Londra'ya inip giyecek doğru dürüst bir şeyler alsan iyi olur bence. Korkarım akşam yemeği partilerim oldukça resmidir."

Tekrar kitaba uzandı ve açtı.

"İşte bir çek." Kitabın arasında yatıyor, çoktan imzalanmış bir halde Marty'yi bekliyordu. "İyi bir takımın, gömleklerin, ayakkabıların bedelini karşılar. Kendine almak istediğin başka şeylerin de." Çeki işaret ve orta parmaklarının arasında uzatıyordu. "Al lütfen."

Marty öne çıkıp çeki aldı.

"Teşekkürler."

"Sahildeki bankamda bozdurabilirsin. Seni bekliyor olacaklar. Harcamadığın kısmıyla kumar oynamanı istiyorum."

"Efendim?" Marty bu daveti doğru işittiğinden emin değildi.

"Onunla kumar oynamanda *ısrar ediyorum* Marty. Atlar, kartlar, canın ne isterse. Tadını çıkar. Bunu benim için yapar mısın? Ve geri döndüğünde yaşlı bir adamı maceralarınla kıskandırabilirsin. "

Demek bu gerçekten de *rüşvetti*. Çekin varlığı Marty'nin, yaşlı adamın Carys hakkında yalan söylediğine iyice emin olmasına yol açmıştı ama bu konuda ısrar edecek cesaretten yoksundu. Ancak kendine hâkim olmasının tek nedeni korkaklık değildi: Filizlenen bir heyecandı. Ona iki kez rüşvet verilmişti. Birincisi parayla, sonra da onunla kumar oynama teklifiyle. Eline yıllardır böyle bir fırsat geçmiyordu. Bol bol para ve zaman. Yaşlı adamdan virüsü tekrar sistemine soktuğu için günün birinde nefret edebilirdi: Ama ondan önce bir servet kazanılabilir, kaybedilebilir ve tekrar kazanılabilirdi. Yaşlı adamın önünde dururken şimdiden kanı kaynamaya başlamıştı.

Gölgelerin içindeki koltuktan Whitehead'in "Sen iyi bir adamsın" diyen sesi yükseldi, çatlak bir kayadan gelen bir kâhinin sesiymişçesine. Marty bu hükümdarın yüzünü göremese de gülümsemekte olduğunu biliyordu.

42

Günışığı adasında geçirdiği yıllara karşın Carys sağlıklı bir gerçeklik anlayışına sahipti. Ya da en azından Caliban Sokağı'ndaki o soğuk, çıplak eve götürülene dek. Orada artık hiçbir şeyden emin olamamaya başladı. Bu Mamulyan'ın işiydi. Belki de kesin olan tek şey buydu. Evler hayaletli olmazdı, yalnızca insan zihinleri *hayaletliydi.* Orada havada ya da tozlar ve hamam böcekleriyle birlikte çıplak döşeme tahtalarında gezinen her neyse, gözlerinin kenarlarında sudaki ışık gibi parıldayan her neyse, bütün bunlar Mamulyan'dan kaynaklanıyordu.

Yeni eve gelişinden sonraki üç gün boyunca ev sahibi ya da gardiyanıyla, hangisiyse, konuşmayı reddetmişti. Niye geldiğini anımsayamıyordu ama bunu yapmaya kandırıldığını biliyordu -boynunda soluk alıp veren Mamulyan'ın zihni tarafından- ve onun manipülasyonlarına içerliyordu. Breer, şişko olanı, ona yiyecek getirmişti, ikinci gün uyuşturucu da ama Carys ne bir lokma yemiş, ne tek kelime konuşmuştu. Onu içine kilitledikleri oda oldukça konforluydu. Kitapları vardı, bir televizyonu da ama ortam rahat edemeyeceği kadar dengesizdi. Bazen kendi adını anımsamakta güçlük çekiyordu. Sanki onun sürekli yakınında olması belleğini siliyordu. Belki bunu yapabiliyordu. Ne de olsa zihnine girebilmişti, değil mi? Ruhuna gizlice kaç kere girmişti, kim bilir. *İçine* girmişti, Tanrı aşkına içine girmişti ve onun bundan haberi bile olmamıştı.

"Korkma."

Saat sabahın üçüydü, dördüncü günde ve uykusuz geçen bir başka geceydi. Odasına öyle sessizce gelmişti ki ayaklarının yere değip değmediğini görmek için aşağı bakmıştı.

"Buradan nefret ediyorum" dedi ona.

"Burada kilitli kalmak yerine gezip keşfetmeyi mi tercih ederdin?"

"Burası hayaletli" dedi, gülmesini bekleyerek. Ama o gülmedi. Bu yüzden devam etti. "Sen bir hayalet misin?"

"Benim ne olduğum bir sır" diye yanıtladı, "benim için bi-

le." Sesi içebakışla yumuşamıştı. "Ama hayalet değilim. Bundan emin olabilirsin. Benden korkma Carys. Hissettiğin her şeyi bir ölçüde paylaşıyorum."

Seks yaptığı sırada bu adamın hissettiği tiksintiyi son derece net anımsıyordu. Bütün güçlerine karşın ne kadar solgun, hastalıklı bir yaratıktı. Ondan nefret edemiyordu bir türlü, yeterli nedeni olsa da.

"*Kullanılmaktan* hoşlanmam" dedi.

"Sana zarar vermedim. *Şimdi* de zarar vermiyorum, değil mi?"

"Marty'yi görmek istiyorum."

Mamulyan parçalanmış elini yumruk yapmaya çalışıyordu. "Korkarım bu mümkün değil" dedi. Elinin gerilmiş olan yaralı teni parladı ama doğru dürüst iyileşmemiş olan anatomisi taviz vermiyordu.

"Niye? Niye onu görmeme izin vermiyorsun?"

"İhtiyaç duyduğun her şeye sahip olacaksın. Bol bol yiyecek... eroin."

Birden Marty'nin, Avrupalı'nın öldürülecekler listesinde olabileceğini fark etti. Aslında çoktan ölmüş olabilirdi.

"Lütfen ona zarar verme" dedi.

"Hırsızlar gelir ve gider" diye yanıtladı. "Ona ne olacağından sorumlu tutulamam."

"Seni asla bağışlamam" dedi.

"Bağışlarsın" diye yanıtladı, şimdi aldatıcı olacak kadar yumuşak bir sesle. "Şimdi senin koruyucunum Carys. İzin verilse sana çocukluğundan itibaren bakardım ve onun seni katlanmak zorunda bıraktığı aşağılamaların da önüne geçerdim. Ama artık çok geç. Tek yapabileceğim senin daha fazla yozlaştırılmanı engellemek."

Bir yumruk yapmaya çalışmaktan vazgeçti. Carys yaralı elin onu ne kadar tiksindirdiğini görebiliyordu. Elinden gelse onu kesip atardı, diye düşündü. Yalnızca seksten değil, etten nefret ediyor.

"Bu kadarı yeter" dedi Mamulyan, elini ya da tartışmayı kastederek. Ya da hiçbir şeyi kastetmeden.

Onu uyuması için yalnız bıraktığında kapıyı arkasından kilitlemedi.

Ertesi gün Carys evi keşfetmeye başladı. Burası pek olağanüstü bir yer değildi. Büyük, boş, üç katlı bir evdi o kadar. Kirli pencerelerin ötesindeki sokakta sıradan insanlar sağa sola bile bakmayacak kadar kendi kafalarının içinde kısılı kalmış halde geçip gidiyorlardı. Carys'in ilk içgüdüsü cama vurmak, onlara seslenmek olsa da, mantığı bu dürtüyü kolayca bastırdı. Eğer kaçarsa neden kurtulmuş olacaktı ya da nereye gidecekti? Burada bir biçimde güvenlikteydi ve uyuşturucusu vardı. İlk başta uyuşturuculara karşı dirense de onları tuvalete atıp sifonu çekemeyeceği kadar çekiciydiler. Ve birkaç gün hapları kullandıktan sonra eroine geçmişti. Düzenli miktarlarda geliyordu: Ne çok fazla, ne çok az ve mal hep iyiydi.

Yalnızca Breer, şişko olan, onu rahatsız ediyordu. Bazı günler gelip onu izliyordu, şapşal kafasındaki yarı pişmiş yumurtaları andıran gözleriyle. Mamulyan'a ondan söz edince ertesi gün kalıp oyalanmamıştı. Hapları bırakıp hemen gitmişti. Ve günler birbirine karışarak geçip gitmişti. Bazen kim olduğunu ya da buraya nasıl geldiğini hatırlayamıyor, bazen adını anımsıyor, bazen anımsayamıyordu. Bir kez, belki iki kez, Marty'yi düşünceleriyle bulmaya çalışmıştı ama fazla uzaktaydı. Ya bu yüzdendi ya da ev güçlerini bastırıyordu. Hangisi olursa olsun, düşünceleri Caliban Sokağı'ndan birkaç kilometre sonra yolunu kaybediyordu ve o kan ter içinde, korkmuş bir halde geri dönüyordu.

İşler kötüye gitmeye başladığında evdeki bir haftası dolmuştu neredeyse.

"Benim için bir şey yapmanı istiyorum" dedi Avrupalı.

"Ne?"

"Bay Toy'u bulmanı istiyorum. Bay Toy'u anımsıyorsun değil mi?"

Elbette anımsıyordu. Çok iyi olmasa da anımsıyordu. Kırık burnunu, ona hep kederle bakmış olan o ihtiyatlı gözleri.

"Onu bulabilir misin?"

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Bırak zihnin ona gitsin. Nasıl yapacağını biliyorsun Carys."

"Niye *sen* yapmıyorsun?"

"Çünkü beni bekliyor. Savunmaları var ve onunla şu anda mücadele edemeyecek kadar yorgunum."

"Senden korkuyor mu?"

"Muhtemelen."

"Niye?"

"Bay Toy'la en son karşılaşmamızda sen daha bir bebektin. İkimiz düşman olarak ayrıldık, hâlâ düşman olduğumuzu varsayıyor..."

"Ona zarar vereceksin" dedi Carys.

"Bu benim sorunum Carys."

Carys dibine serilmiş olduğu duvarda kayarak ayağa kalktı.

"Senin için onu bulmak istediğimi sanmıyorum."

"Biz arkadaş değil miyiz?"

"Hayır" dedi. "Hayır. Asla."

"Haydi ama."

Mamulyan ona doğru yaklaştı. Kırık eli ona dokundu: Dokunuşu tüy gibi hafifti.

"Bence sen *bir hayaletsin*" dedi Carys.

Onu koridorda dururken bırakıp bunu banyoda düşünmek üzere çıktı ve kapıyı arkasından kilitledi. Eğer bu adam için Toy'u bulursa ona zarar vereceğinden hiç şüphesi yoktu.

"Carys" dedi Mamulyan usulca. Banyo kapısının önündeydi. Yakınlığı kafa derisini ürpertti.

"Bana bunu yaptıramazsın" dedi.

"Beni zorlama."

Birdenbire zihninde Avrupalı'nın yüzü belirdi. Tekrar konuştu: "Senin emeklediğin zamanları bilirim Carys. Seni o kadar çok kollarımda tuttum ki. Baş parmağımı emerdin." Dudaklarını kapıya yaklaştırmış konuşuyordu. Alçak sesi Carys'in sırtını dayadığı tahtada yankılanıyordu.

"Ayrılmamız senin suçun değildi. İnan bana, babanın yeteneklerini taşımandan memnunum, çünkü o bunları asla kullanmadı. Onların sayesinde bulunabilecek bilgeliği bir kez olsun kavrayamadı. Hepsini ziyan etti: Şöhret için, zenginlik için. Ama sen... sana öğretebilirim Carys. Öyle şeyler öğretebilirim ki."

Ses öyle baştan çıkarıcıydı ki sanki kapının içinden geçip onu sarmalıyordu, tıpkı yıllar önce kollarının yaptığı gibi. Carys birdenbire onun kavrayışı içinde küçücük oldu; Mamulyan onun yüzüne meleksi bir gülümseyiş getirmek için sevimli sesler çıkarıyor ve suratına aptalca ifadeler veriyordu.

"Bana Toy'u bul yeter. Senin için yaptıklarımdan sonra bu kadarcık şey istemem çok mu?"

Onun kollarında sallanmakta olduğunu fark etti.

"Toy seni asla sevmedi" diyordu, "seni kimse asla sevmedi."

Bu bir yalandı: Ve taktiksel bir hataydı. Bu sözcükler suratına çarpılmış soğuk su etkisi yarattı. *Seviliyordu!* Marty onu seviyordu. Koşucu; *koşucusu.*

Mamulyan hatasını sezdi.

"Bana karşı koyma" dedi. Sesindeki sevimlilik kaybolmuştu.

"Cehenneme git" diye karşılık verdi Carys.

"Nasıl istersen..."

Sesinde bir soğukluk vardı, sanki bu konu kapanmıştı. Ancak kapının önünden ayrılmıyordu. Carys onu yakınında hissediyordu. Yorulup dışarı çıkmasını mı bekliyordu acaba? Fiziksel şiddet kullanarak ikna etmek onun tarzı değildi kesinlikle. Breer'ı kullanmayacaksa tabii. Bu olasılığa karşı kendini katılaştırdı. Onun o sulu gözlerini oyacaktı.

Dakikalar geçti ve Avrupalı'nın hâlâ dışarıda olduğundan emindi, ne bir nefes ne de hareket sesi işitse de.

Ve sonra, borular guruldamaya başladı. Sistemin içinde bir yerlerde bir akıntı vardı. Lavabodan bir emme sesi geldi, klozetteki su şırıldadı, klozet kapağı aşağıdan gelen pis bir hava

akımıyla açılıp kapandı. Bu bir biçimde onun işiydi, boş bir çaba gibi görünse de. Klozet tekrar yellendi: Koku iğrençti.

"Neler oluyor?" diye sordu Carys usulca.

Klozetin kenarından bir pislik lapası sızmaya başladı. İçinde solucansı biçimler kımıldandı. Carys gözlerini kapadı. Bu Avrupalı'nın isyanını bastırmak için yarattığı bir hayaldi şüphesiz: Onu göz ardı edecekti. Ama gözlerini kapamış olsa bile ilüzyon ısrarla sürüyordu. Akış hızlanırken su şıpırtıları da yükseldi ve Carys ağır ıslak şeylerin banyo döşemesine şıpırtılarla düştüğünü işitti.

"Evet?" dedi Mamulyan.

Carys tek bir keskin nefeste hem ilüzyonları, hem de yaratıcısını lanetledi.

Çıplak ayağının üstünden hızla bir şey geçti. Gözlerini açarak ona, saldırabileceği bir başka duyu sunmamakta kararlıydı ama merak gözlerini açılmaya zorladı.

Klozetten gelen sızıntı bir akıntıya dönüşmüştü. Sanki lağım tıkanmıştı ve içindekileri ayaklarının dibine boşaltıyordu. Yalnızca dışkı ve su da değil, bu sıcak pislik çorbasının içinde canavarlar vardı. Mantığa uygun hiçbir zoolojide bulunamayacak yaratıklar: Bir zamanlar balık, yengeç olan şeyler; anneleri uyanıp çığlık atmadan önce kliniklerin kanalizasyonlarına atılıp üstlerine sifon çekilmiş fetüsler; dışkıyla beslenen ve bedenleri ironik bir biçimde beslendikleri şeye benzeyen hayvanlar. O pislik tabakasının her yerinden terk edilmiş şeyler, süprüntüler ve tortular mide bulandırıcı ayaklar üstünde yükselip ona doğru çırpınarak ve badi badi ilerliyorlardı.

"Onları götür burdan" dedi Carys.

Geri çekilmeye niyetleri yoktu. O pislik dalgası hâlâ ilerliyordu. Klozetin kustuğu faunalar irileşiyordu.

"Toy'u bul" diye pazarlık etti kapının diğer tarafındaki ses. Carys'in terli elleri kapı kolunun üstünde kaydı ama kapı açılmayı reddetti. Cezanın erteleneceğine ilişkin bir ima yoktu.

"Bırak *çıkayım*."

"Evet de yeter."

Carys kapıya yaslandı. Klozet kapağı o zamana kadarki en şiddetli rüzgârla açıldı ve bu kez kapanmadı. Sel kalınlaştı ve borular onlar için neredeyse fazla büyük olan bir şey ışığa doğru ilerlerken gıcırdadı. Carys yaratığın pençelerinin boruları tırmaladığını ve dişlerinin takırdadığını işitti.

"Evet de."

"Hayır."

Geğiren klozetten parlayan bir kol fırladı ve parmakları kenarını kavrayana dek sağa sola döndü. Sonra kendini yukarı çekmeye başladı; suda çürümüş kemikleri lastiksiydi.

"Lütfen!" diye haykırdı Carys.

"Evet de yeter."

"Evet! Evet! Her şeye! Evet!"

Bu sözcükleri haykırırken kapının kolu hareket etti. Carys klozetten çıkan dehşete sırtını döndü ve diğer eli anahtarı ararken ağırlığını kapı koluna verdi. Arkasında bir gövdenin kendini serbest kılmak için büküldüğünü işitebiliyordu. Anahtarı önce ters, sonra doğru tarafa çevirdi. Çenesine pislik sıçradı. Yaratık neredeyse tam arkasındaydı. Kapıyı açarken ıslak parmaklar ayak bileğini kapmaya çalıştı ama o yakalanmadan kendini banyodan dışarı atıp kapıyı arkasından kapadı.

Zafer kazanmış olan Mamulyan gitmişti.

Carys bundan sonra banyoya gidemedi. İsteği üzerine Jilet-Yiyici ona bir lazımlık buldu ve onu saygıyla getirip götürdü.

Avrupalı bu olaydan bir daha hiç bahsetmedi. Gerek yoktu. O gece Carys kendisinden isteneni yaptı. Zihnini açıp Bill Toy'u aramaya gitti ve birkaç dakika sonra buldu. Böylece kısa süre sonra Son Avrupalı da Toy'u buldu.

43

Marty'nin eline kumarhanede büyük meblağlar kazandığı mutlu günlerinden beri böyle çok para geçmemişti. İki bin sterlin Whitehead için bir servet değildi ama Marty'yi köreltici yük-

sekliklere çıkarmıştı. Belki de yaşlı adamın Carys hakkında anlattığı hikâye gerçekten *yalandı*. Eğer öyleyse, gerçeği zamanla, ağzından laf alarak öğrenecekti. Sabırlı olan maymunu yakalardı, Feaver'in deyimiyle. Feaver, Marty'yi şimdi böyle paraya boğulmuş halde görse ne derdi acaba?

Arabayı Euston yakınında bıraktı ve bir taksiye binip sahile giderek çeki bozdurdu. Sonra iyi bir takım elbise aramaya başladı. Whitehead, Regent Sokağı'ndaki bir giyim mağazasını önermişti. Tezgâhtarlar başta ona biraz kaba davrandılar ama onlara paranın rengini gösterince hemen dalkavukluğa başladılar. Marty gülümsemesini bastırarak titiz alıcı rolünü oynadı. Yaltaklandılar ve gereksiz yere telaşlandılar, buna izin verdi. Yalnızca kırk beş dakika kadar kapris yaptıktan sonra beğendiği bir şeyi seçti: Geleneksel ama stili kusursuz bir seçim. Takım ve diğerleri -ayakkabılar, gömlekler, kravatlar- beklediğinden daha tuzluya mal oldu ama paranın su gibi parmaklarının arasından akıp gitmesine izin verdi. Takımı ve tamamlayıcılarından bir seti yanına aldı. Kalanları Sığınak'a göndertti.

Mağazadan çıktığında öğle yemeği vaktiydi, bir restoran aradı. Gerard Sokağı'nda Charmaine'le birlikte eskiden bütçeleri izin verdikçe gittikleri bir Çin restoranı vardı: Oraya gitti. Ön cephesi iri bir neon tabelaya uysun diye modernleştirilmiş olsa da içi hemen hemen aynıydı. Yemekleri anımsadığı kadar iyiydi. Muhteşem bir yalnızlık içinde oturdu ve yiyip içti, zengin adam rolü oynamanın sonuna kadar tadını çıkararak. Yemekten sonra yarım düzine puro ısmarladı, birkaç brendi içti ve bir milyoner gibi bahşiş bıraktı. Babam benimle gurur duyardı, diye düşündü. İyice doyup, kafayı bulup tatmin olunca yumuşak ve ılık öğle sonrasına çıktı. Whitehead'in talimatlarının geri kalanına uymanın zamanı gelmişti.

Soho'dan geçti ve bir ganyan bayii bulana dek birkaç dakika ortalıkta gezindi. Dumanlı salona girerken suçluluk duygusunun saldırısına uğradı ama oyunbozan vicdanına cehenneme gitmesini söyledi. Buraya gelmekle emirlere uyuyordu.

Newmarket, Kempton Park ve Doncaster'da yarışlar vardı

-her ad acı ve tatlı anılar uyandırıyordu- ve tabeladaki bütün yarışlara oynadı. Kısa sürede eski şevki suçluluk duygusunun son kalıntılarını da yok etti. Bu oyun sanki yaşamak gibiydi ama tadı daha güçlüydü. Vaat ettiği kazançlarla ve çok kolay kayıplarıyla çocukken büyüklerin yaşamının nasıl olması gerektiğine ilişkin düşüncelerini dramatize ediyordu. Büyüyüp sıkılmaktan kurtulunca ve erkeklerin gizli, sakallı, dimdik dünyasına girince, her sözcüğün riskler ve vaatlerle yüklü olacağını, alınan her nefesin sıradışı olasılıklara karşı kazanılmış bir zafer olacağını hayal ederdi o zamanlar.

İlk başlarda sürekli kaybetti. Büyük paralarla oynamıyordu ama kayıplarının sıklığı parasını iyice azaltmaya başladı. Kırk beş dakika sonra birden şansı tersine döndü. Üstüne oynadığı sürpriz atlar inanılmaz bir biçimde arka arkaya birinci geldi. Bir yarışta daha önceki iki tanesinde kaybettiğinden fazlasını kazandı. Hevesi vecde dönüşmüştü. Whitehead'e anlatmak için o kadar çabaladığı his buydu... talihi denetleme hissi.

Sonunda kazanmaktan sıkılmaya başladı. Kazandığı paraları saymadan cebine atıp oradan ayrıldı. Ceketindeki paralar kalın bir tomardı: Harcanmaya can atıyordu. Bir içgüdüyle Oxford Sokağı'ndaki kalabalığın arasında aylak aylak yürüyüp pahalı bir mağaza seçti ve Charmaine için dokuz yüz poundluk bir kürk manto aldı, sonra da ona götürmek için bir taksi tuttu. Yolculuk son derece yavaş geçti. Maaşlı kölelerin serbest kalma vaktiydi ve yollar arapsaçı gibiydi.

. Sokağın köşesinde taksiden indi, çünkü sokak boyunca yürümek istiyordu. Buraya en son, iki buçuk ay önce geldiğinden beri işler değişmişti. Baharın ilk günleri yazın ilk günlerine dönüşmüştü. Şimdi akşamın neredeyse altısı olmasına karşın gün hâlâ sıcaktı, hâlâ sona ermemişti. İlerleyen, olgunlaşan yalnızca mevsim değildi; oydu da.

Kendini gerçek hissediyordu. Tanrım, evet buydu işte. Sonunda tekrar dünyada faaliyet gösterebiliyordu, onu etkileyebiliyor, biçimlendirebiliyordu.

Charmaine kapıyı heyecanlı ve şaşkın görünerek açtı.

Marty içeri girip onu öpünce ve kutuyu kucağına bırakınca bu daha da arttı.

"İşte. Sana bir şey aldım."

Charmaine kaşlarını çattı. "Bu ne Marty?"

"Baksana. Sana aldım."

"Hayır" dedi Charmaine, "bakamam."

Ön kapı hâlâ açıktı. Onu gerisin geri kapıya doğru götürüyor ya da götürmeye çalışıyordu. Ama Marty gitmedi. Charmaine'in yüzündeki utanmışlık ifadesinin altında başka bir şey vardı: Öfke, hatta panik. Kutuyu açmadan gerisin geri eline tutuşturmaya çalıştı.

"Lütfen git" dedi.

"Bu bir sürpriz" dedi reddedilmemeye kararlı olan Marty.

"Sürpriz filan istemiyorum. Yalnızca git. Beni yarın ara."

Marty verilmeye çalışılan kutuyu almadı ve kutu aralarına düşüp açıldı. Mantonun görkemli parıltısı dışarı saçıldı; Charmaine elinde olmadan eğilip onu yerden aldı.

"Ah Marty..." diye fısıldadı.

Marty aşağıya, onun parıldayan saçlarına bakarken merdivenin tepesinde biri belirdi.

"Sorun ne?"

Marty başını kaldırıp baktı. Flynn sahanlıkta duruyordu; üstünde yalnızca külotu ve çorapları vardı. Tıraşsızdı. Birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemeyip seçenekleri tarttı. Sonra her derde deva gülümseyişi suratına yayıldı.

"Marty" diye haykırdı. "N'aber?"

Marty yere bakmakta olan Charmaine'e baktı. Kollarının arasında mantoyu ölü bir hayvan gibi tutuyordu.

"Anlıyorum" dedi Marty.

Flynn birkaç basamak indi. Gözleri kan çanağıydı.

"Düşündüğün gibi değil. Gerçekten değil" dedi, merdivenin yarısında durup Marty'nin ne tarafa gideceğini görmek için bekleyerek.

"Tam da düşündüğün gibi Marty" dedi Charmaine usulca. "Böyle öğrendiğin için üzgünüm ama beni hiç aramadın. Sana, gelmeden önce ara demiştim."

"Ne zamandır?" diye mırıldandı Marty.

"İki yıl, aşağı yukarı."

Marty yukarı, Flynn'e baktı. Daha birkaç hafta önce o zenci kızla -Ursula'ydı, değil mi?- birlikte oynaşmışlardı ve süt dökülünce Flynn usulca sıvışmıştı. Buraya geri dönmüştü, Charmaine'e. Çift kişilik yataklarına, Charmaine'in yanına girmeden önce yıkanmış mıydı acaba? Herhalde hayır.

"Niye o?" diye sordu elinde olmadan. "Tanrı aşkına, niye o? Daha iyisini bulamadın mı?"

Flynn kendini savunmak için tek kelime etmedi.

"Bence gitsen iyi olur Marty" dedi Charmaine, mantoyu beceriksizce tekrar kutuya yerleştirmeye çalışarak.

"O bokun teki" dedi Marty. "Nasıl boktan bir herif olduğunu göremiyor musun?"

"O *yanımdaydı*" diye acı acı karşılık verdi Charmaine. "Sen değildin."

"O kahrolası bir pezevenk, Tanrı aşkına!"

"Evet" dedi Charmaine, kutuyu yere bırakıp ateş saçan gözlerle, sonunda gerçeği söylemek için ayağa kalkarak. "Evet, bu doğru. Niye onunla beraberim sanıyorsun?"

"Hayır, Char..."

"Zaman kötü Marty. Taze hava ve aşk mektuplarından başka karnımı doyuracak bir şey yoktu."

Onun için orospuluk yapmıştı. Bu kahrolası herif onu bir orospu yapmıştı. Merdivendeki Flynn'in beti benzi atmıştı. "Sakin ol Marty" dedi. "Ona kesinlikle istemediği bir şey yaptırmadım."

Marty merdivene doğru ilerledi.

"Doğru değil mi?" diye Charmaine'e yalvardı Flynn. "Söylesene ona be kadın! Sana istemediğin bir şeyi yaptırdım mı?"

"*Yapma*" dedi Charmaine ama Marty merdiveni çıkmaya başlamıştı bile. Flynn yalnızca iki basamak boyunca yerini korudu, sonra gerilemeye başladı. "Hey, sakin ol..." Avuçlarını kaldırdı, yumruklardan korunmak için.

"Karımı orospu mu yaptın?"

"Bunu yapar mıyım?"

"Karımı kahrolası bir orospu mu yaptın?"

Flynn dönüp sahanlığa doğru atıldı. Marty tökezleyerek peşinden koştu.

"Piç!"

Kaçış planı işe yaradı. Flynn, Marty sahanlığa erişemeden kendini bir kapının arkasına atıp arkasına bir sandalye dayamıştı. Marty'nin tek yapabildiği tahtaya boşu boşuna yumruklar indirip kapıyı açmasını haykırmaktı. Ama verdiği küçük bir ara öfkesini bozmaya yetti. Charmaine merdiveni çıktığında kapıya nutuk atmaktan vazgeçmiş, yanan gözlerle duvara yaslanmıştı. Charmaine bir şey demedi. Aralarındaki boşluğu aşmaya ne gücü, ne de isteği vardı.

"O" diyebildi Marty yalnızca. "Bunca insanın içinden."

"Bana çok iyi davrandı" diye yanıtladı Charmaine. Özür dilemek gibi bir niyeti yoktu. Marty burada davetsiz misafirdi. Ona özür borçlu değildi.

"Seni terk etmiş filan değildim."

"Bu senin hatandı Marty. Sen ikimiz için de kaybettin. Benim söz hakkım olmadı." Marty kederden değil öfkeden titremekte olduğunu gördü. "Varımızı yoğumuzu kumara yatırdın. Her şeyimizi. Ve ikimiz için de hepsini kaybettin."

"Daha mezara girmedik."

"Otuz iki yaşındayım. Kendimi iki misli yaşlı hissediyorum."

"O seni yoruyor."

"Öyle aptalsın ki" dedi duygusuzca. Sakin horgörüsü Marty'yi çökertti. "Her şeyin ne kadar narin olduğunu hiç göremedin. Sana nasıl uyuyorsa öyle olmaya devam ettin, o kadar. Aptalca ve bencilce."

Marty üst dudağını ısırdı, kendisine doğruları söyleyen o ağzı izlerken. Ona vurmak istiyordu ama bu onun haklılığını azaltmaz, yalnızca yaralı ve haklı yapardı. Başını sallayarak yanından geçti ve merdiveni paldır küldür indi. Charmaine yukarıda sessizdi.

Kutunun, fırlatılıp atılmış mantonun yanından geçti. Üstünde sevişebilirler, diye düşündü: Bu Flynn'in hoşuna giderdi. Takımının bulunduğu torbayı alıp çıktı. Kapıyı öyle sert çarptı ki camı tangırdadı.

"Artık çıkabilirsin" dedi Charmaine kapalı yatak odası kapısına. "Yaylım ateşi bitti."

44

Marty bir düşünceyi kafasından atamıyordu. Charmaine, Flynn'e onunla ilgili her şeyi anlatmıştı: Birlikte yaşadıkları hayatın sırlarını açığa vurmuştu. Flynn'i yatakta çoraplarıyla yatıp onu okşarken ve gülerken hayal ediyordu, Chairmaine bütün kirli çamaşırları bir bir sayıp dökerken. Marty'nin bütün parayı nasıl atlara ya da pokere harcadığını, hayatı boyunca nasıl beş dakikadan fazla kazanamadığını (beni bugün görmeliydin, demek istiyordu ona, artık işler değişti, şimdi artık talihim yaver gidiyor), yatakta yalnızca kazandığı ender zamanlarda iyi, geri kalanındaysa ilgisiz olduğunu, Macnamara'ya nasıl önce televizyonu, sonra otomobili, sonra en iyi eşyalarını sattığını, yine de küçük bir servet borçlu kaldığını. Sonra da nasıl çıkıp borcunu ödemek için soygun yapmaya çalıştığını. Bunu bile eline yüzüne bulaştırmıştı.

Takibi yeniden yaşadı, her zamanki keskinliğiyle. Otomobilin içi Nygaard'ın silahının kokusuyla doluydu; Marty'nin gözeneklerindeki ter zerrecikleri açık pencereden gelen esintiyle soğuyup batıyor, yüzünde taçyaprakları gibi titreşiyordu. Her şey öyle netti ki, sanki daha dün olmuştu. O zamandan beri geçen, yaşamının neredeyse on yılı o birkaç dakika üstünde temellenmişti. Bunu düşünmek neredeyse midesinin bulanmasına yol açıyordu. Harcanmıştı. Hepsi harcanmıştı.

Sarhoş olmanın zamanı gelmişti. Kalan parası (hâlâ dört haneli rakamlardaydı) cebinde delik açıyor, harcanmak ya da bahse yatırılmak için yanıp tutuşuyordu. Commercial Soka-

ğı'nda bir başka taksi durdurdu, şimdi ne yapacağından tam olarak emin olamadan. Saat daha yedi bile değildi. Geceyi dikkatli planlaması gerekiyordu. Yaşlı adam ne yapardı acaba? Aldatılsa, kafasına sıçılsa o yüce adam ne yapardı?

Yanıt şuydu: İçinden geleni yapardı, kahrolası içinden geleni.

Euston İstasyonu'na gitti ve oradaki duşta yarım saat geçirdi. Yıkandı, yeni gömleğini ve takımını giydi ve dönüşmüş biri olarak çıktı. Daha önce giydiği giysileri kapıdaki görevliye verdi, on sterlinlik bir banknotla birlikte.

Üstünü değiştirdiğinde keyfi tekrar yerine gelmeye başlamıştı. Aynaya bakınca gördüğü hoşuna gitmişti: Bu akşam yine de başarılı geçebilirdi, şansını fazla zorlamazsa. Covent Garden'da çakırkeyif olacak ve nefesi kokacak kadar içti, sonra da bir İtalyan restoranında yemek yedi. Dışarı çıktığında sinemalar boşalıyordu. Çoğu orta yaşlı kadınlardan ve iyi giyimli erkeklerden gelen takdir dolu bakışların hedefi oldu. Herhalde bir jigolo gibi görünüyorum, diye düşündü. Giysileriyle yüzü arasında bir tutarsızlık vardı. Bu düşünce hoşuna gitti. Şimdiden sonra elinden geldiğince Martin Strauss, hayat adamı rolünü oynayacaktı. Kendisi olmak onu pek fazla ileri götürmemişti. Belki bir kurgu ilerleme hızını artırırdı.

Charing Cross Sokağı'ndan Trafalgar Meydanı'ndaki trafiğin ve yayaların karmaşasına girdi. St. Martin's-in-the-Field'ın basamaklarında bir kavga olmuştu; iki adam karşılıklı küfürleşip suçlamalarda bulunurken karıları izliyordu.

Meydanın ötesinde, kapalı çarşının arkasında, trafik daha sakindi. Yolu bulması biraz zaman aldı. Nereye gittiğini biliyordu ve oraya nasıl gideceğini de bildiğini sanmıştı ama şimdi o kadar emin değildi. Bu taraflara gelmeyeli epey olmuştu ve sonunda Academy'nin -Bill Toy'un kulübünün - bulunduğu küçük meydana varması daha çok şans eseri oldu.

Merdivenleri ağır ağır çıkarken kalbi biraz daha hızlı attı. Önünde büyük bir oyun onu bekliyordu ve eğer başarısız olursa

bütün akşamı mahvolacaktı. Bir an durup bir puro yaktı, sonra girdi.

Eskiden epey birinci sınıf kumarhaneye girmişliği vardı. Bu da diğerleri gibi biraz eski tarz bir ihtişama sahipti: Koyu renk tahta paneller, halı kaplama, duvarlarda unutulmuş ünlülerin portreleri. Elleri pantolon ceplerinde, ceketinin düğmesi astarın parıltısını sergilemek üzere açılmış halde mozaik fuayeleri geçip masaya yürüdü. Güvenlik sıkı olacaktı: Para güvenlik talep ediyordu. O bir üye değildi, hemen oracıkta üye yapmalarını da bekleyemezdi: Kefiller ve referanslar olmadan. Geceyi kumar oynayarak iyi bir biçimde geçirmesinin tek yolu blöf yaparak içeri girmekti.

Masadaki İngiliz, yüzünde umut verici bir gülümsemeyle doğruldu. "İyi akşamlar efendim."

"Bu akşam nasılsın?"

Kızın gülümsemesi bir an bile titremedi, oysa kim olduğunu bilmesine olanak yoktu.

"İyiyim. Ya siz?"

"Harika bir gece. Bill geldi mi?"

"Kim efendim?"

"Bay Toy. Geldi mi?"

"Bay Toy." Ziyaretçi defterine baktı, cilalı tırnağını bu gecenin kumarbazlarının listesi boyunca aşağı indirdi. "Geldiğini sanmıyorum..."

"Adını yazdırmaz" dedi Marty. "Buraya üye, Tanrı aşkına." Sesindeki hafif sinirlilik kızı hazırlıksız yakaladı.

"Ah... anlıyorum. Onu tanıdığımı sanmıyorum."

"Neyse, önemi yok. Ben doğrudan yukarı çıkacağım. Ona masalarda olduğumu söyler misin?"

"Bekleyin efendim. Ben..."

Sanki ceketinin koluna yapışacakmışçasına elini uzattı ama sonra vazgeçti. Marty merdivenleri çıkmaya başlarken onu etkisiz hale getirecek bir biçimde gülümsedi.

"Kim diyeyim?"

"Bay Strauss" dedi, sesine hafif bir kızgınlık tonu vererek.

"Evet. Tabii." Yüzü yapay bir tanımayla aydınlandı. "Affedersiniz Bay Strauss. Ben..."

"Önemi yok" dedi Marty iyi huylulukla gülümseyerek, o aşağıdan kendisine bakarken.

Odalara alışması yalnızca birkaç dakikasını aldı. Rulet, poker, yirmi bir, hepsi ve daha fazlası vardı. Ortam ciddiydi: Paranın böyle büyük miktarlarda kazanılıp kaybedilebildiği bir yerde delişmenlik hoş karşılanmıyordu. Bu sessiz yere zevk için gelen birkaç kadın ya da erkek varsa bile bunu belli etmiyorlardı. Bu işti, zor, ciddi bir iş. Merdivenlerde ve koridorlarda fısıldaşmalar ve elbette masalardan gelen seslenmeler oluyordu. Bunların dışındaysa ortama neredeyse huşulu bir sessizlik hâkimdi.

Odadan odaya aylak aylak geçti, durup oyunları izledi, kendini buranın davranış kurallarına alıştırdı. Kimse ona dikkatli bakmadı: Bu obsesifler cennetine fazlasıyla iyi uyuyordu.

Sonunda bir masaya oturup bir oyuna katılacağı ânın beklentisiyle içi içine sığmıyordu. Tadını biraz daha çıkardı. Ne de olsa önünde hazlarla dolu koca bir gece vardı ve dikkatli olmazsa cebindeki paranın birkaç dakikada suyunu çekeceğini biliyordu. Bara girdi, bir viski ve su aldı, diğer içicilere baktı. Hepsi de aynı nedenden dolayı buradaydı: Talihe karşı zekâlarıyla savaşmak için. Çoğu tek başına içiyor, kendilerini oynamaya hazırlıyordu. Daha sonra, servetler kazanıldıktan sonra, sarhoş bir sevgili masaların üstünde dans ettirilebilir, ona doğaçlama bir striptiz yaptırılabilirdi. Ama bunun için daha erkendi.

Garson geldi. Gençti, en fazla yirmisindeydi, bıyığı sanki kalemle çizilmişti; mesleğinin özelliği olan o dalkavukluk ve kendini beğenmişlik karışımı ifadeyi şimdiden edinmişti.

"Affedersiniz efendim..." dedi.

Marty'nin midesi kasıldı. Biri blöfünü görecek miydi?

"Evet?"

"Skoç mu istersiniz, burbon mu efendim?"

"Ah. Şey... Skoç."

"Peki efendim."

"Masaya getir."

"Nerede olacaksınız efendim?"

"Rulet."

Garson çekildi. Marty kasiyerden sekiz yüz poundluk fiş aldıktan sonra rulet odasına gitti.

Asla iyi bir kâğıt oyuncusu olmamıştı. Ona öğrenemeyeceği kadar sıkıcı gelen teknikleri gerektiriyordu ve büyük oyuncuların becerisini ne kadar takdir etse de, o beceri temel karşılaşmayı belirsizleştiriyordu. İyi bir kâğıt oyuncusu şansı kullanırdı, büyük bir oyuncuysa üstünde giderdi. Ama rulet, onun da sistemleri ve teknikleri olmasına karşın, daha saf bir oyundu. Hiçbir şey dönen tekerin ihtişamına sahip değildi: Belirsizleşen numaralar, topun içeri girip tekrar sıçrarken çıkardığı tıkırtılar.

Ağır bir koku sürmüş, yalnızca Fransızca konuşan bir Arap'la bir Amerikalı'nın arasına oturdu. İkisi de ona tek kelime etmedi. Burada ne hoş geldinler vardı, ne de güle güleler. İnsani iletişimin bütün hoş yanları yapılan işe feda edilmişti.

Bu tuhaf bir hastalıktı. Belirtileri aşkınkilere benziyordu: Çarpıntılar, uykusuzluk. Tek kesin tedavisi ölümdü. Bir iki kez bir kumarhane barındaki ya da kasiyer standındaki aynada kendini görmüş ve arayan, aç bir bakışla karşılaşmıştı. Ama hiçbir şey -ne kendinden tiksinmesi, ne de arkadaşlarının kötülemeleri- hiçbir şey iştahının alevini tam olarak söndürememişti.

Garson gelip içkiyi dirseğinin yanına bıraktı, içindeki buzlar şıngırdadı. Marty ona yüklü bir bahşiş verdi.

Teker döndü. Marty masaya para koyamayacak kadar geç katılmıştı. Bütün gözler dönen sayılardaydı...

Marty masadan ancak bir saat kadar sonra ayrıldı, o da tekrar sandalyesine dönmeden önce sidik torbasını boşaltmak için. Oyuncular gelip gitti. Amerikalı seçimleri yanındaki, ona eşlik eden kıvrık burunlu gence bırakmıştı ve masadan ayrılmadan önce küçük bir servet kaybetti. Marty'nin parası azalıyordu. Kazanmış, kaybetmiş, kazanmıştı. Sonra kaybetmiş, kaybetmiş, kaybetmişti. Yenilgileri fazla canını sıkmıyordu. Bu kendi

parası değildi ve Whitehead'in sık sık söylediği gibi, geldiği yerde bundan daha epey vardı. Bir bahis daha oynamaya yetecek fişi kaldığından biraz soluk almak için masadan çekildi. Bazen masadan birkaç dakikalığına ayrılıp yeni bir dikkatle geri döndüğünde şansını değiştirebildiğini fark etmişti.

Gözlerinin önünde numaralar uçuşur halde sandalyesinden kalkarken biri rulet odasının kapısının önünden geçti ve bir başka oyuna yönelmeden önce içeri bir göz attı. Birkaç saniye onu tanıması için yeterli oldu.

Marty bu yüzü son gördüğünde tıraşsızdı ve acıdan kaskatı kesilmişti. Sığınak parmaklıklarının projektörlerinin ışığı altında. Şimdiyse Mamulyan değişmişti. Artık sahipsiz, köşeye sıkışmış ve acı içinde değildi. Marty hipnotize olmuş bir adam gibi kapıya doğru yürümeye başladığını fark etti. Garson yanındaydı -"Bir içki daha ister misiniz efendim?"- ama Marty onu görmezden gelip rulet odasından dışarı, koridora çıktı. İçinde karışık duygular vardı: Gördüğünün gerçekten yaşlı adam olduğunu doğrulamaktan yarı-korkuyordu ama adamın orada olmasından da tuhaf bir heyecan duyuyordu. Bunun bir tesadüf olmadığı belliydi. Belki Toy yanındaydı. Belki bütün gizem şimdi, oracıkta çözülecekti. Mamulyan'ın bakara odasına girdiğini gördü. İçeride özellikle sert bir oyun vardı ve izleyiciler son safhalarını izlemek üzere toplanıyordu. Oda doluydu. Diğer masalardaki oyuncular bu savaşın tadını çıkarmak için kendi oyunlarını bırakmışlardı. Garsonlar bile kenarda oyalanıp bir şeyler görmeye çalışıyorlardı.

Mamulyan daha iyi görebilmek için zayıf gri gövdesiyle kalabalıkta ilerledi. Kendine iyi bir izleme yeri bulunca durdu. Masadan yansıyan ışık solgun yüzünü aydınlatıyordu. Yaralı elini ceketinin cebine gizlemişti. Geniş alnı en ufak bir ifadeden bile yoksundu. Marty onu beş dakika kadar izledi. Avrupalı gözlerini önündeki oyundan bir saniye olsun ayırmadı. İlgisiz bir zanaatçının üstüne birkaç çizgi çekiverdiği sırlanmış bir seramik heykel gibiydi. Kilin içine sokulmuş gözleri o acımasız bakıştan başka bir ifadeye sahip olamaz gibiydi. Yine de bu ada-

mın gücü vardı. İnsanların ondan nasıl uzak durduğunu, masanın kenarında ona çok yakın olmaktansa birbirlerine nasıl sokulduklarını görmek tuhaftı.

Marty odanın karşı tarafındaki çizgi bıyıklı garsonu gördü. İzleyicilerin arasından delikanlıya doğru ilerledi.

"Bir şey soracağım" diye fısıldadı.

"Evet efendim?"

"Şu adam. Gri takımlı."

Garson önce masaya, sonra tekrar Marty'ye baktı.

"Bay Mamulyan."

"Evet. Onun hakkında ne biliyorsun?"

Garson, Marty'ye kınayan bir bakış fırlattı.

"Üzgünüm efendim. Üyeler hakkında konuşmamız yasak."

Topuğunun üstünde dönüp koridora girdi. Marty peşinden gitti. Koridor boştu. Alt katta, masadaki kız -konuştuğu kız değildi- vestiyerle kıkırdaşmaktaydı.

"Bekle bir dakika."

Garson döndüğünde Marty hâlâ doğru dürüst bir rüşveti karşılamaya yeterli olacak kadar dolu olan cüzdanını çıkarıyordu. Diğer adam banknotlara gizlemediği bir açgözlülükle baktı.

"Birkaç soru sormak istiyorum o kadar. Banka hesabının numarasına ihtiyacım yok."

"Zaten bilmiyorum." Garson halinden memnun halde sırıttı. "Polis misiniz?"

"Bay Mamulyan'la ilgileniyorum o kadar" dedi Marty, onar sterlinlik beş banknot uzatırken. "Bazı temel, önemli bilgilerle."

Garson parayı kaptığı gibi deneyimli bir rüşvet alıcısının el çabukluğuyla cebe indirdi.

"Sorun" dedi.

"Buraya devamlı gelir mi?"

"Ayda birkaç kez."

"Oynamak için mi?"

Garson kaşlarını çattı.

"Şimdi benim de dikkatimi çekti, onu oynarken gördüğümü hiç anımsamıyorum."

"Yalnızca izlemeye geliyor o halde?"

"Şey, kesin konuşamam. Ama oynasaydı onu şimdiye kadar görürdüm. Tuhaf. Yine de böyle birkaç üyemiz var."

"Peki arkadaşları var mı? Birlikte gelip gittiği insanlar?"

"Hatırladığım kadarıyla hayır. Eskiden gelen Yunanlı bir kadınla epey samimiydi. Hep bir servet kazanırdı. Her seferinde."

Bu da kumarbazların bir efsanesiydi, hiç şaşmayacak kadar kusursuz bir sistemle oynayan oyuncunun hikâyesi. Marty bunu yüz kez işitmişti, hep bir arkadaşın, asla yüz yüze konuşamadığınız efsanevi birinin arkadaşından. Ama yine de, Mamulyan'ın üstün kayıtsızlığı içinde öylesine hesaplı olan yüzünü düşündüğünde bu masala neredeyse inanası geliyordu.

"Onunla niye bu kadar ilgilisiniz?" diye sordu garson.

"Onda tuhaf bir şeyler hissediyorum."

"Yalnız değilsiniz."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bakın, bana asla bir laf etmedi ya da bir şey yapmadı" diye açıkladı garson. "Hep iyi bahşiş verir, oysa Tanrı biliyor ya damıtılmış sudan başka bir şey içmez. Ama birkaç yıl önce buraya Amerikalı, Bostonlu bir adam gelmişti. Mamulyan'ı gördü ve kafayı yedi. Ona tıpa tıp benzeyen biriyle 1920'lerde oynamış. Bu epey konuşuldu. Yani, bir babaya sahip olacak bir tipe benzemiyor, değil mi?"

Garson haklıydı. Mamulyan'ı bir çocuk ya da sivilceli bir genç olarak hayal etmek imkânsızdı. Aşk acısı mı çekmişti, evcil hayvanları ya da ebeveynleri mi ölmüştü? Bu öyle olanaksız görünüyordu ki neredeyse gülünçtü.

"Bütün bildiklerim bunlar, gerçekten."

"Sağol" dedi Marty. Bu kadarı yeterliydi.

Garson Marty'yi birkaç seçenekle başbaşa bırakarak ayrıldı. Bunlar uydurma hikâyelerdi, büyük olasılıkla: Sistemli oynayan Yunanlı, paniğe kapılan Amerikalı. Mamulyan gibi bir

adamın dedikodulara yol açması kaçınılmazdı. Kayıp aristokrat havası uydurma geçmişlere davetiye çıkarıyordu. Bir soğan gibi, soyuldukça alttan bir tabaka daha çıkıyordu.

Yorgun, aşırı içkiden ve uykusuzluktan başı döner halde, geceyi sona erdirmeye karar verdi. Cebinde kalan son yüz sterlin kadar parayı taksiyle malikâneye gitmek için kullanacak, otomobili de başka bir gün aldırtılmak üzere durduğu yerde bırakacaktı. Otomobil kulanamayacak kadar sarhoştu. Bakara odasına son kez baktı. Oyun hâlâ sürüyordu, Mamulyan bulunduğu yerden ayrılmamıştı.

Marty aşağı, tuvalete indi. Burası kulübün içinden birkaç derece daha soğuktu, rokoko duvarları adi fonksiyonları göz önüne alındığında komikti. Aynada bitkin yüzüne baktı, sonra işemek üzere pisuarlardan birine gitti.

Kabinlerden birinde biri çok usulca hıçkırmaya başlamıştı, sanki sesi bastırmaya çalışırmışçasına. Marty ağrıyan sidik torbasına karşın işeyemediğini fark etti. Kime ait olduğu belli olmayan bu ıstıraptan huzursuz olmuştu. Kilitli kabin kapısının ardından geliyordu. Herhalde varını yoğunu bir zar atışıyla kaybetmiş ve şimdi sonuçları düşünen bir optimistti. Marty onu orada bırakıp çıktı. Söyleyebileceği ya da yapabileceği hiçbir şey yoktu, bunu acı tecrübelerinden biliyordu.

Dışarıda, fuayede, masadaki kadın arkasından seslendi.

"Bay Strauss?" Bu İngiliz gülüydü. Vaktin geçliğine karşın yorgunluk belirtisi göstermiyordu. "Bay Toy'u buldunuz mu?"

"Hayır, bulamadım."

"Ya, bu çok tuhaf. Buradaydı."

"Emin misin?"

"Evet. Bay Mamulyan'la geldi. Ona burada olduğunuzu ve kendisini sorduğunuzu söyledim."

"Ne dedi peki?"

"Hiçbir şey" dedi kız. "Tek bir kelime bile etmedi." Sesini alçalttı. "İyi mi? Yani, gerçekten korkunç görünüyordu, böyle konuşmamı bağışlarsanız. Beti benzi atmıştı."

Marty merdivenlerden yukarı bakıp sahanlığı taradı.

"Hâlâ orada mı?"

"Masada bütün gece durmadım ama ayrıldığını görmedim."

Marty merdivenleri ikişer ikişer çıktı. Toy'u görmeyi öyle istiyordu ki. Sorulacak sorular, paylaşılacak sırlar vardı. O yıpranmış yüzü görmek için odaları taradı. Ama Mamulyan'ın hâlâ suyunu yudumlar halde orada olmasına karşın, Toy yanında yoktu. Barların hiçbirinde de yoktu. Gittiği anlaşılıyordu. Marty hayal kırıklığı içinde tekrar aşağı indi, kıza yardımı için teşekkür etti, yüklüce bir bahşiş verdi ve çıktı.

Tuvaletteki hıçkırık seslerini ancak Academy'den epey uzaklaştıktan sonra, ilk geçen taksiyi durdurmak için yolun ortasında yürürken anımsadı. Adımları yavaşladı. Sonunda sokağın ortasında durdu. Kalp atışları kafasında yankılanıyordu. Bunu şimdi hayal mi ediyordu, yoksa o boğuk, kederli ses tanıdık mı gelmişti? Bir tuvalet kabininin sorgulanır güvenliğinde oturmuş kayıp bir çocuk gibi ağlayan Toy muydu?

Marty bir düşteymişçesine dönüp geldiği yola baktı. Toy'un hâlâ kulüpte olduğundan şüpheleniyorsa geri dönüp bakması gerekmez miydi? Ama zihni nahoş bağlantılar kuruyordu. Pimlico'daki evin telefonundaki korkunç sesli kadın, masadaki kızın sorusu: "İyi mi?" Kilitli kapının ardından gelen sesteki derin umutsuzluk. Hayır, geri dönemezdi. Hiçbir şey, kulüpteki her masada kazanmasını sağlayacak şaşmaz bir sistemin vaadi bile onu geri döndüremezdi. Ne de olsa makul şüphe diye bir şey vardı ve arada sırada eşsiz bir ilaç olabiliyordu.

VIII

Kargaşa

45

Marty daha sonra Son Yemek gününde üç kez tıraş olduğunu anımsayacaktı, bir kez sabah, iki kez de öğleden sonra. Davetin ilk başta yarattığı gurur okşayıcı etki çoktan kaybolmuştu. Şimdi yalnızca kaçıp gitmek için uygun bir bahane, dayanılmaz olacağından emin olduğu bir akşamdan kibarca kurtulmak için bir vesile bulmak için dua ediyordu. Whitehead'in maiyetindekiler arasında yeri yoktu. Onların değerleri kendisininkilerden farklıydı. Onların dünyası kendisinin yalnızca bir görevli olduğu bir yerdi. Kendisinde onlara bir anlık eğlenceden fazlasını verecek hiçbir şey olamazdı.

Yemek için ceketini giyerken kendini daha cesur hissetmeye başladı. Bu görünümler dünyasında niye o da başkalarınınki kadar inandırıcı ilüzyonlar yaratmasındı ki? Ne de olsa Academy'de başarılı olmuştu. İşin püf noktası yüzeysel ayrıntılara dikkat etmekteydi: Uygun giysiler, doğru tavırlar. Akşamı bir zekâ testi olarak görmeye başladı ve rekabetçi zihni bu meydan okumaya karşılık verdi. Tokuşturulan kadehlerin ve opera ve yüksek finans üzerine yapılan gevezeliklerin arasında onların oyununu oynayacaktı.

Üç kez yıkanmış, giyinmiş ve losyon sürmüş olarak mutfağa indi. Pearl tuhaf bir biçimde evde yoktu: Akşam yemeğiyle ilgilenme sorumluluğu Luther'e verilmişti. Şarap şişelerini açıyordu: Odada farklı şarapların kokusu vardı. Marty'nin anladığı kadarıyla bu küçük bir grup olacaktı, oysa masada bir sürü şişe

vardı, çoğunun üstlerindeki etiket okunamayacak kadar kirlenmişti. Sanki mahzendeki en iyi şaraplar çıkarılmıştı.

Luther, Marty'yi tepeden tırnağa süzdü.

"Takımı kimden çaldın?"

Marty duymazdan gelerek açık şişelerden birini eline alıp kokladı. Bu gece sinirini bozmayacaktı, bu gece her şeyi ayarlamıştı ve kimsenin kabarcığı patlatmasına izin vermeyecekti.

"Sana takımı nereden..."

"Seni duydum. Satın aldım."

"Neyle?"

Marty şarabı sertçe masaya koydu. Bardaklar çarpışıp tıngırdadılar.

"Niye çeneni kapamıyorsun?"

Luther omuz silkti. "Yaşlı adam mı verdi sana?"

"Sana söyledim. Siktir git."

"Bence fazla derinlere giriyorsun dostum. Bu şatafatlı partinin onur konuğu olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Yaşlı adamın bazı arkadaşlarıyla tanışacağım o kadar."

"Dwoskin'le o sersemleri mi kastediyorsun? Şansına diyecek yok doğrusu."

"Peki ya sen nesin bu akşam: Şarap oğlanı mı?"

Luther başka bir şişenin mantarını çıkarırken yüzünü buruşturdu. "Özel partilerinde garson istemezler. Bu partiler *çok* özeldir."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ben ne bilirim ki?" diye omuz silkti Luther. "Maymunun tekiyim, değil mi?"

Otomobiller sekizle sekiz buçuk arasında Sığınak'a gelmeye başladı. Marty odasında kalıp çağrılmayı bekledi. Curtsinger'in sesini ve kadın seslerini duydu; kahkahalar vardı, bazıları tizdi. Yalnızca karılarını mı, yoksa kızlarını da mı getirdiklerini merak etti.

Telefon çaldı.

"Marty." Whitehead'di.

"Buyrun efendim?"

"Niye çıkıp bize katılmıyorsun? Seni bekliyoruz."

"Tamam."

"Beyaz odadayız." Bir başka sürpriz. O çıplak oda, çirkin sunağıyla, bir akşam yemeği partisi için uygun bir yer gibi görünmüyordu.

Dışarıda hava kararıyordu ve Marty odaya çıkmadan önce çimenlikteki projektörlerin yanışını izledi. Işık saçıyorlardı, ışıkları şimdiden evin içinde yankılanıyordu. İlk baştaki endişeli heyecanının yerini şimdi tamamen bir meydan okuma ve kadercilik almıştı. Kendi kendine, çorbaya tükürmediği sürece işlerin yolunda gideceğini söyledi.

"Girsene Marty."

Odadaki atmosfer şimdiden puro ve sigara dumanıyla boğucuydu. Burayı güzelleştirmek için hiçbir girişimde bulunulmamıştı. Tek süs üç kanatlı tabloydu: Çarmıha geriliş sahnesi Marty'nin anımsadığı kadar korkunçtu. Marty girerken Whitehead ayağa kalktı ve neredeyse parlak bir gülümsemeyle elini uzattı.

"Kapıyı kapasana. Gel, otur."

Masada tek bir boş yer vardı. Marty ona doğru yürüdü.

"Felix'i tanıyorsun tabii."

Ottoway, avukat, başını salladı. Çıplak ampulün ışığı başını ve kısmi peruğunu aydınlattı.

"Ve Lawrence."

Dwoskin -yağız cüce- şarabını yudumlamaktaydı. Hoş geldin niyetine bir şeyler mırıldandı.

"Ve James."

"Selam" dedi Curtsinger. "Seni tekrar görmek ne güzel." Elinde Marty'nin o zamana dek gördüğü neredeyse en büyük puroyu tutuyordu.

Whitehead tanıdık yüzleri bitirdikten sonra erkeklerin yanında oturan üç kadını tanıttı.

"Bu geceki misafirlerimiz" dedi.

"Selam."

"Bu benim eski korumam Martin Strauss."

"Martin." Otuzlarının ortalarındaki bir kadın olan Oriana ona hafifçe kurnaz bir gülümseme sundu. "Tanıştığımıza sevindim."

Whitehead'in, kadının soyadını söylememiş olması Marty'nin onun adamlardan birinin karısı mı, yoksa yalnızca bir arkadaşı mı olduğunu merak etmesine yol açtı. Aralarında oturmakta olduğu Ottoway'den de, Curtsinger'den de epey gençti. Belki de bir metresti. Bu düşünce umut vericiydi.

"Bu Stephanie."

İlk kadından en az on yaş daha yaşlı olan Stephanie, Marty'ye onu gözleriyle soyarmış gibi baktı. Bu rahatsız edecek kadar açıktı ve Marty masadaki başkalarının da bunun farkına varıp varmadığını merak etti.

"Hakkında öyle çok şey duyduk ki" dedi, elini Dwoskin'inkine koyup okşayarak. "Öyle değil mi?"

Dwoskin yüzünü buruşturdu. Marty adamdan her zamanki kadar nefret ediyordu. Herhangi bir insanın ona nasıl ya da niçin dokunmak isteyeceğini hayal etmek güçtü.

"...Ve son olarak, Emily."

Marty masadaki üçüncü yüzü görmek üzere döndü. Bunu yaparken Emily bir şarap bardağını devirdi.

"Ah Tanrım!" diye haykırdı Emily.

"Önemi yok" dedi Curtsinger sırıtarak. Marty şimdi adamın sarhoş olduğunu fark etmişti, çok fazla sırıtıyordu. "Hiç önemi yok tatlım. Gerçekten."

Emily başını kaldırıp Marty'ye baktı. Kızarmış yüzüne bakılırsa o da şimdiden epey fazla içmişti. Genç kadınlar arasında en genciydi ve çok güzeldi.

"Otur. Otur" dedi Whitehead. "Şaraba boşver Tanrı aşkına." Marty, Curtsinger'ın yanına oturdu. Emily'nin döktüğü şarap masanın kenarına doğru aktı.

"Tam da diyorduk ki..." dedi Dwoskin, "Willy'nin burada olmaması ne kötü."

Marty, Toy'dan söz edilmesinin -onu düşünürken o ağla-

ma sesi geldi aklına- yaşlı adamda bir tepki oluşturup oluşturmadığını görmek için ona baktı. Marty şmdi onun da epey içmiş olduğunu görüyordu. Luther'in açtığı şişeler -kırmızı Bordo ve Burgonya şarapları- masayı doldurmuştu. Atmosfer bir akşam yemeğinden çok bir pikniği andırıyordu. Beklediği törenlerin hiçbiri yoktu. Kılı kırk yaran görgü kuralları, özenle yerleştirilmiş çatal bıçak takımları. Yiyecekler -içine kaşık sokulmuş havyar konserveleri, peynirler, ince bisküviler- şarabın yanında çok geri planda kalıyordu. Marty şaraptan pek anlamasa da yaşlı adamın mahzenini boşalttığına ilişkin şüpheleri masadaki gevezelikle doğrulandı. Bu gece buraya Sığınak'ın en iyi, en ünlü şaraplarını içmek için gelmişlerdi.

"İç!" dedi Curtsinger. "İnan bana, bu hayatında tadabileceğin en iyi şarap." Şarap şişeleri yığınının arasında belirli bir şişeyi aradı. "Latour nerede? Onu bitirmedik, değil mi? Stephanie, onu saklıyor musun hayatım?"

Stephanie başını kaldırıp baktı. Marty, Curtsinger'ın neden söz ettiğini anladığından bile emin değildi. Bu kadınlar hiçbirinin karısı değildi, Marty bundan emindi. Metres olduklarından bile şüpheliydi.

"İşte!" Curtsinger ona sakarca bir bardak şarap doldurdu. "Bakalım nasıl bulacaksın."

Marty şaraptan pek hoşlanmazdı. Yudumlanıp ağızda gezdirilecek bir içkiydi ve Marty'nin buna sabrı yoktu. Ama kokusundan şarabın kaliteli olduğu belliydi, o bile anlayabiliyordu bunu. Daha yudumlamadan ağzını sulandıran zengin bir kokusu vardı ve tadı da onu hayal kırıklığına uğratmadı: Mükemmeldi.

"Güzel, değil mi?"

"Hoş."

"Hoş" diye böğürdü masaya Curtsinger, şakacı bir öfkeyle. "Çocuk *hoş* olduğunu söylüyor."

"En iyisi hepsini bitirmeden şişeyi buraya gönder" dedi Ottoway.

"Hepsinin bitmesi gerek" dedi Whitehead, "bu gece."

"Hepsinin mi?" dedi Emily, duvarın dibinde duran iki düzine şişeye bakarak. Şarapların arasında likörler ve konyaklar da vardı.

"Evet, her şey. En iyi içkileri bir çırpıda silip süpüreceğiz."

Bunun anlamı neydi? Geri çekilirken işgalcilere bir şey bırakmaktansa bir yeri yıkıp yerle bir eden bir ordu gibiydiler.

"Gelecek hafta ne içeceksiniz?" diye sordu Oriana. Göğüslerinin hemen önünde havyar dolu bir kaşık duruyordu.

"Gelecek hafta mı?" dedi Whitehead. "Gelecek hafta parti olmayacak. Bir manastıra giriyorum." Marty'ye baktı. "Marty ne kadar sorunlu bir adam olduğumu biliyor."

"Sorunlu mu?" dedi Dwoskin.

"Ölümsüz ruhum için endişeliyim" dedi Whitehead, gözlerini Marty'den ayırmadan. Bu, denetimini hızla kaybetmekte olan Ottoway'in nahoş kahkahalar atmasına yol açtı.

Dwoskin uzanıp Marty'nin bardağını tekrar doldurdu. "İç bakalım" dedi. "Yapacak çok şeyimiz var."

Masada kimse şarabı ağır ağır, tadını çıkara çıkara içmiyordu; şarabı su gibi içiyorlardı. İştahlarında umutsuz bir şeyler vardı sanki. Ama Whitehead'in hiçbir şeyi yarım yamalak yapmayacağını bilmeliydi. Marty diğerlerinden aşağı kalmamak için ikinci bardağını iki yudumda dipledi ve hemen ardından tekrar ağzına kadar doldurdu.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu Dwoskin.

"Willy onaylamazdı" dedi Ottoway.

"Bay Strauss'u mu?" dedi Oriana. Havyar hâlâ ağzını bulmamıştı.

"Martin'i değil. Bu rastgele tüketimi..."

Son iki sözcükte dili dolandı. Avukatı bu halde görmek hoştu.

"Toy'un canı cehenneme" dedi Dwoskin. Marty, Bill'i savunmak istedi ama içki tepkilerini yavaşlatmıştı ve daha ağzını açamadan Whitehead bardağını kaldırmıştı. "Şerefe" dedi.

Dwoskin sendeleyerek ayağa kalktı, boş bir şişeyi devirdi, bu şişe de başka üç şişeyi. Devrilen şişelerden birinden boşalan şaşap masa boyunca akıp yere dökülmeye başladı.

"Willy'ye!" dedi Whitehead. "Her neredeyse."

Bardaklar hep birden kaldırılıp tokuşturuldu, Dwoskin'inki bile. Hep bir ağızdan haykırdılar:

"Willy'ye!"

...Ve bardaklar gürültüyle boşaltıldı. Marty'nin bardağı Ottoway tarafından dolduruldu.

"İçsene be adam!"

İçki Marty'nin boş midesinde yaygaralar koparıyordu. Kendini odada olanlardan apayrı hisssediyordu: Kadınlardan, avukattan, duvardaki çarmıha gerilme tablosundan. Erkekleri böyle, giysilerinde ve çenelerinde şarapla, açık saçık konuşur halde görünce yaşadığı ilk şok çoktan geride kalmıştı. Davranışlarının önemi yoktu. Bu şaraplardan daha fazla içmesinin önemi vardı. İsa'yla uğursuzca bakıştılar. "Siktir git" dedi Marty usulca.

Curtsinger bunu işitti. "Tamamen katılıyorum" diye fısıldadı.

"Willy *nerede?*" diye soruyordu Emily. "Burada olacağını sanıyordum."

Soruyu masaya yöneltmişti ama kimse cevap vermeye yanaşmıyor gibiydi.

"Gitti" diye yanıtladı Whitehead sonunda.

"Çok hoş bir adam" dedi kız. Dwoskin'in kaburgalarına bir dirsek attı. "Sence de çok hoş bir adam değil mi?"

Dwoskin rahatsız edilmekten hoşlanmamıştı. Stephanie'nin elbisesinin arkasını açmaya çalışıyordu. Stephanie herkesin ortasında yapılan bu girişime itiraz etmiyordu. Dwoskin'in diğer elindeki bardaktan kucağına şarap damlıyordu. Dwoskin ya fark etmiyor ya da aldırmıyordu.

Whitehead, Marty ile göz göze geldi.

"Seni eğlendiriyor muyuz?" dedi.

Marty yüzünde yeni biçimlenmeye başlayan gülümsemeyi sildi.

"Onaylamıyor musun?" diye sordu Ottoway, Marty'ye.

"Bana düşmez."

"Suçlu kesimin içten içe hep çok tutucu olduğuna inandım. Doğru mu?"

Marty avukatın sarhoş yüzüne baktı ve başını salladı. Buna karşılık vermeye bile değmezdi, bunu söyleyen adama da.

"Senin yerinde olsam Marty" dedi Whitehead masanın öteki ucundan, "onun boynunu kırardım."

Marty omuz silkti. "Ne gereği var?" dedi.

"Sen o kadar da tehlikeli değilmişsin" diye devam etti Ottoway.

"Tehlikeli olduğumu kim söyledi?"

Avukatın yüzündeki sırıtma derinleşti. "Yani. Biz *hayvansı* birini bekliyorduk, anlatabiliyor muyum?" Ottoway, Marty'yi daha iyi görebilmek için bir şişenin yerini değiştirdi. "Bize söz verilmişti..." Masadaki konuşmalar kesilmişti ama Ottoway bunun farkına varmamış gibiydi. "Yine de, hiçbir şey reklam edildiği gibi değildir, öyle değil mi?" dedi. "Yani, bu kahrolası centilmenlerden herhangi birine sor bakalım." Masa bir tablo gibi hareketsizdi, Ottoway'ın kolu tiradına herkesi dahil etmek üzere savruldu. "Biliyoruz, değil mi? Yaşamın ne kadar hayal kırıklığına uğratıcı olabileceğini biliyoruz."

"Kapa çeneni" dedi Curtsinger sert bir sesle. Ottoway'e yarı-sarhoş bir halde bakıyordu. "Duymak istemiyoruz."

"Başka bir fırsatımız olmayabilir sevgili James" diye yanıtladı Ottoway, hor görür bir nezaketle. "Hepimizin gerçeği kabul etmemizin zamanı gelmedi mi? Durumumuz *aşırı* tehlikeli. Ah, evet dostlarım. Hepimiz diz çöküp günah çıkartmalıyız!"

"Evet, evet" dedi Stephanie. Ayağa kalkmaya çalışıyordu ama bacakları ona itaat etmiyordu. Arkası açılmış olan elbisesi her an üstünden düşecek gibiydi. "Hepimiz günah çıkartalım" dedi.

Dwoskin onu çekip sandalyesine geri oturttu.

"Bütün geceyi burada geçiririz" dedi. Emily kıkırdadı. Ottoway azimle konuşmayı sürdürüyordu.

"Bence" dedi, "aramızdaki tek masum kişi muhtemelen *o*." Ottoway, Marty'yi gösterdi. "Yani, şuna bir bakın. Neden bahsettiğimden bile haberi yok."

Marty bu laflara sinirlenmeye başlıyordu. Ama avukatı tehdit etmekle çok fazla tatmin olmayacaktı. Ottoway şu andaki haliyle bir yumrukta devrilirdi. Sulanmış ve kızarmış gözlerinden bilincini kaybetmeye çok uzak olmadığı anlaşılıyordu. "Beni hayal kırıklığına uğratıyorsun" diye mırıldandı Ottoway, gerçek bir esefle, "bundan daha iyi bir şeyler yaşayacağımızı sanmıştım..."

Dwoskin ayağa kalktı. "Şerefe" dedi. "Kadınlara kadeh kaldırmak istiyorum."

"İşte güzel bir fikir" dedi Curtsinger. "Ama önce kaldıracak bir kadeh bulmamız lazım." Oriana bunun bütün gece boyunca işittiği en komik laf olduğunu düşündü.

"Kadınlara!" dedi Dwoskin, bardağını kaldırarak. Ama kimsenin dinlediği yoktu. O zamana kadar kuzu gibi olan Emily birden soyunmaya karar vermişti. Sandalyesini geri itmişti ve şimdi gömleğinin düğmelerini açıyordu. İçine hiçbir şey giymemişti; göğüs uçları kızarmıştı, sanki bu sergilenmeye hazırlık olarak. Curtsinger el çırptı, Ottoway'le Whitehead de cesaretlendirici laflar söyleyerek katıldılar.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Curstinger, Marty'ye. "Senin tipin, değil mi? Ve hepsi de onun, değil mi tatlım?"

"Dokunmak ister misin?" diye önerdi Emily. Gömleğini çıkarıp atmıştı, şimdi belden yukarısı çıplaktı. "Gel" dedi Marty'nin elini tutup, göğsüne bastırıp gezdirerek.

"Ah, evet" dedi Curtsinger, Marty'ye yan yan bakarak. "Bundan hoşlanıyor. Hoşlandığını görebiliyorum."

Marty, Whitehead'in "Tabii ki hoşlanıyor" dediğini duydu. Hâlâ fazla odaklanmamış gözlerle yaşlı adama baktı. Whitehead bakışına dimdik bakarak karşılık verdi: Bu gözlerde eğlence ya da şehvet yoktu. "Devam et" dedi. "O senin. Bu yüzden burada." Marty sözcükleri duyuyor ama anlamlarını çıkaramıyordu. Elini sanki yanmışçasına kızın teninden çekti.

"Cehenneme git" dedi.

Curtsinger ayağa kalkmıştı. "Oyunbozanlık yapma" diye azarladı Marty'yi, "nasıl bir erkek olduğunu görmek istiyoruz o kadar."

Masada Oriana tekrar gülmeye başlamıştı. Marty neye güldüğünden emin değildi. Dwoskin avcunu masaya vurmaktaydı. Şişeler ritimle zıplıyordu.

"Devam et" dedi Whitehead, Marty'ye. Hepsi ona bakıyordu. Dönüp Emily'ye baktı. Biraz ötesinde durmuş eteğini çıkarmaya çalışıyordu. Teşhirciliğinde yadsınamaz bir erotizm vardı. Marty'nin pantolonu gerilmişti: Yüz kasları da. Curtsinger ellerini Marty'nin omuzlarından indirmiş ceketini çıkartmaya çalışıyordu. Dwoskin'in vuruşlarındaki ritim, ki şimdi Ottoway de vurmaya başlamıştı, Marty'nin başını döndürüyordu.

Emily fermuarı açmayı başarmıştı ve eteği ayaklarının dibindeydi. Teşvik beklemeksizin külotunu da çıkardı ve odadakilerin önünde üstünde yalnızca incileri ve topuklu ayakkabılarıyla durdu. Çok genç görünüyordu: On dört, en fazla on beşindeydi. Teni kaymak gibiydi. Birinin eli -Oriana'nınki olduğunu düşündü- Marty'nin penisini okşuyordu. Yarı döndü: Okşayan Oriana değil Curtsinger'dı. Eli itti. Emily ona yaklaşmıştı ve gömleğinin düğmelerini alttan başlayarak çözmekteydi. Whitehead'e bir şeyler söylemeye çalıştı. Henüz doğru lafları bulamıyordu ama bulmayı çok istiyordu. Yaşlı adama bir sahtekâr olduğunu söylemek istiyordu. Sahtekârdan da öte: Pisliğin tekiydi, ahlaksız bir pislikti. Buraya yalnızca bunun için davet edilmiş, şarapla ve açık saçık konuşmalarla sarhoş edilmişti. Yaşlı adam onu çıplak ve iş tutarken görmek istemişti.

Marty, Curtsinger'ın elini tekrar itti: Adamın dokunuşunda korkunç bir ustalık vardı. Kendine tekrar şarap koymakta olan Whitehead'e baktı. Dwoskin'in bakışları Emily'nin çıplaklığında odaklanmıştı; Ottoway'inkilerse Marty'de. İkisi de masaya vurmayı bırakmıştı. Avukatın bakışları her şeyi söylüyordu: Yüzü hastalıklı bir biçimde solmuş, terli bir beklenti ifadesine bürünmüştü.

"Devam et" dedi hırıltılı hırıltılı soluyarak, "devam et, al onu. Bize hatırlayacağımız bir gösteri sun. Yoksa sergileyecek bir şeyin yok mu?"

Marty anlamı cevap veremeyecek kadar geç kavradı. Çıp-

lak çocuk vücudunu onunkine yaslıyordu ve biri (Curtsinger) pantolonunun düğmelerini açmaya çalışıyordu. Dengesini korumak için son bir kaba girişimde bulundu.

"Durdur şunu" diye mırıldandı, yaşlı adama bakarak.

"Sorun ne?" dedi Whitehead usulca.

"Şaka bitti" dedi Marty. Pantolonunun içine bir el girmiş, penisine uzanmaya çalışıyordu. *"Defol git be!"* Curtsinger'ı planladığından daha hızlı itti. İri adam sendeleyip duvarın dibine düştü. *"Neyiniz var sizin?"* Emily, Marty'nin savurduğu kolundan korunmak için bir adım geriledi. Midesindeki ve boğazındaki şarap yanıyordu. Pantolonunun düğmeleri açıktı. Gülünç göründüğünü biliyordu. Oriana hâlâ gülüyordu: Yalnız o da değil, Dwoskin'le Stephanie de. Ottoway yalnızca bakıyordu.

"Daha önce hiç kalkmış bir sik görmediniz mi?" diye tükürürcesine haykırdı hepsine.

"Espri anlayışın yok mu senin?" dedi Ottoway. "Yalnızca yerde bir gösteri istiyoruz. Ne zararı var?"

Marty parmağını Whitehead'e uzattı. *"Sana güvenmiştim"* dedi. Acısını yalnız böyle ifade edebiliyordu.

"Demek hata yapmışsın, değil mi?" dedi Dwoskin. Sanki bir embesille konuşuyordu.

"Sen o kahrolası *çeneni kapa*!" Birinin suratını dağıtma -herhangi birininki olabilirdi- dürtüsüyle boğuşarak ceketini giydi ve elinin tersiyle masadaki, çoğu dolu olan bir düzine şişeye vurup yere fırlattı. Emily şişeler ayaklarının dibinde kırılırken haykırdı ama Marty ne kadar zarara yol açtığını görmek için beklemedi. Gerileyip sendeleyerek kapıya doğru yürüdü. Anahtar kapıdaydı. Kapıyı açıp koridora çıktı. Arkasında Emily bir kâbustan yeni uyanmış bir bebek gibi avazı çıktığı kadar ağlamaktaydı: Onu karanlık koridorun ta öteki ucundan bile işitebiliyordu. Sinirden titreyen bacaklarının onu taşıması için dua etti. *Dışarı* çıkmak istiyordu: Açık havaya, geceye. Sendeleyerek arka merdivenden indi; eliyle duvara tutunup destek alırken ayaklarının dibindeki basamaklar uzaklaşıyordu. Gece bek-

lemekteydi. Onu görecek kimse yoktu, onu tanıyacak kimse yoktu. Soğuk kara havayı içine çekti ve burun delikleriyle ciğerleri yandı. Çimenlikte neredeyse körlemesine, ne tarafa gittiğini bilmeden ilerledi, aklına koruluk gelene dek. Bir an durup kendini toparladıktan sonra koruluğa doğru koşmaya başladı, ona ağzı sıkı olması için yalvararak.

46

Ayaklarına takılan çalıların arasında artık ağaçlardan evi ya da ışıkları göremeyene dek koştu. Ancak o zaman durdu. Bütün bedeni dev bir kalp gibi atıyordu. Boynunun üstündeki başı gevşekti, boğazında safra gurulduyordu.

"Tanrım. Tanrım. Tanrım."

Dönen başı bir an denetimden çıktı: Kulakları çınladı, görüşü bulanıklaştı. Ansızın *hiçbir şeyden* emin değildi, kendi fiziksel varlığından bile. Panik bağırsaklarından yukarı tırmandı, dokuları tırmıklayarak.

"İn aşağı" dedi ona. Aklını yitirmeye -kafasını arkaya atıp haykırmaya- yalnızca bir kez daha bu kadar yaklaşmıştı. Wandsworth'de geçirdiği ilk gecede, altı metre kare bir hücrede kilitli olarak geçireceği yılların ilk gecesinde. Yatağın kenarına oturup şu anda hissettiği şeyi hissetmişti. Kör hayvanın yükselişini, dalağını sıkıp adrenalin çıkartışını. Duyduğu dehşeti o zaman denetim altına almıştı ve bunu tekrar yapabilirdi. Parmaklarını kaba bir hareketle girebildikleri kadar boğazına daldırdı ve bir mide bulantısı dalgasıyla ödüllendirildi. Refleks başlayınca bedeninin geri kalanı yapmasına izin verdi ve hazmedilmemiş şarabı kustu. Pis, arındırıcı bir deneyimdi ve kusacak bir şey kalmayıncaya kadar spazmları durdurmak için çaba sarfetmedi.

Mide kasları kasılmalardan dolayı ağrıyordu. Biraz eğeltiotu söküp ağzıyla çenesini sildi sonra ıslak toprakta ellerini yıkadı ve ayağa kalktı. Kendine kötü davranması işe yaramıştı, şimdi çok daha iyiydi.

Sırtını kusmuğuna dönüp evden daha da uzaklaştı. Tepesindeki yaprak ve dal örtüsü yoğunsa da ağaç gövdelerine ve çalılara biraz cismanilik verecek kadar yıldız ışığı geliyordu. Bu hayalet-korulukta yürümek onu büyülemişti. Işığın ve yaprak gölgelerinin zarif görüntüsünün incinmiş gururunu iyileştirmesine izin verdi. Whitehead'in dünyasında kendine kalıcı, güvenilir bir yer bulma hayallerinin ne kadar boş olduğunu gördü. O hep damgalı biri olmuştu ve öyle kalacaktı.

Burada, ağaçların kalınlaştığı ve ışık alamayan çalıların cılızlaştığı yerde sessizce yürüyordu. Önünde küçük hayvanlar koşuşuyor, çalılarda gece böcekleri vızıldıyordu. Gecenin seslerini daha iyi duymak için durdu. Bunu yaparken göz ucuyla bir hareket fark etti. O tarafa bakıp ağaçlardan oluşan koridorda odaklanmaya çalıştı. Bu bir göz yanılsaması değildi. Otuz metre kadar ötesinde ağaçlar kadar gri biri durmaktaydı; bir duruyor, bir hareket ediyordu. Konsantre olarak figürü gölge tonlarının arasından seçti.

Bu bir hayalet olmalıydı. Öyle sessiz, öyle usuldu ki. Onu bir avcıya bakan bir geyik gibi izledi. Görüldüğünden emin değildi ama saklandığı yerden çıkmak da istemiyordu. Kafa derisine korku yayıldı. Açık bir ustura gibi değildi korku. Bu korkularla çok uzun süre önce yüzleşmiş ve onları denetim altına almıştı. Bu çocukluğun dikenli, sıcak korkusuydu; temel korku. Ve paradoksal bir biçimde, onu bütün kılıyordu. Dört ya da otuz dört yaşında olması fark etmiyordu, yüreğinde aynı yaratıktı. Böyle koruları, böyle her şeyi örten geceleri düşlemişti. Gri figür -onu fark etmeyecek kadar kendi işiyle meşguldü- ağaçların arasındaki toprağa bakarken o durduğu yere çakılı kalmış halde korkusuna saygıyla dokundu.

O ve hayalet böylece sanki dakikalarca durdular. Ağaçların arasından gelen ve ne bir baykuşunkini, ne de bir kemirgeninkini andıran bir ses duyana kadar epey zaman geçtiği kesindi. Bu ses baştan beri oradaydı, yalnızca ne olduğunu anlayamamıştı: Kazma sesi. Küçük taşların tıkırtısı, düşen toprak. İçindeki çocuk *kötü* dedi: Boşver, *hepsini* boşver. Ama onu göz ardı

edemeyecek kadar meraklıydı. Hayalete doğru iki deneysel adım attı. Hayalet onu gördüğünü ya da işittiğini belirten bir hareket yapmadı. Bundan cesaret alarak birkaç adım daha attı, hayalet dönüp bakarsa hemen saklanabilsin diye ağaçlara olabildiğince yakın durmaya çalışarak. Bu biçimde avına on metre kadar yaklaştı. Onu tanımaya yetecek kadar.

Mamulyan'dı.

Avrupalı hâlâ ayaklarının dibindeki toprağa bakıyordu. Marty bir ağaç gövdesinin arkasına süzülüp sırtını sahneye vererek yaslandı. Mamulyan'ın ayaklarının dibinde birinin toprağı kazdığı belliydi; civarda suç ortakları olmalıydı. Yapabileceği tek güvenli şey sessizce olduğu yerde kalıp onun Avrupalı'yı gözetlediği gibi kimsenin kendisini gözetlemediğini ummaktı.

Sonunda kazma sesleri sonra erdi ve sanki dile getirilmemiş bir işaretin sonucu olarak, gecenin sesleri de. Tuhaftı. Sanki bütün yaratıklar, böcekler ve hayvanlar, dehşetle nefeslerini tutmuştu.

Marty gövdenin dibine kayıp sürünme pozisyonuna geçti. Neler olup bittiğini anlamak için dikkatle dinliyordu. Bir bakma riskini göze aldı. Mamulyan, Marty'nin evin bulunduğunu tahmin ettiği yöne doğru ilerliyordu. Çalılar görüş alanını daraltıyordu: Ne kazan kişiyi, ne de Avrupalı'ya eşlik eden suç ortaklarını görebiliyordu. Ancak yürüyüşlerini işitiyordu, sürünen ayaklarını. Gitsinler, diye düşündü. Whitehead'i artık korumayacaktı. O anlaşma sona ermişti.

Oturup dizlerini göğsüne çekti ve Mamulyan ağaçların arasında gözden kaybolana dek bekledi. Sonra yirmiye kadar sayıp ayağa kalktı. Ayaklarının alt kısımları karıncalandı ve onları oğuşturmak zorunda kaldı. Ancak ondan sonra Mamulyan'ın oyalandığı noktaya yürüdü.

Yaklaşırken bile açıklığı tanıdı, daha önce buraya yalnızca evin yönünden gelmiş olmasına karşın. Bu akşam yürüyüşünde yarım tur atmıştı. Şimdi köpekleri gömdüğü yerde duruyordu.

Mezar açık ve boştu. Kara naylon kefenler yırtılıp açılmış, içindekiler teklifsizce götürülmüştü. Marty şakayı tam anlayamadan çukura baktı. Ölü köpekler ne işe yarardı ki?

Mezarda bir kımıltı vardı. Naylonların altında bir şey kımıldıyordu. Kenardan geriye çekildi; midesi bunun için fazla hassastı. Herhalde bir kurtçuk yuvası ya da belki köpek etiyle beslenip kolu kadar olmuş bir solucan. Toprağın içinde nelerin gizlendiğini kim bilebilirdi?

Çukura sırtını dönüp, Mamulyan'ın bıraktığı izi takip ederek eve doğru yürüdü. Sonunda ağaçlar seyrekleşti ve yıldız ışıkları parlaklaştı. Orada, korulukla çimenliğin arasındaki sınırda durdu, gecenin sesleri etrafında tekrar canlanana dek.

47

Stephanie izin isteyerek masadan kalktı ve çıkıp banyoya gitti, isteriyi arkasında bırakarak. Kapıyı kaparken erkeklerden biri -Ottoway olduğunu düşündü- geri dönüp onun için bir şişeye işemesini istedi. Buna yanıt bile vermedi. Ne kadar iyi para verirlerse versinler, böyle bir şeye katılmayacaktı; pis bir işti.

Koridor yarı karanlıktı. Vazoların parıltısı, yerdeki halının rengi, hepsi zenginliğin göstergesiydi ve daha önceki ziyaretlerinde buranın abartılı ihtişamından hoşlanmıştı. Ama bu gece öyle huzursuzdular ki -Ottoway, Dwoskin, yaşlı adam- içmelerinde ve kinayelerinde bir umutsuzluk vardı ve burada olmanın zevkini öldürüyordu. Daha önceki gecelerde hepsi de hoş bir biçimde sarhoş olmuş ve her zamanki işi yapmışlardı, bazen de bir ikisiyle biraz daha ileri gitmişlerdi. Genelde izlemekle yetinmişlerdi. Ve gecenin sonunda iyi para vermişlerdi. Ama bu gece farklıydı. İşin içinde zalimlik vardı ve bundan hoşlanmıyordu. Para olsun olmasın, buraya bir daha gelmeyecekti. Zaten emekli olmasının da, işi en azından kendisinden daha az makyaj yapan genç kızlara bırakmasının da zamanı gelmişti.

Banyo aynasına doğru eğilip göz makyajını tazelemeye çalıştı ama içkiyi fazla kaçırdığından eli titriyordu ve kaydı. Küfretti, hatayı temizlemek için çantasına bakıp bir kâğıt mendil

aradı. Bunu yaparken koridordan bir ayak sürüme sesi geldi. Dwoskin olduğunu tahmin etti. O çirkin herifin bir daha kendisine dokunmasını istemiyordu, en azından aldırmayacak kadar sarhoş olana dek. Parmak uçlarına basa basa kapıya yürüdü ve kilitledi. Dışarıdaki sesler kesilmişti. Lavaboya geri dönüp musluğu açtı, yorgun yüzüne çarpabileceği soğuk su aktı.

Dwoskin gerçekten de Stephanie'nin peşinden *gitmişti*. Ondan kendisi için rezilce bir şey yapmasını isteyecekti, bu gecelerin gecesine yakışır iğrenç bir şey.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu biri, koridorda yürürken. Yoksa bunu yalnızca hayal mi etmişti? Partiden önce birkaç hap almıştı -bu hep gevşemesini sağlardı- ama haplar kafasında sesler duymasına yol açıyordu, özellikle de annesininkini. Soruya ister sorulmuş, ister sorulmamış olsun, cevap vermemeyi seçti: Yalnızca koridorda Stephanie'ye seslenerek yürümeyi sürdürdü. Kadın sıradışıydı ya da ilaçlanmış libidosu buna karar vermişti. Muhteşem kalçaları vardı. Onların arasında havasızlıktan boğulmak, altlarında ölmek istiyordu.

"Stephanie" diye buyurdu. Stephanie çıkmadı. "Çık dışarı" diye rahatlatmaya çalıştı onu, "benim."

Koridorda bir koku vardı; hafif bir lağım kokusu. Kokuyu içine çekti. "İğrenç" dedi, biraz takdir duygusuyla. Koku güçleniyordu, sanki kaynağı yakındaymış ve yaklaşıyormuşçasına. "Işıklar" dedi kendi kendine ve duvara bakıp bir elektrik düğmesi aradı.

Koridorun birkaç metre aşağısında bir şey ona doğru hareket etmeye başladı. Işık doğru dürüst göremeyeceği kadar loştu ama bir adamdı ve yalnız değildi. Başka biçimler vardı, diz boyunda, karanlıkta sürünen. Koku iyice güçleniyordu. Dwoskin'in kafasında renkler dans etmeye başlamıştı. Havada rezil sahneler dans edip kokuya eşlik ediyordu. Bu hava grafitisinin kendi işi olmadığını anlamak bir saniyesini aldı. Bu önündeki adamdan geliyordu. Işık çizgileri ve noktacıkları parlayıp döne döne havaya fırlıyordu.

"Kimsin sen?" diye sordu Dwoskin sert bir sesle. Yanıt olarak grafiti iyice yayılan bir yazıya dönüştü. Dwoskin ses çıkarıp çıkarmadığından emin olamadan acı ve tiz çığlıklar atmaya başladı.

Stephanie çığlıkları duyunca göz kalemini lavaboya düşürdü. Sesi tanıyamadı. Bir kadının olabilecek kadar tizdi ama Emily'ninki ya da Orianna'nınki değildi.

Birden titremeleri arttı. Sesler çoğalırken ayakta durmak için lavaboya tutundu: Şimdi ulumalar ve ayak sesleri duyuluyordu. Birileri haykırıyordu ama tutarsız emirlerdi bunlar. Ottoway olduğunu düşündü ama çıkıp bakmaya niyeti yoktu. Kapının arkasında olup biten her neyse -takip, yakalama, hatta cinayet- bulaşmak istemiyordu. Banyodaki ışığı, kapının altından görünmesin diye kapadı. Birisi Tanrı'nın adını haykırarak koşuyordu: İşte bu seste umutsuzluk vardı. Merdivenden gürültülü ayak sesleri geldi; birisi düştü. Kapılar çarpıldı: Çığlıklar yükseldi.

Kapıdan geriledi ve küvetin kenarına oturdu. Orada, karanlıkta "Esirge Beni" ilahisini -ya da anımsadığı kadarını- çok usulca söylemeye başladı.

Marty de çığlıkları duydu, istemese de. Böyle bir mesafeden bile karnına sancılar saplayan kör bir panik iletiyorlardı.

Ağaçların arasındaki çamurlarda diz çöktü ve kulaklarını tıkadı. Altındaki toprak taze kokuyordu ve zihnine, yüzüstü yerde, belki ölü bir halde, dirilmeyi bekleyerek, yatmak üzerine nahoş düşünceler doluşuyordu. Günden çekinen, uyanmanın eşiğinde olan bir uykucu gibi.

Bir süre sonra sesler kesik kesik gelmeye başladı. Az sonra, dedi kendi kendine, gözlerini açmalıydı, ayağa kalkmalı ve eve gidip bütün bu patırtının nasılını ve niçinini araştırmalıydı. Az sonra ama henüz değil.

Koridordaki ve merdivenlerdeki sesler kesileli epey olunca

Stephanie usulca banyo kapısına doğru gitti, kilidi açtı ve dışarı baktı. Koridor şimdi tamamen karanlıktı. Ampuller ya kapatılmış ya da kırılmıştı. Ama banyonun karanlığına alışan gözleri kısa sürede merdivenlerden gelen zayıf ışığı seçti. Koridor her iki yönde de boştu. Yalnızca havada sıcak bir günde bir kasap dükkânındakini andıran kokular vardı.

Ayakkabılarını çıkardı ve merdivenlere doğru ilerlemeye başladı. Merdivenlere bir el çantasının içindekiler saçılmıştı ve ayaklarının altında ıslak bir şeyler vardı. Aşağı baktı: Halı lekeliydi: Ya şaraptı ya da kan. Koşarak aşağı indi. Burası buz gibiydi. Hem ön kapılar hem de antre kapıları ardına dek açıktı. Burada da hayat belirtisi yoktu. Yoldaki otomobiller gitmişti: Bütün alt kat odaları -kütüphane, misafir odaları, mutfak- bomboştu. Beyaz odadan eşyalarını alıp çekip gitmek için tekrar yukarı koştu.

Tekrar koridorda yürürken arkasından gelen hafif pati sesleri duydu. Döndü. Merdivenlerin başında bir köpek vardı, onu yukarı kadar izlemiş olmalıydı. Loşlukta onu pek seçemiyordu ama korkmuyordu. "Güzel köpek" dedi, terk edilmiş evde bir canlının bulunmasından memnunluk duyarak.

Köpek hırlamadı ya da kuyruğunu sallamadı, yalnızca ona doğru topallaya topallaya gelmeyi sürdürdü. Ancak o zaman hatasını anladı. Bir kasap dükkânıydı karşısındaki, dört ayak üstünde. Geriledi.

"Hayır..." dedi. "Ben... ah Tanrım... rahat bırak beni."

Hâlâ geliyordu ve ona doğru attığı her adımda halini biraz daha iyi görebiliyordu. Böğründen sarkan iç organlarını. Dişlerden ve kokuşmuş etlerden ibaret çürümüş yüzünü. Stephanie beyaz odaya doğru koştu ama köpek aralarındaki mesafeyi üç uzun adımda kat etti. Köpek üstüne sıçrarken elleri gövdesinin üstünde kaydı ve tiksintiyle postla etin ayrıldığını fark etti. Hayvanı kavrarken derisini yüzmüştü. Stephanie sırt üstü yere düştü. Hayvan yaklaştı, başı sıska boynunda tuhaf bir biçimde sallanıyor, çenesi kızın boğazını kavramış silkeliyordu. Haykıramıyordu -sesini yutuyordu- ama kolu soğuk gövdeye uzanıp bel-

kemiğini buldu. İçgüdüyle belkemiğini kavrayıp kasları sümüksü liflerden ayırdı. Omurları teker teker kırılırken hayvan onu bıraktı. Stephanie kolunu çıkarırken hayvan uzun uzun tıslad. Stephanie diğer eliyle kendi boğazını tuttu: Halıya kan boşalıyordu: Yardım bulmazsa kan kaybından ölecekti.

Tekrar merdivenlerin girişine doğru sürünmeye başladı. Kilometrelerce ötede, biri bir kapıyı açtı. Üstüne ışık düştü. Acı hissedemeyecek kadar uyuşmuş halde etrafına bakındı. Uzak bir kapıda Whitehead'in siluetini gördü. Aralarında köpek duruyordu. Her nasılsa ayağa kalkmıştı ya da en azından ön kısmı kalkmıştı ve parlak halıda ona doğru sürünmekteydi; gövdesinin çoğu şimdi işe yaramaz haldeydi ve kafasını yerden ancak biraz kaldırabiliyordu. Ama hâlâ hareket ediyordu, sanki yeni dirilticisi ona dinlenme bağışlayana dek hareket edecekmişçesine.

Stephanie varlığını Whitehead'e belli etmek için kolunu kaldırdı. Whitehead loşlukta onu gördüyse bile belli etmedi.

Merdivenlerin başına varmıştı. Takati kalmamıştı. Ölüm hızla geliyordu. Yeter, diyordu bedeni, yeter. İradesi teslim oldu ve yere düştü; kararan gözleri bıraktığı boğazından boşalan kanların merdivenlerden aşağı akışını izledi. Bir basamak, iki basamak.

Sayı saymak uykusuzluğa en iyi şifaydı.

Üç basamak, dört.

Beşinci basamağı görmedi, diğerlerini de, sürünen yaratık saldırırken.

Marty eve geri dönmeye gönülsüzdü ama orada olan her neyse bittiği kesindi ve diz çöktüğü yerde donmaya başlıyordu. Pahalı takımı iflah olmayacak ölçüde kirlenmişti, gömleği lekeli ve yırtıktı, kusursuz ayakkabıları çamurluydu. Yersiz yurtsuz bir sokak serserisi gibi görünüyordu. Bu düşünce neredeyse hoşuna gitti.

Tekrar çimenliği geçti. İlerisinde bir yerlerde evin ışıklarını görebiliyordu. Güven verici bir biçimde yanıyordu, bunun

aldatıcı olduğunu bilmesine karşın. Her ev bir sığınak değildi. Bazen dışarıda, göğün altında olmak daha güvenliydi, kimsenin kapıyı çalıp sizi aramaya gelemeyeceği, hiçbir çatının güvenen kafanızın üstüne çökemeyeceği bir yerde olmak.

Evle ağaçların arasındaki yolun yarısındayken tepede bir jet gürledi. Işıkları ikiz yıldızlar gibiydi. Durup tepesinde geçip gidişini izledi. Belki de Avrupa'nın üstünde sürekli dolandığını okuduğu gözetleme uçaklarından biriydi -biri Amerikan, biri Rus-, elektrikli gözleriyle uyuyan şehirleri tarıyordu; milyonların yaşamının bağlı bulunduğu yargılayıcı ikizler. Jetin sesi azalıp bir mırıltıya dönüştü, sonra da sessizliğe. Başkalarını gizlice gözetlemeye gitmişti. İngiltere'nin günahları bu gece ölümcül sonuçlara yol açmayacaktı anlaşılan.

Taze bir kararlılıkla eve doğru yürümeye başladı, onu ön kapıya ve projektörlerin sahte gün ışığına götürecek bir yol izleyerek. Ön kapının önüne geldiğinde Avrupalı evden çıktı.

Görülmekten sakınmanın yolu yoktu. Marty mıhlanmış gibi olduğu yerde çakılı kaldı, Breer da çıkarken ve bu hiç benzeşmeyen iki ortak evden uzaklaşırken. Yapmaya geldikleri işi, her neyse, hallettikleri açıktı.

Mamulyan çakıllı yolda birkaç adım attıktan sonra çevresine bakındı. Gözleri Marty'yi hemen buldu. Avrupalı uzun bir an boyunca yalnızca geniş, parlak çimenliğin öteki tarafından baktı. Sonra başını salladı. Kısa, sert, yalnızca onu tanıdığını belirten bir hareketti bu. Seni görüyorum, diyordu, ve bak! sana zarar vermiyorum. Sonra döndü ve uzaklaştı, mezar kazıcıyla birlikte yolun iki yanındaki servilerin arasında gözden kaybolana dek.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Hırsızın Öyküsü

Uygarlıklar korku yüzünden değil, korkunun var olduğunu unuttukları için dejenere olur.

Freya Stark, *Rüzgârdaki Perseus*

48

Marty koridorda durup kulak kabarttı. Ne ayak sesi vardı, ne de başka bir ses. Kadınlar gitmiş olmalıydı, Ottoway, Curtsinger ve Dwoskin de. Belki yaşlı adam da gitmişti.

Evde çok az ışık yanıyordu. Yananlar da evi neredeyse iki boyutlu gösteriyordu. Burada güç serbest bırakılmıştı. İzlerini metallerde görmek mümkündü, havada mavimsi bir renk vardı. Yukarı çıktı. İkinci kat karanlıktı ama içgüdüyle yolunu buldu. Yürürken seramik parçalarını -kırılmış hazineler- tekmeledi. Ayaklarının altında seramikten fazlası vardı. Islak şeyler, parçalanmış şeyler. Aşağı bakmayıp beyaz odaya doğru, giderek artan bir heyecanla ilerledi.

Kapı aralıktı ve içeride bir ışık, elektrik değil mum ışığı yanıyordu. Eşiği geçti. Işık panik içinde dalgalandı -Marty'nin varlığı yerinden sıçramasına yetmişti- ama Marty odadaki her şişenin kırılmış olduğunu görebiliyordu. Bir kırık bardak ve dökülmüş şarap bataklığına adım attı: Odada pis bir çöp kokusu vardı. Masa devrilmiş ve sandalyelerin çoğu paramparça olmuştu.

Yaşlı adam Whitehead odanın ortasında duruyordu. Yüzünde kan lekeleri vardı ama bunun kendi kanı olup olmadığını anlamak güçtü. Bir deprem yaşamış bir adama benziyordu: Şok yüz hatlarını beyaza kesmişti.

"Erken geldi" dedi. Olanlara inanamadığı usulca söylediği her heceden belliydi. "İnanabiliyor musun? Anlaşmalara sadık olduğunu sanıyordum. Ama beni gafil avlamak için *erken* geldi."

"Kim?"

Whitehead avcunun alt kısmıyla yanaklarındaki gözyaşlarını sildi, kanı bulaştırarak. "Piç kurusu bana yalan söyledi" dedi.

"Yaralı mısın?"

"Hayır" dedi Whitehead, sanki bu soru tamamen gülünçmüşçesine. "Bana elini sürmeyecek. Bunu yapmayacak kadar akıllı. Kendi rızamla gitmemi istiyor, anlıyorsun ya?"

Marty anlamıyordu.

"Koridorda kan var" dedi Whitehead sakin sakin. "Onu merdivenlerden oraya sürükledim."

"Kimi?"

"Stephanie'yi."

"Onu öldürdü mü?"

"O mu? Hayır. Onun elleri tertemiz. Avuçlarından süt içebilirsin."

"Polisi arayacağım."

"Hayır!"

Whitehead cam parçalarının arasından birkaç sakar adım atıp Marty'nin kolunu kavradı.

"Hayır! Polisi karıştırmak yok."

"Ama ortada bir ceset var."

"Unut onu. Kızı daha sonra saklayabilirsin, değil mi?" Ses tonu neredeyse yaltaklanmacıydı, nefesi içki kokuyordu. "Bunu yaparsın, değil mi?"

"Bütün yaptıklarından sonra mı?"

"Küçük bir şakaydı" dedi Whitehead. Gülümsemeye çalıştı; Marty'nin kolunu kan dolaşımını durduracak kadar sıkıyordu. "*Haydi*, yalnızca bir şakaydı, hepsi bu."

Marty kolunu silkeledi. "Senin için yapacağım her şeyi yaptım" dedi.

"Evine geri mi dönmek istiyorsun yani?" Whitehead'in sesi bir anda sertleşti. "Parmaklıkların arkasına gidip saklanmak mı istiyorsun?"

"Bu numarayı daha önce denemiştin."

"Kendimi tekrarlamaya mı başladım? Ah Tanrım. Ah, ulu

Tanrım." Marty'yi eliyle kovdu. "Git o zaman. Defol git, bana layık değilsin." Gerileyip duvara yaslandı. "Bana yardım etmeni beklemekle ne halt ediyorum ki?"

"Bana tuzak kurdun" diye hırladı Marty yanıt olarak, "başından beri!"

"Söyledim ya... şakaydı."

"Yalnızca bu gece değil. Başından beri. Yalan söyledin... rüşvet verdin. Güvenebileceğin birine ihtiyacın olduğunu söyledin, sonra da bana bokun tekiymişim gibi davrandın. Hepsinin, sonunda seni terk etmelerine şaşmamalı!"

Whitehead birden ona döndü. "Tamam" diye haykırdı, "ne istiyorsun?"

"*Gerçeği*."

"Emin misin?"

"Evet kahrolası, evet!"

Yaşlı adam dudağını emip kendi kendiyle tartıştı. Tekrar konuştuğunda sesini alçaltmıştı. "Tamam evlat. Tamam." Gözlerine eski kıvılcımlar geri geldi ve bir an yenilgisinin yerini yeni bir şevk aldı. "Dinlemeyi o kadar çok istiyorsan, ben de anlatırım." Titrek parmağını Marty'ye uzattı. "Kapıyı kapa."

Marty kırık bir şişeyi tekmeleyerek yolundan uzaklaştırıp kapıyı iterek kapadı. Kapıyı cinayetin üzerine, yalnızca bir hikâyeyi dinlemek için kapamak tuhaftı. Ama bu hikâye anlatılmak için çok uzun süre beklemişti, artık ertelenemezdi.

"Ne zaman doğdun Marty?"

"1948'de. Aralık'ta."

"Savaş bitmişti."

"Evet."

"Ne kaçırdığını bilemezsin."

Bu bir itiraf için tuhaf bir başlangıçtı.

"Ne zamanlardı ama."

"İyi bir savaş mıydı?"

Whitehead en az zarar görmüş sandalyelerden birini doğrultup oturdu. Birkaç saniye hiçbir şey söylemedi.

"Ben bir hırsızdım Marty" dedi sonunda. "Şey... karabor-

sacılık kulağa belki daha etkileyici geliyor ama eninde sonunda aynı şey. Üç dört dili yeterince iyi konuşabiliyordum ve kurnazdım. Önüme durmadan fırsatlar çıkıyordu."

"Şanslıydın."

"Şansın bununla ilgisi yoktu. Şans *denetim* sahibi olmayan insanlar içindir. *Ben* denetim sahibiydim, o zamanlar farkında olmasam da. Kendi şansımı yaratıyordum da diyebiliriz." Duraksadı. "Şunu anlamalısın, savaş, filmlerde gördüğün gibi değil ya da en azından benim savaşım değildi. Avrupa parçalanıyordu. Her şey değişiyordu. Sınırlar değişiyor, insanlar gemilerle bir daha geri gelmemek üzere götürülüyor, dünya kapanın elinde kalıyordu." Başını salladı. "Bunu anlayamazsın. Hep görece-li bir istikrar ortamında yaşadın. Ama savaş hayat kurallarını değiştirir. Nefret etmek, yıkımı alkışlamak ansızın *iyi* bir şey oluverir. İnsanların gerçek doğalarını sergilemelerine izin verilir..."

Marty bu girişin nereye bağlanacağını merak etti ama Whitehead daha yeni ısınmaya başlamıştı. Dikkatini dağıtmanın sırası değildi.

"...Ve her yerde böylesine belirsizlikler hâkimken, kendi kaderini biçimlendirebilen insan dünyanın hâkimi olabilir. Abarttığım için kusura bakma ama kendimi öyle hissediyordum. Dünyanın Hâkimi'ydim. Akıllıydım. *Eğitimim* yoktu, o zamanlar yoktu ama akıllıydım. İş bitiriciydim, şimdi senin anlayacağın dille. Ve Tanrı'nın bana armağan ettiği bu muhteşem savaştan sonuna kadar faydalanmakta kararlıydım. Paris'te, işgalden hemen önce iki üç ay geçirdim, sonra hâlâ zamanım varken oradan ayrıldım. Ardından güneye geçtim. İtalya'nın, Akdeniz'in tadını çıkardım. Hiçbir eksiğim yoktu. Savaş ne kadar kötüye giderse benim için o kadar iyiydi. Diğer insanların umutsuzlukları beni zengin bir adam yapmıştı.

Tabii paramı har vurup harman savurdum. Kazandıklarımı asla birkaç aydan fazla elimde tutmadım. Şimdi elimden geçen o tabloları, o *sanat eserlerini* düşünüyorum da... Hazine değerindeydi. Bir kovaya işerken bir Raphael'in üstüne damlalar

sıçrattığımı bilmiyordum tabii. Böyle şeyleri sürüyle alıp satıyordum.

Avrupa'daki savaşın sonlarına doğru kuzeye, Polonya'ya gittim. Almanlar'ın durumu kötüydü: Oyunun sonunun yaklaştığını biliyorlardı ve birkaç anlaşma yapabileceğimi düşündüm. Sonunda -bu aslında bir hataydı- kendimi Varşova'da buldum. Oraya gittiğimde geride hiçbir şey kalmamıştı. Ruslar'ın sağlam bıraktığını Naziler yıkmıştı. Bir uçtan diğerine koca bir çöldü." İç geçirdi ve söylemek istediklerini ifade edecek sözcükleri bulmaya çabaladı. "Hayal bile edemezsin" dedi. "Büyük bir şehirdi. Ama şimdi? Sana nasıl anlatabilirim? Benim gözlerimle görmelisin, yoksa bunların hiçbiri bir anlam ifade etmez."

"Deniyorum" dedi Marty.

"Sen *kendi içinde* yaşıyorsun" diye devam etti Whitehead. "Ben de *kendi içimde*. İkimizin de ne olduğumuza dair çok güçlü fikirlerimiz var. Kendimize bu yüzden değer veriyoruz, içimizdeki benzersiz şey için. Söylediklerimi takip edebiliyor musun?"

Marty yalan söyleyemeyecek kadar yoğunlaşmıştı. Başını salladı.

"Hayır, pek değil."

"Şeylerin *oluşu:* Söylemeye çalıştığım bu. Dünyadaki değerli her şeyin son derece belirgin bir biçimde kendisi oluşu gerçeği. Görünüşün, varlığın bireyselliğini alkışlıyoruz ve sanırım o bireyselliğin bir kısmının sonsuza dek var olduğunu düşünüyoruz, yalnızca onu deneyimlemiş olan insanların belleğinde olsa bile. Evangeline'in koleksiyonuna bu yüzden değer verdim, çünkü *özel* olan şeylerden haz duyarım. Benzersiz bir vazodan, özel dokunmuş bir halıdan."

Sonra birden Varşova'ya geri döndüler...

"Orada eskiden öyle görkemli şeyler vardı ki. Hoş evler, güzel kiliseler, muhteşem tablo koleksiyonları. Öyle çok şey vardı ki. Ama ben gittiğimde hepsi aynı durumdaydı, toza dönüşmüştü.

"Nereye gitsen durum aynıydı. Yer çamurla kaplıydı. Gri çamurla. Çizmelerine yapışıyor, tozu havada geziniyor, boğazı-

na doluyordu. Hapşırdığında sümüğünün rengi griydi, bokun da griydi. Ve o pisliğe yakından baktığında yalnızca toz olmadığını görebiliyordun, orada et vardı, moloz vardı, seramik parçaları vardı, gazeteler vardı. Bütün Varşova o çamurdaydı. Evleri, halkı, sanatı, tarihi: Hepsi çizmelerinden silip attığın bir şeye indirgenmişti."

Whitehead'in kamburu çıkmıştı. Yetmiş yaşını gösteriyordu; anılarda kaybolmuş yaşlı bir adam. Yüzü allak bullak olmuştu, yumrukları sıkılıydı. Marty'nin babasının, kalp krizi geçirmeseydi olacağı yaştaydı: Ama babası asla böyle konuşmayı beceremezdi. İncelikten yoksundu ve Marty, acının derinliğinden de, diye düşündü. Whitehead ıstırap çekiyordu. Çamurun anısı. Bundan da fazlası: Çamurun *beklentisi*.

Marty babasını, geçmişi düşünürken Whitehead'in anımsamalarını biraz daha anlamlı kılan bir anıya rastgeldi. Beş altı yaşındayken üç kat altlarında oturan bir kadın ölmüştü. Anlaşılan akrabası yoktu ya da hiçbiri evdeki çok az eşyayı almak için gelmeye zahmet etmemişti. Belediye mallara el koymuş, en sonunda da evi boşaltıp eşyaları açık artırmaya çıkarmıştı. Ertesi gün Marty'yle arkadaşları ölü kadının, evlerin arkasındaki dar sokağa atılmış birtakım kişisel eşyalarını bulmuşlardı. Zaman kıtlığı çeken belediye işçileri değersiz kişisel eşyaların hepsini, çekmeceleri açıp, sokağın bir yerine boşaltmışlardı. Solmuş kurdelelerle bağlı eski mektup tomarları, bir fotoğraf albümü (kadın orada defalarca yer alıyordu: Bir kız olarak, bir gelin olarak, yaşlandıkça kuruyup ufalan orta yaşlı bir cadaloz olarak), bir sürü değersiz biblo, tutkal, mürekkepsiz kalemler, bir mektup açacağı. Çocuklar bunların üstüne yiyecek arayan çakallar gibi atlamışlardı. Hiçbir şey bulamayınca mektupları yırtıp sokağa saçmışlardı; albümün sayfalarını koparıp fotoğraflara bakarak kahkahalarla gülmüşlerdi ama batıl bir inanç onları yırtmalarına engel olmuştu. Bunu yapmalarına gerek de yoktu. Hava şartları onları kısa sürede kendilerinin yapabileceklerinden çok daha etkili olarak tahrip etti. Yağmurlu ve geceleri ayazlı geçen bir haftadan sonra fotoğraflardaki yüzler sol-

muş, kirlenmiş, en sonunda da tamamen silinmişti. Belki de şimdi ölü olan insanların son fotoğrafları o sokakta lapaya dönüşmüştü ve Marty her gün oradan geçerken giderek yıpranmalarını, ortalığa saçılmış mektuplardaki mürekkebin yağmur tarafından silinmesini izlemişti, ta ki yaşlı kadının anısı, tıpkı bedeni gibi, tamamen ortadan kaybolana dek. Küllerinin bulunduğu tepsiyi kişisel eşyalarından geri kalanların arasına boşaltsanız fark belli olmazdı; ikisi de gri tozdu, önemleri tekrar kazanılmayacak biçimde kaybolmuştu. Kazanan çamurdu.

Marty bütün bunları rüyada gibi anımsadı. Mektuplardan, yağmurdan, çocuklardan çok olayların tekrar yüzeye çıkardığı duygulardı anımsadığı: O dar sokakta olup bitenlerin dayanılmayacak kadar acı olduğuna ilişkin içine gömülmüş bir duyguydu. Şimdi belleği Whitehead'inkine karışıyordu. Yaşlı adamın çamur ve şeylerin oluşu üzerine bütün söyledikleri biraz anlam kazanmaya başlamıştı.

"Anlıyorum" diye mırıldandı.

Whitehead başını kaldırıp Marty'ye baktı.

"Belki" dedi.

"O zamanlar bir kumarbazdım, şimdikinden çok daha fazla. Savaş bunu açığa çıkarıyor sanırım. Şanslı birinin nasıl bir hapşırık sayesinde ölümden kurtulduğunu ya da aynı nedenden öldüğünü anlatan hikâyeleri sürekli duyuyorsun. İyi şans ya da ölümcül kötü talih üzerine hikâyeler. Ve bir süre sonra dünyaya biraz daha farklı bakmaya başlıyorsun: Rastlantının işleyişini her yerde görmeye başlıyorsun. Onun gizemlerine karşı duyarlılaşıyorsun. Ve tabii ki diğer yüzü olan kaçınılmazlığa da. Çünkü inan bana kendi şanslarını kendi *yaratan* insanlar var. Şansı macun gibi yoğurabilen insanlar. Sanki bugün ne yaparsan yap kaybedemezmişsin gibi."

"Evet..." Bu konuşma asırlar önce yapılmış gibiydi; geçmişte kalmıştı.

"Varşova'dayken tek bir oyun bile kaybetmemiş bir adamdan bahsedildiğini işittim. Bir kâğıt oyuncusundan."

"Tek bir oyun bile mi?" diye sordu Marty inanmayarak.

"Evet, ben de senin kadar alaycıydım. Duyduğum hikâyelere masal gözüyle baktım, en azından bir süreliğine. Ama nereye gitsem bana ondan bahsediyorlardı. Sonunda meraklandım. Şehirde kalıp bu mucizevi adamı bulmaya karar verdim. Oysa Tanrı biliyor ya beni orada tutacak pek az değerli şey vardı."

"Kimlerle oynuyordu?"

"Anlaşılan gelen herkesle. Bazılarına göre Ruslar'ın ilerleyişinden önceki birkaç günü Naziler'le oynayarak geçirmiş, sonra Kızıl Ordu şehre girince de kalmayı sürdürmüştü."

"Niye böyle bir yerde oynuyordu? Ortada büyük paralar dönüyor olamazdı."

"Hiç para yoktu. Ruslar tayınlarını, çizmelerini koyuyordu ortaya."

"Peki ama niye?"

"Beni büyüleyen de buydu. Ben de anlayamıyordum. Her oyunu kazandığına da inanmıyordum, ne kadar iyi bir oyuncu olursa olsun."

"Onunla oynayacak insanları nasıl buluyordu anlamıyorum."

"Çünkü hep şampiyonu alaşağı edebileceğine inanan birileri vardır. Ben bunlardan biriydim. Hikâyelerin yalan olduğunu ispatlamak için onu aramaya başladım. Gerçeklik anlayışıma terstiler diyebilirim. Her günün uyanık olduğum her saatini şehirde onu arayarak geçirdim. Sonunda onunla oynamış ve elbette kaybetmiş bir asker buldum. Teğmen Konstantin Vasilyev."

"Peki ya kâğıt oyuncusu... adı neydi?"

"Sanırım biliyorsun..." dedi Whitehead.

"Evet" diye yanıtladı Marty bir an sonra. "Evet, onu gördüğümü biliyor musun? Bill'in kulübünde?"

"Ne zaman oldu bu?"

"Takımımı almaya gittiğimde. Bana paranın geri kalanıyla kumar oynamamı söylemiştin."

"Mamulyan, Academy'de miydi? Oynadı mı peki?"

"Hayır. Anlaşılan asla oynamıyor."

"Onu en son oraya geldiğinde oynatmaya çalıştım ama oynamadı."

"Ama Varşova'da? Onunla orada oynadınız mı?"

"Ah, evet. Bunu bekliyordu zaten. Şimdi anlıyorum. Bütün bu yıllar boyunca sanki duruma hâkim olan benmişim gibi davrandım. Sanki ben ona gitmişim, kendi becerilerimle kazanmışım gibi..."

"Kazandın mı?" dedi Marty.

"Tabii ki kazandım. Ama buna izin verdi. Beni baştan çıkarma yöntemi buydu ve işe yaradı. Sanki zormuş gibi yaptı elbette, ilüzyonu güçlendirmek için ama ben kendimde öyle odaklanmıştım ki oyunu bilerek kaybedebileceği bir kez olsun aklıma gelmedi. Yani, bunu yapması için neden yoktu, değil mi? En azından görebildiğim kadarıyla. O zamanlar."

"Niye kazanmana izin verdi?"

"Söyledim ya: Baştan çıkarmak için."

"Nasıl yani, seni yatağa mı atmak istiyordu?"

Whitehead çok hafifçe omuz silkti. "Olabilir, evet." Bu fikir hoşuna gitmiş gibiydi, yüzünde kibir belirdi. "Evet, herhalde beni çekici buluyordu." Sonra gülümsemesi kayboldu. "Ama seks hiçbir şeydir, öyle değil mi? Yani, birini elde etmekten bahsediyorsak, onu becermek sıradan bir şeydir. Beni herhangi bir fiziksel eylemden çok daha derin ve çok daha kalıcı şeyler için istiyordu."

"Onunla her oynadığında kazandın mı?"

"Onunla bir daha oynamadım. O seferki ilk ve tekti. Biliyorum kulağa tuhaf geliyor. İkimiz de kumarbazdık. Ama söyledim ya, o kartlarla kumar için ilgilenmiyordu."

"Bir sınamaydı."

"Evet. Ona layık olup olmadığımı anlamak için. Bir İmparatorluk kurup kuramayacağımı görmek için. Savaştan sonra, Avrupa'yı tekrar inşa etmeye başladıklarında, ortalıkta *gerçek* Avrupalılar'ın kalmadığını, hepsinin bir biçimde katledildiğini ve son kalan Avrupalı'nın kendisi olduğunu söylerdi. Ona inandım. İmparatorluklardan ve geleneklerden bahsederek ak-

lımı çeldi. Onun tarafından pohpohlanmak hoşuma gitti. Hayatımda karşılaştığım en kültürlü, en ikna edici, en derin adamdı o, hâlâ da öyle." Whitehead anıları tarafından hipnotize edilmiş halde dalıp gitmişti. "Ama şimdi geriye yalnızca bir kabuk kaldı elbette. O zamanlar uyandırdığı izlenimi şimdi takdir edemezsin. Kafaya takarsa yapamayacağı ya da olamayacağı şey yoktu. Ama ona niye benim gibilerle zaman harcadığını, niye gücü doğrudan ele geçirebileceği politikaya atılmadığını sorduğumda gözlerimin içine bakar ve bana: Bunların hepsi yapıldı, derdi. Önceleri bu yaşamların tahmin edilebilir olduğunu kastettiğini sandım. Ama sanırım demek istediği başka bir şeydi. Sanırım bana o insanların olduğunu, o şeyleri *yaptığını* söylüyordu."

"Bu nasıl olabilir? Tek bir adam."

"Bilmiyorum. Hepsi tahmin. Başından beri öyleydi. Ve işte, kırk sene sonra hâlâ söylentilerle uğraşıyorum."

Ayağa kalktı. Yüzündeki ifadeden oturmanın eklemlerini katılaştırdığı anlaşılıyordu. Dikelince duvara sırtını ve başını yaslayıp tavana bakmaya başladı.

"Tek bir büyük aşkı vardı. Her şeyden önde gelen bir tutkusu. Rastlantı. Buna kafayı takmıştı. 'Yaşam tamamen rastlantıdan ibarettir' derdi. 'Bütün sorun onu kullanmayı öğrenmekte.'"

"Peki bütün bunlar sana anlamlı geliyor muydu?"

"Zaman aldı ama yıllar geçtikçe onun ilgisini paylaşmaya başladım, evet. Entelektüel açıdan değil. Pek entelektüel biri sayılmam. Güç getirebileceğini bildiğimden. Talihin senin için çalışmasını sağlayabilirsen" aşağı, Marty'ye baktı, "onun *sistemini* çözebilirsen, dünya sana boyun eğer." Sesi acılaştı. "Yani, bana bir bak. Bak nasıl iyi bir yere geldim..." Kısa, acı bir kahkaha attı. "...Hile yaptı" dedi, konuşmanın başına dönerek. "Kurallara uymadı."

"Bu Son Yemek olacaktı" dedi Marty. "Değil mi? O senin için gelmeden kaçacaktın."

"Bir anlamda."

"Nasıl?"

Whitehead yanıt vermedi Bunun yerine öyküye kaldığı yerden devam etti.

"Bana öyle çok şey öğretti ki. Savaştan sonra bir süre yolculuk edip küçük bir servet kazandık. Ben kendi becerilerimle, o kendisininkilerle. Sonra İngiltere'ye geldik ve ben kimyasal maddeler işine girdim."

"Ve zengin oldun."

"Krezüs'ün düşlerinin ötesinde. Birkaç yılımı aldı ama para geldi, güç geldi."

"Onun yardımıyla."

Whitehead bu nahoş saptama karşısında kaşlarını çattı. "Onun ilkelerini uyguladım, evet" diye yanıtladı. "Ama *o* da en az benim kadar zenginleşti. Evimi, arkadaşlarımı paylaştı. Hatta karımı bile."

Marty konuşacaktı ama Whitehead onu susturdu.

"Sana teğmenden söz etmiş miydim?" dedi.

"Evet. Vasilyev."

"Öldüğünü söylemiş miydim?"

"Hayır."

"Borçlarını ödemedi. Cesedi Varşova'nın lağım kanallarından çıkarıldı."

"Onu Mamulyan mı öldürdü?"

"Bizzat değil. Ama evet, sanırım..." Whitehead sözünü keserek başını yana eğdi ve dinlemeye başladı. "Bir şey duydun mu?"

"Ne?"

"Yok yok. Her şey yolunda. Yalnızca kafamda. Ne diyordum?"

"Teğmen."

"Ah, evet. Hikâyenin bu bölümü... Sana bir şey ifade edecek mi bilmiyorum... ama açıklamalıyım, çünkü onsuz gerisi pek bir anlam taşımıyor. Anlıyorsun ya, Mamulyan'ı bulduğum gece inanılmaz bir akşamdı. Tasvir etmeye çalışmam faydasız ama güneş nasıl bulutların tepesini aydınlatır bilirsin; kızarır,

aşk rengine bürünürler. Ve ben öyle kendimle doluydum, hiçbir şeyin bana asla zarar veremeyeceğinden öyle emindim ki." Devam etmeden önce durup dudaklarını yaladı. "Aptalın tekiydim." Sesi kendine karşı horgörüyle yüklüydü. "Harabelerin arasında yürürken -her yerde çürük kokusu vardı, ayaklarımın altı çamurluydu- *aldırmıyordum*, çünkü o *benim* çürük kokum, *benim* çamurum değildi. Bütün bunların üstünde olduğumu düşünüyordum; özellikle o gece. Kendimi galip gibi hissediyordum, çünkü ben canlıydım ve ölüler ölüydü." Bir an için sustu. Tekrar konuştuğunda sesi öyle hafifti ki iyice kulak kabartmak gerekiyordu. "Ne biliyordum ki? Hiçbir şey." Titreyen eliyle yüzünü örttü ve avcuna usulca "Ah, Tanrım" dedi.

Bunu takip eden sessizlikte Marty dışarıdan bir ses geldiğini sandı: Koridorda bir hareket. Ama ses emin olamayacağı kadar hafifti ve odadaki atmosfer bütün dikkatini yoğunlaştırmasını gerektiriyordu. Şimdi hareket etmek, konuşmak itirafı mahvederdi ve Marty, usta bir hikâyeci tarafından büyülenmiş bir çocuk gibi, bu anlatının sonunu dinlemek istiyordu. Bu ona o anda her şeyden önemli geliyordu.

Whitehead gözyaşı dökmemeye çalışırken yüzünü eliyle gizledi. Bir an sonra hikâyeye tekrar başladı... dikkatle, sanki ona saldırıp öldürebilirmişçesine.

"Bunu kimseye anlatmadım. Eğer sessizliğimi korursam -bunun bir başka söylentiye dönüşmesine izin verirsem- er geç yok olacağını sandım."

Koridordan bir ses daha geldi, bir inilti, sanki dar bir borudan rüzgâr geçiyormuşçasına. Sonra kapı tırmalandı. Whitehead bunu işitmedi. O gene Varşova'daydı, önünde ateş yakılmış, merdivenli, içinde bir masa ve titrek bir mum alevi bulunan bir odaya sahip bir evdeydi. O oda neredeyse şu anda içinde bulundukları oda gibiydi aslında ama ekşiyen şarap yerine yakılmış ateşlerin kokusu vardı orada.

"Oyun bitince" dedi, "Mamulyan'ın ayağa kalkıp benimle el sıkıştığını anımsıyorum. Sonra arkamdaki kapı açıldı. Vasilyev'i gördüm."

"Teğmeni mi?"

"Feci şekilde yanmıştı."

"Kurtulmuştu." Marty derin bir soluk aldı.

"Hayır" diye karşılık verdi Whitehead. "Ölüydü."

Marty belki de hikâyedeki bu abartılı ifadeyi geçerli kılacak bir şeyi kaçırmış olduğunu düşündü. Ama hayır, delilik apaçık gerçek olarak sunuluyordu. "Bundan Mamulyan sorumluydu" diye devam etti Whitehead. Titriyordu ama anının göz kamaştırıcı parıltısı gözyaşlarını durdurmuştu. "Anlıyorsun ya, teğmeni diriltmişti. Lazarus gibi. Yardımcılara ihtiyacı vardı herhalde."

Whitehead'in sesi titremeye başlarken kapı tekrar tırmalanmaya başladı. İçeri girmek için yapılan kaçınılmaz bir yakarıştı bu. Whitehead bu kez sesi işitti. Zayıflık ânının geçtiği anlaşılıyordu. Başını birden yukarı kaldırdı. "Açma" diye emretti.

"Neden?"

"O geldi" dedi, delice bakarak.

"Hayır. Avrupalı gitti. Gittiğini gördüm."

"Avrupalı değil" diye karşılık verdi Whitehead. "Teğmen. *Vasilyev*."

Marty kuşkulu görünüyordu. "Hayır" dedi.

"Mamulyan'ın neler yapabileceğini bilmiyorsun."

"Komik oluyorsun!"

Marty ayağa kalktı ve cam kırıklarının arasında yürüdü. Arkasında Whitehead'in tekrar "hayır" dediğini işitti, "lütfen, Tanrım, hayır" ama kolu çevirip kapıyı açtı. Hevesli mum ışığı içeri girmeye can atanı buluverdi.

Bella'ydı, köpek kulübelerinin Meryem Ana'sı. Eşikte kararsızca duruyordu, gözleri, onlardan geriye kalanlar, Marty'ye bakmak üzere uğursuzca yukarı çevrildi, dili sanki onu geri çekecek gücü bulamıyormuşçasına ağzından sarkan kurtlu bir et parçasıydı. Gövdesinin içinden bir yerlerden ince bir ıslıkla soluyordu; insanlar tarafından rahatlatılmak isteyen bir köpeğin iniltisi.

Marty sendeleyerek geriye iki-üç adım attı.

"O değilmiş" dedi Whitehead gülümseyerek.

"Aman Tanrım."

"Her şey yolunda Marty. O değilmiş."

"Kapıyı kapa!" dedi, hareket edemediği için bunu bizzat yapamayan Marty. Bella'nın gözleri, kokusu onu olduğu yere mıhlıyordu.

"Zarar vermek istemiyor. Buraya bazen yemek yemek için gelirdi. Aralarında yalnızca ona güvenirdim. Alçak hayvanlar."

Marty kendini duvardan itip kırık şişeleri tekmeleyerek kapıya doğru yöneldi. Bella ona bakmak için başını çevirdi ve kuyruğunu sallamaya başladı. Midesi bulanan Marty başını çevirdi; aklı bu olanlara çılgınca mantıklı bir yanıt aramaya çalışıyor ama başarılı olamıyordu. Köpek ölmüştü: Onu bizzat kendisi paketlemişti. Diri diri gömülmüş olması söz konusu değildi.

Whitehead kapının eşiğinden Bella'ya bakıyordu.

"Hayır, içeri giremezsin" dedi ona, sanki hayvan canlıymışçasına.

"Gönder şunu" diye inledi Marty.

"Kendini yalnız hissediyor" diye yanıtladı yaşlı adam, onu duygusuzluğu için azarlayarak. Marty'nin aklına Whitehead'in delirmiş olabileceği geldi. "Bunun olduğuna inanmıyorum" dedi.

"Köpekler onun için çocuk oyuncağı, inan bana."

Marty, Mamulyan'ı korulukta durup aşağı, yere bakarken izleyişini anımsadı. Mezar kazıcıyı görmemişti çünkü mezar kazıcı yoktu. Kendi kendilerine çıkmışlardı. Naylon kefenlerinden kıvrıla kıvrıla çıkıp toprağı eşelemişlerdi.

"Köpekleri diriltmek kolaydır" dedi Whitehead. "Öyle değil mi Bella? Sen itaat etmek üzere eğitildin."

Bella kendi kendini kokluyordu; Whitehead'i görünce tatmin olmuştu. Tanrısı hâlâ Cennet'indeydi ve dünyada her şey yolundaydı. Yaşlı adam kapıyı aralık bıraktı ve tekrar Marty'ye döndü.

"Korkacak bir şey yok" dedi. "Bize zarar vermeyecek."

"Onları eve mi getirdi?"

"Evet. Partimi mahvetmek için. Sırf kötülükten. Bana neler yapabileceğini böylece anımsattı."

Marty eğilip bir başka sandalyeyi doğrulttu. Öyle şiddetli titriyordu ki, oturmazsa yere yığılıvereceğinden korkuyordu.

"Teğmen daha kötüydü" dedi yaşlı adam, "çünkü Bella gibi itaat etmiyordu. Ona yapılanın iğrenç bir şey olduğunu biliyordu. Bu onu öfkelendiriyordu."

Bella uyanınca karnı acıkmıştı. En iyi anılara sahip olduğu bu kapıya o yüzden çıkıp gelmişti. Burada kulağının arkasındaki en uygun noktayı kaşımayı bilen bir adam ona yumuşak sözler fısıldayacak ve tabağından leziz yemekler verecekti. Ama bu gece geldiğinde işlerin değiştiğini fark etmişti. Adam ona tuhaf davranıyordu, sesi ahenksizdi ve odada başka biri vardı, kokusunu hayal meyal anımsadığı ama tam çıkaramadığı biri. *Hâlâ* açtı, öyle derin bir açlıktı ki bu ve yakınından nefis kokular gelmekteydi. Toprakta bırakılmış et kokusu, tam ağzına layık, hâlâ kemiğin üstünde ve yarı çürümüş. Neredeyse körlemesine koklayıp kokunun kaynağını aradı ve bulunca yemeye başladı.

"Hoş bir görüntü değil."

Kendi gövdesini yiyordu, sağrısının çürümüş kaslarından gri, yağlı lokmalar koparıyordu. Whitehead kendi kendini çekiştirirken onu izliyordu. Bu yeni dehşet karşısındaki pasifliği Marty'ye denetimini kaybettirdi.

"Durdur onu!" diyerek yaşlı adamı kenara itti.

"Ama karnı aç" dedi Whitehead, sanki bu korkunç görüntü dünyanın en doğal sahnesiymişçesine.

Marty oturduğu sandalyeyi kaldırıp duvara çarptı. Ağırdı ama Marty'nin kasları enerji doluydu ve şiddet hoş bir boşalma sağladı. Sandalye kırıldı.

Köpek başını yemeğinden kaldırdı; yutmakta olduğu et kesik boğazından düştü.

"Bu kadarı fazla" dedi Marty. Sandalyenin ayaklarından birini kaparak Bella daha ne yapacağını anlayamadan odanın öbür tarafına geçiverdi. Bella'nın arka ayaklarından biri, sağrı

neredeyse tamamen çiğnenmiş olduğundan, artık tutmuyordu ve Marty uydurma silahını üstüne indirirken sendeleyerek gerileyip dişlerini gösterdi. Darbenin gücü kafatasını çatlattı. Hırlaması kesildi. Gövde geriledi, parçalanmış kafayı ip gibi bir boyunla çekerek, kuyruğunu korkuyla bacaklarının arasına kıstırarak. Geriye doğru iki üç titrek adım daha attıktan sonra daha fazla gidemedi.

Marty ikinci kez vurmak zorunda kalmayacağını umarak bekledi. İzlerken gövde sanki sönmeye başladı. Şişkin göğüs kafesi, kafadan geriye kalanlar, sağrısındaki boşluktan sarkan organlar, hepsi birden çöküverip birbirine karıştı, ayırt edilemez hale geldi. Marty kapıyı bu görüntüye kapayıp kanlı silahı elinden bıraktı.

Whitehead odanın öbür tarafına saklanmıştı. Yüzü en az Bella'nın gövdesi kadar griydi.

"Bunu nasıl yaptı?" diye sordu Marty. "Bu *nasıl* mümkün olabilir?"

"Gücü var" diye açıkladı Whitehead. Sorun bu kadar basitti anlaşılan. "Yaşam çalabilir ve verebilir."

Marty cebinde bu akşam yemeği ve sohbet gecesi için özellikle getirmiş olduğu keten mendili arandı. Mendili sallayıp açtıktan sonra yüzünü sildi. Mendile tekrar baktığında kirlenmişti; üstünde lekeler vardı. Kendini koridordaki gövde kadar boş hissediyordu.

"Bana cehenneme inanıp inanmadığımı sormuştun" dedi. "Hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Mamulyan'ın böyle bir şey mi olduğunu düşünüyorsun? Cehennemden" -gülmek istiyordu- "cehennemden gelen bir şey mi?"

"Bu olasılığı düşündüm. Ama doğaüstücü bir yapım yok. Cennet ve cehennem. Bütün bunlar. Sistemim onlara başkaldırıyor."

"Şeytan değilse, ne öyleyse?"

"O kadar önemli mi?"

Marty terli avuçlarını pantolonuna sildi. Kendini bu iğrençlik tarafından kirletilmiş hissediyordu. Bu dehşetten yıkanarak arınmak epey zaman alacaktı, bu yapılabilirse tabii. Fazla derinleri eşelemek gibi bir hataya düşmüştü ve duyduğu hikâye -ve kapıdaki köpek- bunun sonuçlarıydı.

"Hasta görünüyorsun" dedi Whitehead.

"Hiç düşünmemiştim..."

"Neyi? Ölülerin kalkıp yürüyebileceğini mi? Ah Marty, bütün itirazlarına karşın senin Hıristiyan olduğunu sanmıştım."

"Ben gidiyorum" dedi Marty. "İkimiz de gidiyoruz."

"*İkimiz* mi?"

"Carys'le ben. Uzaklara gideceğiz. Ondan uzağa. Senden uzağa."

"Zavallı Marty. Sandığımdan daha aptalmışsın. Onu bir daha hiç görmeyeceksin."

"Niye?"

"Çünkü *onun* yanında da ondan! Hiç aklına gelmedi mi? *Carys onunla gitti!*" Demek onun birden ortadan kayboluvermesinin bir türlü bulamadığı nedeni buydu. "İsteyerek, elbette."

"Hayır."

"Ah, evet Marty. Mamulyan baştan beri onun üstünde hak iddia ediyordu. Daha yeni doğmuş bir bebekken onu kucağında sallardı. Üstünde nasıl bir etkisi var kim bilir. Onu geri kazanmıştım tabii, bir süreliğine." İçini çekti. "Beni sevmesini sağladım."

"Senden uzaklaşmak istiyordu."

"Asla. O *benim* kızım Strauss. Manipule etmeyi en az benim kadar iyi bilir. Onunla aranızda geçen her şey tamamen onun keyfine göre oldu."

"Sen kahrolası piçin tekisin."

"Bu zaten apaçık Marty. Ben bir canavarım, bunu kabul ediyorum." Ellerini avuçları öne bakacak biçimde havaya kaldırdı. Suçlu olmak dışında tamamen masumdu.

"Seni sevdiğini söyledin. Yine de gitti."

"Söyledim ya: O benim kızım. Benim gibi düşünür. Onun-

la güçlerini kullanmayı öğrenmek için gitti. Ben de aynı şeyi yapmıştım, hatırlasana."

Bu sav, Whitehead gibi bir sıçandan bile gelse, en azından mantıklıydı. Carys'in tuhaf konuşmalarının ardında hep hem Marty'ye hem de yaşlı adama karşı bir horgörü yatmaz mıydı, onu değerlendirmedeki yetersizliklerinden kaynaklanan bir horgörü? Carys, bunun kendini daha fazla anlamasına yardımcı olacağını bilse ve eline fırsat geçse Şeytan'la dans etmez miydi?

"Kafanı onunla yorma" dedi Whitehead. "Unut onu, o gitti."

Marty, Carys'in yüzünün görüntüsüne tutunmaya çalıştı ama yüz çözülüyordu. Birden kendini çok yorgun hissetti, bitkinliği kemiklerinde hissediyordu.

"Biraz dinlen Marty. Yarın fahişeyi birlikte gömeriz."

"Bu işe bulaşmaya niyetim yok."

"Sana benimle kalırsan seni götüremeyeceğim yer olmadığını söyledim, değil mi? Bu şimdi her zamankinden de fazla geçerli. Toy öldü, biliyorsun."

"Ne zaman? Nasıl?"

"Ayrıntıları sormadım. Önemli olan gitmiş olduğu. Şimdi yalnızca sen ve ben varız."

"Beni aptal yerine koydun."

Whitehead'in yüzü bir ikna portresiydi. "Bir zevk hatası" dedi. "Bağışla beni."

"Çok geç."

"Beni terk etmeni istemiyorum Marty. *Beni terk etmene izin vermeyeceğim!* Duyuyor musun?" Parmağıyla havayı deldi. "Buraya bana yardım etmek için geldin! Ne yaptın peki? Hiçbir şey! *Hiçbir şey!*"

Gönül alıcı iltifatlar göz açıp kapayıncaya dek ihanet suçlamalarına dönüşüvermişti. Bir an gözyaşları, bir sonraki an küfürler, ve hepsinin ardında da hep o yalnız bırakılma korkusu. Marty yaşlı adamın titreyen ellerinin sıkılıp açılmasını izledi.

"Lütfen..." diye yalvardı, "...beni terk etme."

"Hikâyeyi bitirmeni istiyorum."

"*Aferin* sana."

"Her şeyi, anlıyor musun? Her şeyi."

"Anlatacak ne kaldı?" dedi Whitehead. "Zengin oldum. Savaş sonrasının en hızlı büyüyen pazarlarından birine girmiştim: İlaç sanayine. Beş yılda dünya liderlerinden biri olup çıktım." Kendi kendine gülümsedi. "Üstelik, servetimi kazanırken yasadışı yollara pek az başvurdum. Çoğunun aksine, ben kurallara göre oynadım."

"Ya Mamulyan? Sana yardım etti mi?"

"Bana ahlaki sorunlar yüzünden acı çekmemeyi öğretti."

"Karşılığında ne istedi peki?"

Whitehead gözlerini kıstı. "Aptal değilsin değil mi?" dedi takdirle. "İşine geldiğinde karşındakini incitmeyi iyi biliyorsun."

"Bu beklenir bir soruydu. Onunla bir anlaşma yaptın."

"Hayır" diye sözünü kesti Whitehead asık bir suratla. "Anlaşma filan yapmadım, en azından senin kastettiğin türden bir anlaşma. Belki bir centilmenlik anlaşması vardı ama bu çok eskilerde kaldı. Benden alacağı her şeyi aldı."

"Yani neyi?"

"Benim aracılığımla yaşamayı" diye yanıt verdi Whitehead.

"Açıkla" dedi Marty. "Anlamıyorum."

"Yaşam *istiyordu*, diğer herkes gibi. *Arzuları* vardı. Ve onları benim aracılığımla tatmin etti. Nasıl yaptığını sorma. Ben de anlamıyorum. Ama bazen onu gözlerimin ardında hissedebiliyordum..."

"Ve ona izin verdin, öyle mi?"

"İlk başlarda ne yaptığını bilmiyordum: Dikkatimi çeken başka sorunlar vardı. Sürekli zenginleşiyordum. Evlerim, topraklarım, sanat eserlerim, kadınlarım vardı. Onun hep orada olduğunu, gözlediğini unutmak kolaydı; vekili aracılığıyla yaşadığını."

Sonra 1959'da Evangeline'le evlendim. Düğünümüz kralları bile utandırırdı. Buradan Hong Kong'a dek bütün gazete-

lerde haber oldu. Servet ve Nüfuz, Zekâ ve Güzellikle evleniyor: Bu ideal evlilikti. Mutluluğumu kusursuzlaştırdı, gerçekten."

"Âşık mıydın?"

"Evangeline'i sevmemek mümkün değildi. Hatta" -konuşurken şaşkın görünüyordu- "hatta o da beni seviyordu galiba."

"Mamulyan hakkında ne düşünüyordu?"

"Ah, işte bütün sorun buydu" dedi. "Ondan başından beri tiksindi. Onun fazla tutucu olduğunu, varlığının kendini sürekli suçlu hissetmesine yol açtığını söyledi. Haklıydı da. Mamulyan bedenden tiksiniyordu; fonksiyonlarından iğreniyordu. Ama ondan ya da arzularından kurtulamıyordu. Bu ona işkence çektiriyordu. Ve zaman geçtikçe kendine karşı duyduğu nefret yoğunlaştı."

"Evangeline yüzünden mi?"

"Bilmiyorum. Belki de. Şimdi düşünüyorum da, Mamulyan herhalde onu *istiyordu*, geçmişte diğer güzel kadınları istemiş olduğu gibi. Evangeline ise başından beri onu horgördü. Evin hanımı olunca bu sinir savaşı giderek büyüdü. Sonunda Evangeline bana ondan kurtulmamı söyledi. Carys doğduktan hemen sonraydı. Onun bebeği kucağına almasından hoşanmadığını söyledi... Mamulyan bunu yapmayı seviyor gibiydi. Onu evde istemiyordu, o kadar. Onu yirmi yıldır tanıyordum -evimde yaşamış, hayatımı paylaşmıştı- ve hakkında *hiçbir şey* bilmediğimi fark ettim. Hâlâ Varşova'da tanıştığım o efsanevi kâğıt oyuncusuydu."

"Ona hiç sordun mu?"

"Neyi sordum mu?"

"Kim olduğunu? Nereden geldiğini? Becerilerini nasıl kazandığını?"

"Ah evet, sordum. Verdiği yanıt her seferinde bir öncekinden biraz daha farklıydı."

"Yani sana yalan söylüyordu?"

"Açıkça. Bir tür şakaydı sanırım: Asla iki kez aynı insan olmamak. Sanki var değilmiş gibi. Sanki *Mamulyan* denen bu adam tamamen farklı bir şeyin üstünü örten bir yapıymış gibi."

"Neyin?"

Whitehead omuz silkti. "Bilmiyorum. Evangeline onun içinin boş olduğunu söylerdi. Ondan bu yüzden tiksiniyordu. Rahatsız olduğu evdeki *varlığı* değil yokluğu, hiçliğiydi. Ve ben de belki Evangeline'in hatırı için ondan kurtulmam gerektiğini düşünmeye başladım. Bana öğretebileceği her şeyi öğrenmiştim. Artık ona ihtiyacım yoktu.

Ayrıca beni toplum içinde utandırmaya başlamıştı. Tanrım, geçmişe bakınca bizi o kadar uzun süre yönetmesine nasıl izin verdiğimizi anlayamıyorum, gerçekten anlayamıyorum. Yemek masasına oturunca misafirlerin üstüne nasıl kasvet çökerttiğini görebilirdin. Ve yaşlandıkça her şeyin boşuna olduğundan daha çok bahsetmeye başladı.

Görünüşte yaşlandığından filan da değil. Şimdi onu ilk gördüğüm zamankinden bir yıl bile yaşlı görünmüyor."

"Hiç değişmedi mi?"

"Fiziksel olarak hayır. Belki değişen bir şey var. Şimdi sanki yenilmiş gibi bir ruh hali içinde."

"Bana hiç de öyle gelmedi."

"Onu gücünün doruğunda görmeliydin. İnan bana, korkutucu biriydi. Kapıdan girince herkes sus pus olurdu: Sanki insanın içindeki neşeyi sünger gibi emiyordu, anında. Sonunda Evangeline onunla aynı odada durmaya dayanamaz oldu. Paranoya yapmaya, onun kendisini ve çocuğu öldürmeyi planladığını söylemeye başladı. Carys'e dokunmasın diye geceleri kızın yanında kalacak birini tuttu. Aslında şimdi düşünüyorum da, beni köpekleri almaya ikna eden de Evangeline oldu. Onun köpeklerden tiksindiğini biliyordu."

"Ama Evangeline'in istediğini yapmadın, değil mi? Yani, onu kapı dışarı etmedin."

"Ah, er geç harekete geçmem gerektiğini biliyordum; bunu yapacak cesaretim yoktu, o kadar. Sonra o, ona hâlâ ihtiyacım olduğunu kanıtlamak için küçük güç oyunları oynamaya başladı. Bu bir taktik hatasıydı. Evin içindeki sofuca varlığı ilginçliğini çoktan yitirmişti. Ona bunu söyledim. Ya tavırlarını

tamamen değiştirmesi ya da çekip gitmesi gerektiğini söyledim. Reddetti tabii. Reddedeceğini biliyordum. Tek istediğim aramızdaki bağları kesip atmak için bir bahaneydi ve o bu fırsatı bana altın bir tabakta verdi. Geriye bakınca ne yaptığımın çok iyi farkında olduğunu da görüyorum tabii. Her neyse, sonuçta onu kapı dışarı ettim. Şahsen değil. Bu işi Toy halletti."

"Toy şahsen senin için mi çalışıyordu?"

"Ah, evet. Bu da Evangeline'in fikriydi: Beni hep korumaya çalışırdı. Bana bir koruma tutmamı önerdi. Toy'u seçtim. Boksörlük yapmıştı ve son derece dürüsttü. Mamulyan'dan hiç mi hiç etkilenmemişti. Lafını hiç esirgemezdi. Ona Mamulyan'ı def etmesini söylediğimde de bunu yaptı. Bir gün eve geldiğimde kâğıt oyuncusu gitmişti.

O gün rahat bir soluk aldım. Sanki farkında olmadan boynuma asılı bir taş taşıyormuşum da ondan kurtulmuşum gibi hissettim. Kendimi hafiflemiş hissediyordum.

Yaptığımın yol açabileceklerine ilişkin korkularının tamamen yersiz olduğu ortaya çıktı. Servetimi yitirmedim. Onsuz da her zamanki kadar başarılıydım. Belki daha da fazla. Kendime güvenim yerine gelmişti."

"Onu bir daha görmedin mi?"

"Gördüm. Eve iki kez geldi, her ikisinde de haber vermeden. Anlaşılan işleri yolunda gitmemişti. Sorun neydi bilmiyorum ama bir biçimde büyülü dokunuşu kaybetmişti. İlk gelişinde öyle çökmüş görünüyordu ki onu tanımakta güçlük çektim. Hasta görünüyordu, iğrenç kokuyordu. Sokakta görsen yolun karşı tarafına geçerdin. Bu dönüşüme inanmakta güçlük çekiyordum. Eve girmek bile istemedi -izin de vermezdim ya- tek istediği paraydı. Verdim, o da alıp gitti."

"Rol mü yapıyordu?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Dilenci oyunu. Sahiciydi, değil mi? Yani, uydurduğu hikâyelerden biri değildi..."

Whitehead kaşlarını kaldırdı. "Bunca yıldır... hiç aklıma gelmedi. Hep düşündüm ki..." Durdu ve söze farklı bir yerden

devam etti. "Ben karmaşık biri değilim, öyle görünsem de. Ben bir hırsızım. Babam hırsızdı, muhtemelen onun babası da öyle. Kültürlü görünümüm yalnızca bir maske. Başka insanlardan kaptığım şeyler. Zevk sahibi olmayı öğrendim diyebilirsin...

Ama birkaç yıl sonra kendi oyununa kendin de inanmaya başlıyor, gerçekten karmaşık, yol yordam bilir bir adam olduğunu düşünüyorsun. Seni bulunduğun yere getiren içgüdülerden utanmaya başlıyorsun, çünkü utanç verici bir geçmişin parçaları onlar. Bana olan da buydu işte. Ne olduğumu unuttum.

Sanırım hırsızın tekrar işlere el atmasının vakti geldi: Artık *onun* gözlerini, *onun* içgüdülerini kullanmalıyım. Bunu bana sen öğrettin, farkında olmadan."

"Ben mi?"

"Biz aynıyız. Bunu görmüyor musun? İkimiz de hırsızız. İkimiz de kurbanlarız."

Whitehead'in sözlerindeki kendine acıma duygusu çok fazlaydı. "Bana bir kurban olduğunu söyleyemezsin" dedi Marty, "yaşadığın hayattan sonra."

"Hislerim hakkında ne biliyorsun?" diye cevabı yapıştırdı Whitehead. "*Farz etme*, duydun mu beni? Anladığını sanma, çünkü anlamıyorsun! Benden her şeyimi aldı, her şeyimi! Önce Evangeline'i, sonra Toy'u, şimdi de Carys'i. Bana acı çekip çekmediğimi bildiğini söyleme sakın!"

"Evangeline'i *aldı* derken ne demek istiyorsun? Bir kazada öldüğünü sanıyordum?"

Whithead başını salladı. "Sana anlatabileceklerimin bir sınırı var" dedi. "Bazı şeyleri ifade edemem. Asla edemeyeceğim." Sesi zayıftı. Marty bu konuyu uzatmadan bir sonrakine geçti.

"İki kez geri geldi demiştin."

"Evet. İlk ziyaretinden bir iki yıl sonra tekrar geldi. O gece Evangeline evde yoktu. Aylardan Kasım'dı. Kapıyı Toy'un açtığını anımsıyorum, ve Mamulyan'ın sesini duymasam da o olduğunu *biliyordum*. Koridora çıktım. Kapının önünde, saçak lambasının altında duruyordu. Yağmur çiseliyordu. Şimdi onu

görebiliyorum, gözlerinin beni nasıl bulduğunu. 'Girebilir miyim?' dedi. Orada öylece durdu ve 'Girebilir miyim?' dedi.

Niye bilmiyorum ama onu içeri aldım. Kötü durumda görünmüyordu. Özür dilemek için geldiğini düşünmüş olabilirim, hatırlamıyorum. O zaman bile arkadaşlık teklifinde bulunsa kabul ederdim. Eskiden olduğu gibi değil. Belki iş ortağı olarak. Kalkanlarımı indirmiştim. Birlikte geçmişten bahsetmeye başladık" -Whitehead bu anıyı, daha iyi bir tat almaya çalışarak çiğniyordu- "sonra birden bana ne kadar yalnız olduğunu, arkadaşlığıma ihtiyaç duyduğunu anlatmaya başladı. Ona Varşova'nın çok eskilerde kaldığını söyledim. Artık evli bir adamdım, toplumu ayakta tutan sütunlardan biriydim ve hayat tarzımı değiştirmeye niyetim yoktu. Saldırganlaşmaya başladı. Beni nankörlükle suçladı. Ona hile yaptığımı söyledi. Aramızdaki anlaşmayı bozmuşum. Ona aramızda asla bir anlaşma olmadığını söyledim; bir zamanlar, uzak bir şehirde bir kâğıt oyununda kazanmıştım ve bunun sonucunda o kendi nedenlerinden dolayı bana yardım etmişti. Ona taleplerine yeterince boyun eğdiğimi, borcumun her neyse tamamen ödendiğini düşündüğümü söyledim. On yıl boyunca evimi, arkadaşlarımı, yaşamımı paylaşmıştı: Sahip olduğum her şeyi paylaşmıştı. 'Yetmez' dedi ve tekrar konuşmaya başladı: Yine aynı yakarmalar, benden saygıdeğer biri numarasından vazgeçip onunla bir yerlere gitmemi, gezgin olmamı, öğrencisi olmamı, dünyanın işleyişi hakkında yeni ve korkunç dersler öğrenmemi istemeler. Ve bunu çekici göstermeyi başarır gibi olduğunu da söylemeliyim. O maskeli balodan sıkıldığım zamanlar oluyordu; savaşın, pisliğin kokusunu alıyordum; Varşova'nın üstündeki bulutları görüyor ve hırsızken olduğum kişiyi özlüyordum. Ama nostalji uğruna her şeyi bir kenara fırlatıp atmayacaktım. Bunu ona söyledim. Kararımın kesin olduğunu biliyordu herhalde, çünkü umutsuzluğa kapıldı. Bir şeyler geveledi, bensiz çok korktuğunu, kendini kaybolmuş hissettiğini söyledi. Yıllarca yaşamını ve enerjilerini verdiği tek kişi bendim ve nasıl böyle duygusuz, sevgisiz olabiliyordum? Bana tutundu, ağladı, yüzümü ellemeye çalıştı.

Olanlardan dehşete kapılmıştım. Melodramıyla beni tiksindiriyordu; onu da, melodramını da hayatımda istemiyordum. Ama gitmiyordu. Talepleri tehditlere dönüştü ve galiba tepem attı. Galibası filan yok. Hayatımda bu kadar kızdığımı hatırlamıyorum. Onun ve temsil ettiği her şeyin hayatımdan çıkıp gitmesini istiyordum: Kirli geçmişimin. Ona vurdum, ilk başta hafifçe ama bana bakmayı kesmeyince kendimi kaybettim. Kendini savunmaya çalışmadı ve beni iyice öfkelendirdi. Ona arka arkaya vurmaya başladım ve orada öylece durdu. Dövülsün diye suratını sunuyordu..." Titrek bir nefes aldı. "Tanrı biliyor ya, daha kötü şeyler de yaptım. Ama hiçbirinden bu kadar utanmadım. Parmak eklemlerim kanayana dek durmadım. Sonra onu Toy'a verdim; Toy onu gerçekten benzetti. Ve bütün bunlar olurken gıkı çıkmadı. Düşününce elim ayağım buz kesiyor. Onu hâlâ duvara yaslanmış halde görebiliyorum, Bill boğazına yapışmış ve o bir sonraki darbenin nereden geleceğine bakmıyor, bana bakıyor. Yalnızca bana.

Ne söylediğini anımsıyorum. 'Ne yaptığını biliyor musun?' dedi. O kadar. Çok usulca, konuşurken kan kusarak.

Sonra bir şey oldu. Hava ağırlaştı. Yüzündeki kan sanki canlıymışçasına hareket etmeye başladı. Toy onu bıraktı. Duvar boyunca kayarak yere yığıldı, kan izi bırakarak. Onu öldürdük sandım. Hayatımın en kötü anıydı, Toy'la birlikte durup canını çıkardığımız o kemik torbasına bakmak. Hata yaptık tabii. Geri adım atmamalıydık. İşini oracıkta bitirmeliydik, onu gebertmeliydik."

"Tanrım."

"Evet! İşini bitirmemek aptalcaydı. Bill sadıktı, sorun çıkmazdı. Ama cesaretimiz yoktu. *Benim* cesaretim yoktu. Toy'a Mamulyan'ı kaldırıp, otomobille şehrin merkezine götürerek bir yere atıvermesini söyledim o kadar."

"Önü öldürmezdin" dedi Marty.

"Hâlâ aklımı okumakta ısrar ediyorsun" diye bezgin bir tavırla karşılık verdi Whitehead. "O bunu istiyordu, anlamıyor musun? *Niye gelmiş olduğunu anlamıyor musun?* Benim celladı

olmama izin verecekti, bunu yapabilecek kadar cesaretim olsaydı. Hayattan bezmişti. Acısına bir son verebilirdim ve her şey biterdi."

"O ölümlü mü sence?"

"Her şeyin bir mevsimi vardır. Onunki geçti gitti. Bunu biliyor."

"O zaman tek yapman gereken beklemek, değil mi? Vakti dolunca ölecek nasılsa." Marty birdenbire bu hikâyeden usanmıştı; hırsızlardan, rastlantıdan. Bu üzücü öykünün tamamı, gerçek olsa da olmasa da, onu tiksindiriyordu. "Bana artık ihtiyacın yok" dedi. Ayağa kalkıp kapıya doğru gitti. Camlara basan ayaklarının çıkardığı sesler küçük odada fazla yüksekti.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu yaşlı adam.

"Uzağa. Gidebildiğim kadar uzağa."

"Kalacağına söz vermiştin."

"Dinleyeceğime söz verdim. *Dinledim*. Ve bu kahrolası yerde kalmak istemiyorum."

Marty kapıyı açmaya başladı. Whitehead sırtına konuştu.

"Avrupalı'nın buna izin vereceğini mi sanıyorsun? Neler yapabildiğini gördün. Seni eninde sonunda susturmak zorunda kalacak. Bunu düşündün mü hiç?"

"Riski göze alacağım."

"Burada güvendesin."

"Güvende mi?" diye yineledi Marty, kulaklarına inanamayarak. "Ciddi olamazsın. *Güvende mi?* Sen gerçekten zavallısın, bunu biliyor musun?"

"Eğer gidersen..." diye uyardı Whitehead.

"Ne?" diye ona döndü Marty, horgörüsünü tükürerek. "Ne yaparsın *yaşlı adam*?"

"Seni iki dakikada yakalattırırım. Şartlı tahliyenin koşullarını ihlal ediyorsun."

"Beni bulurlarsa onlara her şeyi anlatırım. Eroini, koridordaki kadını. Aklıma gelen bütün pis işleri anlatırım. Küfürlerinin hiçbiri umurumda değil, anladın mı?"

Whitehead başıyla evetledi. "Öyleyse. Berabere biter."

"Öyle görünüyor" diye yanıtladı Marty ve arkasına bakmadan koridora çıktı.

Onu tuhaf bir sürpriz beklemekteydi: Enikler Bella'yı bulmuştu. Mamulyan'ın diriltici eli onlar üstünde de etkili olmuştu, pratikte hiçbir fayda sağlayamayacak olsalar da. Fazla küçük, fazla kördüler. Bella'nın boş midesinin gölgesinde yatıyor, ağızlarıyla çoktan yenmiş olan meme başlarını arıyorlardı. Marty birinin eksik olduğunu fark etti. Mezarda hareket ederken gördüğü altıncı çocuk muydu; fazla derine gömülmüş ya da gövdesi diğerlerini takip edemeyecek kadar çürümüş olabilir miydi?

Yan yan yürüyerek yanından geçerken Bella boynunu kaldırdı. Kafasından geriye kalanlar Marty'nin bulunduğu yöne doğru savruldu. Midesi bulanan Marty başını çevirdi; ama ritmik vuruşlar arkasına bakmasına yol açtı.

Bella'nın az önceki şiddet eylemini bağışladığı anlaşılıyordu. Şimdi kucağında duran tapılası yavrularıyla halinden oldukça memnundu ve ona bakmaktaydı, gözleri olmadan, perişan haldeki kuyruğu halıya hafif hafif vururken.

Marty'nin onu bırakıp çıktığı odada Whitehead bitkinlikle olduğu yere çöküp oturdu.

Hikâyeyi anlatmak başta zor olsa da giderek kolaylaşmıştı ve onu sonunda birine anlattığına memnundu. Evangeline'e anlatmayı öyle çok kereler istemişti ki. Ama Evangeline kendine has o zarafet ve inceliğiyle eğer ona söylemediği sırlar varsa, bunları bilmek istemediğinin işaretlerini göstermişti. Mamulyan'la evde beraber yaşadıkları onca yıl boyunca Whitehead'e *niye* sorusunu doğrudan hiç sormamıştı, sanki yanıtın bir yanıt değil, yalnızca başka bir soru olacağını biliyormuşçasına.

Onu düşünmek bir sürü acıyı da yüzeye çıkardı; içini doldurup taşıyorlardı. Avrupalı onu öldürmüştü, bundan kuşkusu yoktu. O ya da yardımcıları yolda onun yanındaydılar, ölümü tesadüfi değildi. Öyle olsa bilirdi. Şaşmaz içgüdüsü onun doğruluğunu fark ederdi, acısı ne kadar büyük olursa olsun. Ama

içinde böyle bir his uyanmamıştı, uyanan yalnızca onun ölümüne dolaylı yoldan suç ortaklığı ettiği hissiydi. Kendisinden intikam almak isteyen biri öldürmüştü onu. Pek çok benzer eylemden biriydi ama en kötüsüydü.

Peki Avrupalı ölümden sonra onu almış mıydı? Mezara girip köpeklere yaptığı gibi ona da dokunarak hayat mı vermişti? Bu tiksindirici bir düşünceydi ama Whitehead üstünde düşünmeyi sürdürdü; Mamulyan'ın onu hâlâ sarsabilecek başka dehşetler bulmasından korktuğundan en kötüsünü düşünmekte kararlıydı.

"*Başaramayacaksın*" dedi yüksek sesle cam kırıklarına. *Başaramayacaksın: Beni korkutmayı, sindirmeyi, yok etmeyi*. Yollar ve çareler vardı. Hâlâ kaçıp dünyanın öteki taraflarında saklanabilirdi. Hayat hikâyesini unutabileceği bir yer bulabilirdi.

Anlatmadığı bir şey *vardı*; hikâyenin çok önemli olmasa da önemsiz de sayılamayacak, Strauss'dan sakladığı gibi başka herkesten de saklayacağı bir parçası. Belki anlatılamayacak bir şeydi. Ya da belki de yaşamının çölleri boyunca peşini bırakmayan belirsizliklere öyle merkezden, öyle derinden dokunuyordu ki, bundan söz etmek ruhunun rengini sergilemekti.

Bu son sır üstünde düşündü ve tuhaf bir biçimde bu içini ısıttı:

Avrupalı'yla oynadığı o ilk ve son oyundan sonra girişi yarı kapalı kapıdan Muranowski Meydanı'na çıkmıştı. Gökte yanan yıldızlar yoktu, yalnızca arkasındaki ateş yanmaktaydı.

Loşlukta durup kendine gelirken, buz gibi hava ayakkabılarının topuklarından içeri süzülüp yukarılara çıkarken önünde dudaksız kadın belirmişti. Kendisini geldiği yoldan geri götüreceğini farz edip onu takip etmişti. Oysa kadının niyeti başkaydı. Onu meydandan pencerelerine tahta çivilenmiş bir eve götürmüş ve o da, hep meraklı biri olarak, özellikle bu gece başına kötü bir şey gelemeyeceğinden emin bir biçimde, kadının peşinden içeri girmişti.

Evin içinde duvarları, bazıları paçavralar, bazıları da bir zamanlar görkemli pencereleri örtmüş tozlu uzun kadifeler olan

uzun kumaş parçalarıyla kaplı küçük bir oda vardı. Burada, bu derme çatma giyinme odasında yalnızca tek bir eşya bulunmaktaydı. Üstünde ölü Teğmen Vasilyev'in -ki onu daha biraz önce Mamulyan'ın oyun odasında görmüştü- seviştiği bir yatak. Ve hırsız kapıdan girip dudaksız kadın yana çekilirken Konstantin başını kaldırıp bakmıştı, gövdesini altındaki, Rus, Alman ve Polonya bayraklarından yapılmış bir çarşafın üstünde yatmakta olan kadına bastırmaya devam ederek.

Hırsız gözlerine inanamayarak öylece durdu; Vasilyev'e bu işi yanlış yaptığını, delikleri karıştırdığını ve böylesine kabaca kullandığı şeyin doğal bir delik değil bir yara olduğunu anlatmak istedi.

Teğmen dinlemezdi elbette. İşini görürken sırıtıyordu, kırmızı çubuk içeri girip çıkarken. Zevke getirdiği ceset altında sallanmaktaydı; sevgilisinin ilgisinden etkilenmemiş görünüyordu.

Hırsız orada ne kadar durup izlemişti? İşleri bitmek bilmiyordu. En sonunda dudaksız kadın kulağına *"Yeter mi?"* diye fısıldamıştı ve hafifçe ona doğru dönerken kadın elini pantolonunun önüne koymuştu. Tahrik olması kadını hiç şaşırtmamış gibiydi, oysa o aradan geçen onca yıldan sonra böyle bir şeyin nasıl mümkün olduğunu hâlâ anlayabilmiş değildi. Ölülerin diriltilebildiğini uzun süre önce kabullenmişti. Ama onlardan tahrik olmak... bu bambaşka bir suçtu, ona göre ilkinden de beterdi.

Cehennem yok, diye düşündü yaşlı adam, giyinme odasını da, yanıp kömür gibi olmuş Casanova'yı aklından çıkararak. Ya da cehennem bir oda, bir yatak ve hiç bitmeyen arzuyu. Ben oraya gidip vecd halini gördüm ve artık en kötü olasılığa katlanabilirim.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Tufan

Yanan bir gemiden, ki ancak
Boğularak kurtarılabilirdi alevlerden,
Adamlar sıçradı ve yaklaşırken
Düşman gemilerine, can verdiler açılan ateşle;
Böylece hepsi telef oldu gemidekilerin,
Onlar ki denizde yanmışlardı,
onlar ki yanan gemide boğulmuşlardı.

John Donne, *Yanmış Bir Gemi*

IX

İnançsızlık

49

Tufan onu yaşayanların hayatlarında gördükleri en sıcak Temmuz ayında geldi ama hiçbir revizyonistin Kıyamet düşü de paradokssuz tamamlanmış sayılamaz. Bulutsuz bir gökyüzünde çakan şimşek, toza dönüşen ten, dünyanın uysallara miras kalması: Bütün bunlar beklenmedik şeylerdir.

Ancak o Temmuz'da görkemli dönüşümler yoktu. Bulutların arasından semavi ışıklar belirmedi. Gökten semenderler ya da çocuklar yağmadı. Melekler o ay gelip gittiyse -eğer beklenen Tufan geldiyse- bu, en gerçek kıyametler gibi, bir metafordu.

Anlatılabilecek bazı tuhaf olayların olduğu doğru ama çoğu sakin sularda, loş koridorlarda, yağmurla ıslanmış battaniyelerin ve eski kamp ateşlerinin küllerinin arasında, ıssız kırlarda geçti. Yerel, neredeyse kişiseldiler. Şok dalgaları -en iyi olasılıkla- vahşi köpekler arasında söylentilere yol açtı.

Ancak bu mucizelerin çoğu -oyunlar, yağmurlar ve kurtarılışlar- gündelik yaşamın görüntüsünün ardına öyle kurnazca yerleştirildi ki, görkemlerini güneşin kavurduğu bir şehre sergileyen Vahiy'i ancak en keskin bakışlara sahip olanlar ya da sıradışı olanı arayanlar, bir anlığına görebildi.

50

Şehir Marty'yi kollarını açarak karşılamadı ama o evden dönmemecesine ayrıldığına, yaşlı adama ve deliliğine sırtını döndüğüne memnundu. Ayrılışının sonuçları uzun vadede ne olursa olsun -ve şimdi gidip kendini yetkililere teslim edip etmeyeceği üstünde çok dikkatli düşünmesi gerekiyordu- en azından bir soluk alabilecek, düşünecek zamanı olacaktı.

Turist mevsimiydi. Londra'ya doluşan ziyaretçiler bildik sokakları yabancılaştırıyordu. İlk birkaç günü yalnızca ortalıkta gezinerek, serbestliğe ve özgürlüğe tekrar alışarak geçirdi. Çok az parası kalmıştı: Ama gerekirse bir işe girebilirdi. Yazın doruğunda inşaatlarda dinç işçilere ihtiyaç oluyordu. Gerekirse Sığınak'tan son ve herhalde temkinsizce bir isyan eylemiyle aldığı Citroen'i satabilirdi.

İki günlük özgürlükten sonra düşünceleri eski bir konuya yöneldi: Amerika. Onu hapishane düşlerinin bir hatırası olarak koluna dövme yaptırmıştı. Belki de şimdi onu gerçeğe dönüştürmesinin zamanı gelmişti. Zihninde Kansas onu çağırıyordu, buğday tarlaları her tarafta göz alabildiğine uzanıyordu ve etrafta insana ait hiçbir şey yoktu. Orada güvencede olurdu, yalnızca polisle Mamulyan'dan değil, geçmişten de, tekrar tekrar anlatılan, çemberler çizen *hikâyelerden*, bitimsiz dünyalardan da kurtulurdu. Kansas'ta yepyeni bir hikâye başlayacaktı: Sonunu bilemeyeceği bir hikâye. Ve bu Avrupalılar'ın eli, Avrupalılar'ın kesinliği tarafından bozulmamış, işe yarayan bir özgürlük tanımı değil miydi?

Kaçışını planlarken sokaklardan uzak durmak için Kilburn'da bir oda, iki kat aşağıdaki tuvaleti ev sahibinin söylediğine göre altı kişiyle daha paylaşılan, tek odalı iç karartıcı bir daire buldu. Aslında evdeki yedi odada en az on beş kişi kalmaktaydı, birindeki dört kişilik bir aile de dahil olmak üzere. En küçük çocuğun yüksek sesli ağlamaları onu sürekli uyandırıyordu, bu yüzden erkenden kalkıp dışarı çıkıyor ve bütün gün dışarıda kalıp ancak barlar kapandığında dönüyordu, o zaman

da istemeye istemeye. Yine de bunun fazla sürmeyeceğini söyleyerek kendini rahatlatıyordu.

Gidiş konusunda sorunlar vardı tabii, bunlardan biri de üstünde vize pulu olan bir pasaport almaktı. Onsuz Amerikan topraklarına ayak basmasına izin vermezlerdi. Bu belgeleri çabucak bulması gerekecekti. Whitehead kaçtığını bildirmiş olmalıydı; Marty'nin anlatacaklarına aldırmadan. Belki yetkililer şimdiden sokaklarda onu arıyordu.

Üç Temmuz'da, malikâneden ayrılışının üçüncü haftasında, yazgısının denetimini eline alıp Toy'un evini ziyaret etmeye karar verdi. Whitehead'in Bill'in öldüğü konusundaki ısrarına karşın, Marty hâlâ umudunu yitirmemişti. Herif daha önce yalan söylemişti, defalarca: Bu kez niye durum farklı olsundu ki?

Ev Pimlico'nun zarif, sakin semtlerinden birindeydi; dar kaldırımlarına dizilmiş pahalı otomobiller ve sessiz evler dizilmiş bir yolda. Zili altı-yedi kez çaldı ama hayat belirtisi yoktu. Alt kat pencerelerinin jaluzileri kapalıydı; posta kutusunun içi dolmuştu -çoğu haftalık dergilerdi-.

Durmuş, açılmayacağını çok iyi bilerek sersemce kapıya bakarken yan kapı açıldı ve bir kadın belirdi. Marty evin sahibi olmadığından emindi: Temizlikçi kadındı muhtemelen. Yanmış yüzü -bu kavurucu yazda kim yanmamıştı ki?- bir kötü haber getiricisinin bastırılmış hazzını taşıyordu.

"Affedersiniz. Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu umutla.

Marty birden, eve gelirken ceket ve kravat taktığına sevindi; bu kadın en ufak şüphede polisi arayacak birine benziyordu.

"Bill'i arıyordum. Bay Toy'u."

Kadının onaylamadığı açıktı, kendini değilse Toy'u.

"Burada yok" dedi.

"Nereye gittiğini biliyor musunuz acaba?"

"Kimse bilmiyor. Onu terk etti. Çıkıp gidiverdi."

"Kimi terk etti?"

"Karısını. Yani... bayan arkadaşını. Kadını birkaç hafta

önce içeride buldular, okumadınız mı? Bütün gazetelerde yazdı. Benimle röportaj yaptılar. Onlara anlattım, onun iyi bir adam olmadığını söyledim: Hiç iyi olmadığını."

"Kaçırmış olmalıyım."

"Bütün gazetelerdeydi. Şu anda onu arıyorlar."

"Bay Toy'u mu?"

"Cinayet masası."

"Sahi mi?"

"Muhabir değil misiniz?"

"Hayır."

"Bilirsiniz, hikâyemi anlatmaya istekliyim, ücreti uygun olursa. Size öyle şeyler anlatabilirim ki."

"Sahi mi?"

"Kadın korkunç haldeydi..."

"Ne demek istiyorsunuz?"

Kadının hikâyesinin ayrıntılarını, satılabilirliğinden dolayı -ki Marty bir şey bildiğinden de şüpheliydi- anlatmaya niyeti yoktu. Ama iştah açıcı bir ayrıntı sunmaya razıydı. "Kadını kesip biçmiş" diye vaat etti, "tanınmaz hale gelmiş, en yakınları tarafından bile."

"Emin misiniz?"

Kadın güvenilirliğine sıçratılan bu lekeyi bir hakaret olarak algılamış gibiydi.

"Ya bunu kendi kendine yaptı ya da bir başkası ona yaptı ve onu içeriye kilitleyip kan kaybından ölmesine yol açtı. Günlerce, günlerce. Kapıyı açtıklarında yayılan koku..."

Marty telefonu açan o tuhaf, yitik sesi anımsadı; Toy'un sevgilisinin konuşurken ölü olduğundan adı gibi emindi. Kesilip biçilmiş ve öldürülmüştü ama bir süreliğine telefonlara bakıp görünüşü kurtarmak için diriltilmişti. O heceler aklındaydı: "Kimsin?" diye sormuştu, değil mi? Parlak bir Temmuz gününün sıcağına ve ışığına rağmen titremeye başladı. Mamulyan oraya gitmişti. Toy'u aramak için bu eşikten geçmişti. Bill'le görülecek bir hesabı vardı, Marty'nin şimdi bildiği gibi; böyle dövülen, aşağılanan bir erkek nasıl planlar kurmazdı ki?

Marty kadının ona baktığını gördü.

"İyi misiniz?" diye sordu kadın.

"Evet. Teşekkür ederim."

"Biraz uykuya ihtiyacınız var. Ben de aynı dertten mustaribim. Sıcak gecelerde uyuyamıyorum."

Marty ona tekrar teşekkür edip arkasına bakmadan evden çabucak uzaklaştı. Dehşetleri hayal etmek çok kolaydı; durup dururken geliveriyorlardı.

Gitmiyorlardı da. Şimdi değil. O günden sonra Mamulyan'ın anısı peşini bırakmadı -huzursuz günler, geceler boyunca-. Gerçekliğin ötesindeki ya da ardındaki bir başka dünyanın farkına vardı (bu yalnızca uykusuz gecelerde yaşanmayınca, uyanık haline karışan düş hayatı mıydı?)

Kaçamak cevaplar için zaman yoktu. *Gitmeliydi*; Whitehead'i, Carys'i ve kanunları unutmalıydı. Bir biçimde ülkeden kaçıp Amerika'ya gitmeliydi; gerçeğin gerçek olduğu ve düşlerin gözkapaklarının altında, ait oldukları yerde kaldıkları bir yere.

51

Raglan kalpazanlık sanatında ustaydı. Marty adamı iki telefon konuşmasıyla bulup onunla bir anlaşmaya vardı. Ufak bir ücret karşılığında gereken vizenin sahtesi yapılabilirdi. Marty bir fotoğrafını getirirse iş bir, en fazla iki günde halledilirdi.

Temmuz'un 15'iydi: Sıcak bir aydı. Yan odadan gelen radyo sesi bir önceki ve ondan önceki kadar bulutsuz bir gün vaat etmişti. Gökyüzü mavi bile değil, beyazdı. Bu günlerde gök insanı kör edecek kadar beyazdı.

Marty, Raglan'ın evine erken gitti, kısmen günün en sıcak vaktine kalmamak, kısmen de bir an önce vizesiyle biletini alıp gitmek için. Ancak Kilburn High Yolu Metro Durağı'ndan öteye gidemedi. Orada, *Daily Telegraph*'ın ilk sayfasındaki şu manşeti okudu: MÜNZEVİ MİLYONER EVİNDE ÖLÜ BULUNDU. Altın-

da Whitehead'in bir fotoğrafı vardı. Daha genç, sakalsız, dış görünüşünün ve etkileyiciliğinin doruğundaki bir Whitehead'di bu. Marty gazeteyi ve aynı haberi ilk sayfadan vermiş başka iki gazeteyi satın alıp oracıkta, kaldırımın ortasında okudu, merdivenlerden aşağı, metro durağına akan insan kalabalığı sürekli ona çarpıp iterken.

Bugün Whitehead Anonim Şirketi'nin milyoner başkanı Joseph Newzam Whitehead'in öldüğü açıklandı. Whitehead'in ilaç ürünleri şirketi, son zamanlardaki düşüşü haricinde, Batı Avrupa'nın en başarılı şirketlerinden biri haline gelmişti. Altmış sekiz yaşındaki Bay Whitehead dün sabahın erken saatlerinde Oxfordshire'daki malikânesinde şoförü tarafından bulundu. Kalp yetmezliğinden öldüğü sanılıyor. Polis şüpheli bir duruma rastlanmadığını açıkladı. Kısa biyografi için, bkz. yedinci sayfa.

Biyografi her zamanki gibi *Kim Kimdir*'in sayfalarından derlenmiş bir karışımdı. Whitehead Anonim Şirketi'nin başarılarını kısaca özetledikten sonra şirketin son zamanlarda yaşadığı mali krize değiniyordu. Whitehead'in geçmişine de yer verilmişti ama gençlik yıllarına sanki ayrıntıları şüpheliymişçesine üstünkörü değinilmişti. Gerisiniyse yine fazla ayrıntıya girmeden olduğu gibi yazmışlardı. Evangeline'le evlenişi, ellilerin sonundaki patlama yıllarında hızla yükselişi, güçlenmekle ve başarılarla geçen yıllar, sonra Evangeline'in ölümünün ardından köşesine çekilip gizemli ve meraklandırıcı bir suskunluğa gömülmesi.

Ölmüştü.

Bütün o cesurca laflara, isyanına, Avrupalı'nın entrikalarına karşı duyduğu küçümsemeye karşın savaşı kaybetmişti. Marty ölümünün gazetelerin yazdığı gibi doğal nedenlerle mi, yoksa Mamulyan'ın elinden mi olduğunu bilemezdi. Ama merak hissi duyduğu inkâr edilemezdi. Meraktan fazlası, yas. Yaşlı adamın ölmesine üzülebilmesi onu şok etmişti; bu belki üzüntünün kendinden bile daha şok ediciydi. İçinin acıyacağını düşünmemişti.

Raglan'la olan randevusunu iptal edip dairesine geri döndü ve gazeteleri tekrar tekrar okuyup Whitehead'in ölümüne ilişkin okuyabileceği her ayrıntıyı öğrendi. Çok az ipucu vardı elbette: Haber bütün gazetelerde tipik bir biçimde kuru ve resmi bir dille verilmişti. Yazılı haberleri tükettikten sonra yan kapıyı çalıp komşusundan radyosunu ödünç istedi. Odada kalan ve Marty'nin bir öğrenci olduğunu düşündüğü genç kadın biraz ısrardan sonra razı oldu. Marty sabahtan itibaren yarım saatte bir verilen haberleri dinlemeye başladı. Öğleye kadar öncelik bu habere verildi ama sonra daha çok Beyrut'taki olaylardan ve Southampton'da yakalanan uyuşturucu kaçakçılarından söz edilmeye başlandı. Whitehead'in ölümüyse ana haberlerden kısa haberler bölümüne aktarıldı, öğleden sonraysa ondan hiç bahsedilmez oldu.

Marty radyoyu geri verdi, kızla ve yenmemiş yemeği dar odayı kesif olarak kokutan kedisiyle kahve içme teklifini geri çevirdi. Odasına geri dönüp oturdu ve düşünmeye başladı. Mamulyan gerçekten Whitehead'i öldürmüşse -ki Avrupalı'nın bunu en iyi patoloğun bile anlayamayacağı biçimde yapabileceğinden kuşkusu yoktu- bu dolaylı yoldan kendi hatasıydı. Belki de evde kalsa yaşlı adam hâlâ hayatta olacaktı. Ama bu pek akla yakın görünmüyordu. Büyük bir olasılıkla kendi de ölmüş olacaktı. Ama yine de suçluluk duygusundan kurtulamıyordu.

Daha sonraki birkaç gün boyunca çok az şey yaptı: Entropi içine kurşun gibi çökmüştü. Dönüp duran düşünceleri neredeyse saplantılıydı. Kafatasının kişisel sinemasında çekip biriktirdiği ev filmlerini oynatıp duruyordu; gücün kişisel yaşamını ilk kez, belli belirsiz görüşünden daha sonraki anılarına dek - neredeyse fazla gerçek, fazla ayrıntılı-: Cam döşemeli bir kafeste tek başına duran yaşlı adam, köpekler, karanlık. Hepsinde olmasa da çoğunda Carys'in yüzü beliriyordu, bazen sorgulayıcı, bazen dikkatsiz: Çoğunlukla ona karşı kapalı, indirilmiş kirpiklerinin arasından yukarı, ona, sanki kıskanırcasına bakıyordu. Marty gecenin geç vakitlerinde, alt kattaki bebek uyuduktan sonra, duyulan tek ses High Yolu'ndaki trafik olduğunda arala-

rındaki o en kişisel anlara geri dönüyordu, sürekli tekrarlanırlarsa onu artık canlandıramaz olacakları korkusuyla her zaman anımsamak istemediği anlara.

Bir süre boyunca onu unutmaya uğraşmıştı: Böylesi daha kolaydı. Şimdi yapayalnız bir halde o yüze ilişkin düşüncelere tutunuyordu. Onu bir daha görüp göremeyeceğini merak ediyordu.

Bütün Pazar gazetelerinde ölüme ilişkin yeni bilgiler verildi. *Sunday Times*'ın ön sayfasında Lawrence Dwoskin *(İngiltere'nin Howard Hughes'unun yakın arkadaşı ve sırdaşı)* tarafından yazılmış, İNGİLTERE'NİN EN GİZEMLİ MİLYONERİ başlıklı bir makale vardı. Marty yazıyı iki defa okudu, basılı sözcükleri okurken elinde olmadan Dwoskin'in imalı sesini duyuyordu:

> *"O birçok yönden örnek alınacak, mükemmel biriydi"* diyordu, *"son yıllarını neredeyse bir münzevi gibi geçirmesi kaçınılmaz olarak, Joseph gibi duyarlı bir adamı incitecek dedikodulara ve söylentilere yol açsa da. Kamusal yaşam içinde geçirdiği, hep iyi niyetli olmayan basının yoğun ilgisine maruz kaldığı bütün o yıllar boyunca gizli ya da açık hiçbir eleştiriye kulaklarını tıkamadı. Onu yakından tanıyan bize, o bir avuç insana iğneleyici sözlerden, dıştaki kayıtsız görüntüsünden hiç beklenmeyecek biçimde etkilenen bir yapı sergiledi. Zina yaptığı ve aşırılıklara kapıldığı yolundaki dedikoduları işitince, özellikle de sevgili eşi Evangeline'in 1965'teki ölümünden sonra cinsel açıdan tam bir perhiz içine girmiş olduğundan bu eleştiriler onu iyice yaraladı."*

Marty bu aptalca, ikiyüzlüce lafları boğazında acı bir tatla okudu. Yaşlı adamı şimdiden kutsallaştırmaya başlamışlardı. Herhalde yakında onaylanmış ve sansür edilmiş biyografisi de çıkar, hayatını övgülerle dolu bir dizi masala dönüştürürdü. Bu süreç midesini bulandırıyordu. Dwoskin'in yazısındaki aşırılıkları okuyunca birdenbire beklenmedik bir biçimde yaşlı adamın zaaflarını öfkeyle savunduğunu fark etti. Sanki onu emsalsiz yapan -gerçek yapan- her şey şimdi yıkanıp atılma tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Dwoskin'in yazısını aşırı duygusal sonuna dek okuduktan sonra bıraktı. O gazeteden öğrenebildiği tek ilginç ayrıntı cenaze töreninin ertesi gün Minster Lowell'daki küçük kilisede yapılacağı olmuştu. Bedeni daha sonra yakılacaktı. Marty tehlikeli bile olsa, yaşlı adama olan saygısından dolayı gitmek istiyordu.

52

Aslında cenaze töreni sokaktan geçenlerden skandal peşinde koşanlara dek herkesin öyle ilgisini çekmişti ki, Marty'nin varlığını kimse fark etmedi. Törenin baştan sona gerçekdışı bir havası vardı; sanki bütün dünyaya o yüce adamın öldüğünü bildirmek için düzenlenmişti. Fleet Sokağı'ndan gelen güruha ek olarak Avrupa'nın her yerinden muhabirler ve fotoğrafçılar vardı ve yas tutanlardan bazıları ünlü insanlardı: Politikacılar, uzmanlar, sanayi devleri, hatta yeteneksiz ama ünlü birkaç film yıldızı bile vardı. Bu kadar çok ünlünün varlığı yüzlerce serseriyi çekmişti. Küçük kilise, bahçesi ve önünden geçen yol tamamen dolmuştu. Tören dışarıdakilere hoparlörlerle anlatılıyordu; tuhaf, rahatsız edici bir ayrıntıydı bu. Rahibin sesi ses düzeninden dolayı metalik ve teatral geliyor, methiyesi gürültülü öksürükler ve kâğıt sesleri tarafından kesintiye uğruyordu.

Marty töreni böyle dinlemeyi sevmemişti, bir cenaze törenine hiç uymayan kıyafetlerle gelmiş, mezar taşlarının önünde duran, çimenlere yayılan, güç bastırdıkları bir sabırsızlıkla, tekrar rahatça film yıldızlarını izleyebilmek için törenin bitmesini bekleyen turistleri de. Whitehead, Marty'nin içinde uyuyan, insanlara karşı bir güvensizliği kışkırtmıştı. Şimdi bu dünya görüşünün kalıcı bir parçasıydı. Mezarlıktaki bu yüzleri kızarmış, boş bakışlı topluluğa bakarken içinde küçümsemenin yükseldiğini hissetti. Bu saçmalığa sırtını dönüp gitmek istiyordu. Ama bu son sahneyi izleme arzusu dönüp gitme arzusunu bastırıyordu, bu yüzden eşek arıları suratları yapış yapış çocukların tepe-

sinde vızıldarken ve böceğe benzeyen bir kadın bir mezarın tepesinden kendisiyle flört ederken bekledi.

Şimdi biri *İncil*'den bir pasaj okuyordu. Ses tonuna bakılırsa bir aktördü. Marty pasajı çıkaramadı.

Okuma sona ererken, ana kapıya bir otomobil geldi. İki kişi çıkarken başlar çevrildi ve fotoğraf makineleri çalıştı. Kalabalığa bir mırıltı yayıldı; uzanmış olanlar neler olup bittiğini görmek için ayağa kalktılar. Bir şey Marty'yi canlandırdı ve geç gelenleri görmek için o da ayağa kalkıp parmak uçlarına bastı: Oldukça etkileyici bir giriş yapıyorlardı. Kalabalıktaki kafaların arasından bakındı. Onları gördü, tekrar kaybetti; kendi kendine usulca, inanamayarak "hayır" dedi, sonra kalabalığı yararak ilerledi. Mamulyan, yanında yüzü tül arkasında Carys'le kapıdan kiliseye doğru yürüyüp içeri girerken onlara ayak uydurmaya çalıştı. "Kimdi o?" diye sordu biri ona. "Kimdi biliyor musun?"

Cehennem, diye yanıt vermek istiyordu. *Şeytanın ta kendisi.*

Mamulyan buradaydı! Güpegündüz, güneşin altında, Carys'le karı koca gibi kol kola yürümüş, gazetelerin ertesi günkü baskıları için kameralara poz vermişti. Korkusu yoktu anlaşılan. Bu geç geliş öyle ölçülü, öyle ironikti ki, son bir aşağılama hareketiydi. Peki niye Carys onun oyununu oynuyordu? Niye elini bırakıp onun foyasını meydana çıkarmıyordu? Çünkü onun himayesine isteyerek girmişti, tıpkı Whitehead'in yapacağını söylediği gibi. Neyin peşindeydi? İçindeki o nihilizmi onaylayacak, onu ölme sanatında eğitecek birinin mi? Peki ona karşılığında ne verebilirdi? Ah, işte can alıcı soru buydu.

Sonunda tören sona erdi. Birdenbire neşeli bir ezgi çalan bir saksafon kasveti dağıtıp kalabalığı hem eğlendirdi, hem de öfkelendirdi ve hoparlörlerden "Fools Rush In"in bir caz versiyonu bangır bangır gelmeye başladı. Bu Whitehead'in son şakası olsa gerekti. Gülenler oldu, kalabalıktan bazıları alkışladı bile. Kilisenin içinden sıralardan kalkan insanların sesleri geldi. Marty kilisenin önünü daha iyi görebilmek için boynunu

uzattı ve başarılı olamayınca kalabalığın arasından tekrar geri dönüp bir mezarın tepesine çıktı. Sıcaktan boynunu bükmüş ağaçlarda kuşlar vardı ve uçuşları, ani dalışlar yapıp oynamaları dikkatini dağıtıyordu. Tekrar baktığında tabutun neredeyse paralelinde olduğunu gördü; taşıyanlar arasında Ottoway ve Curtsinger da vardı. Sade kutu neredeyse yakışıksızca sergileniyor gibiydi. Yaşlı adamı nasıl giydirdiklerini merak etti; sakalını kesmişler miydi, gözkapaklarını dikmişler miydi?

Rengârenk turist alayını yarıp geçen kara cenaze alayını, tabutu taşıyanlar ve arkasındaki yas tutanlar oluşturuyordu. Sağda solda kepenkler takırdadı, salağın teki "Kuşa bak" diye seslendi. Caz çalmayı sürdürdü. Bütün bunlar hoş bir biçimde gülünçtü. Marty yaşlı adamın tabutunda gülümsediğini tahmin etti.

En sonunda Carys'le Mamulyan kilisenin loşluğundan öğle sonrasının parlak ışığına çıktılar; Marty kızın yanındakine çaktırmaktan korkarak kalabalığı taradığını gördüğünden emindi. *Onu* arıyordu; bundan emindi. Oralarda bir yerlerde olduğunu biliyordu ve onu arıyordu. Kaynaşan zihnine düşünceler üşüştü. Ona en küçük bir işaret bile yapsa Mamulyan büyük olasılıkla fark ederdi ve bu ikisi için de tehlikeli olurdu elbette. En iyisi şimdilik saklanmaktı, onun gözlerine bakamamak acı verici olsa da.

Yas tutanlar kalabalığı yanından geçip giderken mezardan indi ve insanların arasına gizlenerek gözetlemeye çalıştı. Avrupalı başını eğmişti ve pek kaldırmıyordu. Marty'nin inip çıkan kafaların arasından görebildiği kadarıyla Carys de aramaktan vazgeçmişti, belki orada olduğundan umudu kesmişti. Tabut ve kara kuyruğu kilise bahçesinden çıkarken Marty usulca sıyrılıp duvarın yanına, olanları daha iyi izleyebileceği bir yere gitti.

Mamulyan yolda yas tutanlardan bir ikisiyle konuşuyordu. El sıkışmalar oldu; Carys'e taziyeler sunuldu. Marty sabırsızca izledi. Belki Carys'le Avrupalı kalabalığın içinde bir anlığına birbirlerinden ayrılırlardı ve o varlığını Carys'e belli edebilirdi. Ama böyle bir fırsat çıkmadı. Mamulyan kusursuz bir muhafız-

dı ve Carys'i bir an olsun yanından ayırmıyordu. Latifeler ve vedalar söylendikten sonra koyu yeşil bir Rover'ın arka koltuğuna geçip gittiler. Marty, Citroen'e koştu. Onu şimdi ne olursa olsun kaybetmemeliydi: Bu belki de onu bulmak için son şansıydı. Takip zor oldu. Rover küçük kasaba yollarından çıkıp anayola girince küstahça bir rahatlıkla hızlandı. Marty stratejinin ve heyecanın ikiz zorunluluklarının el verdiği ölçüde ihtiyatla takip etti.

Arka koltukta Carys'in aklından tuhaf, titrek bir düşünce geçti. Ne zaman gözlerini kamaşmasın diye kapasa birini görüyordu: Bir koşucuyu. Onu birkaç saniyede tanıdı: Gri eşofman takımı, kapüşondan yükselen buharlar, ona yüzünü görmeden bile kim olduğunu anlattı. Dönüp gerçekten tahmin ettiği gibi kendilerini takip edip etmediğine bakmak istiyordu. Ama bunu yapmayacak kadar akıllıydı. Mamulyan bir şeylerin ters gittiğini fark ederdi, şimdiye dek etmediyse tabii.

Avrupalı ona baktı. Sır tutan biri, diye düşündü. Carys'in ne düşündüğünü asla gerçekten bilemiyordu. Bu açıdan annesine benziyordu. Mamulyan zamanla Whitehead'in yüzünü okumayı öğrenmişse de Evangeline gerçek duygularını çok az sergilemişti. Aylar boyunca Evangeline'in evdeki varlığına kayıtsız kaldığını sanmıştı; ona karşı kurduğu gerçek planlarıysa ancak zaman sergilemişti. Bazen Carys'in de aynı biçimde rol yaptığından şüpheleniyordu. *Fazla* itaatkâr değil miydi? Şimdi bile hafifçe gülümsüyordu.

"Eğlendin mi?" diye sordu ona.

"Ne?"

"Cenazede."

"Hayır" dedi canlı bir sesle. "Tabii ki hayır."

"Gülümsüyordun."

İz buhar olup uçtu, yüzü asıldı. "Tuhaftı bence" dedi ifadesiz bir sesle, "hepsinin kameraların önünde rol yapışını izlemek tuhaftı."

"Sence aslında üzülmediler mi?"

"Onu asla sevmediler."

"Peki ya sen?"

Carys bu soruyu tartıyor gibi göründü. "Sevgi..." dedi, sözcüğü nasıl bir şeye dönüşeceğini görmek için sıcak havaya salarcasına. "Evet. Sevdim galiba."

Mamulyan'ı huzursuz ediyordu. Kızın zihnini daha iyi denetlemek istiyordu ama bütün çabaları boşa çıkıyordu. Yaratabileceği ilüzyonların korkusu kızı itaatkâr yapmıştı gerçi ama onu gerçekten bir köleye dönüştürdüklerinden kuşkuluydu. Korkular faydalı bir dürtükleme aracıydı ama kullanıldıkça etkileri azalıyordu. Ona karşı koyduğu her seferinde yeni, daha korkunç bir dehşet bulmak zorundaydı: Bu onu bitkin düşürüyordu.

Ve şimdi Joseph'in ölümü her şeyin üstüne tüy dikmişti. Törendeki konuşmaya bakılırsa "uykusunda ölmüştü". Hatta *ölmemişti* bile; bu kaba sözcük oradaki herkesin sözcük dağarcığından çıkarılıp atılmıştı. O öteki dünyaya göçmüştü, uykuya dalmıştı. Ama kesinlikle ölmemişti. Hırsızı mezara dek izleyen ikiyüzlülük ve duygusallık Avrupalı'yı tiksindiriyordu. Ama kendi kendisinden daha da çok tiksiniyordu. Whitehead'in gitmesine izin vermişti, hem de bir değil iki kez. Oyunu ayrıntıları gözeterek bitirme tutkusunun kurbanı olmuştu. Hırsızı boşluğa kendi rızasıyla gelmeye ikna etme çabası da vardı tabii. Yalanların kurbanı olmuştu. O tehditler savurup ilüzyonlar yaratırken yaşlı keçi sıvışıvermişti.

Bu hikâyenin sonu olmayabilirdi. Ne de olsa cesedi ele geçirebilse Whitehead'i ölümde de izleyip onu geri getirebilirdi. Ama yaşlı adam bunun tedbirini almıştı. Cesedini en yakınlarına bile göstermemişlerdi. Bir banka kasasına (ne kadar uygundu!) kilitlenmiş ve gece gündüz korunmuştu. Gazeteler bu tuhaflığa bayılmışlardı. Bu akşam gövdesi küle dönüşecekti ve Mamulyan'ın kalıcı bir birliktelik için son fırsatı da elinden kaçacaktı.

Ama yine de...

Niye sanki bütün bu yıllar boyunca oynadıkları oyunlar -

Baştan Çıkarma oyunları, İfşaat oyunları, Kötüleme ve Lanetleme oyunları- *tam olarak* bitmemiş gibi hissediyordu? Sezileri de gücü gibi azalıyordu: Ama bir şeylerin ters olduğundan emindi. Yanındaki kadının gülümsemesini düşündü, yüzündeki sırrı düşündü.

"Öldü mü?" diye ansızın sordu ona.

Soru onu afallatmış gibiydi. "Tabii ki öldü" diye yanıtladı.

"*Gerçekten mi* Carys?"

"Cenazesinden geliyoruz. Tanrı aşkına."

Mamulyan'ın zihnini katı bir cisim olarak ensesinde hissetti. Son haftalarda bu sahneyi defalarca oynamışlardı -iradeler arasındaki güç sınamalarını- ve Mamulyan'ın her geçen gün güçsüzleştiğini biliyordu. Ancak önemsenmeyecek kadar güçsüz değildi: İsterse hâlâ korkunç anlar yaşatabilirdi.

"Bana düşüncelerini söyle..." dedi Mamulyan, "...ki onları kazıp çıkarmak zorunda kalmayayım."

Eğer sorularını yanıtlamazsa ve zorla içine girerse koşucuyu göreceği kesindi.

"Lütfen" dedi korkmuş gibi yaparak, "lütfen beni incitme."

Zihin biraz geri çekildi.

"Öldü mü?" diye sordu Mamulyan tekrar.

"Öldüğü gece..." diye söze başladı. Ona gerçekten başka ne söyleyebilirdi ki? Hiçbir yalanı yutturamazdı: Mamulyan anlardı. "...öldüğünü *söyledikleri* gece hiçbir şey hissetmedim. Hiçbir değişiklik yoktu. Annem öldüğünde olduğu gibi değildi."

Boyun eğmişlik yanılsamasını güçlendirmek için Mamulyan'a ürkek bir bakış fırlattı.

"Bundan ne çıkarıyorsun?" diye sordu.

"Bilmiyorum" diye yanıtladı içtenlikle.

"*Tahminin ne?*"

Yine içtenlikle: "Ölmedi."

Avrupalı'nın yüzünde Carys'in şimdiye dek gördüğü ilk gülümseme belirdi. Çok belirsizdi ama oradaydı. Zihninin boynuzlarını geri çekip düşüncelere dalmakla yetindi. Ona daha fazla baskı yapmayacaktı. Yapılacak bir sürü plan vardı.

"Ah, Hacı" dedi usulca, görünmez düşmanını çok sevdiği haylaz bir çocuk gibi azarlayarak, "beni az daha kandırıyordun."

Marty otomobili anayoldan sonra şehre, Caliban Sokağı'ndaki eve dek takip etti. İzleme sona erdiğinde akşam olmuştu. Güvenli bir mesafeye park ettikten sonra çıkmalarını izledi. Avrupalı şoföre parayı verdi ve ön kapının açılmasında biraz gecikme yaşandıktan sonra, Carys'le birlikte inip bir eve, kirli dantel perdeleri ve dökülen boyaları, bütün evlerin yenilenmeye ihtiyaç duyduğu bir sokakta hiç de tuhaf durmayan bir eve girdiler. Orta katta bir ışık yandı: Bir jaluzi indirildi.

Bir saat kadar oturup evi izledi ama hiçbir şey olmadı. Carys pencerede belirmedi, dışarıda bekleyen kahramanına taşlara sarılı, öpücüklü mektuplar atmadı. Ama böyle şeyler beklememişti zaten. Onlar kurgusaldı, bu yaşadığıysa gerçekti. Kirli taşlar, kirli pencereler, kasığında sinsice dolanan kirli dehşetler.

Whitehead'in ölümü açıklandığından beri doğru dürüst bir şey yememişti; şimdi, o sabahtan beri ilk kez sağlıklı bir açlık hissetti. Evi sürünen alacakaranlığa bırakarak karnını doyurmaya gitti.

53

Luther bavullarını hazırlıyordu. Whitehead'in ölümünden sonra günler başdöndürücü bir tempoyla geçmişti. Cebinde bu kadar parayla aklına dakika başı gerçekleştirebileceği yeni bir fantezi geliyordu. En azından kısa dönemde yurduna, Jamaica'ya gidip uzun bir tatil yapmaya karar vermişti. Oradan on dokuz yıl önce, sekiz yaşındayken ayrılmıştı. Adayı hayal meyal anımsıyordu. Hayal kırıklığına uğramaya hazırdı ama orayı beğenmezse sorun değildi. Onun gibi bir yeni zenginin ayrıntılı planlar yapmaya ihtiyacı yoktu: Çekip gidiverirdi. Bir başka adaya, bir başka kıtaya.

Tam hazırlıklarını neredeyse tamamlamış, çıkmak üzereydi ki alt kattan biri ona seslendi. Tanıdığı bir ses değildi.

"Luther? Orada mısın?"

Merdivenin başına gitti. Bir zamanlar bu küçük evi paylaştığı kadın altı ay önce çocukları da alarak onu terk etmişti. Evin şimdi boş olması gerekiyordu. Ama koridorda biri vardı; hatta bir değil iki kişi. Soruyu soran uzun boylu, iri yapılı adam merdivenin dibinden ona bakıyor, sahanlıktan gelen ışık geniş, pürüzsüz alnını parlatıyordu. Luther bu çehreyi tanıdı. Belki cenazede görmüştü? Arkasında, gölgelerde, daha cüsseli biri durmaktaydı.

"Biraz konuşmak istiyorum" dedi ilki.

"Buraya nasıl girdiniz? Kimsiniz?"

"Biraz konuşalım yeter. Patronun hakkında."

"Muhabir misiniz? Bakın, size bildiğim her şeyi anlattım. Şimdi polisi aramadan buradan defolup gidin. Evime zorla girmeye hakkınız yok."

İkinci adam gölgelerden çıkıp merdivenden yukarı baktı. Suratı makyajlıydı, bu uzaktan bile seçilebiliyordu. Tenine pudra, yanaklarına allık sürülmüştü: Pantomimci bir kadın gibi görünüyordu. Luther zihnine deli gibi üşüşen düşüncelerle merdivenlerden geri çekildi. "Korkma" dedi ilk adam ve bunu söyleme tarzı Luther'i daha da korkuttu. Böyle bir nezaketin içinde kimbilir neler gizliydi?

"Burayı on saniye içinde terk etmezseniz..." diye uyardı.

"Joseph nerede?" diye sordu nazik adam.

"Öldü."

"Emin misin?"

"Tabii ki eminim. Seni cenazede gördüm, değil mi? Kim olduğunu bilmiyorum..."

"Adım Mamulyan."

"Oradaydın, değil mi? Kendi gözlerinle gördün. Öldü."

"Bir tabut gördüm."

"Öldü diyorum sana" diye ısrar etti Luther.

"Anladığım kadarıyla onu bulan senmişsin" dedi Avrupalı, koridorda birkaç sessiz adım atıp merdivenin önüne gelerek.

"Evet. Yatağında" diye yanıtladı Luther. Belki de gerçekten muhabirdiler. "Onu yatağında buldum. Uykusunda ölmüştü."

"Aşağı gel. Ayrıntıları anlat lütfen."

"Burada iyiyim."

Avrupalı, şoförün kaşları çatık yüzüne baktı. Hafifçe ensesine dokundu. Orada çok fazla sıcaklık ve pislik vardı; bir araştırma için yeterince dayanıklı değildi. Ancak başka, daha kaba yöntemler vardı. Kauçuk ayakkabılarının kokusunu yakından aldığı Jilet-Yiyici'ye eliyle hafifçe işaret etti.

"Bu Anthony Breer" dedi. "Çocukları ve köpekleri -köpekleri hatırlıyorsun değil mi Luther?- takdire şayan bir titizlikle parçalar. Ölümden korkmaz. Hatta ölüme karşı sıradışı bir yakınlık duyar."

Pantomimci yüzü tutkulu gözlerle yukarı bakıyordu.

"Şimdi lütfen" dedi Mamulyan, "ikimize de bir iyilik yap ve gerçeği söyle."

Luther'in boğazı öyle kurumuştu ki güçlükle konuşabiliyordu. "Yaşlı adam öldü" dedi. "Tek bildiğim bu. Daha fazlasını bilsem söylerdim."

Mamulyan başıyla onayladı. Konuşurken yüzünde şefkatli bir ifade vardı, sanki şimdi olması gerekenlerden gerçekten korkuyormuşçasına.

"Bana inanmak istediğim bir şeyi söylüyorsun ve öyle inandırıcı bir biçimde söylüyorsun ki neredeyse inanıyorum. İlke olarak tatmin olmuş bir halde gidebilir ve seni rahat bırakabilirim. Ama" derin derin iç geçirdi "ama sana yeterince inanmıyorum."

"Bana baksana kahrolası, burası benim evim!" diye haykırdı, şimdi aşırı yöntemlere başvurması gerektiğini hisseden Luther. Breer adındaki adam ceketinin düğmelerini açmıştı. Altında gömlek yoktu. Göğsünün yağlarına yanlamasına şişler geçirilmişti ve göğüs uçları da delinmişti. Breer iki tanesini çekip çıkardı, kan akmadı. Bu çelik iğnelerle silahlanmış olarak, ayaklarını sürüye sürüye merdivene doğru gitti.

"Ben hiçbir şey yapmadım" diye yalvardı Luther.

"Bunu sen söylüyorsun."

Jilet-Yiyici merdivenleri çıkmaya başlamıştı. Pudralanmamış göğüsleri tüysüz ve sarımtıraktı.

"Bekle!"

Luther haykırınca Breer duraksadı. "Evet?" dedi Mamulyan.

"Onu benden uzak tut!"

"Bana söyleyecek bir şeyin varsa durma. Dinlemeye can atıyorum."

Luther başıyla evetledi. Breer'ın yüzünde hayal kırıklığı belirdi. Luther konuşmadan önce yutkundu. Söylemek üzere olduğu şeyi söylememesi için ona küçük bir servet önerilmişti ama Whitehead onu bunun olacağı konusunda uyarmamıştı. Bir sürü meraklı muhabirin başına üşüşmesini, hatta belki Pazar gazetelerinin hikâyesine iyi paralar teklif etmelerini beklemişti ama bunu kesinlikle hayır: Bu kukla suratlı, yaraları kansız canavarı beklememişti. Paranın satın alabileceği sessizliğin de bir sınırı vardı, Tanrı aşkına.

"Neymiş söyleyeceklerin?" diye sordu Mamulyan.

"Ölmedi" diye yanıtladı Luther. İşte: O kadar da zor değildi, değil mi? "Hepsi numaraydı. Yalnızca iki üç kişi biliyordu: Biri de bendim."

"Niye sendin?"

Luther bundan emin değildi. "Bana güveniyordu galiba" diyeek omuz silkti.

"Ah."

"Hem birinin cesedi bulması gerekiyordu ve en çok inanılacak aday bendim. Rahatça kaçabilmek istiyordu. Asla bulunamayacağı bir yerde her şeye yeniden başlamak."

"Burası neresiymiş?"

Luther başını salladı. "Bilmiyorum. Kimsenin yüzünü bilmediği herhangi bir yer olabilir. Bana söylemedi."

"İma etmiş olmalı."

"Hayır."

Breer, Luther'in ketumluğu karşısında umutlandı, gözleri parladı.

"Haydi ama" diye ısrar etti Mamulyan. "Bana asıl büyük sırrı söyledin bile; gerisini söylemenin ne zararı var?"

"Gerisi *yok*."

"Niye kendine acı çektiresin ki?"

"Bana söylemedi diyorum sana be adam!" Breer bir basamak çıktı, sonra bir basamak daha, bir basamak daha.

"Sana bir fikir vermiş olmalı" dedi Mamulyan. "Düşün! Düşün! Sana güvendiğini söyledin."

"O kadar değil! Hey, onu benden uzak tut tamam mı?"

Şişler parıldadı.

"Tanrı aşkına onu uzak tut benden!"

Esef edilecek pek çok şey vardı. Bunların başta geleni bir insanın diğerine gülümseyerek böylesine acı çektirebilmesiydi. İkincisi Luther'in hiçbir şey bilmemiş olmasıydı. Gerçekten de iddia ettiği gibi ona pek az şey açıklanmıştı. Ama Avrupalı, Luther'in cehaletinden emin olduğunda adamın işi bitmişti bile. Aslında bu tam olarak doğru sayılmazdı. Onu diriltmek kolaydı. Ama Mamulyan'ın azalan gücünü daha önemli şeylere harcaması gerekiyordu. Ayrıca adamın ölü halde kalmasına izin vermek şoföre boş yere çektirdiği acıyı telafi etmesinin tek yoluydu.

"Joseph. Joseph. Joseph" diye azarladı Mamulyan. Ve karanlık akmayı sürdürdü.

X

Hiçlik ve Sonrası

54

Marty, Caliban Sokağı'nda uzun süre nöbet tutmasına yetecek malzemeyi -okuyacak şeyler, yiyecek, içecek- aldıktan sonra oraya geri döndü ve bütün geceyi bir şişe Chivas Regal'le ve otomobildeki radyoyu dinleyerek gözetlemekle geçirdi. Şafaktan hemen önce gözetleme yerinden ayrıldı ve otomobili sarhoş halde kullanarak odasına geri dönüp neredeyse öğleye kadar uyudu. Uyandığında başı balon gibiydi ama bir hedefi vardı. Artık Kansas'ın düşünü kurmuyordu; yalnızca evin ve içinde kilit altında olan Carys'in gerçekliği vardı.

Hamburgerle kahvaltı yaptıktan sonra sokağa geri dönüp otomobili fark edilemeyeceği kadar uzak ama gelen gidenleri görebileceği kadar yakın bir yere park etti. Daha sonraki üç günü -sıcaklık artıyordu- aynı yerde geçirdi. Bazen koltukta iki üç dakikalığına kıvrılıp uyuduğu oluyordu. Çoğunluklaysa bir iki saatliğine kestirmek için Kilburn'e dönüyordu. Fırın gibi olan sokağın her ruh halini tanıdı. Onu şafaktan önce, titreşerek katılık kazanırken gördü. Sabah ortasında, çocuklarıyla dışarı çıkmış genç evli kadınları, ciddi adımlarla yürürken gördü. Çiğ öğle sonrasında da gördü ve akşam vakti, batan bir güneşin şeker pembesi ışığı tuğlaları ve tahtaları sevince boğarken gördü. Calibanlılar'ın özel yaşamlarının sırlarını öğrendi. Altmış Yedi numarada öfkesi gizli bir kötülük olan spastik bir çocuk oturmaktaydı. Seksen Bir numaradaki kadın her gün on iki kırk beşte eve bir erkeği alıyordu. Gömleğine ve kravatına bakılırsa

bir polis olan kocası her gece kapıda kadınla âşığının öğle vakti birlikte geçirdikleri zamanla doğru orantılı şiddette bir coşkuyla karşılanıyordu. Dahası da vardı: Bir düzine, iki düzine, iç içe geçen, sonra da tekrar ayrılan hikâye.

Eve gelince, arada sırada orada hareket gördüğü oluyordu ama Carys'i hiç görmedi. Orta katın pencerelerindeki jaluziler gün boyunca kapalı tutuluyor ve ancak öğleden sonraları açılıyordu, güneşin gücü azalmaya başladığında. En üst kattaki tek pencere sanki içeriden tahtalarla çivilenip örtülmüş gibiydi.

Marty evde Carys'ten başka yalnızca iki kişinin bulunduğuna karar verdi. Biri Avrupalı'ydı elbette. Diğeriyse Sığınak'ta neredeyse karşı karşıya geldiği kasaptı; köpek katili. Her gün bir, bazen de iki kez gidip geliyordu; genellikle de ufak tefek şeyler için. Makyajlı yüzü, aksak yürüyüşü, oyun oynayan çocuklara sinsi sinsi bakışıyla tatsız bir görüntü oluşturuyordu.

Mamulyan o üç gün boyunca evden çıkmadı; en azından Marty çıktığını görmedi. Bazen alt kat penceresinde bir an için belirip güneşin aydınlattığı sokağa baktığı oluyordu ama çok ender. O evde oldukça Marty bir kurtarma girişiminde bulunamazdı. Ne kadar cesur olursa olsun -ki sınırsız bir cesarete sahip de değildi- Avrupalı'nın güçleriyle başa çıkamazdı. Hayır, oturup karşısına daha güvenli bir fırsatın çıkmasını beklemeliydi.

Gözetlemesinin beşinci gününde, sıcaklık hâlâ artarken, birden talih yüzüne güldü. Akşam sekiz buçuk sıralarında, gün batımı sokağı işgal ederken, evin önünde bir taksi durdu ve Mamulyan kumarhane için giyinmiş bir halde otomobile bindi. Yaklaşık bir saat sonra diğer adam kapıda belirdi. Yüzü koyulaşan gecede belirsizdi ama her nasılsa aç görünüyordu. Marty onun kapıyı kilitleyip sokağı inceledikten sonra gidişini izledi. Ayaklarını sürüyerek yürüyen figürün Caliban Sokağı'nın köşesinde kaybolmasını bekledikten sonra otomobilden çıktı. En ufak bir hata bile yapmamaya kararlı olarak -bu ilk ve muhtemelen tek kurtarma girişiminde- köşeye gidip kasabın yalnızca bir akşam yürüyüşüne çıkıp çıkmamış olduğuna baktı. Ama adamın iri, şüpheye yer bırakmayacak gövdesi gölgeleri kucak-

laya kucaklaya şehre doğru ilerliyordu. Marty ancak o tamamen gözden kaybolduktan sonra eve geri döndü.

Ön ve arka pencerelerin hepsi kapalıydı. İçerden ışık gelmiyordu. Belki Carys evde bile değildi -rahatsız edici bir şüpheydi bu- belki o koltukta uyuklarken Carys dışarı çıkmıştı. Bunun olmaması için dua etti. Dua ederken arka kapıyı bu amaçla getirdiği ufak bir levyeyle açtı. Levye ve fener: Kendine saygısı olan her hırsızın vazgeçilmez yardımcıları.

İçerisi sessizdi. Birinci katta olabildiğince sistematik bir biçimde odaları teker teker aradı. Amatörce davranmanın zamanı değildi: Bağırıp ortalarda koşuşturmanın anlamı yoktu. Yalnızca tedbirlice, işe yarar bir araştırma yapacaktı. Odaların hepsi boştu. Ne insan vardı, ne mobilya. Evde daha önce oturanların bıraktığı birkaç parça eşya terk edilmişlik hissini azaltmaktan çok vurguluyordu. Merdivenleri çıktı.

İkinci katta Breer'ın odasını buldu. Pis kokuyordu: Parfüm ve çürük et kokusu nahoş biçimde birbirine karışmıştı. Köşede geniş ekran bir siyah beyaz televizyon açık bırakılmış, sesi ancak bir mırıltı duyulacak kadar kısılmıştı. Bir yarışma programı vardı. Sunucu yarışmacının kaybetmesi karşısında alaycı bir çaresizlikle, sessizce uluyordu. Titreşen, metalik ışık odadaki birkaç eşyayı aydınlatıyordu: Üstünde bir çarşaf ve birkaç lekeli yastık olan bir yatak; makyaj malzemeleri saçılı duran bir koltuğa yaslı bir ayna. Duvarlarda savaş katliamlarına ilişkin bir kitaptan alınmış fotoğraflar vardı. Marty onlara yalnızca bir anlığına baktı ama o loş ışıkta bile ayrıntıları korkunçtu. Kapıyı onların üstüne kapayıp bir sonrakini denedi. Burası tuvaletti. Yanında da banyo vardı. Bu kattaki dördüncü ve son kapı yana sapan bir yarım koridordaydı ve kilitliydi. Marty kapı kolunu bir iki kez çevirdik sonra kulağını tahtaya dayayıp içeriyi dinledi.

"Carys?"

Yanıt gelmedi: İçeride birinin bulunduğuna dair bir belirti de.

"Carys? Benim, Marty. Beni duyabiliyor musun?" Kapı kolunu tekrar, bu sefer daha şiddetle çevirdi. "Benim Marty."

Sabırsızlandı. Oradaydı, kapının hemen arkasında... birdenbire bundan kesinlikle emin olmuştu. Kapıyı öfkeyle tekmeledi, sonra topuğunu kilide kaldırarak bütün gücüyle vurdu. Tahta saldırısı karşısında kırılmaya başladı. Yarım düzine darbeden sonra kilit çatladı, omzuyla kapıyı itip açtı.

Odada onun kokusu vardı. Onun kokusuyla sıcacıktı. Ancak onun ve kokusunun varlığı dışında oda tamamen boştu. Yalnızca köşede bir lazımlık ve birkaç tabak vardı; ortalığa saçılmış birkaç kitap, bir battaniye, üstünde eşyalarının durduğu küçük bir masa: İğneler, hipodermik, tabaklar, kibritler. Odanın bir köşesinde kıvrılmış yatıyordu. Diğer bir köşede düşük voltajlı bir ampulün abajurunun üstü yarıya dek bir bez parçasıyla örtülmüştü. Üstünde yalnızca bir tişört ve külot vardı. Başka elbiseler, blucinler pantolonlar, kazaklar, gömlekler ortalığa saçılmıştı. Carys başını kaldırıp baktığında terin alnındaki saçları nasıl yapıştırdığını görebiliyordu.

"Carys."

İlk başta sanki onu tanımadı.

"Benim. Marty."

Kaşlarını çatınca parlak alnı buruştu. "Marty?" dedi usulca. Kaşlarını daha da çattı: Marty, onun kendisini gördüğünden bile emin değildi; gözleri bulanıktı. "Marty" diye tekrarladı, sanki bu isim ona bir şey ifade ediyormuşçasına.

"Evet, benim."

Odayı geçip yanına gitti ve Carys sanki onun yaklaşmasındaki anilikten şok olmuş göründü. Birden gözlerini iri iri açtı, içlerine onu tanıma duygusu doldu, beraberinde korkuyla. Yarı doğruldu, tişörtü terli gövdesine yapışıyordu. Kolu deliklerle ve morluklarla doluydu.

"Yaklaşma bana."

"Ne oldu?"

"Yaklaşma bana."

Marty emirdeki vahşilik karşısında bir adım geriledi. Ona ne yapmışlardı böyle?

Carys tamamen doğruldu, başını bacaklarının arasına, dirseklerini dizlerinin üstüne koydu.

"Bekle..." dedi hâlâ fısıldayarak.

Soluğu düzene girmeye başladı. Marty bekledi, odanın sanki vızıldadığını ilk kez fark ederek. Belki yalnızca oda da değildi: Belki bu uğultu -sanki binanın içinde bir yerlerde bir jeneratör çalışıyormuşçasına- içeri girdiğinden beri havadaydı. Eğer öyleyse farkına varmamıştı. Şimdi, Carys'ın yaptığı ritüel her neyse tamamlanmasını beklerken, onu rahatsız ediyordu. İnce ama öyle yayılgandı ki, onu birkaç saniye işittikten sonra iç kulaktaki bir uğultudan ayırt etmek olanaksızdı. Kuvvetle yutkundu: Sinüsleri açıldı. Ses monotonca devam etti. Carys sonunda ayağa kalktı.

"Tamam" dedi. "Burada değil."

"Sorsan söylerdim. İki saat önce gitti. Çıktığını gördüm."

"Burada fiziksel olarak bulunması gerekmiyor" dedi ensesini oğuşturarak.

"İyi misin?"

"İyiyim." Sesinde öyle bir ton vardı ki sanki birbirlerini daha dün görmüşlerdi. Marty kendini aptal gibi hissetti; sanki rahatlaması, onu alıp kaçma arzusu uygunsuz, hatta aşırıydı.

"Gitmemiz gerek" dedi. "Geri gelebilirler."

Carys başını salladı. "Yararsız" dedi ona.

"Ne demek yararsız?"

"Neler yapabileceğini bilseydin."

"İnan bana, gördüm."

Bella'yı düşündü, zavallı Bella'yı, eniklerinin çürümüş etlerini emişini. Yeterince görmüştü, gereğinden fazlasını da.

"Kaçmaya çalışmak yararsız" diye ısrar etti Carys. "Kafamın içine girebiliyor. Beni bir kitap gibi açıp okuyabiliyor." Bu abartıydı. Onun üzerindeki denetimi giderek azalıyordu. Ama Carys mücadeleden neredeyse Avrupalı kadar yorulmuştu. Bazen onun bezginliğini kendisine de bulaştırıp bulaştırmadığını merak ediyordu; korteksine bıraktığı bir parçasıyla her olasılığın sonu olduğunu vurgulayıp vurgulamadığını. Şimdi bunu Marty'de görüyordu, yüzünü düşlediği, gövdesini istediği Marty'de. Onun nasıl yaşlanacağını, kuruyup öleceğini görüyordu, tıpkı her şe-

yin kuruyup öldüğü gibi. Niye ayağa kalkmalı ki, diye soruyordu sistemindeki hastalık, eğer tekrar yere düşmen yalnızca bir zaman meselesiyse?

"Onu dışarıda tutamaz mısın?" diye sordu Marty.

"Ona karşı koyamayacak kadar zayıfım. Seninle daha da zayıf olurum."

"Niye?" Bu laf onu şoke etmişti.

"Ben gevşer gevşemez içime girecek. Anlıyor musun? Kendimi herhangi bir şeye, birine bıraktığım *anda* içeri girebilir."

Marty, Carys'in yastıktaki yüzünü ve çılgınca bir an için nasıl sanki onun parmaklarının arasından başka bir yüz bakıyormuş gibi göründüğünü düşündü. Son Avrupalı izliyordu, o zaman bile; deneyimi paylaşıyordu. *Üç kişilik bir aile*, erkek, kadın ve işgalci ruh. Bunun iğrençliği içinde daha da derin öfkelere yol açtı: Kendini haklı gören bir adamın yapay öfkesi değildi yalnızca, Avrupalı'yı bütün çürümüşlüğüyle derinden reddediştı. Sonucu ne olursa olsun Carys'i Mamulyan'a bırakmayacaktı. Gerekirse onu zorla götürecekti. Umutsuzluğun duvar kâğıtlarını yolduğu bu vızıldayan evden çıkınca hayatın ne kadar güzel olabildiğini anımsayacaktı, anımsamasını *sağlayacaktı*. Tekrar ona doğru yürüdü ve dokunmak için çömeldi. Carys geri çekildi.

"Merak etme..." diye rahatlattı onu, "o meşgul, kumarhanede."

"Seni öldürür" dedi Carys basitçe, "buraya geldiğini anlarsa."

"Artık beni ne yaparsam yapayım öldürür. İşe karıştım bir kere. Saklandığı yeri gördüm ve giderken zarar vereceğim, beni anımsasın diye."

"Ne istersen yap." Carys omuz silkti. "Sana kalmış. Ama beni rahat bırak."

"Demek baban haklıymış" dedi Marty acı acı.

"Babam mı? Ne dedi ki sana?"

"Başından beri Mamulyan'la birlikte olmak istediğini."

"Hayır."

"Onun *gibi* olmak istiyorsun!"

"Hayır Marty, *hayır*!"

"En iyi kalite mal buluyordur herhalde, değil mi? Ve ben bulamam, değil mi?" Carys bunu inkâr etmedi; yalnızca öfkeli ama suskun göründü. "Kahretsin, burada ne yapıyorum ben?" dedi Marty. "Sen mutlusun, değil mi? Tanrım, mutlusun."

Bu kurtarma meselesi konusunda ne kadar yanılmış olduğunu düşünmek gülünçtü. Carys bu izbe yerde yaşamaktan mutluydu. Mamulyan'ın zorla içine girmesinden bahsetmesi palavraydı. Malı geldiği sürece onun işlediği her kabahati bağışlayabilirdi.

Ayağa kalktı. "Odası nerede?"

"Hayır Marty."

"Uyuduğu yeri görmek istiyorum. Nerede?"

Carys koluna tutunup çekerek ayağa kalktı. Elleri sıcak ve nemliydi.

"Lütfen git Marty. Bu bir oyun değil. Bittiğinde bağışlanmayacağız, anlıyor musun? Öldüğünde bile bitmiyor. Ne söylediğimi anlıyor musun?"

"Ah, evet" dedi, "anlıyorum." Avcunu onun yüzüne koydu. Carys'in nefesi ekşi kokuyordu. Viski olmasa kendisininkinin de öyle kokacağını düşündü.

"Artık masum değilim. Neler olup bittiğini biliyorum. Her şeyi değil ama yeterince. Bir daha asla görmek istemediğim şeyler gördüm, hikâyeler duydum... Tanrım, *anlıyorum*." Bunu ona nasıl yeterince vurgulayabilirdi ki? "Ödüm bokuma karışıyor. Hayatımda hiç böyle korkmadım."

"Korkmakta haklısın" dedi Carys soğuk bir sesle.

"Başına ne geleceği umurunda değil mi?"

"Pek değil."

"Sana mal bulacağım" dedi, "eğer seni burada tutan tek şey buysa, bulacağım."

Yüzünde anlık bir kararsızlık mı belirmişti? Israr etti. "Cenazede bakışlarınla beni aradığını gördüm."

"Orada mıydın?"

"Gelmemi istemiyorsan niye beni bulmaya çalıştın?"

Carys omuz silkti. "Bilmem. Belki babamla birlikte gitmişsindir diye düşündüm."

"Öldüğümü mü düşündün yani?"

Carys ona bakıp kaşlarını çattı. "Hayır. Gittiğini. Onun gittiği yere."

Onun ne söylediğini anlaması biraz zaman aldı. Sonunda sordu: "Yani ölmedi mi demek istiyorsun?"

Carys başını salladı. "Bildiğini sanıyordum. Kaçışında senin de parmağın olduğunu sanıyordum."

O yaşlı piç kurusu tabii ki ölmemişti. Büyük adamlar öyle sahnenin arkasında düşüverip ölmezlerdi. Orta sahnelerde zamanını bekledikten sonra -saygı gösterildikten, yasları tutulduktan ve adlarına kara çalındıktan sonra- bir son sahnede ortaya çıkıverirlerdi. Bir ölüm sahnesinde, bir evlilik sahnesinde.

"Nerede?" diye sordu Marty.

"Bilmiyorum, Mamulyan da bilmiyor. Toy'u bulduğum gibi onu da buldurtmaya çalıştı ama yapamıyorum. Odaklanamıyorum. Bir keresinde *seni* bile bulmayı denedim. Boşunaydı. Ön kapıdan çıkınca yolumu şaşırıyorum."

"Ama Toy'u buldun?"

"Bu başlardaydı. Şimdi... pilim tükendi. Ona canımın acıdığını söylüyorum. Sanki içimde bir şey kırılıverecekmiş gibi." Anımsanan ve hissedilen acı yüzünde belirdi.

"Ve hâlâ kalmak mı istiyorsun?"

"Yakında bitecek. Hepimiz için."

"Benimle gel. Bize yardım edebilecek dostlarım var" diye yalvardı ona, bileklerini kavrayarak. "Ulu Tanrım, sana ihtiyacım olduğunu görmüyor musun? *Lütfen*. Sana ihtiyacım var."

"Yararsız. Ben zayıfım."

"Ben de. Ben de zayıfım. Birbirimizi hak ediyoruz."

Bu düşüncenin olumsuzluğu Carys'in hoşuna gitmiş göründü. Bir an üzerinde düşündükten sonra çok usulca "Belki ediyoruz" dedi. Yüzü bir kararsızlıklar karmaşasıydı; uyuşturucu ve şüphe. En sonunda konuştu: "Giyiniyorum."

Marty onu kucakladı, sıkıca, saçındaki ekşi kokuyu içine çekerek, bu ilk zaferin aynı zamanda son zaferi olabileceğini bilerek ama yine de sevinçle. Carys kibarca kollarının arasından sıyrıldı ve gitme hazırlıklarına başladı. Marty blucinini giyerken onu izledi ama utandığını görünce dışarı, sahanlığa çıktı. Carys yanında olmayınca vızıltı geri geldi; şimdi sesi daha yüksek gibiydi. El fenerini açarak son merdiveni, Mamulyan'ın odasına doğru, çıkmaya başladı. Attığı her adımda uğultu derinleşiyordu; merdivenlerin tahtalarında ve duvarlarda titreşiyordu... canlı bir varlıktı.

Son katta tek bir kapı vardı. Arkasındaki odanın bütün katı kapladığı anlaşılıyordu. Aristokrat yapılı Mamulyan kendine en güzel yeri seçmişti. Kapı açık bırakılmıştı. Avupalı'nın davetsiz misafirlerden korkusu yoktu. Marty kapıyı itince içeri doğru birkaç santim açıldı ama gönülsüz el feneri odadaki karanlığı ancak bir kol boyu kadar delebildi. Eşikte bir korku tüneline girmeden önce duraksayan bir çocuk gibi durdu.

Mamulyan'la olan oldukça yüzeysel tanışıklığı sırasında adama karşı büyük bir merak beslemeye başlamıştı. Zarar veren biri olduğu şüphesizdi, belki korkunç şiddet eylemlerinde bulunabilecek biriydi. Ama Mamulyan'ın yüzü nasıl Carys'inkinin altından belirdiyse, Avrupalı'nınkinin altında da bir başka yüz vardı belki. Yarım düzine yüz, her biri diğerinden daha tuhaf, Beytlehem'den daha eski bir hale varana dek gerileyen. En azından çabucak bir bakması gerekiyordu, değil mi? Tek bir bakış, eski zamanların hatırına. Kendini bu zor işe hazırlayıp odanın canlı karanlığının içine itti.

"Marty!"

Önünde bir şey titreşti, Carys aşağıdan ona seslenirken kafasında bir baloncuk patladı.

"Marty! Hazırım!" O girerken odadaki uğultu yükselmişti sanki. Şimdi, geri çekilirken, alçalıp bir hayal kırıklığı inlemesine dönüşmüştü, *Gitme*, diyordu sanki. *Niye gidiyorsun? Bekleyebilir. Bırak beklesin. Burada biraz kalıp görülecek şeyleri gör.*"

"Zamanımız yok" dedi Carys.

Marty çağrıldığı için neredeyse öfke duyarak kapıyı sesin üstüne kapadı ve aşağı indi.

"Kendimi iyi hissetmiyorum" dedi Carys, Marty aşağı sahanlıkta yanına geldiğinde.

"O mu? Sana ulaşmaya mı çalışıyor?"

"Hayır. Başım dönüyor o kadar. Bu kadar zayıf düştüğümün farkında değildim."

"Dışarıda bir otomobil var" dedi Marty, ona tutunması için kolunu uzatarak. Carys elini sallayarak ona geri çekilmesini işaret etti.

"Eşyalarımın bulunduğu bir kutu var" dedi. "Odamda."

Marty onu almak için geri döndü ve tam kaldırırken Carys'in hafif, şikâyetçi bir iniltiyle merdivenlerde yığıldığını duydu.

"İyi misin?"

"Evet" dedi. Marty elinde kutuyla yanında, merdivenlerde belirdiğinde ona kül gibi olmuş yüzüyle baktı. "Ev kalmamı istiyor" diye fısıldadı. "Yavaş ve emin adımlarla çıkacağız" dedi Marty ve önüne geçti, tekrar tökezlemesinden korkarak. Başka bir olay yaşamadan koridora ulaştılar.

"Ön kapıyı deneyemeyiz" dedi Carys. "Dışarıdan çift kilitle kilitli."

Koridorda geri dönerlerken arka kapının açıldığını net olarak duydular.

"Kahretsin!" diye fısıldadı Marty. Carys'in kolunu bırakarak loşlukta usulca ön kapıya doğru gitti ve açmayı denedi. Carys'in uyardığı gibi çift kilitle kilitlenmişti. İçinde panik yükselmeye başlamıştı ama onun karmaşasının içinde durgun bir ses, odanın sesi konuşuyordu: *Endişelenmene gerek yok. Yukarı çık. İçimde güvenlikte ol. İçimde saklan.* Bu dürtüyü bir kenara itti. Carys ona bakıyordu:

"Breer" diye soludu. Köpek katili mutfaktaydı. Marty onu işitebiliyor, kokusunu alabiliyordu. Carys, Marty'nin yenini çekti ve merdivenlerin altındaki sürgüsü çekili bir kapıyı işaret etti. Marty mahzen olduğunu tahmin etti. Carys karanlıktaki bembeyaz yüzüyle aşağıya işaret etti. Marty başıyla onayladı.

Breer bir şeyler yaparken kendi kendine şarkı söylüyordu. Bu hantal katilin mutlu olduğunu düşünmek tuhaftı; yazgısından şarkı söyleyebilecek kadar memnun olduğunu düşünmek.

Carys mahzen kapısının sürgüsünü çekmişti. Mutfaktan gelen ışıkla hafifçe aydınlanan basamaklar aşağı, karanlık boşluğa iniyordu. Dezenfektan ve tahta kokusu vardı: Sağlıklı kokular. Usulca merdivenden indiler; her topuk sürtüşünde, her basamak gıcırtısında irkilerek. Ama Jilet-Yiyici'nin sesleri işitemeyecek kadar meşgul olduğu anlaşılıyordu. Uluyarak peşlerine düşmemişti. Marty mahzen kapısını arkalarından kapadı ve Breer'ın sürgünün çekildiğini fark etmeyeceğini umutsuzca umarak kulak kabarttı.

Akan su sesi, sonra fincanların, belki bir çaydanlığın tıngırtısı işitildi. Canavar papatya çayı kaynatıyordu.

Breer'ın duyuları eskisi kadar keskin değildi. Yaz sıcağı onu keyifsiz ve bitkin yapıyordu. Cildi kokuyor, saçları dökülüyor, kabızlık çekiyordu. Bir tatile ihtiyacı olduğuna karar vermişti. Avrupalı, Whitehead'i bulup işini bitirdikten sonra -bunun birkaç gün içinde olacağı kesindi- gidip güney fecrini görecekti. Bu, evdeki konuğundan ayrılması anlamına gelecekti -onun birkaç metre ötedeki yakınlığını hissediyordu- ama o zamana kadar zaten çekiciliğini yitirmiş olacaktı. Breer eskisinden daha çapkındı ve güzellik geçiciydi. İki, hava soğuksa üç haftada bütün çekicilikleri kayboluyordu.

Masaya oturup bir fincana papatya çayı döktü. Bir zamanlar ona büyük haz veren kokuyu algılamasına tıkalı sinüsleri engel oluyordu ama onu alışkanlıktan dolayı içti. Daha sonra odasına çıkıp bayıldığı pembe dizileri seyredecek, belki Carys'e bakıp onu uyurken izleyecekti; uyanırsa onu yanında işemeye zorlayacaktı. Tuvalet eğitimi üzerine hülyalara dalıp giderek oturup çayını içti.

Marty adamın içeceğiyle odasına çekileceğini, böylece arka kapıdan kaçabileceklerini ummuştu ama Breer'ın bir süre yerinden kımıldamaya niyeti yoktu.

Karanlıkta geriye, Carys'e uzandı. Arkasındaki basamak-

larda durmuş, tepeden tırnağa titriyordu, tıpkı kendisi gibi. Tek silahı olan ufak levyeyi aptalca evde bir yerlerde bırakmıştı; her halde Carys'in odasında. Bir mücadele olursa silahsızdı. Daha da kötüsü, zaman geçiyordu. Mamulyan'ın geri gelmesi ne kadar sürerdi acaba? Bu düşünce içini kararttı. Merdivenden aşağı süzüldü, ellerini duvarın soğuk tuğlalarına dayayarak mahzene indi. Belki burada bir silah bulabilirdi. Hatta bir başka çıkış yolu bile bulabilirdi. Ancak çok az ışık vardı. Bir kapının ya da bir kömürlük kapağının varlığına işaret eden küçük yarıklar göremiyordu. Kapıdan görülmeyeceğine emin olunca el fenerini yaktı. Mahzen tamamen boş değildi. Onu bölen, branda bezinden yapay bir duvar vardı.

Eliyle alçak tavana dokunup dengesini sağlamak için borulara tutunarak ağır ağır, dikkatle ilerlemeye başladı. Branda bezini kenara çekti ve el fenerini arkasındaki boşluğa yöneltti. Bunu yaparken midesi ağzına geldi. Az kalsın çığlık atıyordu, kendini son anda durdurdu.

Bulunduğu yerin bir iki metre ötesinde bir masa vardı. Masada genç bir kız oturmaktaydı. Ona bakıyordu.

Kız haykırmasın diye parmağını dudaklarına götürdü. Ama gerek yoktu. Ne kımıldadı, ne de konuştu. Yüzündeki donuk bakış zekâ geriliğinden kaynaklanmıyordu. Marty şimdi çocuğun ölü olduğunu anlıyordu. Üstü başı tozluydu.

"Ah, Tanrım" dedi, çok usulca.

Carys onu işitti. Döndü ve merdivenden aşağı indi.

"Marty?" diye soludu.

"Gelme" dedi Marty, gözlerini ölü kızdan ayıramadan. Gözlerine bayram ettirecek, kızdan başka şeyler de vardı. Masada, kızın önünde bıçaklar ve bir tabak durmaktaydı; bir peçete de sevgiyle açılıp kucağına serilmişti. Marty tabakta usta bir kasap tarafından kesilmiş gibi incecik etlerin durduğunu gördü. Bakışlarını görmezden gelmeye çalışarak cesedin yanından geçti. Masanın yanından geçerken ipek peçeteye sürtündü; peçete kızın bacaklarının arasından aşağı düştü.

İki dehşet, acımasız ikizler gibi peş peşe geldi. Peçete kızın

iç budundaki, tabaktaki etin kesildiği yerin üstüne özenle örtülmüştü. Aynı anda başka bir şeyi daha fark etti: Buna benzer bir eti Whitehead'in teşvikiyle malikânedeki evde yemişti. Olabilecek en leziz yiyecekti, tabağını silip süpürmüştü.

Midesi kalktı. Kusmamaya çalışırken el fenerini düşürdü ama fiziksel denetimin ötesindeydi. Mide asidinin keskin kokusu mahzene yayıldı. Artık saklanmak yoktu, bu çılgınlık karşısında kusup sonuçlarını göze almak dışında yapılabilecek bir şey yoktu.

Tepede, Jilet-Yiyici çayının başından kalkıp sandalyesini geri itti ve mutfaktan çıktı.

"Kim?" diye sordu kalın, emredici bir sesle."Kim var aşağıda?"

Şaşmadan mahzen kapısına yürüyüp çekerek açtı. Ölü floresan ışığı basamaklardan aşağı yuvarlandı.

"Kim var orada?" dedi tekrar; şimdi ışığın peşinden aşağı iniyor, ayakları tahta basamaklarda gürlüyordu. *"Ne yapıyorsunuz?"* İsterik bir tonla haykırıyordu. *"Buraya inemezsiniz!"*

Marty soluksuzluktan başı dönerken halde Carys'in kendisine doğru gelmekte olduğunu gördü. Carys masadaki tabloyu fark etti ama takdir edilesi bir denetimle cesedi görmezden gelip tabağın yanındaki çatalla bıçağa uzandı. İkisini de kaparken telaşla masa örtüsünü de kavradı. Tabak, üstündeki sinek yumurtalarıyla kaplı etle birlikte yere düştü; bıçaklar da yanı başında takırdadı.

Breer kilisesine yapılan saygısızlık karşısında merdivenin dibinde bir an donup kalmıştı. Şimdi, şoke olmuş bir halde kâfirlere doğru koşmaya başladı; cüssesi saldırısına korkunç bir hız katıyordu. Karşısında cüce gibi kalan Carys, o kükreyerek kendisine uzanırken yarı-döndü. Breer'in gölgesi tarafından kaplanmıştı. Marty kimin nerede olduğunu seçemiyordu. Ama bu karışıklık yalnızca birkaç saniye sürdü. Sonra Breer başını öne arkaya sallayarak, Carys'i itecekmişçesine gri ellerini kaldırdı. İçinden bir uluma yükseldi, acıdan çok horgörüden.

Carys eğilip kollarından kurtuldu ve yana kayıp uzaklaştı.

Artık bıçakla çatalı tutmuyordu. Breer kendini onlara saplamıştı. Ancak bağırsaklarındaki varlıklarından habersizmiş gibiydi. Endişesi bedeni şimdi bile mahzende lastik bir top gibi yuvarlanan ve duvarın dibine yığılıp kalan kız içindi. Istırabı içinde kâfirleri göz ardı ederek onun yardımına koştu. Carys suratı sırılsıklam olan, kendini tavan borularına tutunarak ayakta tutan Marty'ye baktı.

"Koş!" diye haykırdı ona. Marty'nin tepki verdiğini görene dek bekledikten sonra merdivene doğru koştu. Basamakları takırdatarak yukarı, ışığa doğru koşarken Jilet-Yiyici'nin arkasından "Hayır! Hayır!" diye haykırdığını işitti. Omzundan geriye baktı. Marty tam merdivenin dibindeyken Jilet-Yiyici'nin elleri -manikürlü, parfümlü ve ölümcül- onu kavradı. Marty geriye doğru körlemesine bir yumruk savurdu ve Breer onu bıraktı. Ama bu yalnızca anlık bir talihti o kadar. Saldırganı tekrar yetiştiğinde Marty merdivenin daha yarısındaydı. Mahzenin derinliklerinden bakan yüzün makyajı bozulmuştu, hatları öfkeyle öyle değişmişti ki sanki insanlıktan çıkmıştı.

Breer bu kez Marty'nin pantolonunu kavradı ve parmaklarını teninin kaslarına sertçe batırdı. Marty kumaş yırtılır ve kan akarken kesik ve acı bir çığlık attı. Elini Carys'e uzattı. Carys kalan gücünü ödünç verip Marty'yi yukarı, kendisine doğru çekti. Dengesini kaybeden Breer onu bırakınca Marty tökezleyerek, önündeki Carys'i iterek merdiveni çıktı. Carys yuvarlanarak koridora girdi ve Marty ensesinde Breer'la onu takip etti. Marty son basamakta birden dönüp tekmeledi. Topuğu Jilet-Yiyici'nin delinmiş karnını buldu. Breer elleriyle tutunacak bir yer arayarak ama bulamayarak düştü. Basamaklardan aşağı yuvarlanırken tırnaklarıyla tuğlaları çizmeyi başardı ve mahzenin taş döşemesine kaya gibi, tembelce, boğuk bir gürültüyle indi. Orada, yere yığılmış halde hareketsiz kaldı; boyalı bir dev.

Marty kapıyı üstüne kapayıp sürgüledi. Bacağından boşanan kanlara bakamayacak kadar zayıf hissediyordu kendini ama çok kan kaybettiğini ayakkabısını ve çorabını sırılsıklam eden ıslaklıkla birlikte gelen sıcaklıktan anlayabiliyordu.

"Bir şey... bulabilir misin..." dedi, "...üstüne bağlamak için?"

Yanıt veremeyecek kadar hızlı solumakta olan Carys başıyla evetledi ve köşeyi dönüp mutfağa girdi. Bulaşık damlalığının üstünde bir havlu vardı ama açık bir yara için kullanılamayacak kadar kirliydi. Temiz bir şeyler aramaya başladı, ne kadar ilkel olursa olsun. Gitmelerinin vakti gelmişti. Mamulyan bütün gece dışarıda kalmayacaktı.

Marty koridorda mahzeni dinledi. Hiç ses gelmiyordu.

Ancak başka bir ses duyuyordu, neredeyse unutmuş olduğu bir ses. Evin vızıltısı tekrar kafasının içindeydi ve o yumuşak ses de düşsü bir alt akıntı olarak ona karışmıştı. Mantığı ona kulak vermemesini söylüyordu. Ama dinleyip hecelerini çıkarmaya çalıştığında sanki mide bulantısı ve bacağındaki acı hafifliyordu.

Carys mutfağın arkasında Mamulyan'ın koyu-gri gömleklerinden birini bulmuştu. Avrupalı giysileri konusunda titizdi. Gömlek yeni ütülenmişti; ideal bir sargı beziydi. Gömleği yırtıp -kaliteli pamuklu kumaş dirense de- bir kısmını yarayı temizlemek için soğuk suyla ıslattı ve geri kalanından da bacağa sarılacak şeritler yaptı. İşini bitirince koridora çıktı. Ama Marty gitmişti.

55

Görmeliydi. Ya da eğer görmek işe yaramazsa (görmek neydi ki zaten? Yalnızca duyumsallık) yeni bir bilme biçimi öğrenecekti. Odanın kulağına fısıldadığı vaat buydu: Öğrenilecek yeni bir şey ve onu öğrenmek için yeni bir yol. Kendini tırabzanlara tutunarak yukarı çekerken, vızıldayan karanlığa doğru tırmanırken acısının giderek daha az bilincinde oluyordu. O korku tünelini gezmeyi öyle çok istiyordu ki. Orada hiç düşlememiş olduğu, bir daha asla düşleme fırsatını bulamayacağı düşler vardı. Ayakkabısındaki kan vıcık vıcık sesler çıkarıyordu; ona gül-

dü. Bacağında kasılmalar başlamıştı, aldırmadı. Yalnızca birkaç basamak kalmıştı: Onlara istikrarlı bir çalışmayla tırmandı. Kapı aralıktı.

Yıldızların zirvesine erişmişti ve ona doğru topallayarak yürüdü.

Mahzen zifiri karanlık olsa da, bu Jilet-Yiyici'yi pek ilgilendirmiyordu. Haftalardır gözleri eskisi gibi görmüyordu: Görme duyusunun yerine dokunmayı geçirmeyi öğrenmişti. Ayağa kalkıp düşüncelerini toplamaya çalıştı. Avrupalı az sonra evde olurdu. Evi korumasız bırakıp çıktığı ve kaçmanın gerçekleşmesine yol açtığı için ceza çekecekti. Daha da kötüsü, artık kızı göremeyecekti. Artık onun işemesini, özel durumlar için sakladığı o mis kokulu suyu döküşünü izleyemeyecekti. Perişan haldeydi.

Şimdi bile tepesindeki koridorda hareket edişini işitebiliyordu. Merdivenleri çıkıyordu. Minik ayaklarının ritmi tanıdıktı, onun hücresinde ileri geri gidişini uzun geceler boyunca dinlemişti. Zihninde mahzenin duvarı saydamlaşıyordu. Kız merdivenleri çıkarken yukarı, bacaklarının arasına baktı. O geniş yarık açıktı. Onu ve kızı kaybetmek öfkelenmesine yol açtı. Yaşlıydı tabii, masadaki güzel kızdan ya da sokaklardaki diğerlerinden yaşlıydı ama delirmekten yalnızca onun varlığı sayesinde kurtulduğu zamanlar olmuştu.

Geri dönüp karanlıkta sendeleyerek, akşam yemeği kabacа yarıda kesilmiş olan minik oto-yamyamının yönünde ilerledi. Ona ulaşmadan ayağı, kızın canı kendine servis yapmak isterse diye masaya bırakmış olduğu et bıçaklarından birine çarptı. Eğilip yerde emekleyerek etrafı yokladı ve bıçağı bulunca yine emekleyerek merdiveni çıktı. Kapı aralığından sızan ışıkta sürgünün takılı olduğunu gördüğü tahtaya saplamaya başladı.

Carys evin en üst katına tekrar çıkmak istemiyordu. Orada, yukarıda korktuğu öyle çok şey vardı ki. Çoğunu yalnızca imalardan işitmişti ama bu onu zayıflatmaya yetiyordu. Marty'nin ni-

ye yukarı çıktığını -gitmiş *olabileceği* tek yer burasıydı- anlayamıyordu. Marty'nin anladığını iddia etmesine karşın daha öğreneceği çok şey vardı.

"Marty?" diye seslendi ona, merdivenin dibinden, tepede gülümseyerek belirip, çıkıp onu almasına gerek kalmadan, topallaya topallaya ineceğini umarak. Ama sorusu sessizlikle karşılandı. Gece ilerliyordu ve Avrupalı her an gelebilirdi.

Gönülsüzce merdiveni çıkmaya başladı.

Marty şu ana dek hiç anlamamıştı. Yalnızca bedenin değil zihnin de böylesine derinlemesine ve tüketici bir biçimde delinebileceğinden habersiz, masum bir dünyada bir bakire olarak yaşamıştı. Odadaki hava içeri girdiği anda başının etrafında toplanmıştı. Kafatasındaki kemikler sanki birbirlerine sürtünüyordu, odanın artık fısıldamaya gerek duymayan sesi zihninde haykırdı: *Geldin demek? Tabii ki geldin. Harikalar Diyarı'na hoş geldin.* Marty bunları söyleyenin kendi sesi olduğunun belli belirsiz farkındaydı. Herhalde başından beri kendi sesiydi. Kendi kendine, bir akıl hastası gibi konuşmuştu. Şimdi, numarayı gördükten sonra bile ses geri geldi, bu kez daha usulca... *Burası hoş bir yer değil mi sence?*

Bu soru üzerine etrafına bakındı. Görülecek hiçbir şey yoktu, duvarlar bile. Odada pencereler varsa tahtalarla, hava bile sızmayacak biçimde örtülmüşlerdi. Dış dünyanın ufacık bir parçası bile ait değildi buraya.

"Hiçbir şey görmüyorum" diye mırıldandı odanın böbürlenmesine karşılık olarak.

Ses güldü; o da onunla birlikte güldü.

Burada korkacak hiçbir şey yok dedi ses. Sonra, sırıtıyormuşçasına bir an duraksadıktan sonra ekledi: *Aslında burada hiçbir şey yok.*

Ve bu doğruydu, öyle değil mi? Hiçbir şey yoktu. Onu kör kılan yalnızca karanlık değildi, odanın kendisiydi. Başı dönerken omzundan arkaya baktı: Artık arkasındaki kapıyı göremiyordu, içeri girdiğinde onu açık bırakmış olduğunu bilmesine

karşın. En azından alt kattan odaya biraz ışık girmesi lazımdı. Ama bu ışık yenilmişti, tıpkı el fenerinin ışığı gibi. Boğucu, gri bir sis gözlerinin öyle yakınındaydı ki, elini önüne kaldırsa bile hiçbir şey göremiyordu.

Burada iyisin, diye yatıştırdı onu oda. *Burada hâkimler yok, parmaklıklar yok.*

"Kör müyüm?" diye sordu.

Hayır, diye yanıtladı oda. *İlk kez gerçekten görüyorsun.*

"Ben... bunu... sevmedim."

*Tabii sevmedin. Ama zamanla öğreneceksin. Yaşamak sana göre değil. Hayaletlerin hayaletleridir, yaşayanlar. Sen uzanıvermeyi, bütün bu karmaşanın bitmesini istiyorsun. Hiçbir şey vazgeçilmez değildir evlat.**

"Gitmek istiyorum."

Sana yalan söyler miyim hiç?

"Gitmek istiyorum... lütfen."

Emin ellerdesin.

"Lütfen."

Kapının ne tarafta olduğunu şaşırarak öne doğru sendeledi. Önünde miydi, arkasında mı? Kollarını önünde bir uçurum kenarındaki kör bir adam gibi açarak, bir güvenlik noktası arayarak yalpaladı. Bu sandığı gibi bir macera olmamıştı. Bu hiçbir şeydi. *Hiçlik esastır.* Bir kez içine girilince, bu sınırsız hiçliğin ne uzunluğu, ne derinliği vardı; ne kuzeyi vardı, ne güneyi. Ve dışındaki her şey -merdiven, sahanlık, onun altındaki merdiven, koridor, Carys- bütün her şey bir yalan gibiydi. Bir hissedilebilirlik, dokunulabilirlik düşü, gerçek değil. Burası dışında gerçek bir yer yoktu. Yaşamış ve deneyimlemiş olduğu, haz aldığı, acı

---

* (Orijinal cümle, Nothing is essential, iki biçimde yorumlanabilir: "Hiçbir şey vazgeçilmez değildir" ve "Hiçlik esastır". [Aslında bu ikincisinin yerine "Hiçbir şey vazgeçilmezdir" daha doğru bir çeviri olurdu ama cümlenin kurgu mantığındaki sıradışılık nedeniyle bu noktayı bir dipnotta belirtmeyi tercih ettim.] İkinci yorum zorlama gibi görünse de birkaç satır sonra bu çifte anlamın bilerek verildiği anlaşıldığından, aynı cümleyi mecburen ikinci anlamıyla çevirdim - ÇN)

çektiği her şey hayaliydi. Tutku geçiciydi. İyimserlik, kendini kandırmaktı. Şimdi duyuların anılarından bile şüphe duyuyordu: Dokulardan, ısılardan. Renk, form, desenler. Bütün bunlar oyalanmak içindi... zihnin bu dayanılmaz sıfırı gizlemek için icat ettiği oyunlar. Hem bunda ne vardı ki? Boşluğa fazla bakmak insanı delirtirdi.

Yok canım? dedi oda, bu düşüncenin tadını çıkararak.

Her zaman, en karanlık anlarında bile (sera gibi bir hücrenin ranzasında yatıp aşağıdaki adamın uykusunda hıçkırmasını işitirken) bekleyecek bir şeyleri olmuştu: Bir mektup, bir şafak, serbest bırakılış; bir anlam parıltısı.

Ama burada, anlam *ölüydü*. Gelecek ve geçmiş *ölüydü*. Sevgi ve yaşam *ölüydü*. Hatta ölüm bile ölüydü, çünkü burada duyguları uyandıracak hiçbir şey hoş karşılanmıyordu. Yalnızca hiçlik: Sonsuza dek, hiçlik.

"Yardım edin bana" dedi, kaybolmuş bir çocuk gibi.

Cehenneme git, diye yanıtladı oda saygıyla ve Marty yaşamında ilk kez bunun ne anlama geldiğini tam olarak biliyordu.

Carys ikinci sahanlıkta durdu. Sesler duyabiliyordu. Şimdi durup dinleyince aslında bunun tek bir ses, kendi kendisiyle konuşan Marty'nin sesi olduğunu anlıyordu. Seslerin nereden geldiğini anlamak zordu. Sözcükler her yerde ve hiçbir yerdeydi sanki. Önce kendi odasına, sonra da Breer'ınkine baktı. Son olarak da, kendini kâbusunun bir tekrarına hazırlayarak, banyoya baktı. Marty hiçbirinde yoktu. Kaçınılmaz sonuca varmaktan başka yol kalmıyordu. Yukarı çıkmış, Mamulyan'ın odasına geri dönmüştü.

Sahanlığı geçip en üst kata çıkan merdivene doğru ilerlerken bir başka ses dikkatini çekti: Aşağılarda bir yerlerde bir bıçak tahtaya saplanıyordu. Bunun Jilet-Yiyici olduğunu hemen anladı. Ayaklanmıştı ve peşine düşmeye can atıyordu. Ne evmiş be, diye düşündü, bütün o sakin görüntüsüne karşın. Derinliklerini ve yükseltilerini tasvir etmek için bir başka Dante gerekirdi: Ölü çocukları, Jilet-Yiyicileri, eroinmanları, delileri ve

diğer her şeyiyle birlikte. Zirvesinde asılı duran yıldızlar oldukları yerde kıpırdanıp duruyor olmalıydı; altındaki toprakta lavlar pıhtılaşıyordu herhalde.

Marty Avrupalı'nın odasından haykırdı, sersemletici bir yakarıştı bu. Carys yanıt olarak ismini seslendi ve onu işittiğini umarak merdivenleri koşarak çıkıp yüreği ağzında odaya doğru ilerledi.

Marty diz çökmüştü: Varlığını koruma güdüsünden geri kalan hırpalanmış ve umutsuz bir düşünceydi, grinin üstündeki griydi. Şimdi ses bile susmuştu. Şakalaşmaktan sıkılmıştı. Hem dersini de iyi vermişti. *Hiçlik esastır*, demişti ve nedeniyle nasılını göstermişti ya da daha doğrusu bunu başından beri bilen kısmını yüzeye çıkartmıştı. Şimdi yalnızca bu zarif tasımın mucidinin gelip onu almasını bekleyecekti. Canlı mı ölü mü olduğunu, birazdan gelecek adamın onu öldüreceğini mi, dirilteceğini mi bilmeden yere uzandı: Yalnızca burada, olabilecek en boş dünyada yapılabilecek en kolay şeyin uzanmak olduğundan emindi.

Carys bu Hiçbiryer'de daha önce bulunmuştu. O yavan, boş havasını tatmıştı. Ama son birkaç saat içinde onun her zamanki kuruluğunun ötesinde bir şey görmüştü. Bugün zaferler kazanılmıştı, belki fazla büyük değillerdi ama yine de zaferdiler. Marty'nin gelişini düşündü, gözlerinde şehvetten daha fazlasıyla. Bu bir zaferdi, değil mi? Bu duyguyu kazanmıştı, hesaplanamaz bir biçimde. Bu son zorbaya, duygularını boğan bu iç bunaltıcı canavara yenilmeyecekti. Ne de olsa o yalnızca Avrupalı'nın tortusuydu. Kameriyesini süslemek için geride bıraktığı çamur. Kepek, posa. O ve Avrupalı birbirlerine uygundular.

"Marty" dedi. "Neredesin?"

"Hiçbiryer'de..." dedi bir ses.

Sendeleyerek sesin geldiği yöne gitti. Umutsuzluk ısrarla üstüne çöküyordu.

Breer bir an duraksadı. Çok uzaktan gelen sesler işitiyordu. Ne söylendiğini anlayamasa da bu o kadar önemli değildi. Daha kaçmamışlardı, önemli olan buydu. Dışarı çıkınca onlara yapacakları vardı: Özellikle de adama. Onu dilim dilim doğrayacaktı, öyle ki en sevdikleri bile hangi parçanın parmağına, hangisinin suratına ait olduğunu anlayamayacaklardı.

Bıçağı kapıya yeni bir şevkle saplamaya başladı. Amansız saldırısına dayanamayan kapı sonunda kıymık kıymık dökülmeye başladı.

Carys sisin içinde Marty'nin sesini izledi ama onu bulamıyordu. Ya odada hareket ediyordu ya da oda sesini duvarlarda yankılatarak ya da hatta taklit ederek onu kandırıyordu. Sonra Marty yakınlarda bir yerden adını seslendi. Carys karanlıkta, hiç şaşırmadan döndü. Girdiği kapıdan eser yoktu... kaybolmuştu, tıpkı pencereler gibi. Kararlılığı çözülmeye başladı. Şüphe sırıtarak içine çöktü.

Vay vay. Sen de kimsin? diye sordu biri. Belki soran kendisiydi.

"Adımı biliyorum" diye soludu. Onu böyle huzursuz edemeyecekti. "Adımı biliyorum."

Bir pragmatistti, lanet olsun! Dünyanın yalnızca zihinde var olduğuna inanma eğiliminde değildi. Eroine bu yüzden başlamıştı: Dünya *fazla* gerçekti. Şimdiyse bu buhar kulağına onun bir hiç olduğunu, her şeyin hiçlik olduğunu fısıldıyordu; isimsiz çamur.

"Bok" dedi sese. "Sen boksun. *Onun* boku!"

Yanıt vermeye tenezzül etmedi. Carys bu avantajı fırsat bildi.

"Marty. Beni duyabiliyor musun?" Yanıt gelmedi. "Bu yalnızca bir oda, Marty. Beni duyabiliyor musun? Yalnızca bir oda! Hepsi bu."

İçime daha önce girmiştin, diye belirtti ses. *Anımsadın mı?*

Ah evet, anımsıyordu. Bu sisin içinde bir yerlerde bir ağaç vardı, saunada görmüştü. Çiçeklerle dolu tuhaf bir ağaçtı ve

onun altında korkunç görüntüler görmüştü. Marty oraya mı gitmişti? Şu anda ondan sarkıyor muydu: Yeni bir meyve olarak?

Kahretsin, hayır! Böyle düşüncelere boyun eğmemeliydi. Bu yalnızca bir odaydı. Konsantre olursa duvarları bulabilirdi, hatta pencereyi bile.

Bir şeye takılıp tökezlemeye aldırmadan sağına döndü ve dört beş adım yürüdü, ta ki uzanmış eli duvara çarpana dek: Duvar şok edici, muhteşem bir biçimde katıydı. A-ha! diye düşündü, senin de, ağacının da canı cehenneme! Bak ne buldum. Avcunu duvara dayadı. Şimdi; sağ mı sol mu? Hayali bir bozuk para fırlattı. Tura geldi ve sola doğru duvar dibinden ilerlemeye başladı.

Hayır, bunu yapmayacaksın, diye fısıldadı oda.

"Durdur da görelim."

Gidecek bir yer yok, diye tükürürcesine yanıtladı oda, *dönüp duracaksın o kadar. Hep dönüp durdun zaten, değil mi? Zayıf, tembel, gülünç kadın.*

"Bana gülünç diyorsun ha? Sen kendine baksana. Konuşan bir sis."

Tutunarak hızla ilerlediği duvar uzadıkça uzuyordu. Yarım düzine adımdan sonra test ettiği teorisinden şüpheye düşmeye başladı. Belki burası gerçekten manipule edilebilir bir mekândı. Belki şimdi yeni bir Çin Seddi'nde Marty'den uzaklaşıyordu. Ama soğuk yüzeye sarp bir uçuruma tutunan bir dağcı gibi yapıştı. Gerekirse bütün odayı turlayacaktı, kapıyı, Marty'yi ya da ikisini birden bulana dek.

Amcığın tekisin, dedi oda. *Sen busun işte. Böyle küçük bir labirentte bile yolunu bulamıyorsun. En iyisi yatıp başına gelecekleri kabullen, iyi bir amcık ol.*

Bu yeni saldırıda bir umutsuzluk mu sezinlemişti?

Umutsuzluk mu, dedi oda. *Ben onunla beslenirim. Amcık.*

Odanın köşesine varmıştı. Dönüp diğer duvar boyunca ilerlemeye başladı.

Hayır, bunu yapmayacaksın, dedi oda.

Evet, yapacağım, diye düşündü.

Yerinde olsam o tarafa gitmezdim. Yo hayır. Gerçekten gitmezdim, Jilet-Yiyici burada, seninle birlikte. Onu duyamıyor musun? Hemen birkaç santim arkanda. Hayır, duymuyorsun! Ah, lütfen yapma! Kan kokusundan nefret ederim.

Rol yapmak, yalnızca buna gücü yetiyordu. Oda panikledikçe morali artıyordu.

Dur! Kendi iyiliğin için! Dur!

Oda kafasının içinde haykırırken elleri pencereyi buldu. Odanın keşfetmesinden o kadar korktuğu şey buydu.

AMCIK! diye haykırdı. *Pişman olacaksın. Yemin ediyorum. Ah, evet.*

Perde ya da jaluzi yoktu, pencere bu kusursuz hiçlik bozulmasın diye tahtalarla tamamen örtülmüştü. Parmakları tahtalardan birinin üstünde tutunacak bir yer arandı: Biraz dış dünyanın içeri girmesinin zamanı gelmişti. Ancak tahta çok sıkı çivilenmişti. Çekince yerinden oynatamadı.

"Oynasana, kahrolası!"

Tahta gıcırdadı, üstünden kıymıklar sıçradı. "Evet" diye destekledi, "oluyor." Çok hafif, incecik, kararsız bir ışık huzmeciği tahtaların arasından sızıyordu. "Haydi" diye dil döktü, daha sert çekerek. Parmaklarının uçları harcadığı çabayla kıvrılmıştı ama ışık huzmeciği de genişlemişti. Üstüne düşüyordu ve havadaki tozların oluşturduğu peçenin ardındaki ellerini seçebilmeye başladı.

Tahtaların arasından süzülen gün ışığı değildi. Yalnızca sokak lambalarının ışıltısıydı, belki de yıldızların, Caliban Sokağı'ndaki açık bir düzine televizyonun parıltısı. Yine de yeterliydi. Boşluk santim santim genişledikçe kesinlik odayı giderek daha fazla işgal ediyordu; biçim ve cismanilik.

Odanın başka bir yerindeki Marty de ışığı hissetti. Rahatsız oldu, tıpkı ölüm döşeğindeki bir adamın bir bahar sabahı perdelerin açılmasından rahatsız oluşu gibi. Koridorda sızlanarak sürünüp kendini sisin içine, dağılmadan gömmeye çalıştı, ona hiçliğin esas olduğunu söyleyecek olan rahatlatıcı sesi aramaya başladı. Ama ses gitmişti. Terk edilmişti ve ışık giderek

daha geniş darbeler indiriyordu. Pencerenin önünde bir kadının durduğunu görebiliyordu. Tahtalardan birini çekip çıkarmış, yere atmıştı. Şimdi ikincisini çekmekteydi. "Gel annene" diyordu ve ışık geldi, onu daha da tiksinç ayrıntılarla tanımlayarak. Marty bunu istemiyordu; *var olmak* bir yüktü. Dudaklarının arasından soluğuyla birlikte keskin bir acı ve bitkinlik ıslığı çıktı.

Carys ona döndü. "İşte oradasın" deyip yanına geldi ve onu çekip ayağa kaldırdı. "Çabuk olmalıyız."

Marty şimdi tüm banalliğiyle sergilenmiş olan odaya bakıyordu. Yerde bir kilim vardı, ters dönmüş porselen bir fincan, yanında bir sürahi dolusu su.

"Uyan" dedi Carys, onu sarsarak.

Gitmeye gerek yok, diye düşündü Marty. Burada kalırsam ve grilik tekrar gelirse kaybedecek hiçbir şeyim yok.

"Tanrı aşkına Marty!" diye haykırdı Carys ona. Aşağıdan tahtaların çığlığı geliyordu. Breer geliyor, hazır olsak da olmasak da, diye düşündü Carys.

"Marty" diye haykırdı Carys ona. "Duyuyor musun? Breer."

Bu isim dehşetli çağrışımlar uyandırdı. Masasında, önünde kendi etiyle oturan buz gibi bir kız. Breer'ın korkunç, tarifsiz şakası. Bu düşünce Marty'nin kafasındaki sisi dağıttı. O dehşetin yaratıcısı aşağıdaydı. Şimdi fazlasıyla net hatırlıyordu. Carys'e duru, yaşlarla dolu gözlerle baktı.

"Ne oldu?"

"Zamanımız yok" dedi Carys.

Carys'in peşinden topallayarak kapıya doğru yürüdü. Carys'in elinde hâlâ pencereden söktüğü tahtalardan biri vardı, çivilerle birlikte. Aşağıdan gelen gürültü artıyordu, menteşesiz kapının ve zihnin gürültüsü.

Marty'nin yaralı ayağındaki, odanın ustaca geri plana ittiği acısı tekrar alevlendi. İlk merdivenden inmek için Carys'ten destek alması gerekiyordu. Aşağı birlikte indiler; yaraya dokunduğu için kanlı olan eli duvara geçişlerinin izlerini bırakıyordu.

İkinci merdivenin yarısında aşağıdan gelen kakofoni kesildi.

Hareketsiz durup Breer'ın bir sonraki hamlesini beklediler. Jilet-Yiyici mahzen kapısını ardına dek açarken aşağıdan tiz bir gıcırtı geldi. Bu sahneyi yalnızca mutfağın, koridorda bir sürü köşeyi dönmek zorunda olan loş ışığı aydınlatıyordu. Avcı da, avı da karanlık tarafından kamufle edilmiş halde bu belirsizlik ânına tutunuyor, bir sonraki ânın bir felaket getirip getirmeyeceğini ikisi de bilmiyordu. Carys, Marty'yi geride bırakıp kalan merdivenleri usulca indi. Halısız merdivende ayakları sessizdi ama Marty, Mamulyan'ın odasındaki duyum yoksunluğu hissinden sonra onun her kalp atışını işitebiliyordu.

Koridorda hiçbir şey hareket etmiyordu; Marty'ye peşinden inmesi için işaret etti. Koridor boş görünüyordu. Breer'ın yakında olduğunu biliyordu: Ama neredeydi? İri ve hantaldı: Saklanacak bir yer bulması güçtü. Belki de, diye dua etti, kurtulmamış, bitkin düşüp vazgeçmişti. İlerledi.

Jilet-Yiyici birden kükreyerek ön kapının arkasından fırladı. Et bıçağı şimşek gibi indi. Carys yana kaçarak darbeden kurtulmayı başardı ama bunu yaparken neredeyse dengesini yitiriyordu. Onu kolundan tutup çekerek Breer'ın ikinci darbesinden kurtaran Marty'nin eliydi. Jilet-Yiyici indirdiği darbenin gücüyle Carys'in yanından geçti. Ön kapıya çarptı, cam takırdadı.

"Dışarı!" dedi koridorun serbest olduğunu gören Marty. Ama Carys'in bu kez koşmak gibi bir niyeti yoktu. Koşmanın da, durup mücadele etmenin de bir zamanı vardı. Breer'a yaptığı bir sürü aşağılamalar için teşekkür etmeye bir daha fırsat bulamayabilirdi. Marty'den silkinerek kurtulup hâlâ taşımakta olduğu tahta parçasını iki eliyle kavradı.

Jilet-Yiyici doğrulmuştu. Bıçak hâlâ elindeydi ve Carys'e doğru öfkeyle bir adım attı. Ancak Carys saldıracağını kestirmişti. Enli tahtayı kaldırıp ona doğru koşarak kafasının yan tarafına indirdi. Breer'in zaten düşüş sırasında çatlamış olan boynu kırıldı. Tahtadaki çiviler kafatasını deldi ve Carys silahını

Breer'ın kafasında yeni bir uzuv gibi bırakmak zorunda kaldı. Breer dizlerinin üstüne çöktü. Titreyen eli bıçağı bırakırken diğeri tahtayı tırmaladı ve çekip kafasından çıkardı. Carys karanlık olduğuna memnundu. Ortalığa saçılan kanların şıpırtısı ve Breer'ın çıplak tahtalar üstündeki ayak vuruşları tiksindiriciydi. Breer birkaç saniye diz çöktükten sonra öne düştü ve karnındaki bıçak sapına dek içeri girdi.

Carys tatmin olmuştu. Bu kez Marty çekince onunla birlikte gitti.

Koridordan çıkarlarken duvara sertçe vuruldu. Durdular. Bu da nesiydi? Başka ele geçirici ruhlar mı?

"Bu da ne?" diye sordu Marty.

Tıkırtı durdu, sonra tekrar başladı. Bu kez bir sesin eşliğinde.

"Gürültü yapmasanıza. Burada uyumaya çalışan insanlar var."

"Yandaki ev" dedi Carys. Şikâyetleri ona komik geldi ve harap olmuş mahzen kapısının ve Breer'ın soğumakta olan papatya çayının yanından geçip evden çıktıklarında ikisi de gülüyordu.

Evin arkasındaki karanlık dar sokaktan usulca otomobile gidip orada dakikalarca oturdular; gözyaşı ve kahkaha krizleri birbirini takip ediyordu. Calibanlılar onları iki deli ya da macera dolu bir gece geçirmek isteyen iki zinacı sanabilirdi.

XI

Cennetin Gelişi

56

Chad Schuckman'le Tom Loomis üç haftadır Dirilmiş Azizler Kilisesi'nin mesajını Londra halkına iletmekteydiler ve bundan iyice bıkmışlardı. "Ne tatil be" diye homurdanıyordu Tom her gün, günün planını yaparlarken. Memphis çok uzakta gibi görünüyordu ve ikisi de orayı özlüyordu. Ayrıca bu kampanya da tamamen başarısız olmuştu. Tanrı'nın unuttuğu bu şehirdeki kapı eşiklerinde karşılarına çıkan günahkârlar Papaz Efendi'nin Kıyamet'in kopmak üzere olduğunu bildiren mesajına Kurtuluş vaadine oldukları kadar kayıtsızdılar.

Havaya karşın (ya da belki de bu yüzden) İngiltere'de günah bugünlerde ilgi çekmiyordu. Chad hor görüyle doluydu: "Başlarına ne geleceğinden habersizler" deyip duruyordu Tom'a; Tom Tufan'ın ayrıntılarını biliyordu ama bunlar Chad gibi bir altın çocuğun ağzından duyulunca daha ilginç oluyordu. Durup dinleyen birkaç kişinin de bunu, Papaz Efendi'nin esinli sözlerinden çok, görünüşü bir meleği andıran Chad yüzünden yaptıklarından şüpheleniyordu. Çoğu kapıyı kapayıveriyordu.

Ama Chad kararlıydı. "Burada günah var" diye güvence verdi Tom'a, "ve günahın olduğu yerde suçluluk duygusu vardır. Ve suçluluk duygusunun olduğu yerde Tanrı'nın İşleri için para vardır." Bu basit bir denklemdi: Ve Tom'un bu konuda etik şüpheleri varsa bunları kendine saklıyordu. Sessizlik Chad'ın hoşnutsuzluğundan iyiydi. Bu yabancı şehirde birbirlerinden başka

kimseleri yoktu ve Tom yol gösteren ışığını yitirmeye niyetli değildi.

Ancak bazen insanın inancını koruması kolay olmuyordu. Özellikle de böyle sıcak günlerde, polyester gömleğiniz ensenizi kaşındırıyor ve Tanrı, eğer Cennet'indeyse, gözlerden uzak durmayı yeğliyorsa. Yüzünüzü serinletecek tek bir esinti, görünürde tek bir yağmur bulutu bile yoksa.

"Bu *bir yerden* alınma değil mi?" diye sordu Tom, Chad'a.

"Neymiş o?" Chad bugün hâlâ dağıtmaları gereken kitapçıkları sayıyordu.

"Sokağın adı" dedi Tom. "Caliban. Bir yerden alınma."

"Öyle mi?" Chad saymayı bitirmişti. "Bu son beş kitapçığı da dağıttık mı tamamdır."

Kitapçıkları Tom'a verdi ve ceketinin cebinde tarağını aradı. Sıcağa karşın terlememiş ve rahatsız olmamış gibi görünüyordu. Tom onun yanında kendini hırpani, kıpkırmızı ve ne yazık ki doğruluk yolundan oldukça sapmış hissediyordu. Kendini neyin yoldan çıkardığından emin değildi ama önerilere açıktı. Chad tarağını saçına götürdü ve tek bir zarif hareketle halesinin kusursuz parıltısını geri getirdi. Papaz Efendi en iyi halde görünmenin önemli olduğunu söylemişti. "Siz Tanrı'nın hizmetkârlarısınız" demişti. "Sizin temiz ve düzenli olmanızı istiyor; pırıl pırıl parlamanızı."

"İşte" dedi Chad ve tarağı verip kitapçıkları aldı. "Saçın darmadağınık olmuş."

Tom tarağı aldı. Tarağın dişlerinde altın vardı. Chad bakarken saçını düzeltmek için rastgele bir girişimde bulundu. Tom'un saçı Chad'inki gibi düz yatmıyordu. Tanrı bunu onaylamıyordu herhalde. Hoşuna gitmeyeceği kesindi. Ama Tanrı'nın hoşuna ne gidiyordu ki zaten? Sigaradan, içkiden, zinadan, çaydan, kahveden, Pepsi'den, çarpışan arabalardan, mastürbasyondan hoşlanmıyordu. Ve bunların herhangi birine ya da Tanrı yardımcıları olsun, *hepsine* karşı düşkünlük gösteren zayıf yaratıkları Tufan bekliyordu.

Tom'un tek umduğu şey suların geldikleri zaman serin olmasıydı.

Caliban Sokağı, Seksen İki numaranın kapısını açan koyu takımlı adam hem Tom'a, hem de Chad'a Papaz Efendi'yi anımsattı. Fiziksel olarak değil elbette. Bliss esmer, yağlı tenli bir adamdı, bu herifse sıska ve solgundu. Ama ikisinde de o otoriter hava vardı; aynı kararlılık. Kitapçıklarla da ilgilenmişti, o sabah ilk kez birisi gerçekten ilgi gösteriyordu. Hatta onlara Deuterokanonikler'den -bilmedikleri bir kitaptı- alıntılar bile yapmış, sonra da onları bir şeyler içmek üzere içeri davet etmişti.

Sanki evlerinden çıkıp tekrar evlerine girmişlerdi. Çıplak duvarlar ve döşemeler, dezenfektan ve tütsü kokusu, sanki bir şey daha yeni temizlenmişçesine. Doğruyu söylemek gerekirse Tom bu herifin çileciliği abarttığını düşünüyordu. Onları soktuğu arka odada yalnızca iki sandalye vardı.

"Adım Mamulyan."

"Merhaba. Ben Chad Schuckman, bu da Thomas Loomis."

"İkiniz de azizsiniz ha?" Genç adamlar anlamamış göründüler. "Adlarınız. İkisi de aziz adı."

"*Aziz Chad* mı?" diye çekinerek konuştu sarışın olanı.

"Ah, tabii ki o. İngiliz bir piskoposdu, on yedinci yüzyılda. Thomas da Büyük Şüpheci'ydi tabii."

Su getirmek için çıktı. Tom sandalyesinde kıpırdandı.

"Neyin var senin?" diye azarladı Chad. "Buralarda gördüğümüz ilk umut verici insan o."

"Tuhaf biri."

"Tuhafsa tuhaf, Tanrı'nın umurunda mı sanıyorsun?" dedi Chad. İyi bir soruydu bu ve Tom tam buna bir yanıt bulmaya çalışırken ev sahibi içeri girdi.

"Suyunuz."

"Yalnız mı yaşıyorsunuz?" diye sordu Chad. "Tek kişi için fazla büyük bir ev."

"Son günlerde yalnızım" dedi Mamulyan, su dolu bardakları uzatırken. "Ve yardıma çok ihtiyacım olduğunu da söylemeliyim."

Eminim vardır, diye düşündü Tom. Bu düşünce kafasından geçerken adam ona baktı, sanki yüksek sesle söylemişçesine. Tom kızardı ve utancını gizlemek için suyunu içti. Ilıktı. İngilizler buzdolabı diye bir şeyi hiç duymamışlar mıydı? Mamulyan dikkatini tekrar Aziz Chad'e yöneltti.

"İkiniz şu birkaç gün içinde ne yapmayı planlıyorsunuz?"

"Tanrı'nın işini" diye basmakalıp bir yanıt verdi Chad.

Mamulyan başıyla onayladı. "Güzel" dedi.

"Tanrı'nın kelamını yayıyoruz."

" 'Size insanları avlamayı öğreteceğim.' "

"Matta, Dördüncü Bölüm" dedi Chad.

"Belki" dedi Mamulyan, "ölümsüz ruhumu kurtarmanıza izin versem bana yardım ederdiniz?"

"Nasıl yani?"

Mamulyan omuz silkti: "Sizin gibi iki genç, sağlıklı hayvanın yardımına ihtiyacım var."

Hayvan mı? Bu pek köktendinci bir terim değildi. Bu zavallı günahkâr hiç Aden diye bir yerden bahsedildiğini duymamış mıydı? Hayır, diye düşündü Tom adamın gözlerine bakarken; hayır, herhalde duymamıştır.

"Korkarım başka işlerimiz var" diye kibarca karşılık verdi Chad. "Ama Papaz Efendi geldiğinde uğrayıp vaftiz olmanızdan çok mutlu oluruz."

"Papaz Efendi'yle tanışmak isterdim" diye karşılık verdi adam. Tom adamın oyun oynayıp oynamadığından emin değildi. "Yaratan'ın öfkesi üstümüze çökmeden önce o kadar az zamanımız kaldı ki" diyordu Mamulyan. Chad başıyla hararetle onayladı. "Sonra hepimiz sahipsiz eşyalar gibi olacağız -öyle değil mi?- Tufan'da yüzen sahipsiz eşyalar."

Bunlar kelimesi kelimesine Papaz Efendi'nin sözleriydi. Tom adamın dar dudaklarından çıkan sözleri dinlerken birden Şüpheci olma suçlamasının anlamını kavradı. Ama Chad büyülenmişti. Yüzünde vaazlar sırasında beliren o ateşli ifade vardı; Tom'un hep kıskandığı ama şimdi kesinlikle fanatikçe bulduğu ifade.

"Chad..." diye söze başladı.

"Tufan'da yüzen sahipsiz eşyalar" diye tekrarladı Chad. *"Halleluyah."*

Tom bardağını sandalyesinin yanına bıraktı. "Bence gitme zamanı geldi" dedi ve ayağa kalktı. Nedense üstünde durduğu çıplak tahtalar gözlerinden 1.80 metreden daha uzakta gibi görünüyordu. Daha çok 18 metre ötede gibiydiler. Kendini temelleri kazınmış, devrilmek üzere olan bir kule gibi hissediyordu. "Gitmemiz gereken bir sürü sokak var" dedi, o anki sorun üstünde yoğunlaşmaya çalışarak. Yani kısaca özetlemek gerekirse, korkunç bir şey olmadan bu evden bir an önce çıkabilme sorununa.

"Tufan" diye bildirdi Mamulyan, "başlamak üzere."

Tom, girdiği transtan uyandırmak için Chad'a uzandı. Uzanan kolunun ucundaki parmakları gözlerinden bin kilometre uzakta gibi görünüyordu. "Chad" dedi. Aziz Chad, haleli Chad, ebemkuşakları işeyen Chad.

"İyi misin evlat?" diye sordu yabancı, gözlerini birden Tom'a çevirerek.

"Ben... kendimi..."

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu Mamulyan.

Chad da ona bakmaktaydı, endişe barındırmayacak kadar masum bir yüzle; aslında hiçbir duygu barındırmayacak kadar masum bir yüzle. Belki de -ve bu Tom'un aklına ilk kez geliyordu- Chad'ın yüzünün *bu* kadar kusursuz olmasının nedeni buydu. Beyaz, simetrik ve bomboştu.

"Otur" dedi yabancı. "Yoksa düşeceksin."

"Her şey yolunda" diye rahatlattı onu Chad.

"Hayır" dedi Tom. Dizleri başkaldırıyordu. Her an yere yığılıvereceğinden şüpheleniyordu.

"Güven bana" dedi Chad. Tom bunu istiyordu. Chad geçmişte genellikle haklı çıkmıştı. "İnan bana, bu iyi bir iş. Otur, beyefendinin söylediği gibi."

"Sıcaktan mı?"

"Evet" dedi Chad adama, Tom'un adına. "Sıcaktan.

Memphis de sıcaktır. Ama orada klima kullanıyoruz." Tom'a dönüp elini arkadaşının omzuna koydu. Tom zayıflığına teslim olup oturdu. Ensesinde bir şey titreşiyordu, sanki tam üstünde bir sinekkuşu havada asılı durmaktaydı ama onu kovalayacak gücü yoktu.

"Kendinize hizmetkâr mı diyorsunuz?" dedi adam usulca. "Bu kelimenin anlamını bildiğinizi sanmıyorum."

Chad hemen savunmaya girişti.

"Papaz Efendi diyor ki..."

"Papaz Efendi mi?" diye sözünü kesti adam horgörüyle. "Senin değerin hakkında en ufak bir fikri var mıdır sanıyorsun?"

Bu Chad'ı şaşırttı. Tom arkadaşına gurura kapılmamasını söylemeye çalıştı ama laflar ağzından çıkmıyordu. Dili ağzının içinde ölü bir balık gibi yatıyordu. Şimdi ne olursa olsun, diye düşündü, en azından birlikteyiz. İlkokuldan beri arkadaştılar. Ergenliği ve metafiziği birlikte tatmışlardı. Tom ayrılmaz olduklarını düşünüyordu. Adamın Chad nereye giderse Tom'un da oraya gideceğini anlayacağını umuyordu. Ensesindeki titreşme durmuştu; başına ılık bir rahatlık yayılıyordu. İşler o kadar da kötü görünmüyordu.

"Gençler, yardımınıza ihtiyacım var."

"Ne için?" diye sordu Chad.

"Tufan'ı başlatmak için" diye yanıtladı Mamulyan. Chad'ın yüzünde önce kararsız ama sonra hayal gücü fikri kavradıkça genişleyen bir gülümseme belirdi. Genellikle ateşliliği yüzünden fazla ciddi olan yüz hatları aydınlandı.

"Ah, evet" dedi. Tom'a baktı. "Bu adamın bize söylediklerini duyuyor musun?"

Tom başıyla evetledi.

"Duyuyor musun dostum?"

"Duyuyorum. Duyuyorum."

Chad bütün mutlu yaşamı boyunca bu daveti beklemişti. Yüzlerce kapı eşiğinde tehdidini savurduğu yıkımın ardındaki somut gerçeği ilk kez kafasında canlandırabiliyordu. Zihninde

sular -kırmızı, çalkantılı sular- kabarıp köpüklü dalgalarla bu pagan şehrinin üstüne iniyordu. Biz tufanda yüzen sahipsiz eşyalar gibiyiz, dedi ve bu sözcükler kafasında görüntüler oluşturdu. Kadınlar ve erkekler -ama çoğu kadındı- bu kıvrılan dalgaların önünde çırılçıplak koşuyorlardı. Su sıcaktı. Damlaları yağmur gibi o çığlık atan suratların, parlayan, titreşen göğüslerin üstüne iniyordu. Papaz Efendi'nin başından beri vaat ettiği buydu ve işte bu adam onlardan bütün bunu gerçekleştirmekte, o yıkıcı, köpüklü Büyük Gün'ü getirmekte kendisine yardım etmelerini istiyordu. Nasıl reddedebilirlerdi? Adama kendilerini layık gördüğü için teşekkür etmek istiyordu. Düşünce eyleme dönüştü. Mamulyan'ın ayaklarının dibinde diz çöktü.

"Teşekkürler" dedi gri takımlı adama.

"Bana yardım edeceksiniz o halde?"

"Evet..." diye yanıtladı Chad. Bu saygı gösterisi açık bir cevap değil miydi? "Elbette."

Arkasındaki Tom da yardım edeceğini mırıldandı.

"Teşekkürler" dedi Chad. "Teşekkürler."

Ama başını kaldırıp baktığında adam, bağlılıklarından yeterince emin olmuş olacak ki, odadan çıkmıştı bile.

57

Marty ve Carys tek kişilik yatakta birlikte uyudular. Uzun, dinlendirici bir uykuydu bu. Altlarındaki odada bebek geceleyin ağladıysa bile duymadılar. Kilburn High Yolu'nun polis ve itfaiye arabalarının Maida Vale'deki büyük bir yangına gidişini de duymadılar. Kirli pencereden giren şafak da onları uyandırmadı, perdeler çekilmemiş olsa bile. Ama Marty sabahın erken bir saatinde uykusunda döndü ve gözkapaklarını titreştirerek açınca camda günün ilk ışıklarını gördü. Sırtını dönmek yerine tekrar titreşerek kapanan gözkapaklarının üstüne düşmesine izin verdi.

İhtiyaç tekrar başlayana dek birlikte yarım gün geçirdiler. Duş yaptılar, kahve içtiler, çok az konuştular. Carys, Marty'nin bacağındaki yarayı yıkayıp bandajladı; giysilerini değiştirdiler, önceki gece giydiklerini çöpe attılar.

Konuşmaya ancak öğleden sonra başladılar. Diyalogları oldukça sakin başladı ama Carys bir iğne ihtiyacı duydukça gerginleşti ve konuşma, aşırı sinirli midesini unutmak için umutsuzca kullandığı bir dikkat dağıtma aracına dönüştü. Marty'ye Avrupalı'yla yaşamanın nasıl bir şey olduğunu anlattı: Aşağılanmaları, kandırmacaları, Mamulyan'ın hem babasını, hem de onu tahmin ettiğinden daha fazla tanıdığı hissini. Marty de sıra kendisine gelince Whitehead'in o son gecede kendisine anlattığı hikâyeyi aktardı. Ama Carys, aklı başka yerde olduğundan, doğru dürüst konsantre olamıyordu. Konuşması giderek sinirlileşti.

"Bir iğne yapmam gerek Marty."

"Şimdi mi?"

"Çok yakında."

Marty bu ânı ürkerek beklemişti. Ona mal bulamayacağından değil, bulabileceğini biliyordu. Ama onunla birlikteyken içindeki ihtiyaca bir biçimde karşı koyabileceğini ummuştu.

"Kendimi gerçekten kötü hissediyorum" dedi Carys.

"İyisin. Benimle birliktesin."

"O gelecek, biliyorsun."

"Şimdi değil, şimdi gelmeyecek."

"Kızacak ve gelecek."

Marty'nin aklı tekrar tekrar Caliban Sokağı'ndaki evin üst katında olanlara dönüyordu. Orada gördükleri, daha doğrusu *görmedikleri*, onu köpeklerden de, Breer'dan da daha çok korkutmuştu. Ama o odada olanlar tamamen farklı bir tehlike türüne aitti. Yaşamında belki ilk kez *ruhunun* -daha önce Hıristiyan saçmalığı diye nitelendirdiği bir kavramın- tehdit edildiğini hissetmişti. Bu sözcükle neyi kastettiğinden emin değildi; Papa'nın kastettiği şeyden farklı olduğundan şüpheleniyordu.

Ama bedeninden ya da yaşamından daha önemli olan bir parçası neredeyse karartılmıştı ve bunun sorumlusu Mamulyan'dı. Bu yaratık zorlanırsa daha neler yapabilirdi acaba? Şimdi merakı peçenin ardında ne olduğunu bilme dürtüsünden daha fazlasıydı; bir gereksinime dönüşmüştü. Doğası hakkında bir fikir sahibi olmadan kendilerini bu demagoga karşı nasıl silahlandırabilirlerdi ki?

"Bilmek istemiyorum" dedi Carys, düşüncelerini okuyarak. "Gelirse gelir. Bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

"Dün gece..." diye söze başladı Marty, ona dün geceki zaferlerini anımsatmak niyetiyle. Carys daha sözünü bitirmeden elini sallayıp onu susturdu. Yüzündeki gerginlik dayanılmazdı, ihtiyacı derisini yüzüyordu.

"Marty..."

Marty yan yan ona baktı.

"...Söz vermiştin" dedi Carys suçlayıcı bir tonla.

"Unutmadım."

Kafasında zihinsel aritmetiği yapmıştı: Uyuşturucunun bedelinin değil, gururuna inecek darbenin bedelini. Eroin için Flynn'e gitmesi gerekecekti. Güvenebileceği başka kimseyi tanımıyordu. Şimdi ikisi de kaçaktı, hem kanundan hem de Mamulyan'dan kaçıyorlardı.

"Bir telefon görüşmesi yapmalıyım" dedi Marty.

"Yap o zaman" diye karşılık verdi Carys.

Son yarım saat içinde fiziksel bir değişikliğe uğramış gibiydi. Teni mum gibiydi, gözlerinde umutsuz bir parıltı vardı, titremeleri giderek şiddetleniyordu.

"Onun işini kolaylaştırma" dedi.

Marty kaşlarını çattı: "Kolaylaştırmak mı?"

"Bana istemediğim şeyleri yaptırabiliyor" dedi Carys. Gözlerinden yaşlar akmaya başlamıştı. Hıçkırmıyordu, yalnızca yaşlar boşanıyordu. "Belki sana zarar verdirtebilir."

"İçini rahat tut. Şimdi gidiyorum. Charmaine'le birlikte yaşayan bir herif var, o bana mal bulur, merak etme. Gelmek ister misin?"

Carys kendi kendini kucakladı. "Hayır" dedi. "Seni yavaşlatırım. Git hadi."

Marty ceketini giyerken kıza bakmamaya çalıştı; narinlik ve arzunun karışımı onu korkutuyordu. Carys'in terleri tazeydi; köprücük kemiklerinin arasındaki yumuşak geçitte toplanıyor; yüzünden aşağı akıyordu.

"Kimseyi içeri alma, tamam mı?"

Carys başıyla evetledi, bakışlarıyla içini yakarak.

O gidince arkasından kapıyı kilitleyip yatağa geri dönerek oturdu. Gözlerinden tekrar yaşlar boşanmaya başlamıştı. Keder gözyaşları değil, yalnızca tuzlu suydu. Belki içlerinde biraz keder de vardı: Tekrar keşfedilmiş bu zayıflık için ve aşağı inmiş olan adam için.

Şimdiki rahatsızlığından Marty'nin sorumlu olduğunu düşündü. Onu baştan çıkaran, ona iki ayağı üstünde durabileceğini düşündürten oydu. Bu onu nereye getirmişti peki; ikisini birlikte nereye getirmişti? Bir Temmuz öğle sonrasında bu fırın gibi hücreye, üstlerine çökmeye hazır olan öylesine çok kötülükle.

Ona karşı hissettiği şey aşk değildi. Bu taşınması çok ağır bir yük olurdu. En fazla hoşlanmaydı, bir de biriyle yakınlaştığında hep hissettiği, onunla geçirdiği her ânda artık yanında olmayacağı zaman için içten içe üzülme, yaklaşan kaybını hissetme duygusu.

Alt katta, Marty sokağa çıkarken kapı çarptı. Carys yatağa uzanarak ilk sevişmelerini düşündü. O en özel eylemin bile nasıl Mamulyan tarafından izlendiğini düşündü. Mamulyan düşüncesi, bir başlayınca dik bir tepeden yuvarlanarak çığ gibi büyüyen bir kartopu gibiydi. Yuvarlandıkça hızlanıyor ve büyüyor, devasa boyutlara varıyordu. Bir heyelan, her tarafı kaplayan bir beyazlık.

Bir an yalnızca anımsamakta olduğundan şüphe duydu: Bu his öyle yoğun, öyle *gerçekti* ki. Sonra hiç şüphesi kalmadı.

Ayağa kalkarken yatak gıcırdadı. Bu anı filan değildi.

Buradaydı.

58

"Flynn?"

"Alo." Hattın diğer ucundaki ses uykulu ve sevimsizdi. "Kimsiniz?"

"Marty. Uyandırdım mı?"

"Ne istiyorsun?"

"Yardıma ihtiyacım var."

Hattın öbür ucunda uzun bir sessizlik oldu.

"Orada mısın?"

"Evet. Evet."

"Eroine ihtiyacım var."

Sesteki sevimsizlik kayboldu, yerini inanmazlık aldı.

"Kullanıyor musun?"

"Bir arkadaşım için ihtiyacım var." Marty, Flynn'in yüzüne yayılan sırıtışı hissedebiliyordu. "Bana bir şeyler bulabilir misin? *Çok çabuk*."

"Ne kadar?"

"Yüz papelim var."

"İmkânsız değil."

"Hemen mi?"

"Evet. İstersen. Saat kaç?" Kolay para kazanma düşüncesi Flynn'in zihnini canlandırmıştı. "Biri çeyrek mi geçiyor? Tamam." Susup hesap yaptı. "Kırk beş dakika sonra gel."

Bu oldukça hızlı bir çalışmaydı ya da Flynn, Marty'nin şüphelendiği gibi, piyasanın çok içinde olduğundan kolaylıkla mal bulabiliyordu; mesela ceketinin içine uzanıp.

"Garanti veremem tabii" dedi Flynn, çaresizliği canlı tutmak için. "Ama elimden geleni yapacağım.

"Sağol" dedi Marty. "Bunu takdir ediyorum."

"Parayı getir yeter Marty. İhtiyacım olan tek takdir bu."

Telefon kapandı. Flynn'in son sözü söylemek gibi bir yeteneği vardı. "Piç" dedi Marty ahizeye ve sertçe kapadı. Hafifçe

titriyordu, sinirleri bozulmuştu. Bir gazete bayiine gidip bir paket sigara aldıktan sonra otomobiline geri döndü. Öğle yemeği vaktiydi; Londra'nın ortasındaki trafik yoğun olmalıydı ve eski uğrak yerine gitmek kırk beş dakikasını alırdı. Dönüp Carys'e bakmaya zamanı yoktu. Hem ona malı almayı geciktirdiği için teşekkür edeceğini de sanmıyordu. Uyuşturucuya, ona olduğundan daha çok ihtiyacı vardı.

Avrupalı öyle ani belirdi ki Carys onu geri püskürtemedi. Ama kendini zayıf hissetse de mücadele *etmesi* gerekiyordu.Ve bu saldırıda diğerlerinkinden farklı bir şeyler vardı. Bu kez Mamulyan daha mı umutsuzdu? Ensesi onun girişiyle fiziksel olarak zedelenmiş gibi hissediyordu. Terli avcuyla ensesini ovdu.

Buldum seni, dedi Mamulyan kafasında.

Carys onu dışarı atmanın bir yolunu bulmak için odada etrafına bakındı.

Yararsız, dedi Mamulyan.

"Bizi rahat bırak."

Bana kötü davrandın Carys. Seni cezalandırmalıyım. Ama yapmayacağım. Bana babanı verirsen yapmayacağım. Çok şey mi istiyorum? Onun üstünde hakkım var. Bunu biliyorsun. O bana ait.

Carys bu yumuşak laflara kanmayacaktı. Babasını bulursa Mamulyan sonra ne yapacaktı? Onu rahat mı bırakacaktı? Hayır, onu da alacaktı, Evangeline'i ve Toy'u ve kimbilir başka kaç kişiyi aldığı gibi. O ağaca götürecekti, o Hiçliğe.

Odanın köşesinde duran küçük elektrikli ocağı fark etti. Ayağa kalktı ve titreyen bacaklarla ona doğru yürüdü. Avrupalı planını anlamışsa bu daha da iyiydi. Mamulyan zayıftı, bunu hissedebiliyordu. Zayıf ve üzgündü. Bir gözüyle gökyüzünde uçurtmalar arıyor, konsantrasyonu azalıyordu. Ama varlığı yine de hâlâ kendi düşünce sürecini bulandıracak kadar rahatsız ediciydi. Ocağa uzandığında niye orada olduğunu hayal meyal anımsayabiliyordu. Zihnini zorladı. Reddediş! İşte buydu. Ocak reddedişti! Uzanıp iki düğmesinden birini çevirdi.

Hayır Carys, dedi Mamulyan ona. *Bu akıllıca değil.*

Zihninde Mamulyan'ın yüzü belirdi. Engindi ve çevresindeki odayı kaplıyordu. Ondan kurtulmak için başını salladı ama Mamulyan direndi. Yüzünün yanında ikinci bir ilüzyon daha vardı. Etrafında kollar hissediyordu: Sıkan değil, sarmalayıp koruyan kollar. Bu kollar onu sallıyordu.

"Sana ait değilim" dedi, onun kucağında sallanmaya kendini kaptırma dürtüsüyle savaşarak. Zihninin gerisinde bir şarkı söylendiğini işitebiliyordu. Ritmi, sallamanın uyku getiren ritmine uyuyordu. Sözler İngilizce değil Rusça'ydı. Bir ninniydi, Carys bunu sözleri dinlemeden de anlayabiliyordu ve dinlerken sanki bütün acıları kayboldu. Tekrar kollarda sallanan bir bebekti onun kollarında. Onu mırıldanarak söylediği bu şarkıyla uyutuyordu.

Yaklaşan uykunun dantelinin ardında bir parıltı fark etti. Önemini belirleyemese de, önemli olduğunu anımsıyordu, yakınında parıldayan bir turuncu spiralin. Ama anlamı neydi? Bu sorun onu rahatsız ediyor, istediği uykuyu kaçırıyordu. Böylece onun ne olduğunu anlayıp kurtulmak için gözlerini biraz daha araladı.

Önündeki ocak netleşti, yuvarlağı parlıyordu. Üstündeki hava titreşiyordu. Şimdi anımsıyordu ve bu anı uykuyu dağıttı. Elini sıcaklığa uzattı.

Yapma, diye önerdi kafasındaki ses. *Yalnızca kendini incitirsin.*

Ama Carys gerçeği biliyordu. Onun kollarında uykuya dalmak sonraki birkaç saniyenin getireceği bütün acılardan daha tehlikeliydi. Sıcaklık rahatsız ediciydi, teni hâlâ kaynağından on santim kadar uzakta olsa da. Umutsuz bir an için irade gücü zayıfladı.

Yara izini hayatın boyunca taşıyacaksın, dedi Avrupalı, kararsızlığını sezerek.

"Rahat bırak beni."

Sana zarar geldiğini görmek istemiyorum çocuğum. Seni çok seviyorum. Bu yalan onu harekete geçirdi. Cesaretini toplayıp avcunu elektrikli yuvarlağa bastırdı.

Önce Avrupalı haykırdı; onun çığlığının kendininkinden bir saniye önce başladığını işitti. Yanık et kokusunu alınca elini geri çekti. Mamulyan geri çekildi, gidişini hissetti. İçine bir rahatlık yayıldı. Sonra acı onu ele geçirdi ve bir karanlık çöküverdi. Ama ondan korkmuyordu. Bu karanlık oldukça güvenliydi. İçinde o yoktu.

"Gitti" dedi ve yere yığıldı.

Beş dakika kadar sonra kendine geldiğinde ilk düşüncesi yumruğunun içinde jiletler olduğuydu.

Yatağa doğru süründü ve tamamen bilinci yerine gelene dek başını üstüne koydu. Cesaretini toplayınca eline baktı. Halkaların şekli avcunda açıkça görülüyordu, spiral bir dövme biçiminde. Ayağa kalkıp lavaboya giderek yarayı soğuk suda yıkadı. Bu acıyı biraz dindirdi. Hasar sandığı kadar ciddi değildi. Ona bir asır gibi gelse de, yuvarlağa ancak bir iki saniyeliğine dokunmuş olmalıydı. Elini Marty'nin tişörtlerinden biriyle sardı. Sonra bir yerlerde en iyisinin yanıkları sarmamak olduğunu okuduğunu anımsadı ve sargıyı çözdü. Bitkin bir halde yatağa yatıp Marty'nin ona Ada'nın bir parçasını getirmesini bekledi.

59

Papaz Bliss'in çocukları Caliban Sokağı'ndaki evin alt katında, sulu bir ölümün düşüne dalmış halde, bir saatten fazla kaldılar. Bu arada Mamulyan, Carys'i aramaya gitmiş, bulmuş ve tekrar dışarı atılmıştı. Ama yerini keşfetmişti. Dahası, Strauss'un -malikânede öylesine budalaca göz ardı ettiği adamın- kıza eroin bulmaya gitmiş olduğunu da öğrenmişti. Böylesine merhametli olmaya son vermesinin zamanı gelmişti.

Kendini dövülmüş bir köpek gibi hissediyordu. Tek yapmak istediği yatıp ölmekti. Sanki bugün -özellikle de kızın onu ustaca reddetmesinden sonra- uzun, upuzun yaşamının her saatini kaslarında hissediyordu. Carys'ten aldığı yanıkla hâlâ acı-

yan avcuna baktı. Belki de kız en sonunda bütün bunların kaçınılmaz olduğunu anlayacaktı. Oyunun başlamak üzere olan son safhasının kendi hayatından, Breer'ın, Strauss'ın ya da iki kat aşağıda hayallere dalmış olan o iki budala Memphisli'nin yaşamlarından daha önemli olduğunu.

Aşağı, Breer'ın odasına girdi. Jilet-Yiyici odanın köşesinde, kiliminin üstüne uzanmış yatıyordu. Boynu kırıktı, delinmiş karnı ona ölü bir balık gibi bakıyordu. Kilimin ucunda, Breer'ın giderek bozulan gözleri yüzünden iyice yakınına çekilmiş halde durmakta olan televizyon saçma sapan şeyler söylemekteydi.

"Yakında gideceğiz" dedi Mamulyan.

"Kızı buldun mu?"

"Evet, onu buldum. Bright Sokağı diye bir yerde. Ev..." sanki bu düşünceyi eğlenceli bulmuş gibiydi, "sarı boyalı. İkinci kat sanırım."

"Bright Sokağı" dedi Breer hülyalı hülyalı. "Gidip onu buluyor muyuz öyleyse?"

"Hayır, *biz* değil."

Breer Avrupalı'ya doğru biraz daha döndü. Kırık boynunu uydurma bir boyunlukla çevrelemişti ve bu hareket etmesini güçleştiriyordu. "Onu görmek istiyorum" dedi.

"Gitmesine başta izin vermemeliydin."

"O geldi. Evdeki. Söyledim ya."

"Ah, evet" dedi Mamulyan. "Strauss için planlarım var."

"Onu senin için bulayım mı?" dedi Breer. Eski idam görüntüleri kafasında belirdi, sanki bir katliamlar kitabı açılmışçasına. Bir iki tanesi her zamankinden gerçekti, sanki gerçekleşmeleri yakınmışçasına.

"Gerek yok" diye yanıtladı Avrupalı. "Bu işi benim için yapacak iki tane gönüllü yardımcım var."

Breer'ın suratı asıldı. "Ben ne yapabilirim peki?"

"Evi gidişimiz için hazırlayabilirsin. Eşyalarımızı yakınanı istiyorum, pek bir şey de yok ya. Sanki senle ben, hiç var olmamışız gibi olmasını istiyorum."

"Son yaklaştı, değil mi?"

"Şimdi nerede olduğunu bildiğimden, evet."

"Kaçabilir."

"Çok zayıf. Strauss malını getirene dek bir yere gidemez. Ve Strauss bunu asla yapamayacak tabii."

"Onu öldürtecek misin?"

"Onu ve şimdiden sonra yoluma çıkan herkesi. Merhamete harcayacak enerjim kalmadı. Bu çok sık yaptığım bir hata: Masumların kurtulmasına izin veriyorum. Talimatlarını aldın Anthony. İş başına."

Pis kokulu odadan çıkıp aşağı, yeni hizmetkârlarının yanına indi. Kapıyı açınca Amerikalılar saygıyla ayağa kalktılar.

"Hazır mısınız?" diye sordu.

Baştan beri daha uysal olan sarışın sonsuz teşekkürlerini tekrar ifade etmeye girişti ama Mamulyan onu susturdu. Onlara emirlerini verdi ve onlar da emirleri sanki şeker alıyormuşçasına kabul ettiler.

"Mutfakta bıçaklar var" dedi. "Onları alın ve iyi kullanın."

Chad gülümsedi. "Karısını da öldürmemizi istiyor musun?"

"Tufan'ın seçici olmaya vakti yok."

"Ya kadın günah işlemediyse?" dedi Tom, bu salakça düşüncenin niye aklından geçtiğini bilmeden.

"Ah, günah işledi" diye yanıtladı adam, parıldayan gözlerle ve bu Papaz Bliss'in çocukları için yeterliydi.

Yukarıda, Breer kilimden güçlükle kalktı ve sendeleyerek banyoya girip çatlak aynada kendine baktı. Yaraları uzun süredir kanamıyordu ama korkunç görünüyordu.

"Tıraş ol" dedi kendi kendine. "Ve kauçuk ayakkabılarını giy."

Şimdi işlerin fazla hızlı ilerlediğinden ve dikkatli olmazsa olayların dışına itileceğinden korkuyordu. Kendi adına hareket etmeye başlamasının vakti gelmişti. Temiz bir gömlek, bir kravat ve bir ceket bulacak ve sonra kur yapmak için dışarı çıka-

caktı. Eğer oyunun sonu kanıtların yok edilmesini gerektirecek kadar yakınsa elini çabuk tutsa iyi olurdu. Kız bedenin yolundan ayrılmadan önce onunla olan duygusal ilişkisini bitirmeliydi.

60

Londra'nın diğer tarafına geçmek kırk beş dakikadan çok daha fazla sürdü. Büyük bir nükleer-karşıtı yürüyüş yapılıyor, ana topluluğun çeşitli kısımları şehirde toplanıp Hyde Park'taki bir toplu protestoya katılmak üzere ilerliyordu. En iyi zamanlarında bile hareket etmesi güç bir yer olan şehrin merkezindeki trafik öyle tıkanmıştı ki, öyle çok protestocu vardı ki buradan geçmek imkânsızdı. Marty kendini tam ortasında bulana dek durumun farkına varmadı, o zaman da geri dönüp başka bir yoldan gitmek için artık çok geçti. Dikkatsizliğine lanet etti: Polis sürücüleri gecikmeye karşı uyarmış olmalıydı. Uyarılardan hiçbirini fark etmemişti.

Ancak otomobili bırakarak çıkıp yürümekten ya da metroya binmekten başka yapacak bir şey yoktu. Her iki seçenek de cazip değildi. Metro tıklım tıklım olmalıydı, bu kavurucu sıcakta yürümek de adamın beynini pişirirdi. Hâlâ sahip olduğu az miktarda enerjiye ihtiyacı vardı. Çok uzun süredir adrenalin ve sigarayla ayakta duruyordu. Zayıftı. Tek umudu hasmının daha da zayıf -boş bir umut- olmasıydı.

Charmaine'in evine ulaştığında öğle sonrası olmuştu. Blokun çevresinde tur atıp park edecek yer aradı ve sonunda evin ilerisindeki köşenin ardında boş bir yer buldu. Ayakları sanki geri geri gidiyordu. Onu bekleyen küçük düşme durumu çok cazip sayılmazdı. Ama Carys de bekliyordu.

Ön kapı hafifçe aralıktı. Yine de zili çaldı ve evin içine dalmayı istemeyerek kaldırımda bekledi. Belki yukarıda, yatak odasındaydılar ya da birlikte soğuk bir duş alıyorlardı. Sıcak hâlâ kavurucuydu, vakit akşama yaklaşmış olsa da.

Sokağın ucunda "Mavi Tuna"nın ahenksiz bir versiyonunu çalan bir dondurma arabası belirdi ve müşteri beklemek üzere kaldırımın kenarına park etti. Marty arabaya baktı. Vals şimdiden iki müşteriyi çekmişti bile. Onları bir an ilgiyle inceledi: Sırtlarını ona dönmüş, ciddi giyimli iki genç adamdı. Birinin parlak sarı saçları vardı: Güneşte parıldıyordu. Şimdi dondurmalarını almaktaydılar. Para el değiştiriyordu. Tatmin olmuş bir halde, arkalarına bakmadan köşeyi dönüp gözden kayboldular.

Marty zile yanıt gelmesinden umudu keserek kapıyı itip açtı. Kapı üstünde basmakalıp bir *"Hoş geldin"* yazısı bulunan lifli bir kilime sürtündü. Mektup deliğine yarı-sıkıştırılmış olan bir kitapçık, kapağı yukarıya bakar halde içeri düştü. Deliğin kapağı gürültüyle kapandı.

"Flynn? Charmaine?"

Sesi davetsiz bir misafirdi, yarı-sahanlığın penceresinden giren güneş ışığının tozlarını aydınlattığı merdivenlerden yukarı çıktı, dünkü sütün lavabonun yanındaki tahtanın üstünde bozulmakta olduğu mutfağa koştu.

"Kimse var mı?"

Koridorda durdu, bir sineğin vızıltısını işitti. Başının çevresinde turlar atmaya başlayınca onu kovaladı. Sinek buna aldırmadan mutfağa yöneldi. Bir şey tarafından çekilmişti. Marty onu takip etti, yürürken Charmaine'in adını seslenerek.

Charmaine, Flynn'le birlikte onu mutfakta bekliyordu. İkisinin de boğazı kesilmişti.

Charmaine bulaşık makinesinin dibine çökmüştü. Tek ayağı altında kıvrılmıştı, karşı duvara bakıyordu. Flynn'in kafası sanki yüzüne su çarpmak için eğilmişçesine lavaboya yerleştirilmişti. Hayat ilüzyonu neredeyse başarılıydı, su sesine varana dek.

Marty kapı eşiğinde dururken onun kadar titiz olmayan sinek, zevkten kendinden geçerek mutfakta tur atıyordu. Marty yalnızca baktı. Yapacak bir şey yoktu: Geriye yalnızca bakmak kalmıştı. Ölmüşlerdi. Ve Marty düşünme zahmetine girmeden

katillerin gri giysiler giydiğini ve ellerinde dondurmalarla, "Mavi Tuna"nın eşliğinde o uzak köşeyi döndüklerini biliyordu.

Marty'ye, Wandsworth'ün Dansçısı derlerdi -ondan herhangi bir biçimde bahsedenler-, çünkü Strauss, Vals Kralı'ydı. Bundan Charmaine'e, mektuplarından birinde söz edip etmediğini merak etti. Hayır, söz etmemiş olmalıydı ve şimdi artık çok geçti. Gözyaşları gözlerinin kenarlarını yakmaya başladı. Onlarla savaştı. Görüşünü bulandıracaklardı ve henüz bakma işini bitirmemişti.

Onu buraya getiren sinek yine başının yakınında turluyordu.

"Avrupalı" diye mırıldandı sineğe. "Onları o gönderdi."

Sinek heyecanla zikzaklar çizdi. "Elbette" diye vızıldadı.

"Onu öldüreceğim."

Sinek güldü. "Onun ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Sen boka batmışsın, tıpkı benim gibi."

"Kahrolası sinek. Sen ne bilirsin ki?"

Sineğin pis ayaklarını koyacak bir yer arayışıyla sağda solda dolaşmasını izledi. En sonunda Charmaine'in yüzüne kondu. Charmaine'in tembelce elini kaldırıp onu kovmaması tüyler ürperticiydi. Orada öylece, kıvrılmış bacağı, kesilmiş boğazıyla yatıp sineğin yanağında gezinmesine, gözüne doğru çıkmasına, burun deliğine inmesine, arada sırada yudumlar almasına izin vermesi korkunçtu.

Sinek haklıydı. O gerçekten *cahildi*. Kurtulacaklarsa Mamulyan'ın gizli yaşamı hakkında bilgi edinmeliydi. Bilgi güç demekti. Carys başından beri bilgece davranmıştı. Gözlerinizi kapayıp Avrupalı'ya sırtınızı dönemezdiniz. Ondan kurtulmanın tek yolu onu *tanımak*, ona cesaretin el verdiğince uzun süre bakmak ve onu her korkunç ayrıntısıyla görmekti.

Âşıkları mutfakta bırakıp eroini aramaya gitti. Fazla uzağa gitmesi gerekmedi. Paket Flynn'in ön odadaki kanapenin üstüne özensizce fırlatılmış olan ceketinin cebindeydi. Marty malı cebine attıktan sonra ön kapıya gitti; bu evden açık havaya, gü-

nışığına adım atmanın cinayet suçlamasına davetiye çıkarmak olduğunun bilincindeydi. Görülecek ve kolayca tanınacaktı: Polis birkaç saat içinde peşine düşecekti. Ama yapacak bir şey yoktu. Arka kapıdan kaçmak da en az diğeri kadar şüphe uyandırıcı olurdu.

Kapıda durup yerdeki kitapçığı aldı. Üstünde bir vaizin, Papaz Bliss'in bir fotoğrafı vardı. Elinde mikrofonla, gülümseyerek ayakta duruyor, gözlerini kaldırmış yukarı, Cennet'e bakıyordu. *"Kalabalığa Katılın" "ve Tanrı'nın Etkin Gücünü Hissedin. Sözleri İşitin! Ruhu İşitin!"* yazıyordu bayrakta. Kitapçığı daha sonra bakmak üzere cebine attı.

Kilburn'e geri dönerken bir telefon kulübesinde durup cinayetleri rapor etti. Ona kim olduğunu sorduklarında söyledi. Üstüne üstlük şartlı tahliyedeyken kaçtığını da itiraf etti. Ona en yakın polis karakoluna teslim olmasını söylediklerinde bunu yapacağını ama önce kişisel bir sorunu çözmesi gerektiğini söyledi.

Şimdi toplu yürüyüşten geri kalanlarla kaplı olan sokaklarda otomobili sürerek Kilburn'e dönerken Whitehead'in nerede olabileceğini düşünüp durdu. Yaşlı adam neredeyse Mamulyan da er ya da geç orada olacaktı. Carys'e babasını buldurtabilirdi tabii. Ama ondan isteyeceği başka bir şey vardı, onu razı etmek için daha da dil dökmesini gerektirebilecek bir şey. Yaşlı adamı kendi kendine bulması gerekecekti.

Bay Halifax'la çilekleri ancak Holborn yol levhasını görünce anımsadı.

61

Kapıyı açar açmaz Carys'in kokusunu aldı ama birkaç saniye bunun pişen domuz eti olduğunu sandı. Açık elindeki yarayı ancak yatağın yanına gidince gördü.

"İyiyim" dedi Carys çok sakin bir sesle.

"Buradaydı."

Başıyla evetledi. "Ama şimdi gitti."

"Bana mesaj bıraktı mı?" diye sordu Marty, çarpık bir gülümsemeyle. Carys yatakta doğruldu. Marty'de ters, korkunç bir şeyler vardı. Sesi tuhaf, yüzü balık eti rengindeydi. Ondan uzak duruyordu, sanki en küçük bir dokunuş onu parça parça edecekmişçesine. Ona bakmak hâlâ içini yakan ihtiyacı neredeyse unutmasına yol açtı.

"Mesaj mı?" dedi, "sana mı?" Anlamamıştı. "Niye? Ne oldu ki?"

"Ölmüşler."

"Kimler?"

"Flynn. Charmaine. Birileri boğazlarını kesmiş."

Yüzü allak bullak olmak üzereydi. Artık dibe vurmuşlardı kesinlikle. Bundan aşağısı yoktu.

"Ah, Marty..."

"Evime geri döneceğimi biliyordu" dedi. Carys sesinde bir suçlama tonu aradı ama bulamadı. Yine de kendini savundu.

"Ben söylemedim. Nerede oturduğunu bile bilmiyorum."

"Ah ama o biliyor. Eminim her şeyi bilmeyi işi olarak görüyor."

"Niye onları öldürdü ki? Anlamıyorum."

"Karıştırdı."

"Breer kim olduğunu biliyor."

"Breer yapmadı."

"Kim olduğunu gördün mü?"

"Sanırım. İki genç." Kapının arkasında bulduğu kitapçığı arandı. Onu katillerin bıraktığını tahmin ediyordu. Takım elbiselerindeki ve altın sarısı saçların halesindeki bir şeyler kapı kapı dolaşan, temiz yüzlü ve ölümcül vaizler oldukları izlenimini uyandırıyordu. Böyle bir paradoks Avrupalı'nın hoşuna gitmez miydi?

"Bir hata yaptılar" dedi, ceketini çıkarıp terden sırılsıklam olmuş gömleğinin düğmelerini çözerken. "Eve girip gördükleri ilk kadınla erkeği öldürdüler. Ama Flynn'i benimle karıştırdılar." Gömleğini çıkarıp bir kenara fırlattı. "Ne kadar kolay, de-

ğil mi? Kanundan korkusu yok... bütün bunların üstünde olduğunu düşünüyor." Marty bütün bunların ne kadar ironik olduğunu fark etmek zorunda kalıyordu. O, eski mahkûm, üniformalardan tiksinen adam, kanuna sarılmak zorunda kalmıştı. Hoş bir sığınak değildi ama şu anda elinde olanın en iyisi buydu. "O neyin nesi, Carys? Onu dokunulmaz olduğuna inandıran ne?"

Carys, Papaz Bliss'in ateşli yüzüne bakıyordu. "Kutsal Ruh'ta Vaftiz!" diye vaatte bulunuyordu Papaz, gamsızca.

"Onun ne olduğunun ne önemi var?" dedi.

"Yoksa her şey biter."

Carys yanıt vermedi. Marty lavaboya gidip yüzünü ve göğsünü soğuk suda yıkadı. Avrupalı söz konusu olduğunda, bir ağıldaki koyunlar gibiydiler. Yalnızca bu odada da değil, herhangi bir odada. Nereye saklanırlarsa saklansınlar onları er geç mutlaka bulacak ve gelecekti. Ufak bir boğuşma olabilirdi, Marty koyunların idama karşı koyup koymadıklarını merak etti. Sineğe sormalıydı. Sinek bilirdi.

Lavabodan çenesinden su damlayarak dönüp Carys'e baktı. Carys yere bakıp kaşınıyordu.

"Ona git" dedi Marty ansızın.

Otomobille geri dönerken bu konuşmayı başlatmanın bir düzine yolunu bulmuştu ama hapı şekerlemeyle kaplamaya çalışmanın ne anlamı vardı ki?

Carys boş gözlerle ona baktı. "Ne dedin?"

"Ona git Carys. *İçine* gir, tıpkı onun senin içine girdiği gibi. İşlemi tersine çevir."

Carys az kalsın gülecekti. Bu müstehcenliğe karşı verdiği yanıtta alaycı bir hava vardı. "*İçine* mi?" dedi.

"Evet."

"Delisin sen."

"Bilmediğimiz bir şeyle savaşamayız. Ve bakmadan bilemeyiz. Sen bunu yapabilirsin, ikimiz için yapabilirsin." Odada ona doğru yürümeye başladı ama Carys tekrar başını eğdi. "Ne olduğunu bul. Bir zayıflık, bir zayıflık belirtisi, hayatta kalmanıza yardım edecek herhangi bir şey bul."

"Hayır."

"Çünkü bunu yapmazsan, ne yapmaya çalışırsak çalışalım, nereye gidersek gidelim o ya da yardımcılarından biri gelecek ve boğazımı Flynn'inkini kestiği gibi kesecek. Ve sen? Tanrım, bence benim gibi ölmüş olmayı isteyeceksin." Bunlar çok ağır laflardı ve kendini kirlenmiş hissediyordu ama Carys'in ne kadar şiddetle karşı koyacağını da biliyordu. Eğer zorbalık işe yaramazsa eroin vardı. Önünde çömeldi ve başını kaldırıp ona baktı.

"Bunu bir *düşün*, Carys. Bu fikre bir şans ver."

Carys'in yüzü sertleşti. "Odasını gördün" dedi. "Bu kendimi bir tımarhaneye kilitlemek gibi bir şey olur."

"Farkına varmaz bile" dedi. "Bunu beklemiyor."

"Bunu tartışmayacağım. Malı ver Marty." Marty durgun bir yüzle ayağa kalktı. Beni zalim olmaya zorlama, diye düşündü.

"İğneyi yapıp sonra beklememi istiyorsun, öyle mi?"

"Evet" dedi Carys usulca. Sonra daha güçlü bir sesle: "*Evet.*"

"Elinden gelen tek şey bu mu yani?" Carys yanıt vermedi. Yüzünü okumak olanaksızdı. "Böyle düşünüyorsan, niye elini yaktın?"

"Gitmek istemiyordum. Seni... tekrar görmeden. Seninle olmadan." Titriyordu. "Kazanamayız" dedi.

"Kazanamazsak, kaybedecek neyimiz var?"

"Yorgunum" diye yanıtladı, başını sallayarak. "Malı ver. Belki yarın, kendimi daha iyi hissettiğimde." Başını kaldırıp mor halkalı, parlayan gözlerle ona baktı. "Malı ver!"

"Sonra her şeyi unutabilirsin, değil mi?"

"Marty, yapma. Berbat etme..." Durdu.

"Neyi berbat etmeyeyim? Birlikte son birkaç saatimizi mi?"

"Eroine ihtiyacım var Marty."

"Ne rahat. Bana ne olduğunu siktir et." Birden bunun tartışmasız bir biçimde doğru olduğunu kavradı. Carys onun acı

çekip çekmemesine aldırmıyordu ve hiçbir zaman da aldırmamıştı. Onun yaşamına girmişti ve uyuşturucuyu getirmiş olduğuna göre, tekrar çıkıp onu düşleriyle baş başa bırakabilirdi. Ona vurmak istiyordu. Bunu yapmamak için sırtını döndü.

Carys arkasından konuştu: "Birlikte kullanabiliriz... sen de alırsın Marty, niye olmasın? O zaman birlikte olabiliriz."

Marty upuzun bir an boyunca yanıt vermedi. Konuştuğunda şöyle dedi:

"Mal yok."

"Marty?"

"Ona gitmeden mal yok."

Carys'in onun yaptığı şantajı bütün boyutlarıyla kavraması birkaç saniye sürdü. Çok uzun süre önce Marty'nin onu hayal kırıklığına uğrattığını, çünkü bir hayvan beklediğini söylememiş miydi? Çok erken konuşmuştu.

"Anlar" diye soludu, "içine girdiğim anda anlar."

"Usulca gir. Yapabilirsin, yapabileceğini biliyorsun. Zekisin."

"Yapamam" diye karşı çıktı Carys. Marty ne istediğinin farkında değil miydi?

Marty yüzünü buruşturdu, iç geçirdi ve döşemede, attığı yerde duran ceketine doğru gitti. Ceplerini arayıp eroini buldu. Paket çok küçüktü ve Flynn de, onu tanıdığı kadarıyla bir kelek atmış olsa gerekti. Ama bu Carys'in sorunuydu, kendisinin değil. Carys büyülenmiş gibi pakete bakıyordu.

"Hepsi senin" dedi Marty ve paketi ona fırlattı. Paket Carys'in yanındaki yatağa düştü. "Kullanabilirsin."

Carys hâlâ bakıyordu, Marty'nin şimdi boş olan eline. Marty kirli gömleğine uzanıp giyerek konsantrasyonunu bozdu.

"Nereye gidiyorsun?"

"Bu malı kullandıktan sonraki halini gördüm. Söylediğin saçmalıkları duydum. Seni böyle hatırlamak istemiyorum."

"Kullanmak zorundayım."

Carys ondan nefret ediyordu. Öğle sonrası güneşinin ışığı altında çıplak karnı ve göğsüyle durmasına bakarken onun her

şeyinden nefret ediyordu. Şantajı anlayabilirdi. Kabaca ama işlevseldi. Onu terk etmesiyse daha kötü bir numaraydı.

"Söylediğini yapsam bile..." diye söze başladı, bu düşünce kanını dondurdu. "Hiçbir şey bulamam."

Marty omuz silkti. "Bak, malını aldın" dedi. "İstediğini elde ettin."

"Peki ya sen? Sen ne istiyorsun?"

"Yaşamak istiyorum. Ve bence bu tek şansımız."

Öyle küçük bir şanstı ki, duvardaki, eğer kader onları seviyorsa, belki içinden geçebilecekleri daracık bir çatlak.

Carys seçenekleri değerlendirdi; bu fikrin üstünde niye düşündüğünden bile emin değildi. Başka bir gün olsa aşk yüzünden diyebilirdi. En sonunda konuştu: "Sen kazandın."

Marty oturup Carys'in yolculuk için hazırlanmasını izledi. Önce yıkandı. Yalnızca yüzünü değil, odanın köşesindeki lavabonun başında, yere serili bir havlunun üstünde gazlı su ısıtıcısı, bir tasa kükreyerek tükürürken bütün bedenini yıkadı. Marty onu izlerken tahrik oldu ve böyle bir zamanda seksi düşündüğü için utandı. Ama bu yalnızca sofuca bir düşünme tarzıydı, içinden geleni hissetmeliydi. Carys ona bunu öğretmişti.

Yıkanması bitince külotunu ve bir de bir tişört giydi. Marty, Caliban Sokağı'na geldiğinde Carys'in üstündekilerin bunlar olduğunu anımsadı: Basit, rahat giysiler. Carys bir sandalyeye oturdu. Tüyleri diken diken olmuştu. Marty onun tarafından affedilmek istiyordu; Carys'in, onun manipulasyonunda haklı olduğunu ve -şimdiden sonra ne olursa olsun- en iyisini yaptığını anladığını söylemesini istiyordu. Carys böyle bir şey söylemedi. Yalnızca "Sanırım hazırım" dedi.

"Ben ne yapabilirim?"

"Fazla bir şey değil" diye yanıtladı. "Ama burada ol, Marty."

"Peki eğer... bilirsin... işler ters giderse? Sana yardım edebilir miyim?"

"Hayır" diye yanıtladı Carys.

"Orada olduğunu nasıl anlayacağım?" diye sordu.

Carys ona sanki bu ancak bir geri zekâlının soracağı bir soruymuş gibi baktı ve "Anlayacaksın" dedi.

62

Avrupalı'yı bulmak zor değildi: Zihni ona neredeyse huzursuz edici bir rahatlıkla gitti, sanki uzun süredir görmediği bir hemşerisine gidercesine. Onun çekimini hafifçe hissedebiliyordu, bunun bilinçli bir çekim olmadığını düşünse de. Düşünceleri Caliban Sokağı'na ulaşıp merdivenlerin tepesindeki odaya girdiğinde onun pasifliğine ilişkin şüpheleri doğrulandı. Odanın çıplak tahtalarının üstünde tamamen tükenmiş bir halde yatıyordu. Belki de diye düşündü, bu işi gerçekten kıvırabilirim. Şakacı bir metres gibi yanına süzülüp içine giriverdi.

Mırıldandı.

Marty irkildi. Carys'in gırtlağı oynamaya başlamıştı; boğazı öyle inceydi ki neredeyse orada şekillenen sözcükleri okuyabiliyordu. Konuş benimle, dedi ona iradesiyle. Her şeyin yolunda olduğunu söyle. Carys'in gövdesi katılaşmıştı. Ona dokundu. Kasları taş gibiydi, sanki bir heykelle bakışmışçasına.

"Carys?"

Yine mırıldandı, gırtlağı titreşti ama kelimeler çıkmadı; çok hafifçe soluk alıyordu.

"Beni duyabiliyor musun?"

Duyabiliyorsa bile bunu belli etmedi. Saniyeler dakikalara dönüştü ve Carys hâlâ duvar gibiydi, soruları ona çarpıp parçalanıyor ve sessizliğe düşüyordu.

Sonra Carys konuştu: "Buradayım." Sesi zayıftı, bir radyoda bulunan, iyi ayarlanamayan yabancı bir kanaldan gelircesine.

"Onunla mısın?" diye sordu.

"Evet."

Şimdi artık kaçamak cevaplar yoktu. Avrupalı'ya gitmişti,

ondan istediği gibi. Şimdi onun cesaretini elinden geldiğince iyi kullanmalı ve işler ters gitmeden onu geri çağırmalıydı. Önce en zor soruyu sordu, yanıt almaya en çok ihtiyaç duyduğu soruyu.

"O neyin nesi, Carys?"

"Bilmiyorum" dedi Carys.

Dilinin ucu kıpırdanarak dışarı çıkıp dudaklarına tükürük yaydı.

"Çok karanlık" diye fısıldadı.

Mamulyan'ın içi gerçekten *karanlıktı*: Caliban Sokağı'ndaki odadaki somut karanlığın aynısı. Ama en azından o an için gölgeler pasifti. Avrupalı burada davetsiz misafirler beklemiyordu. Beyninin kapılarında nöbetçi korkular bırakmamıştı. Carys kafasının içinde daha derinlere indi. Düşüncesinin görüş alanının kenarlarında ışık patlamaları oldu, gözlerini ovuşturduğu zamanlarda olduğu gibi ama bunlar daha parlak ve anlıktı. Öyle çabuk belirip yok oluyorlardı ki içlerinde bulunan ya da onlar tarafından aydınlatılmış bir şey görüp görmediğinden emin değildi ama ilerledikçe ve patlamalar sıklaştıkça orada şekiller görmeye başladı: Virgüller, kafesler, parmaklıklar, noktalar, spiraller.

Marty'nin sesi hayali böldü; kesinlikle sabır gösteremeyeceği aptalca bir soru soruyordu. Onu duymazdan geldi. Beklesindi. Işıklar giderek yoğunlaşıyor, şekiller çoğalıyor, derinlik ve ağırlık kazanıyordu. Şimdi tüneller ve yuvarlanan küpler görüyordu sanki. Yuvarlanan ışıktan denizler, açılıp kapanan yarıklar, beyaz ses yağmurları. Büyüyüp çoğalmalarıyla büyülenerek Mamulyan'ın dünyasının tepesindeki titreşen gökyüzünde belirmesini izledi; üstüne ve etrafına sağanaklar halinde yağmasını. Engin, kesişen, küçük ayların ağırlığındaki geometrik bloklar kafasının birkaç santim üstünde gürledi.

Yine ansızın: Kayboldular. Hepsi birden. Yine karanlık geldi, her zamanki kadar amansızca, her taraftan üstüne çökerek. Bir an için havasızlıktan boğuluyormuş hissine kapıldı, panik içinde soluk almaya çabaladı.

"Carys?"

"İyiyim" diye fısıldadı uzaklardan gelen sese. Marty bir dünya ötedeydi ama onun için endişeleniyordu, en azından hatırladığı kadarıyla.

"Neredesin?" diye soruyordu Marty.

Hiçbir fikri yoktu, bu yüzden başını salladı. Ne tarafa gitmeliydi, eğer bir tarafa gidecekse? Karanlıkta bekleyip kendini daha sonra olabilecek şeylere hazırladı.

Birden ışıklar tekrar belirdi, ufukta. Bu kez -ikinci gösterilerinde- biçimler cismanilik kazanmıştı. Spirallerin yerine yükselen, yanan duman sütunları görüyordu. Işık denizleri yerine gün ışığının aralıksızca uzaktaki tepelere saplandığı bir doğa manzarası. Kuşlar yanan kanatlarla yükseldikten sonra kitap sayfalarına dönüşüyor, şimdi bile her tarafa yayılmakta olan büyük yangınlardan kaçıyorlardı.

"Neredesin?" diye sordu ona tekrar. Carys'in gözleri kapalı gözkapaklarının ardında delice hareket ediyor, filiz veren bu manzaraya bakıyordu. Marty bunları ancak Carys'in sözleri aracılığıyla paylaşabiliyordu ve onun hayranlıktan ya da dehşetten donup kaldığını gördü.

Burada sesler de vardı. Fazla değil: Carys'in üstünde yürüdüğü burun haykıramayacak kadar yanmıştı. Yaşamı neredeyse sona ermişti. Ayağının altında cesetler vardı. Öyle biçimsizdiler ki sanki gökten düşmüşlerdi. Silahlar, atlar, tekerlekler. Bütün bunları sanki bir havai fişek gösterisini izler gibi gördü; hiçbir görüntü ikinci kez görülmüyordu. Bir ışık patlamasıyla diğerinin arasındaki karanlıkta sahne tamamen değişiyordu. Bir an açık bir yolda durmuş, yüksek sesle ağlayarak ona doğru koşan çıplak bir kıza bakıyordu. Sonrakindeyse bir tepede durmuş dumanlarla kaplı, yerle bir olmuş bir vadiye bakıyordu. Şimdi gümüşi bir huş korusu vardı, bir sonraki ansa yoktu. Şimdi bir yıkıntı ve ayaklarının dibinde başsız bir adam vardı; sonraki anda bunlar da kayboluyordu. Ama hep yakınlarda bir yerde alevler vardı, isler ve çığlıklar havayı kirletiyordu; amansız takip hissi. Önünde değişen bu sahnelerin -bir an bir doğa

manzarası, bir sonraki an bir vahşet sahnesi-, onları birbirinden ayırt etmeye vakit bulamadan sonsuza dek sürebileceğini hissetti.

Sonra, tıpkı ilk biçimler gibi, alevler de ansızın yok oldu ve etrafını tekrar karanlık sardı.

"Neredesin?"

Marty'nin sesi onu buldu. Öyle şaşkın ve huzursuzdu ki, Carys ona yanıt verdi.

"Neredeyse ölüyüm" dedi, oldukça sakince.

"Carys?" Marty onun adını söylemekle Mamulyan'ın dikkatini çekebileceğinden ölesiye korkuyordu ama kendi adına mı, onun adına mı konuştuğunu bilmeliydi.

"Carys değil" diye yanıtladı. Ağzı dolgunluğunu yitirmiş gibiydi, dudakları incelmişti. Bu Mamulyan'ın ağzıydı, Carys'in değil.

Elini sanki yüzüne dokunacakmışçasına biraz kaldırdı.

"Neredeyse ölüyüm" dedi tekrar. "Savaşı kaybettik, anlıyorsun ya. O kahrolası savaşı tamamen kaybettik..."

"Hangi savaşı?"

"Daha başından kaybetmiştik. Önemi de yok ya. Kendime başka bir savaş bulurum. Hep bir tane vardır."

"Kimsin sen?"

Carys kaşlarını çattı. "Sana ne?" dedi öfkeyle. "Seni ilgilendirmez."

"Önemi yok" diye yanıtladı Marty. Şansını fazla zorlamak istemiyordu. Ama sorusuna yanıt geldi.

"Adım Mamulyan. Üçüncü Piyade Alayı'nda çavuşum. Daha doğrusu *çavuştum*."

"Artık değil misin?"

"Hayır, artık değilim. Şimdi hiç kimse değilim. Bugünlerde hiç kimse olmamak daha güvenli, sence de öyle değil mi?"

Ses tonunda tuhaf bir sohbet havası vardı, sanki Avrupalı neler olup bittiğinin tamamen farkındaydı ve Carys'in ağzından Marty ile konuşmayı seçmişti. Belki bu da oyunlarından biriydi?

"Beladan uzak durmak için" dedi, "yaptığım şeyleri düşünüyorum da. Korkağın tekiy 'm ben, anlıyor musun? Hep korkağın tekiydim. Kan görmekten *tiksinirim*." Carys'in içinde gülmeye başladı, sert, erkeksi bir sesle.

"Sen sıradan biri misin yani?" dedi Marty. İşittiklerine inanmakta güçlük çekiyordu. Avrupalı'nın korteksinde şeytan filan saklanmıyordu; yalnızca bir savaş alanında kaybolmuş bu yarı deli çavuş vardı. "Sıradan biri misin?" dedi tekrar.

"Ne olmamı istemiştin ki?" diye yanıtladı çavuş hemen. "Boyun eğmekten mutluyum. Bu boktan yerden kurtulayım yeter."

"Kiminle konuştuğunu düşünüyorsun?"

Çavuş, Carys'in yüzündeki kaşları çattı ve bunu düşündü.

"Aklımı kaçırıyorum" dedi hüzünle. "Günlerdir kendi kendime konuşuyorum. Kimse kalmadı, anlıyor musun? Üçüncü Alay yok oldu. Dördüncü de. Beşinci de. Hepsi cehenneme gitti!" Durup yüzünü buruşturdu. "Kâğıt oynayacak kimse kalmadı, lanet olsun. Ölülerle oynayamam, değil mi? Onlarda istediğim hiçbir şey yok..." Ses giderek hafifledi.

"Tarih ne?"

"Ekim'deyiz, değil mi?" dedi çavuş. "Bilmiyorum. Yine de geceleri acayip soğuk, bu kadarını söyleyebilirim sana. Evet, en azından Ekim'de olmalıyız. Dün rüzgârda kar vardı. Yoksa önceki gün müydü?"

"Hangi yıl?"

Çavuş güldü. "O kadar da keçileri kaçırmadım" dedi. "1811. Evet. Ekim'in dokuzu ve ben otuz iki yaşındayım. Ve kırkından bir yaş bile fazla göstermiyorum."

1811'di. Eğer çavuş doğru söylüyorsa Mamulyan iki yüzyıldır yaşıyor demekti.

"Emin misin?" diye sordu Marty. "1811'de olduğundan emin misin?"

"Kapa çeneni!"

"Ne?"

"Başım dertte."

Carys kollarını göğsüne çekmişti, sanki sıkışmışçasına. Kapalı bir yerde olduğunu hissediyordu ama neresi olduğundan emin değildi. Üstünde durduğu yol birden kaybolmuştu ve şimdi karanlıkta uzandığını hissediyordu. Burası yolda olduğundan daha sıcaktı ama hoş bir sıcaklık değildi bu. Berbat kokuyordu. Ağzındaki gübreden kurtulmak için bir değil birkaç kere tükürdü. Neredeydi, Tanrı aşkına?

Atların yaklaştığını işitebiliyordu. Sesler boğuktu ama onun ya da daha doğrusu içinde bulunduğu adamın, paniklemesine yol açtı. Sağında birisi inledi.

"Şşş..." diye tısladı. İnleyen de atları işitmiyor muydu? Fark edileceklerdi ve nedenini bilmese de, bunun ölümcül olacağından emindi.

"Neler oluyor?" diye sordu Marty.

Yanıt vermeye cesaret edemedi. Atlılar fazla yakındaydı. Atlarından inip saklandığı yere yaklaştıklarını işitebiliyordu. Sessizce dua etti. Şimdi atlılar konuşmaya başlamıştı, asker olduklarını tahmin ediyordu. Aralarında nahoş bir görevi kimin üstleneceğine ilişkin bir tartışma başlamıştı. Belki de aramaktan daha başlamadan vazgeçerler, diye dua etti. Ama hayır. Tartışma bitmişti ve pek çoğu homurdanarak işe başlamışlardı. Çuvalları alıp yere attıklarını işitebiliyordu. Bir düzine, iki düzine. Işık neredeyse nefes almadan uzanmakta olduğu yere sızdı. Çuvallar kaldırılmaya devam ediyordu, ışık yoğunlaştı. Carys gözlerini açtı ve en sonunda çavuşun seçmiş olduğu saklanma yerini gördü.

"Ulu Tanrım" dedi.

Çuvalların değil, cesetlerin arasında yatıyordu. Kendini bir ceset yığınının içine saklamıştı. Terlemesine yol açan da kokuşmakta olan cesetlerin ısısıydı.

Atlılar yığından çektikleri gövdeleri canlıları ölülerden ayırt etmek için süngülüyorlardı. Hâlâ nefes alan birkaçı subaya gösteriliyordu. Subay hepsinin de umutsuz durumda olduğunu söylüyor, işleri çabucak bitiriliyordu. Bir süngü derisini delmeden önce çavuş yuvarlanıp kendini gösterdi.

"Teslim oluyorum" dedi. Yine de omzundan süngülediler. Haykırdı. Carys de haykırdı.

Marty, Carys'e dokunmak için uzandı. Yüzü acıdan allak bullak olmuştu. Ama hayati önem taşıyan bir noktada müdahale etmemesinin daha iyi olacağına karar verdi: Yarardan çok zarar getirebilirdi.

"Vay vay" dedi subay. "Bana pek ölü gibi gözükmüyorsun."

"Prova yapıyordum" diye yanıtladı çavuş. Nüktedanlığı ona ikinci bir süngü darbesi kazandırdı. Etrafını sarmış adamların görünüşüne bakılırsa, bağırsaklarını deşmezlerse şanslı sayılırdı. Biraz eğlenmeye can atıyorlardı.

"Ölmeyeceksin" dedi subay, atının parlayan boynuna hafif hafif vurarak. Çürümüşlüğün kokusu safkan atı huzursuzlandırıyordu. "Önce bazı soruların yanıtlarını almamız gerek. Sonra cehennemdeki yerini alabilirsin."

Subayın tüylü kafasının ardında gökyüzü kararmıştı. O konuşurken bile sahne çözülmeye başladı; sanki Mamulyan bundan sonra ne olduğunu unutmuştu.

Carys'in gözleri gözkapaklarının altında tekrar oynamaya başladı. Yine bir izlenimler kargaşasına yakalanmıştı, her âna mutlak bir netlik hâkimdi ama art arda öyle hızlı geliyorlardı ki, bir anlam çıkaramıyordu.

"Carys? İyi misin?"

"Evet, evet" dedi soluk soluğa. "Yalnızca anlar... yaşayan anlar."

Bir oda görüyordu, bir sandalye. Bir öpücük hissetti, bir tokat. Acı, rahatlama, tekrar acı. Sorular, kahkahalar. Emin değildi ama çavuşun baskı altında düşmana bilmek istedikleri her şeyi ve daha fazlasını anlattığını tahmin ediyordu. Günler bir kalp atışı hızıyla geçiverdi. Onların parmaklarının arasından geçip gitmelerine izin verdi, Avrupalı'nın düş göreri kafasının kritik bir olaya doğru giderek artan bir hızla ilerlediğini sezerek. Onun başı çekmesine izin vermek en iyisiydi, bu düşüşün önemini o daha iyi biliyordu.

Yolculuk şok edici bir anilikle bitiverdi.

Başının üstünde soğuk demir renginde bir gökyüzü belirdi. Kar yağıyordu, tembel tembel, kuş tüyü bir yorgan gibi iniyor, kemiklerini sızlatıyordu. Klostrofobik tek odalı dairede, Marty üstü çıplak bir halde karşısında terlerken Carys'in dişleri takırdamaya başladı.

Çavuşu tutsak edenler sorgulamalarını bitirmişlerdi anlaşılan. Onu ve perişan haldeki beş başka tutsağı küçük bir avluya getirmişlerdi. Etrafına bakındı. Burası bir manastırdı ya da işgal edilmeden önce öyleydi. Bir iki keşiş revaklı avludaki yolda durmuş olanları filozofça bakışlarla izliyordu.

Altı tutsak karın altında yan yana dizilip bekledi. Bağlı değillerdi. Bu avluda kaçacak yerleri yoktu. Sıranın ucundaki çavuş tırnaklarını kemiriyor ve düşüncelerini hoş tutmaya çalışıyordu. Burada öleceklerdi, bu kaçınılmaz bir gerçekti. Bu öğle sonrasında idam edilen ilk onlar olmayacaktı. Bir duvarın dibinde, ölümden sonra incelenmek üzere muntazamca dizilmiş halde, beş ceset yatmaktaydı. Kesilmiş başları, aşağılamaların en büyüğü olarak, kasıklarına yerleştirilmişti. Sanki ölüm darbesine şaşırmışçasına açılmış olan gözlerle yağmakta olan pencerelere, meydanın taşları arasındaki bir toprak parçasına dikilmiş olan tek ağaca inen kara bakıyorlardı. Bu ağaç yazları meyve veriyordu mutlaka. Kuşlar ona aptalca şarkılar söylüyordu. Şimdiyse yapraksızdı.

"Bizi öldürecekler" dedi Carys sakin bir ses tonuyla.

Her şey oldukça gayri resmi bir havadaydı. Omuzlarına kürk bir ceket atmış olan sorumlu subay sırtını tutsaklara dönmüş, yanan bir mangalın başında duruyordu. Cellat da yanındaydı, kanlı kılıcını fütursuzca omzuna atmıştı. Şişko, hantal bir adamdı ve subayın yaptığı bir şakaya güldükten sonra, tekrar işinin başına dönmeden önce bir fincanın içindeki sıcak bir sıvıyı içti.

Carys gülümsedi.

"Şimdi ne oluyor?"

Hiçbir şey söylemedi. Gözleri onları öldürecek olan adamdaydı, gülümsemeyi sürdürdü.

"Carys. Neler oluyor?"

Askerler yanlarına gelmiş ve onları ite kaka meydanın ortasına götürmüşlerdi. Carys başını eğip ensesini açmıştı. "Öleceğiz" diye fısıldadı, uzaktaki sırdaşına.

Sıranın öteki ucunda cellat kılıcını kaldırıp profesyonelce bir darbe indirdi. Tutsağın fışkıran kanlar tarafından itilen kafası sanki boynundan zıpladı. Kan gri duvarlar, beyaz karlar arasında ışıl ışıldı. Kafa yüz üstü yere düştü, biraz yuvarlandı, sonra durdu. Gövde yere düşüp kıvrıldı kaldı. Mamulyan göz ucuyla olanları izliyor, dişlerinin takırdamasını durdurmaya çalışıyordu. Korkmuyordu, korktuğunu düşünmelerini de istemiyordu. Sıradaki adam çığlık atmaya başladı. İki asker subayın havlarcasına verdiği emirle öne çıkıp adamı kavradılar. Birdenbire, karın yere düşerken çıkardığı sesin duyulabildiği bir sessizlikten sonra, sıra yakarışlarla ve dualarla bozuldu. Adamın kapıldığı dehşet bir bent kapağını açmıştı. Çavuş hiçbir şey söylemedi. Böyle bir biçimde öldükleri için şanslı olduklarını düşündü: Kılıç, aristokratlar ve subaylar içindi. Ama ağaç henüz bir adamın asılabileceği kadar yüksek değildi. Kılıcın ikinci kez inmesini izlerken ölü adamın kafasının, kuruyan damağındaki dilin ölümden sonra da kıpırdanıp kıpırdanmadığını merak etti.

"Korkmuyorum" dedi. "Korkunun ne faydası var ki? Korkuyu alıp satamazsın, onunla sevişemezsin. Gömleğini çıkarsalar ve soğuktan donsan üstüne bile giyemezsin."

Kara üçüncü bir mahkûmun kellesi düştü, sonra dördüncünün. Bir asker güldü. Kanlardan buharlar çıkıyordu. Etsi kokusu bir haftadır yemek yememiş bir adam için iştah açıcıydı.

"Hiçbir şey kaybetmiyorum" dedi dua etmek yerine. "Hayatım saçma sapan geçti. Burada sona eriyorsa ne olmuş yani?"

Solundaki tutsak gençti. En fazla on beşindeydi. Çavuş bir trampetçi olduğunu tahmin ediyordu. Sessizce ağlıyordu.

"Şuraya baksana" dedi Mamulyan. "Bundan âlâ firar mı olur?"

Başıyla şimdiden çeşitli parazitler tarafından terk edilmeye başlanmış olan, yerdeki gövdelere işaret etti. Ev sahiplerinin

öldüğünün farkında olan bitlerle pireler soğuktan donmadan önce yeni bir mesken bulmak telaşıyla kafalardan ve elbise kenarlarından sürünerek ve sıçrayarak çıkıp uzaklaşıyorlardı.

Çocuk bakıp gülümsedi. Bu görüntü celladın pozisyonunu alıp öldürücü darbeyi indirdiği anda çocuğu oyalamaya yetti. Kelle uçtu, gövdeden çıkan sıcaklık çavuşun göğsüne kadar ulaştı.

Mamulyan dönüp celladın yüzüne baktı. Üstü hafifçe kanla lekelenmişti. Bunun dışında mesleğinin ne olduğu anlaşılmıyordu. Aptal bir suratı, düzeltilmesi gereken berbat bir sakalı ve yuvarlak, yarı kanlı gözleri vardı. Bunun tarafından mı öldürüleceğim, diye düşündü çavuş. Eh, utanç duymuyorum. Kollarını iki yana açıp evrensel boyun eğme hareketini yaptı ve başını eğdi. Biri ensesini açığa çıkarmak için gömleğini çekti.

Bekledi. Kafasında bir silah patlamasına benzer bir ses çınladı. Başı boynundan düşerken karın yaklaşmasını görmeyi bekleyerek gözlerini açtı ama hayır. Meydanın ortasındaki askerlerden biri manastırın üst kat pencerelerinden birinden açılan ateş sonucu göğsü parçalanmış halde dizlerinin üstüne çöküyordu. Mamulyan arkasına baktı. Meydana her taraftan asker boşanıyor, mermiler karı deliyordu. Sorumlu subay yaralanmıştı ve mangalın üstüne sakarca düşünce kürk ceketi ateş aldı. Ağacın altında kısılı kalan iki asker delik deşik edildi ve dalların altına iki âşık gibi yan yana yığılıp kaldılar.

"Kaç." Carys emri Mamulyan'ın sesiyle fısıldamıştı: "Çabuk. Kaç."

İki taraf başının üstünde dövüşürken donmuş taşların üstünde sürünerek, kurtulduğuna neredeyse inanamadan ilerledi. Kimse ona dikkat etmedi. Silahsız ve bir deri bir kemik haliyle kimse için tehdit unsuru oluşturmuyordu. Meydandan çıkıp manastırın dinginliğine adım atınca derin bir nefes aldı. Buz gibi koridorlara duman yayılmaya başlamıştı. Bina kaçınılmaz bir biçimde bir yerden ateşe veriliyordu: Belki iki taraftan birden. Hepsi embesildiler. Hiçbirini sevmiyordu. Başıboş askerlerle karşılaşmamayı umarak binanın labirentinde ilerlemeye başladı.

Kargaşadan çok uzaktaki bir geçitte arkasından gelen ayak sesleri işitti -sandaletli, çizmeli değil-. Dönüp takipçisine baktı. Yüz hatlarının her santiminden bir çileci olduğu okunan bir keşişti bu. Çavuşu gömleğinin parçalanmış yakasından yakaladı.

"Seni Tanrı gönderdi" dedi. Nefes nefeseydi ama tutuşu sağlamdı.

"Rahat bırak beni. Dışarı çıkmak istiyorum."

"Çatışma binaya yayılıyor. Hiçbir yer güvenli değil."

"Riski göze alacağım." Çavuş sırıttı.

"Sen seçildin asker" diye yanıtladı keşiş, hâlâ tutuşunu gevşetmeden. "Rastlantı senin için müdahalede bulundu. Yanındaki masum çocuk öldü ama sen kurtuldun. Anlamıyor musun? Kendine nedenini sor."

Adamı itip uzaklaştırmaya çalıştı. Tütsü ve ekşi ter kokusu dayanılmazdı. Ama adam sıkı sıkı tutundu ve hızlı hızlı konuştu: "Küçük odaların altında gizli tüneller var. Öldürülmeden sıvışabiliriz."

"Sahi mi?"

"Elbette. Bana yardım edersen."

"Nasıl?"

"Kurtarmam gereken yazılar var; bir ömür boyu yaptığım çalışmanın ürünleri. Kas gücüne ihtiyacım var asker. Merak etme, karşılığını alacaksın."

"Bana isteyeceğim ne verebilirsin ki?" dedi çavuş. Bu çılgın bakışlı çileci neye sahip olabilirdi ki?

"Bir yardımcıya ihtiyacım var" dedi keşiş. "Bilgilerimi aktarabileceğim birine."

"Ruhsal rehberliğine ihtiyacım yok."

"Sana öyle çok şey öğretebilirim ki. Sonsuza dek yaşamayı, istediğin buysa eğer." Mamulyan gülmeye başlamıştı ama keşiş konuşmayı sürdürüyordu. "Diğer insanlardan yaşam alıp kendin için kullanmayı. Ya da istersen ölülere verip onları diriltmeyi."

"İmkânsız."

"Kadim bilgiler" dedi keşiş. "Ama sade bir Yunanca'yla yazılmış metinlerini keşfettim. Dağlar daha gençken kadim olan bilgiler. Ama *ne bilgiler*."

"Bütün bunları yapabiliyorsan niye Rus çarı olmuyorsun" diye karşılık verdi Mamulyan.

Keşiş gömleğini bıraktı ve askerin yüzüne derin bir küçümsemeyle baktı. "Kim" dedi yavaşça, "gerçekten hırslı olan kim *yalnızca* çar olmak ister ki?"

Bu yanıt askerin yüzündeki gülümsemeyi sildi. Tuhaf sözlerdi bunlar ve anlamlarını -ona sorulsa- açıklaması güçtü. Ama kafa karışıklığının silemediği bir vaat barındırıyorlardı. Belki de, diye düşündü, bilgelik böyle gelen bir şeydir; hem kılıç boynuma inmedi, değil mi?

"Yolu göster" dedi.

Carys gülümsedi: Hafif ama ışıl ışıl bir gülümsemeydi bu. Bir kanat çırpışı süresinde kış eriyip gitmişti. Bahar gelmişti, her taraf yemyeşildi, özellikle de ceset çukurlarının üstü.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Marty ona. Yüzündeki haz dolu ifadeden koşulların değişmiş olduğu belliydi. Dakikalar boyunca Mamulyan'ın kafasındaki, onunla paylaştığı yaşama dair ipuçlarını verip durmuştu. Marty olup bitenleri tam olarak kavrayabilmiş değildi. Ayrıntıları daha sonra dinleyebilmeyi umuyordu. Burasının hangi ülke, bu savaşın hangi savaş olduğunu.

Carys birden "Bitti" dedi. Sesi hafif, neredeyse muzipti.

"Carys?"

"Carys de kim? Hiç duymadım. Herhalde ölmüştür. Hepsi öldü, ben hariç."

"Biten ne?"

"Eğitimim tabii. Bana öğretebileceği her şey. Ve doğruydu. Vaat ettiği her şey: Hepsi doğruydu. Kadim bilgiler."

"Ne öğrendin?"

Carys elini, yanık olanı, kaldırıp açtı. "Yaşam çalabilirim" dedi. "Kolayca. Doğru yeri bul ve iç, hepsi bu. Alması da kolay, vermesi de."

"Vermesi mi?"

"Bir süreliğine. İşime geldiği kadar." Bir parmağını uzattı: Tanrı'dan Âdem'e. "Hayat olsun."

Carys'in içinde tekrar gülmeye başladı.

"Peki ya keşiş?"

"Ne olmuş ona?"

"Hâlâ yanında mı?"

Çavuş Carys'in başını salladı.

"Bana öğretebileceği her şeyi öğretince onu öldürdüm." Elleri uzanıp boşlukta kapandı. "Bir gece uyurken boğazına yapışıverdim. Parmaklarımı hissedince uyandı tabii. Ama karşı koymadı. Kendini kurtarmak için en ufak bir çaba göstermedi." Çavuş bunu anlatırken yan yan bakıyordu. "Onu öldürmeme izin verdi. İnanılmayacak kadar şanslı olduğumu düşünüyordum. Bunu haftalarca planlamıştım, düşüncelerimi okuyacak diye ödüm kopmuştu. Böyle kolayca ölüverince sevinçten havalara uçtum..." Birden yan yan bakmaktan vazgeçti. "Aptalcaydı" diye mırıldandı gırtlağından. "Çok, çok *aptalcaydı*."

"Niye?"

"Kurduğu tuzağı görmedim. Bunu başından beri nasıl planladığını, beni zamanı gelince celladı olacağımı bilerek nasıl bir evlat gibi beslediğini görmedim. Beni yalnızca kullandığını hiç fark etmedim -bir kez bile-. *Ölmek istiyordu*. Bilgeliğini" -bu sözcüğü alayla söyledi- "bana geçirmeyi, sonra da onu öldürmemi istiyordu."

"Niye ölmek istiyordu?"

"Etrafındaki her şey yok olurken yaşamayı sürdürmenin ne kadar korkunç olduğunu anlamıyor musun? Ve yıllar geçtikçe ölüm düşüncesinin giderek korkunçlaşmasını, çünkü ertelendikçe hayalinde daha kötü göründüğünü? Ve sonunda birinin sana acımasını, sana sarılıp dehşetleri paylaşmasını istemeye başlarsın -ah, nasıl istersin bunu-. Ve en sonunda, birinin seninle karanlığa gitmesini istersin."

"Ve sen Whitehead'i seçtin" dedi Marty, çok usulca, "tıpkı *senin* de seçilmiş olduğun gibi, rastlantıyla."

"Her şey rastlansaldır, bu yüzden hiçbir şey rastlantı değildir" dedi uyuyan adam. Sonra tekrar, kendi kendine, acı acı güldü. "Evet, onu seçtim, bir kâğıt oyunuyla. Sonra da onunla bir pazarlık yaptım."

"Ama seni aldattı."

Carys başını çok yavaşça salladı, parmağı havada bir daire çizdi.

"Döne döne" dedi. "Döne döne."

"Şimdi ne yapacaksın?"

"Hacı'yı bulacağım. Her neredeyse, bulacağım! Yanımda götüreceğim. Bu sefer kaçmasına izin vermeyeceğim, yemin ediyorum. Onu yanımda götürüp göstereceğim."

"Neyi göstereceksin?"

Yanıt gelmedi. Bunun yerine Carys iç geçirdi, biraz gerindi, sonra da başını soldan sağa ve ters yönde çevirdi. Marty, Carys'in hâlâ Mamulyan'ın hareketlerini yapmakta olduğunu fark etti. Avrupalı bütün bu süre zarfınca uyumuştu ve şimdi enerjisini toplamış halde uyanmaya hazırlanıyordu. Daha önceki sorusunu tekrar sordu. Bu son, hayati önem taşıyan soruya cevap almakta kararlıydı.

"*Neyi* göstereceksin?"

"*Cehennemi*" dedi Mamulyan. "Beni aldattı! Bütün öğretilerimi, bütün bilgimi boşa harcadı, hırs uğruna, güç uğruna, bedenin yaşamı uğruna. *Zevk!* Zevk uğruna. Değerli sevgimin hepsini harcadı!" Marty onda sofu birinin -belki de bir keşişin?- sesini duyabiliyordu, dünyayı olduğundan daha saf bir halde görmek isteyen ve yalnızca daha fazla pislik ve et üretmek için ter döken pislik ve etler gören ve bu yüzden sürekli ıstırap çeken bir yaratığın öfkesini. Böyle bir yerde aklı başındalık nasıl barınabilirdi? Tek yol işkenceyi paylaşacak bir ruh, dünyadan birlikte nefret edecek bir âşık bulmaktı. Whitehead böyle bir partner olmuştu. Ve şimdi Mamulyan âşık ruhuna uygun davranıyordu: En sonunda şimdiye dek güvenmiş olduğu tek diğer yaratıkla ölüme gitmek istiyordu. "Hiçliğe gideceğiz..." diye soludu, ve soluğu bir vaatti. "Hepimiz, hiçliğe gideceğiz. Aşağı! Aşağı!"

Uyanıyordu. Marty ne kadar meraklı olursa olsun başka sorulara zaman yoktu.

"Carys."

"Aşağı! Aşağı!"

"Carys! Beni duyabiliyor musun? Hemen içinden çık! Çabuk!"

Carys'in kafası boynunun üstünde sallandı.

"Carys."

Carys homurdandı.

"Çabuk!"

Mamulyan'ın kafasında her zamanki kadar büyüleyici hareketlenmeler başlamıştı. Işık patlamalarının bir süre sonra resimlere dönüşeceğini biliyordu. Bu kez ne olacaklardı acaba? Kuşlar, çiçekler, çiçek açan ağaçlar. Ne muhteşem bir diyardı burası.

"Carys."

Tanıdığı birinin sesi ona çok uzaktan sesleniyordu. Ama ışıklar da seslenmekteydi. Şimdi bile dağılıyordu. Hevesle bekledi ama bu kez patlamalarla beliren anılar değildi...

"Carys! Çabuk!"

...Gerçek dünyaydı, Avrupalı gözlerini açarken ortaya çıkıyordu. Bedeni gerildi. Marty uzanıp elini kavradı. Carys hafifçe soluk alıp verirken, nefesi dislerinin arasından tiz bir ıslıkla çıkarken ani tehlikenin birden farkına vardı. Zihnini Avrupalı'nın kafasından çıkarıp millerce ötedeki Kilburn'e geri gönderdi. Acılı bir an boyunca iradesinin zayıfladığını hissetti ve sırt üstü geriye, Mamulyan'ın beklemekte olan kafasının içine düşmeye başladı. Dehşet içinde, sudan çıkmış bir balık gibi nefesi kesilirken zihni itici bir güç aradı.

Marty onu kolundan çekip doğrulttu ama bacakları tutmuyordu. Onu kollarıyla sarıp ayakta tuttu.

"Beni bırakma" diye fısıldadı Carys'in saçlarına, "ulu Tanrım, beni bırakma."

Birden Carys'in gözleri açıldı.

"Marty" diye mırıldandı. "Marty."

Oydu: Onun bakışlarını Avrupalı tarafından kandırılmayacak kadar iyi tanıyordu.

"Geri döndün" dedi.

Dakikalarca konuşmadan, birbirlerine sarılıp öylece durdular. Konuştuklarında, Carys'in yaşadıklarını anlatmak gibi bir niyeti yoktu. Marty merakını dizginledi. Sırtlarına binenin Şeytan olmadığını bilmek yeterliydi.

Yalnızca aşkta aldatılmış ve dünyayı kendi başına yıkmaya hazır bir insandı bu.

63

Yani belki de gerçekten bir şansları vardı. Mamulyan bütün o sıradışı yeteneklerine karşın yalnızca bir insandı. İki yüz yaşında olabilirdi ama dostlar arasında birkaç yaşın ne önemi vardı ki?

Şimdi ilk yapmaları gereken Whitehead'i bulup onu Mamulyan'ın niyeti konusunda uyarmak, sonra da Avrupalı'nın saldırısına karşı kafa kafaya verip plan yapmaktı. Whitehead yardım etmezse onun bileceği işti. En azından Marty denemiş olacaktı, eski zamanların hatırına. Hem Charmaine'le Flynn'in öldürülmesinin yanında, Whitehead'in Marty'ye karşı işlediği kabahatler saygısızlığa indirgeniyordu. İki kötülük arasında o daha tercih edilir olanıydı.

Whitehead'i *nasıl* bulacağına gelince, Marty'nin elindeki tek ipucu çileklerdi. Ona yaşlı adamın her gün mutlaka çilek yediğini Pearl söylemişti. Yirmi yıldır, demişti. O halde saklanıyor olsa bile, yine de düşkünlüğünden vazgeçmemiş olması mümkün değil miydi? Zayıf bir ipucuydu bu. Ama Marty'nin çok yeni öğrendiği gibi iştah, bu muammanın anahtarıydı.

Carys'i kendisiyle gelmeye ikna etmeye çalıştı ama o çok bitkindi. Yolculuklarının sona erdiğini söyledi. Bir gün için gereğinden fazlasını görmüştü. Şimdi tek istediği günışığı adasıydı

ve itiraz istemiyordu. Marty onu gönülsüzce eroiniyle baş başa bırakıp Holborn'lu Bay Halifax'la çilekler üzerine konuşmaya gitti.

Carys tek başına kalınca olanları hemen unuttu. Mamulyan'ın kafasında tanık olduğu olaylar geldikleri uzak geçmişe geri dönmüştü. Gelecek, eğer varsa, burada, yalnızca dinginliğin olduğu yerde görmezden geliniyordu. Bir saçmalıklar güneşinde yıkandı, dışarıda yağmur çiselemeye başlarken.

XII

Şişko Adam Dansediyor

64

Breer havanın bozmasına aldırmıyordu. Sokak çok sıcak ve nemliydi ve yağmur, sembolik arındırışıyla, rahatlamasını sağlıyordu. En son acı spazmını hissettiğinden beri haftalar geçmesine karşın, sıcakta kaşınıyordu. Aslında kaşıntı değildi bu. Daha çok derin bir huzursuzluktu: Derisinin üstündeki ya da altındaki, hiçbir merhemin para etmediği bir sürünme hissiydi. Ama çiseleyen yağmur onu biraz hafifletiyor gibiydi ve buna müteşekkirdi. Yağmurun ya da sevdiği kadını görecek olması gerçeğinin işiydi bu. Carys ona defalarca saldırmış olsa da (yaraları madalya gibi taşıyordu) onu bağışlıyordu. Carys onu herkesten daha iyi anlıyordu. O eşsizdi -bir tanrıçaydı, vücudundaki kıllara karşın- ve Breer onu tekrar görebilirse, kendini ona sergileyebilirse, ona dokunabilirse her şeyin yoluna gireceğini biliyordu.

Ama önce eve ulaşması gerekiyordu. Kendisi için duracak bir taksi bulması epey zaman almıştı ve biri durduğunda da şoför onu yolun yarısında, koku çok kötü olduğundan diğer bütün müşterilerin kaçacağını iddia ederek indirdi. Bu uluorta reddedilişten utanan Breer -taksi şoförü otomobiliyle giderken ona küfürler yağdırmıştı- kimsenin kendisini hor görmeyeceğini ya da kıs kıs gülmeyeceğini umduğu ara sokaklara daldı.

Bu tenha sokaklardan birinde, Carys'in onu beklemekte olduğu yerden birkaç dakikalık mesafede, boynunda mavi kırlangıç dövmeleri olan genç bir adam bir kapı eşiğinde belirip ona yardım teklifinde bulundu.

"Hey dostum. Hasta gibisin, biliyor musun? Sana yardım edeyim."

"Hayır, hayır" diye homurdandı Breer, bu yardımsever adamın onu rahat bırakacağını umarak. "İyiyim, gerçekten."

"Ama ısrar ediyorum" dedi Kırlangıç ve adımlarını hızlandırıp Breer'e yetişti, sonra da önüne geçip yolunu kesti. Sağa sola bakıp görgü şahidi olmadığına emin olduktan sonra Breer'ı tuğla bir evin kapı aralığından içeri itti.

"Sesini çıkarmazsan" dedi, bir bıçak peydahlayıp Breer'ın sargılı boğazına dayayarak, "başına bir şey gelmez. Ceplerini boşalt. Çabuk! Çabuk!"

Breer hiçbir harekette bulunmadı. Saldırının aniliği zihnini karıştırmıştı ve delikanlının kırık boynunu kavraması başını döndürmüştü. Kırlangıç ne demek istediğini daha iyi anlatmak için bıçağın ucunu sargılara bastırdı. Kurbanı pis kokuyordu ve hırsız işini olabildiğince çabuk görmek istiyordu.

"Ceplerini boşalt dedim sana! Sağır mısın?" Bıçağı daha derine bastırdı. Adam kımıldamadı. "Bak, yaparım" diye uyardı hırsız, "kahrolası boğazını kesiveririm."

"Ya?" dedi Breer. Etkilenmemişti. Korkudan çok bu keneyi susturmak için elini ceketinin cebine daldırıp bir avuç dolusu şey çıkardı. Birkaç bozuk para, tükürük stoku tükenene dek emmiş olduğu birkaç nane şekeri ve bir şişe tıraş losyonu. Onları hilekâr yüzünde hafif bir özür ifadesiyle önerdi.

"Hepsi bu mu?" Kırlangıç deliye dönmüştü. Breer'ın paltosunu yırtarcasına açtı.

"Yapma" dedi Breer.

"Palto giymek için biraz sıcak değil mi?" dedi hırsız. "Ne saklıyorsun?"

Breer'ın paltosunun altına giydiği ceketi çekiştirirken düğmeler koptu ve hırsız hâlâ Jilet-Yiyici'nin karnında saplı durmakta olan bıçakla çatalın saplarına ağzı açık bakakaldı. Yaralardan akarken kurumuş sıvıların lekeleri, koltuk altlarından aşağı ve kasığından yukarı doğru yayılmakta olan kahverengi çürüklerden yalnızca birazcık daha az iğrençti. Hırsız panik içinde bıçağı Breer'ın boğazına iyice batırdı.

"Tanrım..."

Saygınlığını, özsaygısını ve ne yazık ki yaşamını yitirmiş olan Anthony'nin kaybedecek yalnızca sakinliği kalmıştı. Uzanıp terli avcuyla araştırıcı bıçağı kavradı. Hırsız bıçağı bir saniye geç bıraktı. Cüssesinden beklenmeyecek biçimde hızlı davranan Breer bıçağı ve eli çevirip saldırganın bileğini kırıverdi.

Kırlangıç on yedi yaşındaydı. On yedi yaşında biri için çok şey görmüş geçirmiş olduğunu düşünürdü. İki berbat ölüm görmüş, bekâretini on dördünde -üvey kız kardeşiyle- kaybetmiş, yarış köpekleri eğitmiş, tecavüz kasetleri izlemiş, titrek ellerle bulabildiği her hapı yutmuştu: Oldukça dolu ve bilgece bir hayat yaşadığını düşünmüştü. Ama bu yeniydi. Böyle bir şeyi hiç yaşamamıştı, asla. Sidik torbasını acıtıyordu.

Breer hâlâ hırsızın işe yaramaz kolunu tutuyordu.

"Bırak beni... lütfen."

Breer ona yalnızca baktı. Önü açık ceketinin kenarları hâlâ sallanıyor, o tuhaf yaraları sergiliyordu.

"Ne istiyorsun? Canımı acıtıyorsun."

Kırlangıç'ın ceketinin önü de açıktı. İçinde derin ceplerden birine sokulmuş başka bir silah vardı.

"Bıçak mı?" dedi Breer, sapına bakarak.

"Hayır." Breer sapa uzandı. Memnuniyetle boyun eğen genç silahı çekip çıkardı ve Breer'ın ayaklarının dibine attı. Bir palaydı bu. Lekeli ama keskindi.

"Senin olsun. Haydi, alsana. Ama kolumu bırak n'olur."

"Al onu. Eğilip al onu" dedi Breer, kırık bileği bırakarak. Delikanlı eğilip palayı aldı ve Breer'a verdi. Jilet-Yiyici onu aldı. Bu tablo, diz çöken kurbanının başında, elinde bıçakla durması Breer'a bir şey ifade ediyordu ama tam olarak ne olduğunu bulamıyordu. Belki de katliamlar kitabından bir resimdi.

"Seni öldürebilirim" dedi biraz kayıtsız bir sesle.

Bu düşünce Kırlangıç'ın da aklına gelmişti. Gözlerini kapayıp bekledi. Ama darbe gelmedi. Adam yalnızca "Sağol" dedi ve çekip gitti.

Kapı eşiğinde diz üstü duran Kırlangıç dua etmeye başladı.

Bu dindarlık gösterisiyle kendini epey şaşırttı, Hosanna'yla, üvey kardeşiyle günah işlemeden önce ve sonra birlikte okudukları duaları ezbere yinelerken.

On dakika sonra, yağmur gerçekten şiddetlenmeye başladığında hâlâ dua ediyordu.

65

Breer'ın sarı evi bulmadan önce Bright Sokağı'nı araştırması on dakikasını aldı. Bulunca dışarıda dakikalarca durup kendini hazırladı. O buradaydı; kurtuluşu. Tekrar bir araya gelişlerinin olabildiğince kusursuz olmasını istiyordu.

Ön kapı açıktı. Yağmurun bastırmasıyla seksek oynamayı ve ip atlamayı bırakmış olan çocuklar kapının eşiğinde oynamaktaydı. Yanlarından iri ayaklarıyla minik bir eli çiğnememeye özen göstererek geçti. Çok alımlı bir çocuk ondan bir gülümseme kazandı ama kız buna karşılık vermedi. Breer kapı aralığında durup Avrupalı'nın Carys'in saklandığını söylediği yerin neresi olduğunu anımsamaya çalıştı. İkinci kattı, değil mi?

Carys odanın önündeki sahanlıkta birinin hareket ettiğini işitti ama çürük tahtalardan ve soyulmuş duvar kâğıtlarından oluşan o koridor aşılamaz boğazların ardındaydı ve Ada'sından uzaktaydı. O bulunduğu yerde güvencedeydi.

Birkaç saniyelik bir duraksamadan sonra kapının kolu hafifçe çevrildi.

"Lütfen..." dedi Carys olabildiğince nazikçe, "gidin. Marty burada değil."

Kapının kolu tekrar çevrildi, bu kez biraz daha şiddetle. Yumuşak parmakların tahta üstünde çalıştığını işitti. Yoksa bu Ada'nın kumsalına vuran dalgaların sesi miydi? Korkmuyor, hatta endişelenmiyordu bile. Marty'nin getirdiği mal iyiydi. En iyisi değildi -bunu yalnızca babası bulabilmişti- ama içinde korkunun zerresini bırakmamıştı.

"İçeri giremezsin" dedi davetsiz misafirine. "Git, daha sonra gel."

"Benim" demeye çalıştı Jilet-Yiyici. Carys günışığının pusunda bile sesi tanıdı. Breer nasıl kapıda böyle fısıldıyor olabilirdi? Zihni sevimsiz oyunlar oynuyordu.

Kapıdan gelen sesler artarken yatakta doğruldu. Breer birden incelikten sıkılıp itti. Bir kez, iki kez. Kilit kolayca kırılıverdi ve sendeleyerek içeri girdi. Bu bir hayal değildi, gerçekten bütün ihtişamıyla buraya gelmişti.

"Seni buldum" dedi. Kusursuz bir prensti.

Arkasındaki kapıyı özenle kapadıktan sonra kendini ona sundu. Carys ona, evde yapılmış tahta bir boyunluk ve sargılarla sarılmış kırık boynuna, pejmürde giysilerine inanmayan gözlerle bakıyordu. Breer deri eldivenlerinden birini çıkarmaya çalıştı ama başaramadı.

"Seni görmeye geldim" dedi kesik kesik.

"Evet."

Eldiveni çekti. Yumuşak, tiksinç bir ses duyuldu. Carys, Breer'ın eline baktı. Derisinin epey bir kısmı eldivenle birlikte çıkmıştı. Breer bu sıvılar damlayan yamalı bohçayı ona uzattı.

"Bana yardım etmelisin" dedi Carys'e.

"Yalnız mısın?" diye sordu Carys.

"Evet."

En azından bu da bir şeydi. Belki Avrupalı burada olduğundan bile habersizdi. Bu acınası nezaket gösterisine bakılırsa kur yapmaya gelmişti. Saunadaki ilk karşılaşmalarından beri onda gözü vardı. Çığlık atmamış ya da kusmamıştı ve böylece Breer'ın sonsuz sadakatini kazanmıştı.

"Bana yardım et" diye inledi Breer.

"Sana yardım edemem. Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Sana dokunmama izin ver."

"Hastasın sen."

Elini hâlâ uzatıyordu. Öne bir adım attı. Breer onun -bir kez dokununca- iyileştiren bir ikon ya da tılsım filan mı olduğunu sanıyordu?

"Tatlım" dedi Breer.

Kokusu dayanılmazdı ama uyuşturucunun etkisindeki zihni aylaklık ediyordu. Kaçmanın önemli olduğunu biliyordu ama nasıl? Belki kapı ya da pencere? Ya da yalnızca ondan gitmesini istese: Yarın gelmesini?

"Lütfen gider misin?"

"Yalnızca dokunacağım."

Eli yüzünün birkaç santim yakınındaydı. İçinde bir tiksinti kabarıp Ada'nın verdiği uyuşukluğu bastırdı. Ele vurup kendinden uzaklaştırırken onun etiyle yaptığı en küçük temastan bile midesi kalktı. Breer alınmış görünüyordu.

"Bana zarar vermeye çalıştın" diye anımsattı ona. "Hem de kaç kez. Ben sana bir kez bile zarar vermedim."

"İstedin."

"O istedi, ben değil. Benim diğer dostlarımın yanında olmanı istiyorum. Hiçbir şeyin seni incitemeyeceği yerde."

İndirdiği eli birden ok gibi fırlayıp boğazını kavradı.

"Beni asla terk etmeyeceksin" dedi.

"Canımı acıtıyorsun Anthony."

Breer onu kendine çekti ve başını kırık boynunun elverdiğince eğdi. Carys sağ gözünün altındaki bir deri parçasında kıpırdanmalar olduğunu görebiliyordu. Breer yaklaştıkça yüzüne bırakılmış olan yumurtalardan çıkan ve orada büyüyerek kanatlanmayı bekleyen iri, tombul kurtçukları görebiliyordu. Breer larvalar için bir yuva olduğunun farkında mıydı? Belki de bu onun için bir gurur kaynağıydı? Onu öpecekti: Carys'in bundan şüphesi yoktu. Eğer dilini ağzıma sokarsa, diye düşündü belli belirsiz, ısırıp koparırım. Bunu yapmasına izin vermeyeceğim. Ulu Tanrım, ölürüm daha iyi.

Breer dudaklarını onunkilerin üstüne koydu.

"Bu yaptığın bağışlanamaz" dedi ince bir ses.

Kapı açıktı.

"Bırak onu."

Jilet-Yiyici, Carys'i bıraktı ve yüzünü onunkinden uzaklaştırdı. Carys tükürdü ve başını kaldırıp baktı.

Eşikte Mamulyan durmaktaydı. Arkasında biri altın sarısı saçlı ve ikisi de etkileyici bir biçimde gülümseyen iki iyi giyimli genç vardı.

"Bağışlanamaz" dedi Avrupalı tekrar ve boş bakışlarını Carys'e çevirdi. "Seni korumayınca neler olduğunu görüyorsun değil mi?" dedi. "Başına ne korkunç şeylerin geldiğini?"

Carys yanıt vermedi.

"Tek başınasın Carys. Eski koruyucun öldü."

"Marty? Öldü mü?"

"Evinde. Sana eroin almaya giderken öldü."

Carys onun hatasını fark etti. Belki onu ölü sanmaları Marty'ye bir avantaj sağlardı. Ama sahte gözyaşları dökmek akıllıca olmazdı. Bir trajedi aktrisi değildi. En iyisi inanmıyormuş gibi yapınaktı ya da en azından şüpheci davranmak.

"Hayır" dedi. "Sana inanmıyorum."

"Kendi ellerimle" dedi Avrupalı'nın arkasındaki sarışın Adonis.

"Hayır" diye ısrar etti Carys.

"İnan bana" dedi Avrupalı, "geri dönmeyecek. Bana en azından bu konuda güven."

"Güveneyim mi?" diye mırıldandı Carys. Bu neredeyse komikti.

"Daha şimdi tecavüzden kurtarmadım mı seni?"

"Senin yaratığın o."

"Evet. Bu yüzden de cezalandırılacak, bundan emin olabilirsin. Şimdi umarım buraya gelmekle yaptığım iyiliğin karşılığını benim için babanı bularak ödersin. Gecikmelere tahammülüm yok Carys. Caliban Sokağı'na geri döneceğiz ve onu bana bulacaksın, yoksa Tanrı şahidimdir içini dışına çıkarırım senin. Yemin ediyorum. Aziz Thomas seni otomobile götürecek."

Kahverengi saçlı gülümseme, sarışın arkadaşının yanından ayrılıp öne çıkarak Carys'e elini uzattı.

"Harcayacak zamanım yok kızım" dedi Mamulyan ve ses tonundaki değişiklik bu iddiayı onaylıyordu. "O yüzden lütfen: Bu kahrolası işi bitirelim."

Tom, Carys'i nerdivenden indirdi. O çıkınca Avrupalı dikkatini Jilet-Yiyici'ye yöneltti.

Breer ondan korkmuyordu. Artık kimseden korkmuyordu. Birbirleriyle yüzleştikleri küçük ve kasvetli oda sıcaktı. Sıcak olduğunu Mamulyan'ın yanaklarındaki ve üst dudağındaki terlerden anlayabiliyordu. O ise gayet soğukkanlıydı. Evrendeki en soğukkanlı varlıktı. Hiçbir şey onu korkutamazdı. Mamulyan bunu görüyor olmalıydı.

"Kapıyı kapa" dedi Avrupalı arkasındaki gence. "Ve bu herifi bağlayacak bir şeyler bul."

Breer sırıttı.

"Bana karşı geldin" dedi Avrupalı. "Seni Caliban Sokağı'ndaki işleri halletmen için bırakmıştım."

"Onu görmek istedim."

"O senin değil ki göresin. Seninle bir pazarlık yaptım ve diğer hepsi gibi sen de güvenimi kötüye kullandın."

"Küçük bir oyundu" dedi Breer.

"*Küçük* oyun yoktur Anthony. Bunca zamandır benimlesin, bunu hâlâ anlayamadın mı? Her eylem önemlidir. Özellikle oyun oynamak."

"Söylediklerin umurumda değil. Boş laflar bunlar."

"Aşağılıksın" dedi Avrupalı. Breer'ın lekeli yüzü bakışına zerre kadar endişe ya da pişmanlık taşımadan karşılık veriyordu. Avrupalı burada üstünlüğün kendisinde olduğunu bilse de Breer'ın bakışındaki bir şeyden rahatsız oluyordu. Mamulyan'a geçmişte çok daha aşağılık varlıklar hizmet etmişti. Ölüm sonrası zevkleri öpücüklerden daha öteye gitmiş olan zavallı Konstantin mesela. Niye Breer onu huzursuz ediyordu öyleyse?

Aziz Chad bazı elbiseleri yırtmıştı. Bunlar ve bir kemerle kravat Mamulyan için yeterliydi.

"Onu yatağa bağla."

Chad, Breer'a güçlükle dokunabiliyordu ama en azından adam karşı koymuyordu. Bu ceza oyununa hâlâ yüzünü buruşturan o ahmakça sırıtışla razı oluyordu. Derisi -Chad'ın elinin altında- yumuşaktı, sanki gergin, parlak yüzeyin altındaki kaslar

pelteye ve irine dönüşmüştü. Aziz görevini olabildiğince çabuk tamamlamaya çalışırken tutsağı da kafasının çevresinde tur atan sinekleri izleyerek oyalanıyordu.

Breer birkaç dakika sonra el ve ayaklarından sımsıkı bağlanmıştı. Mamulyan tatmin olmuş halde başını salladı. "Güzel. Şimdi otomobile Tom'un yanına gidebilirsin. Birkaç dakika sonra ben de geleceğim."

Chad saygıyla çekilirken ellerini mendiline sildi. Breer hâlâ sinekleri izliyordu.

"Şimdi seni bırakmam gerekiyor" dedi Avrupalı.

"Ne zaman döneceksin?" diye sordu Jilet-Yiyici.

"Hiçbir zaman."

Breer gülümsedi. "O halde özgürüm" dedi.

"Sen ölüsün Anthony" diye yanıtladı Mamulyan.

"Ne?" Breer'ın gülümsemesi solmaya başladı.

"Seni tavandan sarkar halde bulduğum günden beri ölüsün. Bence belki de bir biçimde geldiğimi biliyordun ve benden kurtulmak için kendini öldürdün. Ama sana ihtiyacım vardı. Bu yüzden sana canımdan birazını verdim, bana hizmet edesin diye."

Breer'ın gülümsemesi tamamen kaybolmuştu.

"Acıya karşı bu yüzden bu kadar duyarsızsın, sen yürüyen bir ölüsün. Gövdenin bu sıcak aylarda çürümesi geciktirildi. Korkarım tamamen engellenmedi ama oldukça yavaşlatıldı."

Breer başını salladı. Kurtarılmanın mucizesi bu muydu?

"Şimdi artık sana ihtiyacım yok. Bu yüzden armağanımı geri alıyorum..."

"Hayır!"

Küçük bir yalvarma jesti yapmaya çalıştı ama bilekleri bağlıydı ve bağlar kaslarına batarak yumuşak kil gibi çöküp kırışmasına yol açıyordu.

"Nasıl telafi edebilirim söyle" diye teklif etti. "Her şeyi yaparım."

"Hiçbir biçimde."

"Ne istersen. *Lütfen*."

"Senden, acı çekmeni istiyorum" diye yanıtladı Avrupalı.

"Niye?"

"İhanetin için. Sonunda, diğerleri gibi olduğun için."

"...Hayır... yalnızca küçük bir oyundu..."

"O halde bunu da bir oyun olarak kabul et, hoşuna gidiyorsa. Altı aylık çürümeyi altı dakikada yaşamayı."

Mamulyan yatağa yaklaştı ve elini Breer'ın hıçkıran ağzına koyup sanki bir şeyi kavrıyormuş gibi bir hareket yaptı.

"Her şey bitti Anthony" dedi.

Breer göbeğinin altında bir hareketlenme hissetti; sanki orada titreşen bir şey birden kasılıp ölmüştü. Avrupalı'nın çıkışını yukarı çevrili gözlerle izledi. Kenarlarında biriken maddeydi, gözyaşları değil.

"Bağışla beni" diye yalvardı kurtarıcısına. "Lütfen bağışla beni." Ama Avrupalı gitmişti, sessizce, kapıyı arkasından kapayarak. Breer kapıdan pencereye baktı. İki güvercin bir lokma yiyecek için didişmişler ve şimdi uçarak uzaklaşıyorlardı. Pencerenin önüne küçük beyaz tüyler konuyordu, sanki yaz ortasında kar yağmaktaydı.

66

"Bay Halifax, *sizsiniz*, değil mi?"

Dükkânın arkasındaki esintisiz, eşekarılarıyla dolu bahçede meyve kutularını incelemekte olan adam Marty'ye döndü.

"Evet. Sizin için ne yapabilirim?"

Bay Halifax bol bol güneşlenmiş ve bunu hiç de akıllıca bir biçimde yapmamıştı. Yüzü birçok yerden soyuluyordu. Terliyor ve rahatsız görünüyordu. Marty sinirli biri olduğunu tahmin etti. Adamın güvenini kazanmak istiyorsa çok dikkatli davranmalıydı.

"İşler nasıl?" diye sordu Marty.

Halifax omuz silkti. "Fena değil" dedi, konuyu değiştirmeyi reddederek. "Düzenli müşterilerimden çoğu yılın bu vaktinde tatildedir." Marty'ye dikkatle baktı. "Sizi tanıyor muyum?"

"Evet. Buraya birkaç kez geldim" diye yalan söyledi Marty. "Bay Whitehead'in çilekleri için. Bunun için geldim. Her zamanki sipariş."

Halifax hiçbir şey belli etmedi. Elindeki şeftali dolu tepsiyi bıraktı. "Üzgünüm. Bay Whitehead diye bir müşterim yok."

"Çilekler" diye hatırlattı Marty.

"Söylediğinizi duydum" diye karşılık verdi Halifax hırçınlıkla, "ama böyle birini tanımıyorum. Hata yapmış olmalısınız."

"Beni anımsamıyor *musunuz*?"

"Hayır, anımsamıyorum. Şimdi, bir şeyler almak istiyorsanız Theresa size yardımcı olur." Başıyla dükkânı işaret etti. "Bu kahrolası sıcakta pişmeden işimi çabucak bitirmek istiyorum."

"Ama benim çilek almam gerekiyor."

"İstediğiniz kadar alabilirsiniz" dedi Halifax, kollarını açarak. "İstemediğiniz kadar var. Theresa'ya sorun."

Marty başarısızlığın yaklaştığını hissedebiliyordu. Adam taviz vermek niyetinde değildi. Son kozunu oynadı. "Bay Whitehead için ayrılmış meyveleriniz yok mu? Genelde onları önceden paketleyip ayırırsınız."

Bu önemli ayrıntı Halifax'ı yumuşatmış gibiydi. Yüzünde şüphe belirdi.

"Bakın..." dedi adam, "...anlamıyorsunuz galiba..." Avluda duyacak kimse olmamasına karşın sesini alçalttı. "Joe Whitehead öldü. Gazeteleri okumuyor musunuz?"

Halifax'ın koluna konan iri bir eşekarısı kızıl kılların arasında güçlükle gezinmeye başladı. Halifax istifini bozmadan gezinmesine izin verdi.

"Gazetelerde okuduğum her şeye inanmam" diye karşılık verdi Marty usulca. "Ya siz?"

"Neden söz ettiğinizi bilmiyorum" dedi adam.

"Çileklerinden" dedi Marty. "Peşinde olduğum tek şey bu."

"Bay Whitehead *öldü*."

"Hayır Bay Halifax, Joe ölmedi. Bunu ikimiz de biliyoruz."

Eşekarısı Halifax'ın kolundan havalanıp aralarında gezin-

di. Marty onu kovaladı, daha yüksek sesle vızıldayarak geri geldi.

"Kimsiniz?" dedi Halifax.

"Bay Whitehead'in korumasıyım. Size söyledim, buraya daha önce geldim."

Halifax şeftali tepsisine doğru eğildi; bir tanesinin üstündeki çürüğe eşekarıları üşüşmüştü. "Üzgünüm, size yardım edemem" dedi.

"Onları teslim ettiniz bile, değil mi?" Marty elini Halifax'ın omzuna koydu. *"Değil mi?"*

"Size hiçbir şey söyleyemem."

"Ben arkadaşıyım."

Halifax dönüp Marty'ye baktı. "Yemin ettim" dedi, tecrübeli bir pazarlıkçının kesinliğiyle. Marty bu kördüğüme dek senaryoyu kurgulamıştı: Halifax bir şeyler bildiğini itiraf edecek ama ayrıntıları vermeyi reddecekti. Şimdi ne yapacaktı? Adamı dövecek miydi?

"Joe'nun başı büyük dertte."

"Ah, evet" diye mırıldandı Halifax. "Bunu bilmiyor muyum sanıyorsun?"

"Ona yardım edebilirim."

Halifax başını salladı. "Bay Whitehead yıllardır çok değerli bir müşterimdir" diye açıkladı. "Çilleklerini hep benden alır. Çilekleri onun kadar seven başka kimse görmedim."

"Fiilin şimdiki zamanı" diye yorumda bulundu Marty.

Halifax sanki sözü kesilmemişçesine devam etti. "Eşi ölmeden önce buraya bizzat gelirdi. Sonra gelmeyi bıraktı. Yine de meyve almayı sürdürdü. Birilerini gönderip aldırtırdı. Ve yılbaşlarında, çocuklarım için hep bir çek gönderirdi. Aslında hâlâ da gönderiyor. Onlar için para gönderiyor."

Eşekarısı, bir meyvenin suyunun kurumuş olduğu, Halifax'ın elinin tersine konmuştu. Halifax onun gönlünce karnını doyurmasına izin verdi. Marty adamı sevmişti. Halifax bilgi vermeye razı olmazsa şiddet kullanamayacaktı.

"Şimdi gelmiş bana onun arkadaşı olduğunu söylüyorsun"

dedi Halifax. "Doğruyu söylediğini nereden bileyim? İnsanın öyle arkadaşları vardır ki boğazını keser."

"Özellikle de onun."

"Doğru. O kadar çok parası ve çevresinde onu düşünen öyle az insan var ki." Halifax kederli görünüyordu. "Bana gizlendiği yeri bir sır olarak saklamalıymışım gibi geliyor, sence de öyle değil mi? Yoksa dünyada başka kime güvenebilir?"

"Evet" diye kabul etti Marty. Halifax'in söyledikleri çok mantıklı ve anlamlıydı ve bunlar karşısında yapabileceği bir şey yoktu.

"Sağol" dedi dersini almış olarak. "Seni işinden alıkoyduğum için üzgünüm." Dükkâna geri dönmeye başladı. Birkaç adım atmıştı ki Halifax konuştu: "*Sendin.*"

Marty topuğunun üstünde döndü.

"Ne?"

"Çilekleri almaya gelen sendin. Seni hatırladım. Ama o zaman görünüşün daha farklıydı."

Marty elini birkaç günlük sakalında gezdirdi: Bu günlerde sabahları tıraş olmak unuttuğu bir zanaatti.

"Sakalından söz etmiyorum" dedi Halifax. "Daha serttin. Senden hoşlanmamıştım."

Marty bu veda öğüdünün bitmesini sabırsızlıkla bekledi. Zihni şimdiden diğer olasılıkları değerlendirmeye başlamıştı. Halifax'ın fikrini değiştirmiş olduğunu ancak söylediklerinde tekrar yoğunlaşınca fark etti. Söyleyecekti. Avlunun öteki tarafından eliyle Marty'yi çağırdı.

"Ona yardım edebilir misin?"

"Belki."

"Umarım birileri yardım edebilir."

"Onu gördün mü?"

"Sana söyleyeceğim. Dükkânı aradı, beni istedi. Ne garip, sesini onca yıldan sonra bile hemen tanıdım. Benden biraz çilek getirmemi istedi. Kendisinin gelemeyeceğini söyledi. Korkunçtu."

"Niye?"

"Öyle korkmuştu ki." Halifax duraksayıp doğru kelimeleri aradı. "Onu önemli biri olarak hatırlıyorum, anlıyor musun? Etkileyici biri. Dükkâna gelince herkes ona yol açardı. Ya şimdi? Ufalmış, bir hiç olmuştu. Bunun nedeni korkuydu. Bunu daha önce de gördüm. Aynı şey baldızıma da oldu. Kansere yakalanmıştı. Korku onu tümörden önce, aylar önce öldürdü."

"Nerede o?"

"Söyleyeceğim, eve geri döndüm ve kimseye tek kelime etmedim. Yalnızca yarım şişe viski içtim. Bunu hayatımda hiç yapmamıştım. O günkü halini unutmak istiyordum. Gerçekten midemi bulandırmıştı, onunla o tarzda konuşmak ve onu o halde görmek. Yani... onun gibiler bile korkuyorsa bizim halimiz ne olacak?"

"Güvencedesin" dedi Marty, Avrupalı'nın intikamının yaşlı adamın çilek satıcısına dek uzanmayacağını umarak. Halifax iyi bir adamdı. Marty o yuvarlak, kırmızı surata bakarken bu farkına varışa sıkı sıkı sarıldı. İşte burada iyilik vardı. Hataları da vardı şüphesiz: Belki bir sürü günahları. Ama iyilik kutlanmaya değerdi, adamın ne kadar çok lekesi olsa da. Marty bu farkına varışın tarihini avcuna dövme olarak kazımak istiyordu.

"Bir otel var" diyordu Halifax. "Eskiden Ophelius adıyla bilindiği anlaşılıyor. Edgware Sokağı'nın yukarısında, Staple Meydanı'nda. Berbat, harap bir yer. Yıkım ekibini bekliyorsa şaşırmam."

"Orada tek başına mı?"

"Evet." Halifax güçlülerin nasıl düştüğünü düşünerek iç geçirdi. "Belki" diye önerdi bir anlık sessizlikten sonra, "ona biraz şeftali de götürürsün?"

Dükkâna girdi ve çıktığında elinde *A'dan Z'ye Londra Sokak Atlası*'nın yırtık bir nüshası vardı. Zamanın sararttığı sayfaları çevirerek uygun haritayı ararken bir yandan da bu olanlar karşısında düştüğü dehşeti ve işlerin hâlâ iyi bitebileceği yolundaki umutlarını konuşmasına yansıttı. "Otelin çevresindeki sokakların çoğu artık yok" diye açıkladı. "Korkarım bu haritalar çok eski."

Marty, Halifax'ın seçtiği sayfaya baktı. Halifax'ın lekeli işaret parmağı haritada Holborn'un yollarından Pandemonium* Oteli'ne doğru ilerlerken Kilburn'u ve kuzeybatıdaki çeşitli yerleri çoktan ıslatmış olan yağmuru taşıyan bir bulut güneşi örttü.

* Pandemonium= 1) velvele, hengâme, gürültü; 2) velvelenin, hengâmenin, gürültünün yapıldığı yer ya da bunları yapan topluluk; 3) bütün şeytanların yaşadığı yer; 4) cehennem; [John Milton, Pandemonium'u cehennemin başkenti olarak kullanmıştır] - ÇN)

XIII

Pandemonium Oteli'nde

67

Cehennem, her kuşak tarafından farklı biçimde hayal edilir. Arazisinde tuhaflıklar aranır ve taze bir kalıpla yeniden biçimlendirilir; dehşetleri incelenir ve gerekiyorsa, günün vahşet ortamına uydurulur, mimarisi modern lanetlileri şoke etmek için tekrar tasarımlanır. Daha eski bir çağda Pandemonium -Cehennem'in ilk şehri- bir lav dağının tepesinde dururdu ve surlarında düşmüş melekleri çağırmak için işaret ışıkları yanardı. Şimdiyse böyle sahneler Hollywood'a ait. Cehennem başka bir yerde duruyor. Şimşeğin, alev çukurlarının bulunmadığı bir yerde.

Bir anayol üstgeçidinin birkaç yüz metre ötesindeki boş bir arazide cehennem yeniden cisimleniyor: Viran, dejenere, unutulmuş. Ama burada, pis kokulu gazların havayı koyulaştırdığı yerde, ufak dehşetler yeni bir vahşiliğe bürünüyor. Cennet, geceleri tamamen Cehennem gibi görünürdü. Orpheus -şimdiden sonra Pandemonium olarak adlandırılacak- Oteli de.

Bir zamanlar etkileyici bir binaydı ve sahipleri ona yatırım yapmaya razı olsalar hâlâ da olabilirdi. Ama böylesine büyük ve modası geçmiş bir oteli tekrar inşa etme ve güzelleştirme işi herhalde mali açıdan pek güvenli değildi. Geçmişte bir yangın burayı kasıp kavurmuş, söndürülmeden önce birinci, ikinci ve üçüncü katları mahvetmişti. Dördüncü ve sonraki katlarda is lekeleri vardı ve otel eski azametinin ancak en ufak belirtilerini koruyordu.

Şehir planlama bölümünün kaprisleri binanın restorasyon şansını daha da azaltmıştı. Halifax'ın söylediği gibi, otelin her iki tarafındaki arazi bir genişletme projesi için temizlenmişti. Ancak yeni binalar yapılmamıştı. Otel İngiltere'nin güneyindeki en işlek beton ve asfalt kısımlarından birinin en çok üç yüz metre ötesinde, M1'den gelen ya da ona giden ara yolların labirentiyle çevrelenmiş halde, muhteşem bir izolasyon içinde durmaktaydı. Her gün binlerce sürücü ona bakıyordu ama viran azameti artık öyle tanıdıktı ki varlığının bile pek farkına varmıyorlardı herhalde. Marty böyle uluorta bir yerde saklanmanın akıllıca olduğunu düşündü.

Otomobili otele olabildiğince yakın park etti, sonra da arsayı çevreleyen oluklu saçtan çitte bir delik bulup içeri süzülerek bu arazide ilerledi. Çitteki talimatlar -"Girilmez" ve "Çöp Atmayınız"- açıkça görmezden gelinmişti. Çöplerle şişmiş olan siyah plastik torbalar molozların ve eski ateşlerin kalıntılarının arasında üst üste yığılmıştı. Torbaların çoğu çocuklar ya da köpekler tarafından açılmıştı. Ev ve imalat artıkları dışarı taşıyordu: Yüzlerce kumaş parçası -düşük ücretli işyerlerinin artıkları- yerlere saçılmış, çürüyen yiyecekler, her tarafta görünen teneke kutular, perdeler, abajurlar ve araba motorları, hepsi moloz tozundan ve gri otlardan oluşan bir yatakta terk edilmişti.

Köpeklerin bazıları -Marty vahşi olduklarını tahmin ediyordu- o yaklaşırken çöpleri karıştırmayı bırakıp ona baktı. Soluk böğürleri kirli, gözleri alacakaranlıkta sarıydı. Marty, Bella'yı ve ışıl ışıl parıldayan ailesini düşündü: Bu enikler sanki başka bir hayvan türüne ait gibiydi. Onlara bakınca başlarını eğip göz ucuyla baktılar, beceriksiz casuslar gibi.

Otelin ana girişine yöneldi: Kapının üstüne kazılı ORPHEUS yazısı hâlâ okunabiliyordu. Merdivenin her iki yanında alaycı üsluplu Dor stili sütunlar ve eşikte lüks fayanslar vardı. Ama kapı çivilenmiş tahtalarla örtülmüştü ve üzerinde içeri giren olursa hemen cezalandırılacağı yolunda uyarılar vardı. Bu pek mümkün görünmüyordu. İkinci, üçüncü, dördüncü katların pencereleri de kapı gibi sıkı sıkıya kapatılmıştı. Birinci kat-

takilerse tuğlalarla tamamen örülmüştü. Binanın arkasında tahtalarla kapatılmamış bir kapı vardı ama içeriden sürgülenmişti. Halifax binaya buradan girmiş olmalıydı ama kapıyı Whitehead açmıştı herhalde. Kapıyı kırmadan içeri girmek mümkün değildi.

Marty yangın merdivenini ciddi olarak düşünmeye ancak oteli ikinci kez turlarken başladı. Merdiven binanın doğu tarafı boyunca zikzaklar çizerek yukarı çıkan, şimdi felaket bir biçimde paslanmakta olan demirden, etkileyici bir eserdi. Hurda metalde kâr gören girişimci bir mal kurtarma firması ona daha da zarar vermiş, yangın merdivenini duvardan kesip çıkarmaya başlamış, ancak ikinci kata varınca vazgeçmişti. Bu yüzden merdivenin birinci kattaki kısmı yoktu ve kalın ucu yerden üç buçuk metre kadar yüksekte duruyordu. Marty durumu inceledi. Katlardaki yangın kapılarının çoğu tahtalarla kapatılmıştı ama biri, dördüncü katta olanı, kurcalanma belirtileri gösteriyordu. Yaşlı adam oradan mı girmişti? Yardıma ihtiyaç duymuş olmalıydı: Belki Luther.

Marty yangın merdiveninin altındaki duvarı taradı. Grafitilerle kaplı ama düzgündü. İlk bir iki metreyi tırmanıp merdivene ulaşmasını sağlayacak, el ya da ayaklarını koyabileceği yerler yoktu. Dönüp ilham almak için kıra baktı ve kararan günbatımında yaptığı birkaç dakikalık incelemeden sonra bir mobilya yığınını ve oradaki üç bacaklı ama hâlâ iş görebilecek masayı fark etti. Masayı yangın merdiveninin altına sürükledikten sonra eksik ayağın yerine çöp torbalarını koydu. Üstüne çıkınca sallanıyordu ve bu haldeyken bile parmakları merdivenin ucuna dokunamıyordu. Tutunmak için zıplaması gerekiyordu, dördüncüde bunu başardı ve en alt basamağın bir kol boyu altında sallanmaya başladı. Yüzüne paslar döküldü. Merdiven gıcırdadı. İradesini toplayıp o hayati önem taşıyan santimler boyunca kendini yukarı çektikten sonra sol eliyle bir üst basamağa tutundu. Omuz eklemleri sızladı ama sol bacağını bütün gövdesini yukarı çekmesi için basamaklardan birine atacak kadar yukarı kaldırabilene dek tırmanmaya devam etti.

İlk aşamayı geçtikten sonra merdivende durup nefesini topladı ve yukarı çıkmaya başladı. Merdiven hiç de sağlam değildi, firma işçileri duvardaki yerlerini gevşetmiş olmalıydılar. Bastığı her basamak sanki merdivenin çökeceğini haber verircesine gıcırdıyordu.

"Dayan" diye fısıldadı ona, basamaklara elinden geldiğince hafif basarken. Dördüncü katta çabalarının karşılığını aldı. Tahmin ettiği gibi kapı çok yakın bir zaman önce açılmıştı ve büyük bir rahatlama duygusuyla yangın merdiveninin tartışılır güvenilirliğini bırakıp otele girdi.

Otele onu mağlup etmiş olan büyük yangının kokusu sinmişti: Keskin bir yanmış tahta ve kavrulmuş halı kokusu. Altında uzanan delinmiş döşemeleri -açık yangın kapısının zayıf ışığında- görebiliyordu. Duvarlar kavrulmuş, tırabzanlardaki boya bir hastalık yayılmışçasına kabarmıştı. Ama buradan yalnızca birkaç basamak yukarıda yangının ilerleyişi durdurulmuştu.

Marty merdivenden beşinci kata çıkmaya başladı. Önünde sağında ve solunda odalar bulunan uzun bir koridor belirdi. Koridorda her süite üstünkörü bakarak ilerledi. Numaralı kapılar boş odalara açılıyordu. Sağlam kalmış bütün eşyalar ve parçalar yıllar önce götürülmüştü.

Bina, belki de izole konumu ve içine girmenin zorluğu yüzünden ne işgal, ne de tahrip edilmişti. Odalar neredeyse gülünç bir biçimde temizdi. Koyu bej halıları -herhalde götürülmeleri fazla zahmetli olduğundan- ayaklarının altında sarp kayalıklardaki otlar gibi esnekti. Beşinci kattaki her süite baktıktan sonra geri dönüp merdivenlere gitti ve bir üst kata çıktı. Buradaki görüntü de aynıydı ama süitler -belki de bir zamanlar satılabilir bir manzaraya sahiplerdi- daha geniş ve sayıca azdılar ve halılar da, deyim yerindeyse, daha gürdü. Otelin yanıp kömür olmuş derinliklerinden çıkıp bu bozulmamış, nefes kesici yere gelmek tuhaftı. Belki de insanlar aşağıdaki koridorlarda, sabahlıklarının içinde boğularak ya da pişerek ölmüşlerdi. Ama trajedi buraya hiç müdahale etmemişti.

Göz atılacak son bir kat kalmıştı. Son merdiveni çıkarken

ışık giderek arttı ve sonunda ortalık neredeyse gündüz gibi oldu. Işık çatı pencerelerinin ve tam örtülmemiş pencerelerin arasından yolunu bularak anayoldan geliyordu. Marty odaların bir labirenti andıran sistemini, yalnızca pencereden dışarı bakmak için durarak olabildiğince çabuk inceledi. Altında, çok aşağıda, çitin öteki tarafına park edilmiş arabayı görebiliyordu. Köpekler bir toplu tecavüz gerçekleştirmekteydi. İkinci süitte birden geniş salonun öteki ucunda birinin kendisine bakmakta olduğunu fark etti ama sonra bu bitkin yüzün duvarı boydan boya kaplayan aynadaki kendi yansıması olduğunu anladı.

Bu son kattaki üçüncü odanın kapısı kilitliydi, Marty'nin karşısına çıkan ilk kilitli süitti bu. İçinde birinin oturmakta olduğunun açık bir kanıtıydı bu.

Marty sevinçle kapıyı çaldı. "Merhaba? Bay Whitehead?" İçeriden bir kıpırtı sesi gelmedi. Tekrar, bu kez daha sert vurdu ve bu arada kapıyı kırıp kıramayacağına baktı ama kapı kolayca kırılamayacak kadar sağlam görünüyordu. Gerekirse otomobile dönüp aletler alacaktı.

"Bay Whitehead, benim Strauss. Marty Strauss. Orada olduğunuzu biliyorum. Cevap verin." Dinledi. Yanıt gelmeyince kapıya üçüncü kez, bu kez yumruğuyla vurdu. Ve birden yanıt geldi, irkiltecek kadar yakından. Yaşlı adam kapının hemen arkasında duruyordu; başından beri oradaydı herhalde.

"Cehenneme git" dedi ses. Biraz sürçse de kesinlikle Whitehead'in sesiydi.

"Sizinle konuşmam gerek" diye karşılık verdi Marty. "Bırakın gireyim."

"Beni nasıl buldun kahrolası?" diye sordu Whitehead. "Orospu çocuğu."

"Biraz araştırma yaptım, o kadar. Eğer sizi ben bulabiliyorsam herkes bulabilir."

"O lanet olası çeneni kapalı tutarsan bulamazlar. Para mı istiyorsun? Buraya para için mi geldin?"

"Hayır."

"Para verebilirim. Ne kadar istersen veririm sana."

"Para istemiyorum."

"O zaman salaksın" dedi Whitehead ve kendi kendine güldü. Ahmakça, kaba bir kıkırtıydı bu. Adam sarhoştu.

"Mamulyan peşinizde" dedi Marty. "Sağ olduğunuzu biliyor."

Gülme kesildi.

"Nasıl?"

"Carys."

"Onu gördün mü?"

"Evet. Güvenli bir yerde."

"Hmmm... seni fazla küçümsemişim." Duraksadı, hafif bir ses duyuldu, kapıya yaslanıyormuş gibi. Bir süre sonra tekrar konuştu. Sesi bitkindi.

"Para için değilse niye geldin buraya? Carys'in bazı pahalı alışkanlıkları var, biliyorsun."

"Sayenizde."

"Zamanla bunun işleri ne kadar kolaylaştırdığını göreceksin, tıpkı benim gibi. Bir iğne için altına yatacak."

"Sen pisliğin tekisin, biliyor musun?"

"Ama yine de beni uyarmaya geldin." Yaşlı adam her zamanki gibi paradoksu şimşek hızıyla belirlemişti. İnsanları yaralamakta ustaydı. "Zavallı Marty..." dedi sürçen sesine alaycı bir acıma tonu katarak. Sonra, jilet gibi keskin bir sesle sordu: "Beni *nasıl* buldun?"

"Çilekler."

Süitin içinden sanki bir boğulma sesi geldi ama bu tekrar, bu kez kendisine gülmekte olan Whitehead'in sesiydi. Tekrar sakinleşmesi dakikalar sürdü. "Çilekler..." diye mırıldandı. "Tanrım! İkna etmeyi biliyor olmalısın. Kollarını mı kırdın?"

"Hayır. Bilgiyi kendi rızasıyla verdi. Ölmeni istemiyor."

"Ölmeyeceğim!" diye parladı yaşlı adam. "Ölecek olan tek kişi Mamulyan. Göreceksin. Zamanı azalıyor. Tek yapmam gereken beklemek. Burası da başka herhangi bir yer kadar iyi. Çok rahatım. Carys hariç. Onu özlüyorum. Niye onu bana göndermiyorsun Marty? Bu çok iyi olurdu."

"Onu bir daha asla görmeyeceksin."

Whitehead iç geçirdi. "Ah, evet" dedi, "senden bıkınca geri gelecek. Onun o taş kalbini gerçekten takdir eden birine ihtiyaç duyduğu zaman. Göreceksin. Evet... geldiğin için teşekkürler. İyi geceler Marty."

"Bekle."

"İyi geceler dedim."

"...Sorularım var..." diye söze başladı Marty.

"Sorular, sorular..." Ses şimdiden uzaklaşmaya başlamıştı. Marty kapıya yaslanıp son yemini sundu. "Avrupalı'nın kim olduğunu bulduk, ne olduğunu bulduk!" Ama karşılık gelmedi. Whitehead artık onunla ilgilenmiyordu. Zaten boşa kürek çektiğinin de farkındaydı. Burada bilgelik yoktu; yalnızca eski güç oyunlarını tekrar oynayan sarhoş, yaşlı bir adam vardı. Çatı katı süitinin içlerinde bir yerde bir kapı kapandı. İki adamın arasındaki bağlantı kesilivermişti.

Marty iki kat aşağı inip açık yangın kapısına geri döndü ve binadan girdiği gibi çıktı. İçerideki kokudan sonra anayolun kirlettiği açık hava bile tertemiz, mis gibi geliyordu.

Yangın merdiveninin önünde dakikalarca durup anayolda akan trafiği izledi ve şeritlerden evlerine dönenleri izlemek hoş bir biçimde kafasını dağıttı. Aşağıda, iki köpek tecavüzden sıkılmış, süprüntülerin arasında dövüşmekteydi. Ne sürücüler, ne de köpekler kralların düşüşüne aldırmıyordu. O niye aldırsındı ki? Whitehead'in, tıpkı otel gibi, işi bitmişti. Yaşlı adamı kurtarmak için elinden geleni yapmış ve başaramamıştı. Şimdi Carys'le birlikte kaçıp yeni bir hayata başlayacaklardı; Whitehead de ölümü için istediği hazırlıkları yapabilirdi. Bir pişmanlık ânında bileklerini kesebilir ya da uykusunda kendi kusmuğuyla boğulabilirdi: Marty artık aldırmıyordu.

Yangın merdiveninden inip masanın üstünden yere atladı, sonra da kırı geçip otomobiline gitti, Whitehead'in izleyip izlemediğini anlamak için yalnızca bir kez arkasına bakarak. Üst kat pencerelerinin boş olduğunu söylemeye bile gerek yoktu.

68

Caliban Sokağı'na vardıklarında kız hâlâ gecikmiş iğnenin öyle etkisi altındaydı ki kimyasal bir hazza kapılmış olan duyuları aracılığıyla onunla iletişime geçmek güçtü. Avrupalı adamlarını Breer'a yapması talimatını verdiği temizlik ve yakma işleriyle baş başa bırakarak Carys'e en üst kattaki odasına dek eşlik etti. Orada oturup onu çabucak babasını bulması için ikna etmeye koyuldu. Önce Carys'in içindeki uyuşturucu ona yalnızca gülümsedi. Mamulyan'ın hüsranı öfkeye dönüşmeye başladı. Carys tehditlerine gülmeye başlayınca -o yavaş, köksüz, vaizinkine öylesine benzeyen kahkahalar, sanki onunla ilgili komik bir şey biliyor da söylemiyormuşçasına- denetimini öyle kaybetti ki kızın üstüne saldığı korkunç, dizginsiz, pis dehşet onu korkuttuğu kadar kendini de tiksindirdi. Carys inanmayan gözlerle banyoda gördüğü o çamur dalgasının kendi bedeninden önce sızıp, sonra da dışarı fışkırmasını izledi. "Yok et şunu" dedi ona ama Mamulyan ilüzyonun gücünü daha da artırdı, ta ki Carys'in kucağı canavarlarla dolana dek. Birden uyuşturucu kabarcığı patladı. Odanın bir köşesine sinerken ve canavarlar vücudundaki her delikten güçlükle çıkarak Mamulyan'ın hayal gücünün yarattığı uzuvlarla gövdesine tutunurken gözlerinde bir delilik parıltısı belirdi. Çıldırmasına ramak kalmıştı ama Mamulyan şimdi saldırıyı geri çekemeyecek kadar ileri gitmişti, iğrençliğinden tiksinmiş olsa da.

"Hacı'yı bulursan" dedi ona, "bütün bunlar kaybolur."

"Evet, evet, evet" diye yalvardı Carys, "ne istersen yaparım."

Mamulyan ayakta durup Carys'in taleplerine boyun eğmesini, Toy'u ararkenki haline tekrar girmesini izledi. Ancak Hacı'yı bulması daha uzun sürdü; öyle uzun sürdü ki Mamulyan bedeniyle bütün bağlarını kesip, tekrar içine girmektense onu kendi haline terk ettiğinden şüphelenmeye başladı. Ama so-

nunda geri döndü. Onu Caliban Sokağı'ndan otomobille yalnızca yarım saatlik bir mesafedeki bir otelde bulmuştu. Mamulyan buna şaşırmadı. Tilkiler doğaları gereği doğal ortamlarından fazla uzaklaşmazdı; Whitehead yer altına çekilmişti o kadar.

Yolculuk ve onu bunu yapmaya itmiş olan korku yüzünden bitkin düşen Carys, Chad'la Tom tarafından yarı-taşınır bir halde merdivenlerden indirilip dışarıda beklemekte olan araca götürüldü. Avrupalı evde son bir veda turu yapıp kendine ait bütün izlerin yok edildiğinden emin oldu. Mahzendeki kız ve Breer'ın artıkları böyle kısa bir zamanda ortadan kaldırılamazdı ama bu iyiydi. Daha sonra gelecek olanlar duvardaki vahşet fotoğraflarından ve sevgiyle dizilmiş olan losyon şişelerinden istedikleri sonucu çıkarsınlardı. Tek önemli olan kendisinin, Avrupalı'nın buradaki -aslında *herhangi* bir yerdeki- varlığına ait izlerin tamamen silinmiş olmasıydı. Kısa zamanda tekrar söylentiye, unutamayan insanların dedikodularına dönüşecekti.

"Gitme zamanı" dedi kapıyı kilitlerken. "Tufan neredeyse üstümüze çökecek."

Şimdi, otomobille giderlerken, Carys gücünü toplamaya başlıyordu. Ön camdan gelen yumuşak ve ılık hava yüzünü okşuyordu. Avrupalı ona bakmıyordu; pencereden dışarı bakıyordu ve bitkinlik aristokratik yüz hatlarını her zamankinden fazla yumuşatmıştı.

Yaklaşan oyun sonunda babasının halinin ne olacağını merak etti. Yaşlıydı ama Mamulyan çok daha yaşlıydı. Bu karşılaşmada yaş bir avantaj mıydı, yoksa bir dezavantaj mı? Ya -bu düşünce ilk kez aklına geliyordu- güçleri eşittiyse? Tam bir yirminci yüzyıl yargısı işte... hep belirsizlikler. Bunu istemiyor, kesinlik istiyordu.

Ne olursa olsun yaklaşan Tufan'da *kendisinin* kurtulma şansının fazla olmadığını biliyordu. Yalnızca Marty dengeleri onun lehine çevirebilirdi ama şimdi neredeydi peki? Kilburn'e gidip evi boş bulunca onun isteyerek ayrıldığını düşünmez miy-

di? Ne yapacağını kestiremiyordu. Eroinle şantaj yapabilmesi onu şoka uğratmıştı. Son bir umutsuzca manevranın olasılığı da vardı: Ona *düşüncesiyle* ulaşmak, nerede olduğunu ve bunun nedenini söylemek. Böyle bir kumarın riskleri vardı. Ondan rastgele gelen düşünceleri yakalamak kolay bir şeydi -bu basit bir nuramadan başka bir şey değildi- onun kafasının içine girip bilinçli olarak, zihin zihine iletişime geçmekse daha güçlü zihinsel kasları gerektiren başka bir şey. Bunu yapacak gücü olsa bile böyle bir müdahalenin Marty açısından doğuracağı sonuçlar ne olacaktı? Carys huzursuzca bu ikilem üstünde düşünürken dakikaların geçtiğinin ve kısa süre sonra ne kadar umutsuzca olursa olsun herhangi bir kaçma girişimi için çok geç kalınmış olacağının farkındaydı.

Marty ensesinde bir acı hissetmeye başladığında otomobille güneye, Cricklewood'a doğru gitmekteydi. Acı hızla kafatasına yayıldı ve iki dakika içinde benzersiz bir başağrısına dönüştü. İçgüdüsel olarak hızlanıp Kilburn'e olabildiğince çabuk geri dönmek istedi ama Finchley Yolu'ndaki trafik çok sıkışıktı ve tek yapabildiği akışla birlikte ağır ağır ilerleyip her on metrede bir şiddetlenen acıya katlanmaktı. Bilinci -ki yukarı çıkan acı spiraliyle giderek daha fazla ilgileniyordu- giderek daha ufak bilgi parçacıkları üstünde yoğunlaşırken algısı bir iğne ucu kadar daraldı. Citroen'in önünde uzanan yol bulanıklaşmıştı. Marty neredeyse kör olmuştu ve bir donmuş et kamyonuyla çarpışmasını ancak diğer sürücünün becerisi engelledi. Daha fazla otomobil kullanmanın ölümcül olabileceğini fark ederek trafikte elinden geldiğince yana kaymaya çalışıp -önden arkadan gelen korna seslerinin eşliğinde- yolun kenarına beceriksizce park etti, sonra da biraz hava almak için araçtan sendeleyerek çıktı. Tamamen yönünü şaşırmış halde trafiğin ortasına daldı. Gelen araçların ışıkları flaş gibi parlayan renklerden oluşan duvarlardı. Dizlerinin kırılmak üzere olduğunu hissetti ve trafiğin ortasında yığılıp kalmaktan ancak açık kapıya tutunarak ve kendini Citroen'in önüne, kaldırımın göreceli güvenliğine çekerek kurtuldu.

Eline bir yağmur damlası düştü. Damlaya, görüntüsünü netleştirmeye yoğunlaşarak baktı. Parlak kırmızıydı. Kan, diye düşündü bulanık kafayla. Yağmur değil, kan. Elini yüzüne götürdü. Burnundan kan boşanıyordu. Sıcaklık kolundan gömleğinin kıvrılmış yenine iniyordu. Cebinden bir mendil çıkarıp burnunun altına bastırdı, sonra kaldırımda sendeleyerek ilerleyip bir camekânın önüne geldi. Camda aksini gördü. Gözlerinin ardında balıklar yüzüyordu. Bu ilüzyonla mücadele etti ama ilüzyon ısrarcıydı: Kafatasının içinde parlak renkli egzotik balıklar kabarcıklar çıkarıyordu. Camdan uzaklaşıp üstündeki yazıyı okudu: Cricklewood Akvaryum Malzemeleri. Lebisteslere ve sazanlara sırtını dönüp dar kapı eşiğine oturdu. Titremeye başlamıştı. Bu Mamulyan'ın işiydi. Tek düşünebildiği buydu. Boyun eğersem ölürüm. Savaşmalıyım. Ne pahasına olursa olsun, *savaşmalıyım.*

Carys ağzından çıkan sözleri engelleyemedi.

"Marty."

Avrupalı ona baktı. Düş mü görüyordu? Şişmiş dudaklarında ter vardı. Evet, düş görüyordu. Strauss'la konuştuğunu düşlüyordu şüphesiz. Adını o yüzden böyle emreder bir tonla söylüyordu.

"Marty."

Evet, kesinlikle okla yaranın düşünü görüyordu. Nasıl da titriyordu. Nasıl da elleri bacaklarının arasında geziniyordu: Utanç verici bir manzaraydı.

"Ne kadar kaldı?" diye sordu haritayı incelemekte olan Aziz Tom'a.

"Beş dakika" diye yanıtladı delikanlı.

"İyi bir gece" dedi Chad.

Marty?

Marty başını kaldırıp gözlerini kısarak sokağı daha iyi görmeye çabaladı ama kendisine soru soran kişiyi göremiyordu. Ses kafasının içindeydi.

Marty?

Carys'in sesiydi. Korkunç bir biçimde çarpılmıştı. Konuşunca sanki kafatası gıcırdıyor, beyni büyüyüp kavun kadar oluyordu. Acı dayanılmazdı.

Marty?

Kapa çeneni, demek istedi ama orada yoktu ki desin. Hem konuşan Carys değil *oydu*, Avrupalı'ydı. Şimdi sesin yerini başka birinin solukları almıştı. Kendisi hastalıklı bir biçimde nefes nefeseyken bu soluğun uykulu bir ritmi vardı. Sokak giderek kararıyordu. Kafasındaki ağrı cennete ve cehenneme dönüşmüştü. Yardım bulmazsa öleceğini biliyordu.

Kör halde ayağa kalktı. Şimdi kulaklarına bir tıslama sesi dolmuştu ve birkaç metre ötesindeki trafiğin sesini neredeyse tamamen bastırıyordu. Sendeleyerek ilerledi. Burnundan daha fazla kan boşandı.

"Yardım edin..."

Kafasındaki kaostan içeri kimliği belirsiz bir ses sızdı. Söylediklerini anlamıyordu ama en azından yalnız değildi. Göğsüne bir el dokunuyor, bir başkasıysa kolunu tutuyordu. İşittiği seste panik vardı. Karşılık verip vermediğinden emin değildi. Ayakta mı durduğundan, yoksa düşmekte mi olduğundan bile emin değildi. Hem ne önemi vardı ki?

Kör ve sağır halde, iyi bir insanın gelip kendisine ölebileceğini söylemesini bekledi.

Orpheus Oteli'ne yakın bir sokakta durdular. Mamulyan çıkıp adamlarını Carys'i getirmeleri için arkada bıraktı. Carys'in kokmaya başladığına dikkat etmişti. Ona âdeti anımsatan o ağır kokuydu bu. Uzun adımlarla önden giderek çiti geçip oteli çevreleyen ıssız araziye girdi. Issızlık hoşuna gidiyordu. Moloz ve bırakılmış eşya yığınları: Anayolun hastalıklı ışığında burası görkemli görünüyordu. Cenaze töreni buradan iyi nerede yapılacaktı ki? Hacı seçimini iyi yapmıştı.

"Burası mı?" dedi peşinden gelen Aziz Chad.

"Evet. Girebileceğimiz bir yer bulabilir misin?"

"Zevkle."

"Sessizce yap lütfen."

Genç adam çukurlarla dolu sahada hoplaya zıplaya uzaklaşırken yalnızca eğilip molozların arasından, içeri zorla girmekte kullanabileceği eğri bir metal çubuğu almak için duraksadı. Şu Amerikalılar da ne becerikli oluyor, diye düşündü Mamulyan, Chad'ın peşinden giderken: Dünyayı yönetmelerine şaşmamalı. Becerikliler ama ince işlerden anlamıyorlar. Chad sürpriz saldırı olasılığını ortadan kaldırmaya aldırmadan ön kapıdaki tahtaları çekip çıkarıyordu. Duyuyor musun, diye düşünceleriyle Hacı'ya seslendi. Burada, aşağıda olduğumu, sonunda bu kadar yakınına geldiğimi biliyor musun?

Soğuk gözlerini otelin tepesine çevirdi. Beklentisi midesini ekşitmişti. Alnında ve avuçlarında ince ter tabakaları parıldıyordu. Heyecanlı bir âşık gibiyim, diye düşündü. Ne tuhaftı, aşklarının bu biçimde, son sahnelere tanık olacak akıl sağlığı yerinde bir gözlemci olmadan bitmesi. Bitince kimin haberi olacaktı, kim anlatacaktı? Amerikalılar değildi. Sonraki birkaç saati delirmeden geçiremeyeceklerdi. Carys de değildi. O sağ bile kalmayacaktı. Öyküyü anlatacak kimse olmayacaktı ve bundan -derinlerdeki bir nedenden dolayı- üzüntü duyuyordu. Onu bir Avrupalı yapan bu muydu? Öyküsünün bir kez daha anlatılmasını, onu işiten bir başka hevesli dinleyicinin de daha sonra, verdiği dersi gözardı edip onun acılarını yaşamasını istemesi miydi? Ah, geleneği öyle seviyordu ki.

Ön kapı kırılarak açılmıştı. Aziz Chad takımının içinde terleyerek, başarısına sırıtarak bakarak bekliyordu.

"Önden buyur" dedi Mamulyan.

Hevesli genç içeri girdi, Avrupalı onu izledi. Onun arkasından da Carys'le Aziz Tom geliyordu.

İçerideki koku insanın aklını başından alıyordu. Akla asırlık lanetleri getiriyordu. Kömürleşmiş tahtaların kokusu ve yerdeki enkaz gezmiş olduğu bir düzine şehri anımsatıyordu; ama özellikle de birini tabii. Joseph buraya bu yüzden mi gelmişti: Duman kokusu ve bu gıcırdayan merdivenlerden çıkmak

Muranowski Meydanı'ndaki o odaya ilişkin anıları uyandırdığı için mi? Hırsız o gece kendisi kadar ustaydı, öyle değil mi? Gözleri parıldayan o genç adamda bir kutsanmışlık vardı; öylesine az huşu sergileyen tilkide; yalnızca oynamak için yaşamını riske atmayı göze alarak masaya oturmuş olan. Mamulyan Hacı'nın serveti arttıkça Varşova'yı unuttuğuna inanmıştı ama bu yanmış merdivenler unutmamış olduğunun açık kanıtıydı.

Karanlıkta çıkarlarken Aziz Chad önden giderek keşif yapıyor ve dönüp ona tırabzanın neresinin kırık, basamakların nerede eksik olduğunu söylüyordu. Dördüncü ve beşinci katlar arasında yangın durmuştu. Mamulyan durup Carys'le Tom'un yetişmesini bekledi. Yetiştiklerinde kızın yanına getirilmesini emretti. Burası daha aydınlıktı. Mamulyan kızın zarif yüzünde şaşkın bir ifade görebiliyordu. Ona dokundu, temastan hoşlanmadan ama bunu yapmanın zamanı olduğunu hissederek.

"Baban burada" dedi ona. Carys karşılık vermedi, yüzünde keder de belirmedi. "Carys... dinliyor musun?"

Carys gözlerini kırpıştırdı. Mamulyan onunla ilkel de olsa bir bağlantı kurduğunu düşündü.

"Babanla konuşmanı istiyorum. Anlıyor musun? Ona, bana kapıyı açmasını söylemeni istiyorum."

Carys hafifçe başını salladı.

"Carys" diye azarladı onu. "Bana karşı gelmemen gerektiğini biliyorsun."

"O öldü" dedi Carys.

"Hayır" diye yanıtladı Avrupalı kuru bir sesle. "Orada, yukarıda, birkaç kat üstümüzde."

"Onu öldürdüm."

Bu nasıl bir saçmalıktı? "Kimi?" diye sordu sert bir sesle. "Kimi öldürdün?"

"Marty'yi. Cevap vermiyor. Onu öldürdüm."

"Şşş... şşş..." Soğuk parmaklar yanağını okşadı. "Demek öldü ha? Öldüyse öldü. Söylenecek başka şey yok."

"...Ben yaptım..."

"Hayır Carys. Sen yapmadın. Yapılması gereken bir şeydi. Canını sıkma."

Solgun yüzünü ellerinin arasına aldı. O daha çocukken Hacı'nın meyvesi olduğu için gurur duyarak onu sık sık kucağında sallardı. Böyle zamanlarda onun şimdi sahip olduğu güçleri beslemişti, ona ihtiyaç duyabileceği bir zamanın gelebileceğini sezerek.

"Kapıyı aç Carys. Ona burada olduğunu söylersen sana kapıyı açar."

"Onu... görmek istemiyorum."

"Ama *ben* istiyorum. Bana çok yardımcı olmuş olacaksın.Ve bu iş bitince artık korkacağın hiçbir şey kalmayacak, asla. Sana söz veriyorum."

Carys söylediklerini biraz anlamış gibiydi.

"Kapı..." diye hatırlattı.

"Evet."

Yüzünü bıraktı ve Carys ona arkasını dönüp merdiveni çıkmaya başladı.

Whitehead, süitinin konforu içinde, altı kat yukarı bizzat çıkardığı taşınabilir müzik setiyle caz dinlerken hiçbir şey işitmemişti. İhtiyaç duyduğu her şeye sahipti. İçki, kitaplar, plaklar, çilekler. İnsan burada kıyamete kadar sıkılmadan oturabilirdi. Bazı tablolar bile getirmişti: Çalışma odasındaki Matisse'in ilk dönemlerine ait tabloları, *Münzevi Çıplak ve Quai St. Michel*'i; bir Miro'yu ve bir Francis Bacon'ı. Sonuncusu bir hataydı. Soyulmuş derilere yaptığı göndermelerle fazlasıyla tuhaf ve hayal gücünü harekete geçiriciydi. Tablonun önünü duvara çevirmişti. Ama Matisse muhteşemdi, mum ışığında bile. Ona her zamanki gibi, yapılışındaki rahat ustalıktan büyülenerek bakıyordu ki kapı çalındı.

Ayağa kalktı. Strauss buraya geleli saatler geçmişti, -ne kadar geçtiğinden emin değildi- geri mi dönmüştü? Whitehead votkayla sersemleşmiş halde süitin koridorunda yalpalayarak yürüyüp kapıya kulağını dayadı.

"Baba..."

Carys'ti. Karşılık vermedi. Burada olması şüphe uyandırıcıydı.

"Benim baba, benim. Orada mısın?"

Sesi öyle çekingendi ki, sanki tekrar bir çocuk olmuştu. Strauss'un sözünü dinleyip kızı ona göndermiş olması mümkün müydü, yoksa kız kendi isteğiyle mi gelmişti, Evangeline'in tartışmalardan sonra yaptığı gibi? Evet, buydu işte. Gelmişti çünkü, tıpkı annesi gibi, gelmemezlik edememişti. Kapının kilidini hevesli parmaklarla açmaya başladı.

"Baba..."

Sonunda anahtarla kapı kolunu yenmeyi başarıp kapıyı açtı. Carys görünürde yoktu. Kimse yoktu: Ya da ilk başta öyle sandı. Ama süitin koridoruna doğru geri adım atarken kapı ardına dek açıldı ve bir delikanlı onu boğazıyla kasığından kavrayıp duvara yapıştırdı. Teslim olduğunu belirtmek için votka şişesini bırakıp ellerini kaldırdı. Saldırının şokunu atlatınca gencin arkasına baktı ve sulu, kızarmış gözleri gencin arkasından giren adamı buldu.

Sessizce ve beklenmedik bir biçimde ağlamaya başladı.

Carys'i süitin ana yatak odasının yanındaki giyinme odasında bıraktılar. Bu odada bir gömme dolapla pencerelerden çıkarılıp sonra da unutulmuş olan bir perde yığınından başka bir şey yoktu. Carys küflü perdelerden kendine bir yuva yapıp uzandı. Kafasında tek bir düşünce dönüp duruyordu: *Onu öldürdüm*. Araştırmasına karşı koyduğunu, içindeki giderek artan gerilimi hissetmişti. Ve sonra, hiçbir şey.

En üst katın dörtte birini kaplayan süitin iki farklı manzarası vardı. Biri anayolunkiydi: Farlardan oluşan parlak bir şerit. Diğeri, otelin doğu tarafındaki, daha kasvetliydi. Küçük giyinme odasının penceresi buraya bakıyordu: Issız bir arazi, sonra çit ve ötesindeki şehir. Ama yerde yatarken bunların hiçbirini görmüyordu. Tek görebildiği gökyüzüydü, bir jet uçağı yanıp sönen ışıklarla geçmekteydi.

Çemberler çizerek alçalışını izlerken Marty'nin ismini düşünüyordu.

"Marty."

Onu sedyeyle bir ambulansa sokuyorlardı. Midesi alt üst olmuştu. Bilinçli olmak istemiyordu çünkü o zaman midesi bulanıyordu. Ancak kulaklarındaki tıslama kaybolmuştu ve görebiliyordu.

"Ne oldu? Biri mi çarpıp kaçtı?" diye sordu ona birisi.

"Birden düşüverdi" diye yanıtladı bir görgü tanığı. "Onu gördüm. Kaldırımın ortasına yığılıverdi: Tam gazeteciden çıkıyordum ki..."

"Marty."

"...Onu gördüm..."

"Marty."

Adı kafasında bir bahar sabahı çanı gibi çınlıyordu. Burnu tekrar kanamaya başlamıştı ama bu kez acı hissetmiyordu. Elini yüzüne götürüp kanı durdurmaya çalıştı ama orada zaten bir el vardı, kanı durduruyor ve siliyordu.

"İyi olacaksın" dedi bir erkek sesi. Marty her nasılsa bunun tartışılmaz bir biçimde doğru olduğunu hissetti, bu adamın kendisine gösterdiği bakımla ilgisi olmasa da. Acı kaybolurken korkuyu da beraberinde götürmüştü. Kafasının içinde konuşan *Carys'ti*. Başından beri oydu. Şimdi içindeki bir duvarda gedik açılmıştı -belki zorla ama en kötüsü geride kalmıştı- ve Carys kafasının içinde onun adını düşünüyordu ve Marty onun düşüncesini fırlatılmış bir tenis topunu yakalar gibi yakalıyordu. Önceki kuşkuları naifçe geliyordu. Düşünceleri yakalamak, bir kez işi kaptıktan sonra, çok basitti.

Carys, Marty'nin onun farkına vardığını hissetti.

Saniyelerce, perdelerden oluşma yatağın üstünde, jet pencereden göz kırparak geçerken uzandı ve içgüdülerinin ona söylediklerine inanmaya cesaret edemedi... onun kendisini duyduğuna, sağ olduğuna.

Marty? diye düşündü. Bu kez sözcük ikisinin zihni arasındaki karanlıkta kaybolmak yerine şaşmadan hedefini buldu ve Marty'nin korteksi tarafından kabul edildi. Yanıt verecek kadar

becerisi yoktu ama bu şu anda teorik bir noktaydı. Duyabildiği ve anlayabildiği sürece gelebilirdi.

Otel, diye düşündü. Anlıyor musun Marty? Avrupalı'yla bir oteldeyim. Kapının üstündeki bir anlığına gördüğü ismi anımsamaya çalıştı. *Orpheus*. Evet, buydu. Adresi bilmiyordu ama binayı ona göstermek için elinden geleni yaptı, izlenimsel tarifini anlayabileceğini umarak.

Marty ambulansın içinde doğruldu.

"Merak etme. Otomobilinle ilgilenilecek" dedi görevli, onu tekrar yatırmak için omzuna eliyle bastırarak. Üstüne kızıl bir battaniye örtmüşlerdi. Battaniyeyi yana atarken kanı belli etmesin diye kırmızı kullandıklarını düşündü.

"Ayağa kalkamazsın" dedi görevli. "Kötü durumdasın."

"İyiyim" diye ısrar etti Marty, yardımsever eli iterek. "Harikasınız. Ama önemli bir işim var."

Sürücü ambulansın arkasındaki iki kapıyı kapamaktaydı. Marty daralan açıklıktan dışarıdaki, sahneye son kez bakmak isteyen profesyonel seyircilerin oluşturduğu halkayı görebiliyordu. Kapılara doğru atıldı.

Lazarus'un dirildiğini görünce seyircilerin canı sıkıldı. Aracın arkasından çıkarken delice gülümsemesi ve özür dilemesi daha da kötüydü. Adamın duruma hiç saygısı yok muydu?

"İyiyim" dedi Marty sürücüye, geri geri kalabalığın arasına girerken. "Yediğim bir şey dokunmuş olmalı." Sürücü olanları anlamadan ona bakıyordu.

"Kan içindesin" diye mırıldanmayı başardı.

"Kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim" diye yanıtladı Marty ve kemiklerinde hissettiği bitkinliğe karşın, bu doğruydu da. Carys buradaydı, kafasının içindeydi ve eğer elini çabuk tutarsa hâlâ işleri düzeltecek zamanı vardı.

Citroen yolun birkaç metre aşağısına park edilmişti. Kanı yanındaki kaldırımı boyamıştı. Anahtarlar hâlâ kontaktaydı.

"*Bekle beni bebeğim*" dedi ve Pandemonium Oteli'ne geri dönmek üzere yola çıktı.

Sharon'un, annesi evde, genç kızın daha önce hiç görmediği ve daha sonra da görmeyeceği birini ağırlarken dışarıda, kilitli bir kapının önünde ilk defa kalışı değildi bu. Bir yaz nezlesinin gelişini hissediyordu ve dışarıda, sokakta, karanlıkta yeni ip atlama oyunları uydurmak yerine evde, televizyonun karşısında olmak istiyordu. Sokakta gezindi, kendi kendine biraz seksek oynadı, sonra beşinci karede bunu bıraktı. Seksen İki numaranın tam önündeydi. Annesi onu bu evden uzak durması konusunda uyarmıştı. Birinci katta Asyalı bir aile, inanılmaz kötü koşullar altında yaşıyordu -Bayan Lennox'un Sharon'un annesine söylediğine göre bir yatakta on iki kişi filan yatıyorlardı-. Ama şöhretine karşın Seksen İki numara bütün yaz boyunca hayal kırıklığı yaratmıştı: Bugüne dek. Bugün Sharon evde tuhaf şeylerin olup bittiğini görmüştü. Birtakım insanlar büyük bir arabayla gelmiş ve hasta görünen bir kadını alıp götürmüşlerdi. Ve şimdi, seksek oynayıp zaman geçirirken, orta kat pencerelerinden birinde biri vardı, iri, gölgeler arasındaki biri onu çağırmaktaydı.

Sharon on yaşındaydı. İlk âdetini görmesine daha bir yıl vardı ve üvey kız kardeşinden erkeklerle kadınlar arasındaki mesele hakkında biraz bir şeyler öğrenmiş olsa da bunun gülünç bir palavra olduğunu düşünüyordu. Sokakta futbol oynayan çocuklar küfürbaz, pis yaratıklardı. Onlardan birinin sevgisini kazanmak isteyeceğini hayal bile edemiyordu.

Ama penceredeki çekici adam Sharon'ın içinde bir kıpırtı uyandırmıştı, bir kayayı kaldırmıştı. Altında henüz güneşe hazır olmayan yaşamların ilk kıpırtıları vardı. Kıvrılıp bükülüyor, ince bacaklarını kaşındırıyordu. Seksen İki numaraya ilişkin bütün yasakları ihlal ederek ön kapı açılınca içeri girip yukarı bu yüzden, bu kaşıntıyı durdurmak için çıktı.

"Merhaba?" dedi, kapının önündeki sahanlıkta durarak.

"İçeri girebilirsin" dedi adam.

Sharon daha önce hiç ölüm kokusu almamıştı ama kokuyu içgüdüsel olarak tanıdı: Birinin söylemesine gerek yoktu. Kapı eşiğinde durup adama baktı. İsterse hâlâ kaçabilirdi, bunu da biliyordu. Adamın yatağa bağlı olması cesaretini daha da artırıyordu. Bunu, odanın karanlık olmasına karşın görebiliyordu. Sorgulayıcı zihni bunda bir tuhaflık görmüyordu; yetişkinler de çocuklar gibi oyun oynardı.

"Işığı açsana" diye önerdi adam. Sharon kapının yanındaki elektrik düğmesine uzanıp açtı. Zayıf ampul yabancıyı tuhaf bir biçimde aydınlattı. Adam ışığın altında Sharon'un o zamana dek gördüğü en hasta insan gibi görünüyordu. Yatağı pencereye doğru sürüklemişti besbelli. Bunu yaparken onu bağlayan ipler gri derisine batmıştı ve bu yüzden parlak kahverengi sıvılar -kana benzemiyordu pek- ellerini ve pantolonunu kaplamış, ayaklarının dibindeki döşemeye damlıyordu. Yüzünde kara lekeler oluşmuştu ve bunlar da parlak, alacalıydı.

"Merhaba" dedi adam. Sesi tuhaftı, sanki ucuz bir radyodan geliyordu. Tuhaflığı Sharon'ı eğlendirdi.

"Merhaba" diye karşılık verdi.

Adam ona çarpık bir gülümseme sundu ve çok derinlerde olduklarından Sharon'ın zorlukla seçebildiği ıslak gözlerinde lambanın ışığı parıldadı. Ama gözler şimdiki gibi hareket ettiklerinde çevrelerindeki deri titreşiyordu.

"Oyununu bozduğum için üzgünüm" dedi adam.

Sharon gitmesi mi, kalması mı gerektiğine karar veremeden kapının önünde oyalandı. "Burada olmamam gerekiyor" diye şaka yollu takıldı.

"Ah..." dedi adam, gözlerini akları görünene dek yukarı çevirerek. "Lütfen gitme."

Sharon onun lekeli ceketi ve yuvarlanan gözleriyle komik göründüğünü düşünüyordu. "Marilyn burada olduğumu öğrenirse..."

"Kız kardeşin mi?"

"Annem. Beni döver."

Adam kederli göründü. "Bunu yapmamalı" dedi.

"Ama yapıyor."

"Utanç verici" diye karşılık verdi adam hüzünle.

"Ah, öğrenmeyecek" diye onu rahatlattı Sharon. Adam dövülmekten bahsetmesinden çok rahatsız olmuş gibiydi. "Burada olduğumu kimse bilmiyor."

"İyi" dedi adam. "Sana benim yüzümden zarar gelsin istemem."

"Niye böyle bağlısın?" diye sordu Sharon. "Bu bir oyun mu?"

"Evet. Yalnızca bir oyun. Söylesene, adın ne?"

"Sharon."

"Çok doğru, Sharon. Bu bir oyun. Ama artık oynamak istemiyorum. Canım acımaya başladı. Sen de görüyorsun."

Ellerini olabildiğince kaldırıp ona bağların nasıl battığını gösterdi. Yumurtlama işlemleri sırasında rahatsız edilen bir sinek sürüsü başının etrafında vızıldıyordu.

"Düğüm çözmekten anlar mısın?" diye sordu ona.

"Pek anlamam."

"Deneyebilir misin? Benim için?"

"Sanırım" dedi.

"Ama çok yorgunum. İçeri gel Sharon. Kapıyı kapa."

Söyleneni yaptı. Burada bir tehdit yoktu. Yalnızca bir gizem vardı (ya da belki iki: Ölüm ve erkekler) ve daha fazlasını bilmek istiyordu. Hem adam hastaydı: Bu halde ona zarar veremezdi. Ona yaklaştıkça halinin ne kadar kötü olduğunu görüyordu. Teninde kabarcıklar vardı ve yüzü siyah yağa benzeyen sıvıların bulunduğu torbacıklarla doluydu. Kuvvetli losyon kokusunun altında daha keskin bir koku vardı. Ona dokunmak istemiyordu, haline üzülse de.

"Lütfen..." dedi adam, bağlı ellerini uzatarak. Rahatsız olan sinekler çevresinde uçuştu. Onlardan bir sürü vardı ve hepsi de adamla ilgileniyordu; gözleriyle, kulaklarıyla.

"Doktor çağırsam iyi olur" dedi Sharon. "İyi değilsin."

"Zaman yok" diye ısrar etti adam. "Beni çöz, ben kendime doktor bulurum, böylece kimse de buraya geldiğini öğrenmez."

Sharon başıyla evetledi, buradaki mantığı görerek. Sinek bulutunun arasından bağları çözmek için ona yaklaştı. Parmakları güçlü değildi, tırnakları yenmişti ama bağlar üstünde kararlılıkla uğraştı. Çalışırken hoş bir kaş çatışı alnının kusursuz düzlemini lekeliyordu. Adamın yarılan derisinden süzülen ve her şeyi yapış yapış eden yumurta sarısı rengi sıvıların akışı üzerine çabalarını hızlandırdı. Arada bir kestane rengi gözlerini ona çeviriyordu. Breer, kızın gözlerinin önünde meydana gelen çözülmeyi görüp göremediğini merak etti. Görebiliyorsa, bağlarla uğraşmakla fazla meşgul olduğundan aldırmıyordu. Ya da onu bilerek serbest bırakıyordu, bunu yapmakla sahip olduğu gücün farkında olarak.

Yalnızca bir kez huzursuzluk belirtisi gösterdi, Breer'ın göğsündeki bir şey aşağı düşmüş gibi göründüğünde; bağırsaklarındaki göle düşen bir iç makine parçası. Breer öksürdü ve ağzından yanında lağım kokusunun çuhaçiçeği kokusu gibi kaldığı bir koku yayıldı. Kız başını döndürüp yüzünü buruşturdu. Breer kibarca özür diledi ve kız ondan bunu bir daha yapmamasını rica ettikten sonra düğümleri çözme çabalarına geri döndü. Breer sabırla bekledi, acele etmesi yönündeki bütün çabalarının kızın konsantrasyonunu bozacağını bilerek. Ama kız zamanla bulmacayı çözdü ve bağlar gevşemeye başladı. Breer'ın şimdi yumuşak sabuna benzeyen derisi ellerini çekip kurtarırken bileklerinin kemiklerinin üstünden sıyrıldı.

"Sağol" dedi. "Sağol. Çok iyisin."

Eğilip ayaklarındaki bağları çözerken nefesi ya da onun yerini tutan her neyse, göğsünde kumsu bir takırtıydı.

"Şimdi gidiyorum" dedi Sharon.

"Daha değil Sharon" diye karşılık verdi Breer. Şimdi konuşmak bir angaryaydı. "Lütfen şimdi gitme."

"Ama eve gitmeliyim."

Jilet-Yiyici onun kaymak gibi yüzüne baktı: Işığın altında öyle narin görünüyordu ki. Bağlar çözülür çözülmez yanından uzaklaşmıştı, sanki o içsel korku tekrar başlamışçasına. Breer ona her şeyin yolunda olduğunu anlatmak için gülümsemeye

çalıştı ama yüzü itaat etmiyordu. Yağlar ve kaslar kafatasından sarkıyordu: Dudakları hünersizdi. Yakında sözcüklerin onu terk edeceğini biliyordu. Artık işaretlere başvurması gerekecekti. Daha saf bir dünyaya adım atıyordu -bir simgeler, ritüeller dünyasına-, Jilet-Yiyici'nin gerçekten ait olduğu bir dünyaya.

Ayakları serbestti. Birkaç saniye içinde odayı geçip kıza ulaşabilirdi. Dönüp kaçsa bile onu yakalayabilirdi. Görüp duyacak kimse yoktu. Olsa bile onu neyle cezalandıracaklardı ki? Ölü bir adamdı.

Odayı geçip ona doğru ilerledi. Minik canlı varlık onun gölgesinde kalmıştı ve kaçmak için en ufak bir çaba sarf etmiyordu. O da olasılıkları hesaplayıp bir kaçışın boşunalığını görmüş müydü? Hayır, yalnızca güveniyordu, o kadar.

Saçını okşamak için kirli elini uzattı. Kız gözlerini kırpıştırdı ve kokudan dolayı nefesini tuttu ama dokunuştan sakınmak için en küçük bir hareket yapmadı. Breer'ın parmakları kızın parıltısını hissetmek için dokunmak arzusuyla yanıp tutuşuyordu. Öyle kusursuzdu ki: Ondan bir parçayı içine almak, cennetin kapılarında sevginin bir kanıtı olarak göstermek ne güzel olurdu.

Ama kızın bakışı yeterliydi. Bunu yanında götürecek ve kendini tatmin olmuş sayacaktı; yalnızca onun ağırbaşlı tatlılığını bir hatıra olarak alacak, belki de geçişinin bedelini gözlerindeki bu görüntüyle ödeyecekti.

"Hoşçakal" dedi ve düzensiz adımlarla kapıya yürüdü. Kız önüne geçip kapıyı açtı, sonra da onu merdivenden indirdi. Yan odalardan birinde bir çocuk ağlıyordu; kimsenin gelmeyeceğini bilen bir bebeğin tiz feryadıydı bu. Ön kapının basamağında Breer, Sharon'a tekrar teşekkür etti ve ayrıldılar. Kızın koşa koşa eve gidişini izledi.

O ise şimdi nereye ya da niçin gideceğinden emin değildi, en azından bilinçli olarak. Ama basamaklardan sokağa inince bacakları onu daha önce hiç gitmediği bir doğrultuda götürdü ve kısa süre sonra kendini bilmediği yerlerde bulsa da kaybolmadı. Biri onu çağırıyordu. Onu, palasını ve bulanık, gri yüzü-

nü. Anatomisinin el verdiği ölçüde, tarih tarafından çağrılan bir adam gibi hızlı hızlı yürüdü.

70

Whitehead ölümden korkmuyordu, yalnızca ölürken yeterince yaşamamış olduğunu fark etmekten korkuyordu. Çatı katı süitinin koridorunda Mamulyan'la yüzleşirken tek endişesi buydu ve şimdi salonda, anayolun arkalarından gelen vızıltısı eşliğinde otururlarken de bu endişe içini kemiriyordu.

"Artık kaçmak yok Joe" dedi Mamulyan.

Whitehead bir şey söylemedi. Odanın bir köşesinde durmakta olan, yarıya kadar Halifax'ın en iyi çilekleriyle dolu kâseyi aldıktan sonra koltuğuna döndü. Uzman parmaklarını meyvelerde gezdirerek özellikle iştah açıcı bir çilek seçtikten sonra onu kemirmeye başladı.

Avrupalı onu düşüncelerini kesinlikle ele vermeden izliyordu. Takip sona ermişti. Şimdi, sondan önce, bir süre eski zamanlardan bahsedebileceklerini umuyordu. Ama nereden başlayacağını bilmiyordu.

"Söylesene" dedi Whitehead, meyveyi sapına kadar kemirerek, "yanında onlardan getirdin mi?" Mamulyan ona baktı. "Kartlardan söz ediyorum, köpeklerden değil" diye taş attı yaşlı adam.

"Elbette" diye yanıtladı Avrupalı, "her zamanki gibi."

"Peki bu tatlı çocuklar da oynuyor mu?" Pencerenin yanında duran Chad'le Tom'u gösterdi.

"Biz Tufan için geldik" dedi Chad.

Yaşlı adam kaşlarını çattı. "Onlara neler söyledin?" diye sordu Avrupalı'ya.

"Hepsi kendilerinin işi" diye yanıtladı Mamulyan.

"Dünyanın sonu yaklaşıyor" dedi Chad, sırtı iki yaşlı adama dönük halde, saçını saplantılı bir biçimde tarayıp pencereden dışarı, anayola bakarak. "Bilmiyor muydun?"

"Öyle mi?" dedi Whitehead.

"Haksızlar sulara kapılacak."

Yaşlı adam çilek kâsesini bıraktı. "Kim yargılayacak peki?" diye sordu.

Chad saçıyla uğraşmayı bıraktı. "Cennet'teki Tanrı" dedi.

"Bu işi kâğıt oynayarak halledemez miyiz?" diye karşılık verdi Whitehead. Şaşıran Chad dönüp ona baktı ama bu soru ona değil Avrupalı'ya sorulmuştu.

"Hayır" diye yanıtladı Mamulyan.

"Eski zamanların hatırına" diye bastırdı Whitehead. "Yalnızca bir oyun."

"Oyun oynama hevesin beni etkileyebilirdi Hacı, bir oyalama taktiği olduğu bu kadar bariz olmasaydı."

"Oynamayacak mısın yani?"

Mamulyan'ın gözkapakları titreşti. Konuşurken neredeyse gülümsüyordu: "Evet. Tabii ki oynayacağım."

"Yan odada, yatak odasında bir masa var. Oğlanlarından birinin gidip getirmesini ister misin?"

"Onlar oğlan değil."

"Bu iş için artık çok mu yaşlandın?"

"İkisi de Tanrı'dan korkan adamlar. Senin içinse aynı şeyi söyleyemeyiz."

"Benim sorunum da hep bu oldu zaten" dedi Whitehead, iğneleyici lafı bir sırıtışla kabullenerek. Bu tıpkı eski günlerdeki gibiydi: Karşılıklı edilen ironik laflar, acısıyla tatlısıyla yapılan, hazırcevap sözlerle dolu konuşmalar, birlikte geçirdikleri her anda paylaştıkları, sözlerinin bir şairi utandıracak kadar derin hisleri gizlediği bilgisi.

"Masayı getirir misin?" dedi Mamulyan, Chad'a. Chad kımıldamadı. Kendini bu iki adam arasındaki zekâ ve nükte savaşına kaptırmıştı. Söylenenlerin çoğunu anlamıyordu ama odadaki gerilimi hissetmemek olanaksızdı. Ufukta huşu verici bir şeyler vardı. Belki bir dalgaydı, belki de değildi.

"*Sen* git" dedi Tom'a. Bakışlarını bu iki tartışmacıdan bir an olsun ayırmak istemiyordu. Zihnini şüphelerden uzak tutacak bir şey bulduğuna sevinen Tom itaat etti.

Chad kravatının düğümünü gevşetti, ki bu onun için çırılçıplak kalmakla eşdeğerdi. Mamulyan'a kusursuzca sırıttı.

"Onu öldüreceksin, değil mi?" dedi.

"Sence?" diye karşılık verdi Avrupalı.

"Ne o? Deccal mi?"

Whitehead bu fikrin gülünçlüğü karşısında hazla karışık, boğulur gibi bir ses çıkardı. "Demek ona..." diye azarladı Avrupalı'yı.

"O Deccal mi?" diye ısrar etti Chad, "Söyle bana. Gerçeği kaldırabilirim."

"Ben daha kötüsüyüm çocuğum" dedi Whitehead.

"Daha kötüsü mü?"

"Çilek ister misin?" Whitehead kâseyi alıp ona uzattı. Chad, Mamulyan'a yan yan baktı.

"Zehirli değiller" diye ona güvence verdi Avrupalı.

Tom küçük bir sehpayla dönmüştü. Bunu odanın ortasına koydu.

"Banyoya giderseniz" dedi Whitehead, "orada bir sürü içki şişesi bulacaksınız. Çoğu votka. Biraz konyak da var sanırım."

"Biz içki içmeyiz" dedi Tom.

"Bir istisna yapın" diye karşılık verdi Whitehead.

"Niye olmasın?" dedi Chad, çilek dolu ağzıyla; çenesine çilek suyu akmıştı. "Kahretsin, niye olmasın? Dünyanın sonu geldi, değil mi?"

"Evet" dedi Whitehead, başını sallayarak."Hadi şimdi gidip yiyin için ve birbirinizle oynaşın."

Tom, Whitehead'e baktı, o da bu bakışa alaycı bir pişmanlıkla karşılık verdi."Affedersiniz, mastürbasyon yapmanıza da mı izin yok?"

Tom tiksindiğini belirten bir ses çıkarıp odayı terk etti.

"Arkadaşın mutsuz" dedi Whitehead, Chad'e. "Hadi, kalan meyveleri al. Onu baştan çıkar."

Chad kendisiyle alay edilip edilmediğinden emin değildi ama kâseyi alıp Tom'un peşinden gitti. "Öleceksin" dedi Whitehead'e, son sözü söyleyen taraf olmak için. Sonra kapıyı kapayıp iki adamı içeride baş başa bıraktı.

Mamulyan masanın üstüne bir deste iskambil kâğıdı koymuştu. Bu o pornografik deste değildi: Onu Caliban Sokağı'nda, sahip olduğu birkaç kitapla birlikte yok ettirmişti. Masadaki kartlar diğer desteden yüzlerce yıl daha eskiydi. Yüzler elle boyanmıştı ve ilüstrasyonlar kabaca çizilmişti.

"Bu gerekli mi?" diye sordu Whitehead, Chad'ın çıkarken söylediği sözü kastederek.

"Ne gerekli mi?"

"Ölmem."

"Lütfen, Hacı..."

"Joseph. Bana Joseph de, eskiden dediğin gibi."

"...İkimizi de boşu boşuna zahmete sokma."

"Yaşamak istiyorum."

"Tabii ki istiyorsun."

"Aramızda olanlar... sana zarar vermedi, değil mi?"

Mamulyan kartları karıştırıp kesmesi için Whitehead'e uzattı: Whitehead kartları almayınca bu işi kendi yaptı, sağlam eliyle.

"Eee? Verdi mi?"

"Hayır" diye yanıtladı Avrupalı. "Hayır, aslında vermedi."

"Eee? O zaman niye bana *zarar* veriyorsun?"

"Eylemlerimi yanlış yorumluyorsun Hacı. Buraya intikam almaya gelmedim."

"Niye geldin peki?"

Mamulyan iskâmbil kâğıtlarını dağıtmaya başladı.

"Pazarlığımızı bitirmek için tabii. Bunu anlamak o kadar zor mu?"

"Pazarlık filan yapmadım ben."

"Beni aldattın Joseph, büyük miktarda yaşamdan mahrum bıraktın beni. Artık işine yaramaz olunca beni kovdun ve çürümeme izin verdin. Bütün bunları bağışlıyorum. Geçmişte kaldı. Ama ölüm, Joseph" -kartları dağıtmayı bitirdi- "ölüm gelecekte. Yakın gelecekte. Ve ölüme yalnız gitmeyeceğim."

"Özür diledim. Pişmanlığımı kanıtlayacak eylemler istiyorsan söyle yapayım."

"Hiçbir şey istemiyorum."

"Taşaklarımı mı istiyorsun? Gözlerimi mi? Al hadi!"

"Oyunu oyna Hacı."

Whitehead ayağa kalktı. "Oynamak istemiyorum!"

"Ama öneren sendin."

Whitehead işlemeli masada duran kartlara baktı.

"Beni bu noktaya işte böyle getirdin" dedi usulca. "Bu kahrolası oyunla."

"Otur Hacı."

"Bana lanetlilerin işkencelerini çektirdin."

"Öyle mi yaptım?" dedi Mamulyan, endişeli bir sesle. "*Gerçekten* acı çektin mi? Öyleyse gerçekten üzgünüm. Baştan çıkarılmanın temel noktalarından biri de elde edilenlerden bazılarının bedele değer olmasıdır."

"Sen Şeytan mısın?"

"Olmadığımı biliyorsun" dedi Mamulyan, bu yeni melodramdan esef duyarak. "Herkes kendi Mephistopheles'idir, sence de öyle değil mi? Ben çıkıp gelmeseydim başka bir güçle pazarlık yapacaktın. Ve servetini, kadınlarını, çileklerini elde edecektin. Sana çektirdiğim bütün işkenceleri..."

Whitehead bu melodik sesin alaycı konuşmasını dinledi. Aslında acı *çekmemişti* tabii: Haz dolu bir hayat yaşamıştı. Mamulyan bu düşünceyi yüzünden okudu.

"*Gerçekten* acı çekmeni isteseydim" dedi salyangoz yavaşlığıyla, "bu kuşkulu zevki yıllar önce tadabilirdim. Bunu biliyorsun."

Whitehead başıyla onayladı. Şimdi Mamulyan'ın masaya, dağıtılmış kartların yanına koyduğu mum titreşti.

"Senden istediğim acıdan çok daha kalıcı bir şey" dedi Mamulyan. "Şimdi oyna. Parmaklarım kaşınıyor."

71

Marty otomobilden çıkınca birkaç saniye durup karanlıkta devasa bir biçimde yükselen Pandemonium Oteli'ne baktı. Çatı

katındaki pencerelerden birinde hafif de olsa ışık vardı. Bu gün ikinci kez ıssız araziyi geçmeye başladı, titreyerek. Carys yola çıktığından beri onunla temas kurmamıştı. Sessizliğini sorgulamamıştı: Bunun birçok nedeni olabilirdi ve olasılıkların hiçbiri hoş değildi.

Otele yaklaşınca ön kapının zorla açılmış olduğunu gördü. En azından yangın merdiveninden tırmanmak yerine doğrudan girebilecekti. Yerdeki tahta parçalarının arasından geçip muhteşem kapıdan fuayeye girdi ve burada, yanmış merdivenlerden ihtiyatla çıkmadan önce, durup gözlerini karanlığa alıştırdı. Loşlukta çıkardığı her ses bir cenaze törenindeki silah sesleri kadar şok edici biçimde yüksekti. İstediği kadar sessiz olmaya çalışsın, merdivenlerde çok fazla engel gizliydi; attığı her adımı Avrupalı'nın duyduğundan, üstüne ölümcül bir boşluk solumaya hazırlandığından emindi.

Yangın merdiveninden girdiği noktaya varınca ilerleyişi kolaylaştı. Silahsız ve ne kadar ilkelce olursa olsun Carys'i kurtaracak bir plan yapmadan gelmiş olduğunu ancak halılı bölgelere vardığında fark etti, bu düşünce gülümsemesine yol açtı. Umabileceği tek şey Carys'in Mamulyan için önemini yitirmiş olmasıydı: Birkaç hayati saniye boyunca göz ardı edilebilmesi. Son merdiveni çıkarken koridordaki aynalardan birinde kendini gördü: Zayıf ve tıraşsızdı, yüzünde hâlâ kan lekelerinin izleri vardı, gömleği kandan kopkoyu kesilmişti, bir akıl hastasına benziyordu. Kendisini resmediş biçimine öylesine uyan -umutsuz, barbar- bu görüntü ona cesaret verdi. O ve yansıması hemfikirdiler: Delirmişti.

Uzun süren tanışlıkları boyunca yalnızca ikinci kez küçük masada karşı karşıya oturup kâğıt oynadılar. Oyun sakin geçti; kırk yıl kadar önce Muranowski Sokağı'nda oynadıkları zamankinden bile daha eşit rakipler oldukları anlaşılıyordu. Oynarken konuştular. Sohbetleri sakindi ve dramatik olmaktan uzaktı: Evangeline'den, piyasanın son günlerde nasıl inişe geçtiğinden, Amerika'dan, hatta, oyun ilerledikçe, Varşova'dan bile söz ettiler.

"Hiç geri döndün mü?" diye sordu Whitehead.

Avrupalı başını salladı.

"Şehre yaptıkları çok korkunç."

"Almanlar'ın mı?"

"Şehir planlamacılarının."

Oynamayı sürdürdüler. Kartlar tekrar tekrar karıştırılıp dağıtıldı. Hareketlerinin esintileri mum ışığını titretti. Oyun bir birinden, bir diğerinden tarafa dönüyordu. Sohbetleri bitecek gibi oldu, tekrar başladı: Gevezelik ediyorlardı, neredeyse banal bir biçimde. Sanki birlikte geçirdikleri bu son dakikalarda -söyleyecek öylesine çok şeyleri varken- bent kapaklarını açmasından korktuklarından, önem taşıyan ufak bir şey bile söyleyemiyorlardı. Sohbet yalnızca bir kez gerçek yüzünü ortaya serdi - tek bir sözden birkaç saniye içinde metafiziğe yükseliverdi.

"Bence hile yapıyorsun" dedi Avrupalı usulca.

"Yapsam bilirdin. Bütün numaralarımı sen öğrettin bana."

"Ah, haydi ama."

"Bu doğru. Hile yapmakla ilgili bildiğim her şeyi senden öğrendim."

Avrupalı neredeyse gururu okşanmış gibi görünüyordu.

"Şimdi bile" dedi Whitehead.

"Şimdi bile ne?"

"Hâlâ hile yapıyorsun, değil mi? Sağ olmaman gerekirdi, bu yaşta."

"Doğru."

"Varşova'daki haline benziyorsun, bir iki yarayı saymazsak. Kaç yaşındasın? Yüz mü? Yüz elli mi?"

"Daha yaşlıyım."

"Peki bu ne işine yaradı? Benden daha çok korkuyorsun. Ölürken elini tutacak birine ihtiyacın var ve beni seçtin."

"*Birlikte, hiç* ölmeyebilirdik."

"Ya?"

"Birlikte dünyalar kurabilirdik."

"Bundan şüpheliyim."

Mamulyan iç geçirdi. "Yani yalnızca arzularını tatmin etmek istiyordun, öyle mi? Başından beri."

"Hemen hemen."

"Bütün bunları anlamaya çalışmadın mı?"

"Anlamak mı? Anlayacak bir şey yok. Bunu bana sen söyledin: İlk ders. *Her şey rastlantısaldır.*"

Eli kaybetmiş olan Avrupalı kartlarını masaya fırlattı. "...Evet" dedi.

"Bir oyun daha?" diye önerdi Whitehead.

"Yalnızca bir oyun daha. Sonra gerçekten gitmeliyiz."

Marty merdivenlerin başında duraksadı. Whitehead'in süitinin kapısı hafifçe aralıktı. Arkasındaki odaların biçimine ilişkin hiçbir fikri yoktu. Bu kattaki, incelediği diğer iki süit birbirinden tamamen farklıydı ve onlardan yola çıkarak bu süit hakkında bir fikre sahip olamazdı. Whitehead'le burada yapmış olduğu konuşmayı düşündü. Bittikten sonra yaşlı adamın içteki bir kapıyı kapamadan önce epey bir yürüdüğü hissine kapılmıştı. Uzun bir koridor vardı öyleyse ve burada da gizlenecek yerler olsa gerekti.

Duraksamanın faydası yoktu, orada durup olasılıkları hesaplamak, hissettiği huzursuz beklentiyi yoğunlaştırmaktan başka işe yaramıyordu. Eyleme geçmeliydi.

Kapıda tekrar durdu. İçeriden mırıldanmalar geliyordu ama boğuk, sanki kapalı kapıların ardında hoparlörler varmışçasına. Parmaklarını süitin kapısına dayayıp hafifçe itti. Kapı birkaç santim daha açıldı ve usulca içeri baktı. İçeride tahmin ettiği gibi süite açılan boş bir koridor, koridorda da dört kapı vardı. Üçü kapalı, biri aralıktı. İşittiği sesler kapalı kapılardan birinin ardından geliyordu. Konsantre olup konuşulanları anlamaya çalıştı ama tek tük kelimeler dışında bir şey yakalayamıyordu. Ancak hoparlörden gelen sesleri tanıdı: Biri Whitehead'inki, diğeri de Mamulyan'ınkiydi. Konuşmanın tonu da barizdi; centilmence, uygarca.

Carys'e onun kendisine geldiği biçimde ulaşamadığı için

bir kez daha hayıflandı. Ona yalnızca zihniyle ulaşıp en iyi kaçma yolu üzerinde konuşamadığı için. Şu anda -her zamanki gibi- her şey tesadüfe kalmıştı.

Koridorda ilk kapalı kapıya doğru ilerledi ve usulca açtı. Kilit biraz ses çıkarsa da uzaktaki odadaki mırıltılar kesilmeden devam etti. Şimdi baktığı oda yalnızca bir vestiyerdi. Kapıyı kapayıp halılı koridorda bir iki metre daha ilerledi. Açık kapıdan gelen hareket seslerini işitebiliyordu, sonra bir bardak şıngırtısı duydu. İçerideki birine ait olan, mumun yarattığı bir gölge duvardan hızla geçti. Marty hiç kımıldamadan durdu; bu kadar ilerlemişken artık geri dönmek istemiyordu. Yan odadan sesler geliyordu.

"Kahretsin Chad" dedi hoparlörden çıkan ses neredeyse korkuyla. "Burada ne halt ediyoruz biz? Kafamı toplayamıyorum."

Bu itiraz kahkahayla karşılandı. "Düşünmene gerek yok. Biz Tanrı'nın işini yapmak için buradayız Tommy. İçmene bak."

"Korkunç bir şeyler olacak" dedi Tom.

"Kesinlikle" diye yanıtladı Chad. "Niye buradayız sanıyorsun. Şimdi *iç*."

Marty bu çifti hemen tanımıştı. Tanrı'nın işini yapmak için buradaydılar, buna cinayet de dahildi. Onları ceplerine saklanmış kanlı bıçaklarıyla öğle sonrası güneşi altında dondurma alırken görmüştü. Ancak korkusu intikam alma arzusunu bastırdı. Buradan sağ çıkma şansı zaten yeterince azdı.

Bakılması gereken tek bir kapı kalmıştı, genç Amerikalı'ların bulunduğu odanın tam karşısındaki. Ona bakmak için açık kapının önünden geçmesi gerekiyordu.

Tembel ses tekrar konuşmaya başladı.

"Kusacakmış gibi görünüyorsun."

"Niye beni rahat bırakmıyorsun?" diye yanıtladı diğeri. Sanki uzaklaşıyor gibiydi, yoksa Marty bunu yalnızca hayal mi ediyordu? Sonra tartışmasız bir biçimde kusma sesi duyuldu. Marty nefesini tuttu. Diğer genç arkadaşının yardımına gidecek miydi? Gitmesi için dua etti.

"İyi misin Tommy?" Konuşan kişi hareket ederken sesinin tınısı değişti. Evet, kapıdan uzaklaşıyordu. Marty fırsatı değerlendirerek duvardan ayrılıp son kapıyı açtı ve arkasından kapadı.

Girdiği oda büyük değildi ama karanlıktı. Loşlukta yere kıvrılıp yatmış birini görebiliyordu. Carys'ti bu. Uyuyordu. Düzenli soluklarının hafif bir ritmi vardı.

Yattığı yere gitti. Onu nasıl uyandıracaktı, sorun buydu. Yan odada, bir duvar ötede, Avrupalı vardı. Carys uyandırılırken en küçük bir ses bile çıkarsa Avrupalı mutlaka işitecekti. O işitmezse Amerikalılar işitecekti.

Çömelip eliyle yavaşça Carys'in ağzını kapadı, sonra omzunu sarstı. Carys uyanmak istemiyor gibiydi. Uykusunda kaşlarını çattı ve bir şikâyet mırıldandı. Marty ona daha da yaklaştı ve adını ısrarla kulağına fısıldama riskine girdi. Bu işe yaradı. Carys'in gözleri birden, hayretler içinde kalmış bir çocuğunki gibi açılıverdi, ağzı Marty'nin avcunda bir çığlık atmak üzere harekete geçti. Ses çıkarmadan bir saniye önce onu tanıdı.

Marty elini çekti. Bir hoş geldin gülümsemesi yoktu. Carys'in yüzü solgun ve ciddiydi ama onu dudaklarına parmak uçlarıyla dokunarak selamladı. Marty ayağa kalkıp ona elini uzattı.

Yan odada birden gürültülü bir tartışma başlamıştı. Sakin sesler yükselmiş, birbirlerini karşılıklı suçluyordu. Eşyalar ters çevriliyordu. Mamulyan, Chad'a seslendi. Yanıt olarak banyodan ayak sesleri geldi.

"Lanet olsun." Stratejik düşünmek için zaman yoktu. Harekete geçip ânın sunduklarını, iyisiyle kötüsüyle kabullenmeleri gerekiyordu. Carys'i çekerek ayağa kaldırıp kapıya gitti. Kolu çevirirken Carys'in hâlâ kendisini takip edip etmediğine bakmak için arkasına döndü ama Carys'in yüzü allak bullak olmuştu. Tekrar kapıya döndü. Bunun nedeni, çenesi kusmukla parlayan Aziz Thomas, kapının tam önünde durmaktaydı. Onun da Marty kadar şaşırdığı belliydi. Marty onun duraksamasını fırsat bilip koridora çıkarak Tom'u göğsünden itti. Ame-

rikalı karşıdaki açık kapıdan geri geri geçerek düşerken ve bir çilek kasesini devirirken "Chad!" diye haykırdı. Meyveler yerlere saçıldı.

Marty koridorda koşmaya başladı ama Amerikalı hızla dengesini kazanıp gömleği arkadan yakalamak için uzandı. Bu girişim Marty'yi yavaşlatmak için yeterliydi ve onu tutan ele vurmak için dönerken ikinci Amerikalı'nın yaşlı adamların bulunduğu odadan çıktığını gördü. Marty'ye yaklaşırken delikanlının gözlerinde korkutucu bir sükûnet vardı.

Carys'e "Kaç!" diye haykırdı ama Carys koridora süzülürken sarışın tanrı onu durdurdu ve usulca "Hayır" diyerek geldiği yere ittikten sonra Marty'ye doğru ilerlemeyi sürdürdü. Marty'yi kavrarken arkadaşına "Kızı tut" dedi. Tom, Carys'in peşinden giderek gözden kayboldu ve içeriden boğuşma sesleri geldi ama Marty'nin bunu çözecek zamanı olmadı, çünkü Chad midesine indirdiği bir yumrukla onu iki büklüm etmişti. Eylemin aniliği karşısında acıya hazırlıksız yakalanan Marty inleyerek düşerken süitin ön kapısına çarpıp kapadı. Sarışın genç onu koridorda izledi ve Marty yaşların bulandırdığı gözlerle bir sonraki darbeyi inmeden hemen önce gördü. Üçüncüyü ve dördüncüyü görmedi. Darbeler arasında doğrulacak ya da soluklanacak zaman yoktu. Onu yumruklayan beden kıvrak ve güçlüydü, Marty'den daha güçlüydü. Havaya boşuna bir iki yumruk salladı. Öyle yorgun ve hastaydı ki. Burnu tekrar kanamaya başlamıştı ve o dingin gözler, yumruklar bedenini perişan ederken hâlâ kendisine bakmaktaydı. Öyle sakindiler ki, sanki dua ediyorlardı. Ama diz üstü çökmüş olan Marty, sarışın genç üstüne tükürürken kafası zorla arkaya, yalvarma pozisyonuna itilen Marty, yere yığılırken "Yardım edin" diyen ya da bunu andıran bir şey söyleyen de Marty idi.

Mamulyan, Hacı'yı gözyaşlarıyla baş başa bırakıp oyun odasından çıktı. Yaşlı adamın isteğini yerine getirmişti. Eski zamanların hatırına bir iki oyun oynamışlardı. Ama artık hoşgörüsü tükenmişti. Koridordaki bu kargaşa neydi peki? Ön kapıdaki birbirine karışmış uzuvlar, duvara sıçramış kanlar? Ah,

Strauss'tu. Avrupalı her nasılsa kutlamalara sonradan birinin katılacağını sezmişti. Kim olacağınıysa önceden görememişti. Ne kadar zarar verildiğine bakmak için koridorda ilerledi ve darmadağın olmuş, üstüne tükürülmüş suratı görünce iç geçirdi. Yumrukları kanlı olan Aziz Chad biraz terlemişti; genç aslandan gelen ter kokusu tatlıydı.

"Az kalsın kaçıyordu" dedi Aziz.

"Hakikaten az daha yolcu oluyormuş" diye yanıtladı Avrupalı, gence kenara çekilmesi için işaret ederek.

Marty koridor döşemesinden başını kaldırıp Son Avrupalı'ya baktı. Aralarındaki hava gerilim yüklüydü sanki. Marty bekledi. Ölümcül darbe çabuk gelecekti şüphesiz. Ama hiçbir şey yoktu, o tarafsız bakan gözler dışında. Marty şu hırpalanmış halinde bile Mamulyan'ın yüzündeki maskeye yazılı trajediyi görebiliyordu. Artık onu dehşete düşürmüyor, yalnızca şiddetle ilgisini çekiyordu. Bu adam Caliban Sokağı'nda kıl payı kurtulduğu hiçliğin kaynağıydı. Şimdi bile göz çukurlarında pusuya yatan, sanki kafatasında bir ateşin dumanı tütüyormuşçasına burun deliklerinden ve ağzından yayılan o gri hava değil miydi?

Avrupalı'yla kâğıt oynadıkları odada Whitehead usulca uydurma yatağının yastığına doğru süzüldü. Koridordaki işler, ilgi odağını kullanılabilir bir an için değiştirmişti. Elini yastığın altına kaydırıp orada saklı duran tabancayı çıkardı, sonra da yandaki giyinme odasına süzülüp gardrobun arkasına saklandı. Bu pozisyondan ön kapıda olanları izlemekte olan Aziz Tom'la Chad'ı görebiliyordu. İkisi de karanlık odada olanları fark edemeyecek kadar gladyatörlerle ilgiliydiler.

"Öldü mü?.." diye sordu Tom uzaktan.

"Kim bilir?" diye karşılık verdiğini işitti Whitehead Mamulyan'ın. "Onu banyoya götürün, ayak altından kaldırın."

Whitehead, Marty'nin hareketsiz bedeninin kapının yanından sürüklenerek geçirilip karşıdaki banyoya götürülüşünü izledi. Mamulyan, Carys'e yaklaştı.

"Onu buraya sen getirdin" dedi basitçe.

Carys cevap vermedi. Whitehead'ın tabancalı elinin par-

makları kaşınıyordu. Durduğu yerden Mamulyan kolay bir hedefti ama Carys arada duruyordu. Carys'e ateş etse kurşun kafasını delip Mamulyan'a saplanabilir miydi? Bu fikir, iğrenç de olsa, düşünülmeliydi; söz konusu olan hayatta kalmaktı. Ama bir anlık duraksama yüzünden fırsatı kaçırdı. Avrupalı Carys'i kumar odasına götürürken atış alanından çıkmıştı. Önemi yoktu. Böylece yol açılmıştı.

Saklandığı yerden usulca çıkıp giyinme odası kapısına atıldı. Koridora adım atarken Mamulyan'ın "Joseph?" dediğini işitti. Whitehead birkaç metre ötedeki ön kapıya doğru, bir şiddet eylemi yaşamadan kaçma olasılığının çok az olduğunu bilerek koştu. Kapının kolunu tutup çevirdi.

"Joseph" dedi arkasındaki ses.

Ensesine görünmez parmakların daldığını hisseden Whitehead'in eli dondu kaldı. Baskıya aldırmayıp kolu çevirmeyi sürdürdü. Kol terli avcunda kayıyordu. Ensesinde soluk alıp veren düşünce omuruna baskı yaptı. Tehdit barizdi. Peki öyleyse, diye düşündü, seçme şansım kalmadı. Kapının kolunu bırakıp kâğıt oyuncusuyla yüzleşmek üzere tamamen döndü, koridorun ucunda duruyordu. Koridor sanki kararıyor, Mamulyan'ın gözlerinden çıkan bir tünele dönüşüyordu. Ne güçlü ilüzyonlardı bunlar. Ama yalnızca *ilüzyonlardı.* Onlara yaratıcılarını mıhlamaya yetecek kadar süre karşı koyabilirdi. Whitehead tabancayı kaldırıp Avrupalı'ya doğrulttu. Kâğıt oyuncusuna kafasını karıştırma fırsatı vermeden ateş etti. İlk atış Mamulyan'ı göğsünden vurdu; ikincisi karnından. Avrupalı'nın yüzü allak bullak oldu. Yaralarından gömleğine kanlar fışkırıyordu. Ama düşmedi. Bunun yerine, sanki vurulmamış gibi sakin bir sesle: "Dışarı mı çıkmak istiyorsun Hacı?" dedi.

Whitehead'in arkasındaki kapı kolu takırdamaya başladı.

"İstediğin bu mu?" diye emredercesine sordu Mamulyan. *"Dışarı çıkmak mı?"*

"Evet."

"Git öyleyse."

Whitehead geri çekilirken kapı öyle bir nefretle açıldı ki

kolu koridor duvarına saplı kaldı. Yaşlı adam kaçmak için Mamulyan'a arkasını döndü ama daha adım atamadan koridordaki ışık kapının ötesindeki kopkoyu bir karanlık tarafından emildi ve Whitehead eşiğin ötesindeki otelin yok olmuş olduğunu dehşetle fark etti. Dışarıda halılar, aynalar yoktu; kıvrılarak dış dünyaya inen merdivenler yoktu. Yalnızca yarım yaşam önce yürümüş olduğu ıssız bir yer vardı: Bir meydan, titreyen yıldızlarla dolu bir gökyüzü.

"Dışarı çık" diye onu davet etti Avrupalı. "O bunca yıldır seni bekliyor. Haydi! *Git!*"

Whitehead'in ayaklarının altındaki döşeme kayganlaşmıştı sanki. Geçmişe doğru kaydığını hissetti. Yüzü koridordan onunla buluşmak için kayarak gelen açık havayla yıkandı. Bahar kokuyordu, buradan yürüyüşle on dakikalık mesafede gürleyerek denize karışan Vistül'ün kokusunu taşıyor, çiçek kokuları da getiriyordu. Tabii ki çiçek kokuyordu. Yıldız sandığı şeyler aslında taçyapraklarıydı, esintinin havalandırıp ona üflediği beyaz taçyaprakları. Taç yapraklarının görüntüsü görmezden gelinemeyecek kadar inandırıcıydı. Onların kendisini birkaç saat için dünyanın onun olacağı vaadinin verildiği bu muhteşem geceye geri götürmelerine izin verdi. Duyularını geceye teslim ederken ağaç belirdi. Hep düşlediği kadar olağanüstüydü, beyaz kafası hafifçe sallanıyordu. Yüklü dallarının altındaki gölgeye biri sinmişti. En küçük hareketleri yeni bir sağanak başlatıyordu. Büyülenmiş mantığı otelin gerçekliğini yakalamak için son bir hamlede bulundu ve elini kapının koluna uzattı ama karanlıkta onu bulamadı. Tekrar bakmaya vakit yoktu. Gizlenmiş izleyici, dalların altından çıkmaktaydı. Whitehead *déjà vu* yaşadı ama ilk seferinde adamı doğru dürüst görememişti. Bu kez gönülsüz nöbetçi açığa çıktı. Teğmen Konstantin Vasilyev yüzünde bir hoş geldin gülümsemesiyle yanmış yüzünü gelecekten ziyarete gelen adama gösterdi. Teğmen bu gece ayaklarını sürüye sürüye ölü bir kadınla olan randevusuna gitmeyecekti. Bu gece, teni buruşmuş ve sakal bırakmış olsa da bir ömür boyu beklemiş olduğu hırsıza sarılacaktı.

"Hiç gelmeyeceksin sanmıştık" dedi Vasilyev. Bir dalı itip bu fantastik gecenin ölü ışığına tamamen çıktı. Kendini sergilemekten gurur duyuyordu, saçları tamamen yanmış, yüzünün rengi siyah ve kırmızı, gövdesi deliklerle dolu olsa da. Pantolonunun önü açıktı. Penisi ereksiyon halindeydi. Belki daha sonra o ve hırsız, sevgilisine birlikte gider eski dostlar gibi votka içerlerdi. Whitehead'e sırıttı. "Onlara eninde sonunda geleceğini söyledim. Geleceğini biliyordum. Bizi tekrar görmeye."

Whitehead hâlâ elinde tuttuğu tabancayı kaldırdı ve teğmene ateş etti. Ancak bu şiddet eylemi ilüzyonu zayıflatmak yerine daha da güçlendirdi. Meydanın ötesinden bağrışlar -Rusça- geldi.

"Bak ne yaptın" dedi Vasilyev. "Şimdi askerler gelecek."

Hırsız hatasını fark etti. Sokağa çıkma yasağının olduğu saatlerde hiç tabanca kullanmamıştı: Bu tutuklanmaya davetiye çıkarmaktı. Yakınlardan gelen çizmeli ayakların koşma seslerini işitti.

"Çabuk olmalıyız" diye ısrar etti Vasilyev, dişleriyle yakalamış olduğu mermiyi istifini bozmadan tükürdükten sonra.

"Seninle gelmiyorum" dedi Whitehead.

"Ama seni çok bekledik" diye karşılık verdi Vasilyev ve bir sonraki perdeyi açmak için dalı salladı. Ağaç dallarını bir gelin gibi kaldırdı ve çiçeklerden oluşma çeyizini silkinip attı. Hava birkaç saniye içinde taçyapraklarıyla dolmuştu. Yapraklar kopup parıltılarını yere yayarken hırsız dalların altında bekleyen yüzleri, geçip giden yıllar içinde bu ıssız araziye, bu ağaca gelip Vasilyev'le birlikte altında çürümek ve ağlamak için toplanmış olan insanları seçmeye başladı. Evangeline aralarındaydı ve tabutunda yatarken son derece zevkli bir biçimde gizlenmiş olan yaraları şimdi açıkça meydandaydı. Gülümsemiyordu ama ona sarılmak için kollarını uzattı ve öne çıkarken ağzı büzülerek adını -"Jojo"- biçimlendirdi. Bill Toy arkasında, Academy'ye gidecekmiş gibi akşam giysilerinin içinde durmaktaydı. Kulakları kanıyordu. Yanında yüzü dudağından alnına kadar yarılmış olan gecelikli bir kadın duruyordu. Başkaları da vardı.

Bazılarını tanıyor, çoğunuysa tanımıyordu. Onu kâğıt oyuncusuna götürmüş olan kadın oradaydı. Gülümsemesi her zamanki gibi rahatsız ediciydi. Askerler de vardı, Vasilyev gibi Mamulyan'la oynayıp kaybetmiş askerler. Kurşun delikleriyle dolu olan bir tanesi etek giymekteydi. Eteğin kıvrımlarının altından uzun bir hayvan burnu çıkıverdi. Saul -leşi yenmişti- eski yaşlı sahibinin kokusunu aldı ve hırladı.

"Bak, ne kadar uzun zamandır bekliyoruz gördün mü?" dedi.

Kayıp yüzlerin hepsi açık ağızlarla Whitehead'e bakıyordu. Hiç ses çıkarmıyorlardı.

"Size yardım edemem."

"Yok olmak istiyoruz" dedi teğmen.

"Gidin öyleyse."

"Sensiz olmaz. Sensiz ölmek istemiyor."

Hırsız sonunda anladı. Sığınak'taki saunada biraz gördüğü bu yer Avrupalı'nın içindeydi. Bu hayaletler yutmuş olduğu yaratıklardı. Evangeline! Onu bile yutmuştu. Bu parçalanmış kalıntılar tenle ölüm arasındaki bu ıssız boyutta Mamulyan'ın varoluştan bıkıp usanarak ölmesini bekliyorlardı. O zaman herhalde onlar da özgürlüğe kavuşacaklardı. O zamana dek de yüzleri ona bakıp o sessiz O'yu biçimlendirmeyi sürdürecekti, melankolik bir yakarışla.

Hırsız başını salladı.

"Hayır" dedi.

Hayatından vazgeçmeyecekti. Ağaçlarla dolu bir *meyve bahçesi*, umutsuz yüzlerden oluşan bir *ulus* için asla. Muranowski Meydanı'na ve onun kederli hayaletlerine sırtını döndü. Askerler yakında bir yerlerden haykırıyordu: Kısa süre sonra geleceklerdi. Arkaya, otele baktı. Çatı katı koridoru hâlâ oradaydı, bombalanmış bir evin kapı eşiğinin ötesindeydi: Harabelerle refahın sürreel biçimde yan yana getirilişiydi bu. Molozların arasında ona doğru, askerlerin durması için verdiği emirlere aldırmadan yürüdü. Ancak Vasilyev'in haykırışları hepsininkileri bastırıyordu. "Orospu çocuğu!" diye acı ve tiz çığlıklar atıyordu.

Hırsız onun küfürlerine kulaklarını tıkayıp meydandan çıkarak koridorun sıcaklığına, tabancayı havaya kaldırarak geri döndü.

"Eski haberler" dedi, "beni onlarla korkutamazsın." Mamulyan hâlâ koridorun öteki ucunda durmaktaydı. Hırsızın meydanda geçirdiği dakikalar burada ilerlememişti. "Korkmuyorum!" diye bağırdı Whitehead. "Beni duyuyor musun, ruhsuz orospu çocuğu? *Korkmuyorum!*" Tekrar, bu kez Avrupalı'nın kafasına ateş etti. Mermi yanağına saplandı. Kan çıktı. Whithead tekrar ateş edemeden Mamulyan misillemede bulundu.

"Yapacaklarımın" dedi titreyen bir sesle, "sınırı yok!"

Düşüncesi hırsızın boynunu yakalayıp kıvırdı. Yaşlı adamın uzuvları kasıldı, tabanca elinden fırladı. Sidik torbası ve bağırsakları boşaldı. Arkasında, meydanda hayaletler alkışlamaya başladı. Ağaç öyle şiddetle silkindi ki hâlâ taşıdığı birkaç çiçek de döküldü. Bazıları kapıya doğru uçup geçmişle şimdiki zamanın eşiğinde kar taneleri gibi eridi. Whitehead duvara yaslandı. Gözucuyla Evangeline'in kendisine kan tükürmekte olduğunu gördü. Duvarın dibine kayarak yığılırken bedeni tuhaf sesler çıkardı. Titreyen çenesinden tek bir ses çıktı.

"*Hayır!*" dedi.

Marty banyo döşemesinde yattığı yerden ulunan isyanı duydu. Doğrulmaya çalıştı ama bilinci tam yerinde değildi ve dövülmüş bedeni tepeden tırnağa sızlıyordu. Küvete tutunarak dizüstü doğruldu. Unutulduğu ortadaydı: Olanlar içindeki rolü gülünç denecek kadar ufaktı. Ayağa kalkmaya çalıştı ama bacaklarının alt kısmı ona ihanet etti, altında kıvrıldılar ve yere çarparken her yarayı tekrar hissederek düştü.

Koridorda Whitehead kıç üstü yere oturmuştu ve ağzından tuhaf sesler çıkmaktaydı. Avrupalı *ölümcül darbeyi* indirmek için yaklaştı ama Carys araya girdi.

"Rahat bırak onu" dedi.

Dikkati dağılan Mamulyan ona döndü. Yanağındaki kan tek bir hattan çenesine akmıştı. "Sen de" diye mırıldandı. "Sınır yok." Carys geri geri oyun odasına girdi. Masadaki mumun ışığı güçlenip hareketlenmeye başlamıştı. Süitte dizginsiz bir

enerji vardı ve onunla beslenen alev tombul ve beyazdı. Avrupalı Carys'e gözlerinde açlıkla baktı. İştahı açılmıştı -kan kaybından dolayı içgüdüsel olarak- ve onda tek görebildiği besindi. Hırsıza benziyordu: Midesi yeterince dolu olsa bile bir çilek daha yemek istiyordu.

"Ne olduğunu biliyorum" dedi Carys, bakışına meydan okuyarak.

Banyodan dinleyen Marty bu taktiksel sözü işitti. Ona bunu söylemesinin aptalca olduğunu düşündü.

"Ne yaptığını biliyorum."

Avrupalı'nın dumanlı gözleri iri iri açıldı.

"Sen bir hiçsin" demeye başladı kız. "Sen bir keşişle karşılaşan ve onu uykusunda boğan bir askersin, o kadar. Bu kadar gururlanacak neyin var ki?" Öfkesini onun yüzüne çarpıyordu. "Sen bir hiçsin! Hiçsin ve *hiçbir şeysin*!"

Mamulyan yakalamak için ona uzandı. Carys ondan sıyrılıp oyun masasının diğer tarafına geçti ama Mamulyan masayı devirdi, kartları yere saçtı ve onu yakaladı. Sanki koluna dev bir sülük yapışmış gibiydi, kanını emiyor ve ona yalnızca boşluğu, amaçsız karanlığı veriyordu. O tekrar Carys'in düşlerinin Mimar'ıydı.

"Tanrım yardım et bana" diye soludu. Duyuları un ufak oldu ve yerlerini grilik aldı. Mamulyan onu bedeninden tek bir kabaca hareketle çıkardı ve içine aldı, işe yaramaz dış kabuğunuysa dönmüş masanın yanına, döşemeye attı. Elinin tersiyle ağzını sildikten sonra başını kaldırıp Tanrı'nın mesajını yayan gençlere baktı. Kapı eşiğinde durmuş ona bakıyorlardı. Açgözlülüğü onu hasta etmişti. Carys içindeydi -tamamı birden bir anda girmişti- ve bu çok fazlaydı. Ve Azizler durumu daha da kötüleştiriyor, ona iğrenç bir şeymişçesine bakıyorlardı. Esmer olanı başını sallıyordu. "Onu öldürdün" dedi. "Onu öldürdün."

Avrupalı suçlamalara sırtını döndü. Sistemi kaynıyordu ve kusmak üzere olan bir sarhoş gibi dirseği ve önkoluyla duvara dayandı. Carys'in içindeki varlığı bir işkenceydi. Rahat durmuyor, öfkeden köpürüyordu. Ve yarattığı kargaşa öyle çok şeyi

harekete geçiriyordu ki: Strauss'un bağırsaklarını delişini, kan ve duman saçan, peşinden gelen köpekleri, sonra daha eskiyi, şu son birkaç korkunç aydan önceki başka büyük sıkıntıları. Avluları ve karı ve yıldız ışıklarını ve kadınları ve açlığı, hep açlığı. Ve yine de hâlâ arkasındaki Hıristiyanlar'ın bakışlarını hissediyordu.

Biri konuştu: Bir zamanlar şehvet duyabileceği sarışın çocuktu bu. Ona, Carys'e, hepsine şehvet duyabilirdi bir zamanlar.

"Hepsi bu mu yani?" diye sordu talepkâr bir sesle. "Hepsi bu mu, seni kahrolası yalancı? Bize Tufan'ı vaat etmiştin."

Avrupalı duman çıkmasın diye elini ağzına bastırdı ve zihninde otelin, şehrin üstünde kıvrılan, Avrupa'yı süpürüp götürmek üzere alçalan bir dalga belirdi.

"Beni zorlama" dedi.

Koridorda kırık boynuyla yatan Whitehead hafif bir losyon kokusu almaya başladı. Yattığı yerden süitin önündeki sahanlığı görebiliyordu. Muranowski Meydanı ve ölümcül ağaç çoktan kaybolmuştu ve geride yalnızca aynalar ve halılar kalmıştı. Şimdi, kapının yanında serilmiş yatarken, birinin merdivenleri çıktığını işitiyordu. Gölgelerin içinde birinin kıpırdadığını gördü. Losyon kokan *buydu.* Yeni gelen yavaşça ama kararlılıkla yaklaştı. Eşikte ancak bir an duraksadıktan sonra Whitehead'in çökmüş gövdesinin üstünden geçip iki adamın kâğıt oynamış olduğu odaya yöneldi. Oyun sırasında gevezelik ederlerken yaşlı adam bir ara Avrupalı'yla yeni bir anlaşma yapabileceğine inanmıştı, kaçınılmaz felaketi birkaç yıl daha geciktirebileceğine. Ama her şey ters gitmişti. Önemsiz bir sorun yüzünden kavga etmişlerdi, âşıkların yaptığı gibi ve anlaşılmaz bir matematik sonucunda işler bu noktaya gelmişti: Ölüme.

Diğer tarafa, koridorun ucundaki oyun odasına bakabilmek için yuvarlandı. Carys yerde, ortalığa saçılmış kartların arasında yatıyordu. Açık kapıdan cesedini görebiliyordu. Avrupalı onu yutmuştu.

Şimdi görüş alanı, sendeleyerek kapıya doğru yürüyen yeni gelen tarafından kısıtlanmıştı. Whitehead yattığı yerden adamın yüzünü pek göremiyordu. Ama belinden sarkan palanın parıltısını gördü.

Tom, Jilet-Yiyici'yi Chad'den önce gördü. Zaptedilmez midesi birbirine karışmış kauçuk ve çürüme kokusuna isyan etti ve Breer içeri girerken o yaşlı adamın yatağına kustu. Breer uzun yoldan gelmişti, kilometreler sevecen davranmamıştı ama sonunda buradaydı.

Mamulyan duvarın yanında dik durup Breer'la yüzleşti.

O çürümüş suratı görmekten tamamen şaşırmamıştı, nedeninden tam olarak emin olamasa da. Zihni bir biçimde Jilet-Yiyici üstündeki hâkimiyetini tamamen bırakmamış ve onu buraya çağırmış olabilir miydi? Breer parlak havanın içinde Mamulyan'a, eyleme geçmeden önce yeni bir talimat beklercesine bakıyordu. Chad -zihni hâlâ konyağın etkisindeydi- onun kelebeklerle dolmuş ve patlamak üzere olduğunu düşündü. Kanatları anatomisinin sınırlarına çarpıyordu; heyecanları içinde kemiklerini un ufak ediyorlardı. Yakında amansız hareketleri onu yaralayacaktı ve hava kelebeklerle dolacaktı.

Avrupalı, Breer'ın taşıdığı palaya baktı.

"Niye geldin?" diye sordu.

Jilet-Yiyici yanıt vermeye çalıştı ama dili bu göreve isyan etti. Yumuşak, damaksı bir ses çıktı yalnızca; "tatlı", "tanık" ya da "Tanrı" olabilirdi ama hiçbiri değildi.

"Öldürülmeye mi geldin? Bu yüzden mi?"

Breer başını salladı. Böyle bir niyeti yoktu ve Mamulyan bunu biliyordu. Ölüm sorunlarının en ufağıydı. Niyetini belli etmek için palayı kaldırdı.

"Seni un ufak edebilirim" dedi Mamulyan.

Breer yine başını salladı. "Dölü" dedi, Mamulyan'sa bunu "Ölü" olarak yorumladı ve yineledi.

"Ölü..." dedi Chad düşünceli bir sesle. "Ulu Tanrım. Bu herif ölü."

Avrupalı mırıldanarak bunu doğruladı.

Chad gülümsedi. Belki de kandırılmamışlardı ve yıkıcı dalgayı gerçekten göreceklerdi. Belki de Papaz Efendi'nin hesaplamaları yanlıştı ve Tufan birkaç aydan önce gelmeyecekti. Ne önemi vardı ki? Anlatacak öyküleri vardı, hem de ne öyküler. Ruhun yarıküresindeki şeytanlardan bahsedip duran Bliss bile böyle sahnelerden habersizdi. Aziz dudaklarını beklentiyle yalayarak izledi.

Whitehead koridorda sürünerek ön kapıdan birkaç metre uzaklaşmayı başardı ve ayağa kalkmayı başarmış olan Marty'yi gördü. Banyo kapısının lentosuna yaslanan Marty yaşlı adamın bakışını hissetti. Whitehead elini kaldırıp onu çağırdı. Marty sarhoş gibi yalpalayarak koridora çıktı; varlığı oyun odasındaki oyuncular tarafından göz ardı edildi. Burası karanlıktı. Yarı-kapalı kapı oyun odasındaki parlak mum ışığını neredeyse tamamen engelliyordu.

Marty, Whitehead'in yanında diz çöktü. Yaşlı adam gömleğini kavradı.

"Onu kurtarmalısın" dedi, neredeyse duyulmaz bir sesle. Gözleri şişmişti, sakalında kan vardı ve her sözcükle birlikte daha fazla kan geliyordu ama tutuşu güçlüydü. "Kurtar onu Marty" diye tısladı.

"Neden bahsediyorsun sen?"

"O Carys'i *aldı*" dedi Whitehead. "İçine aldı. Tanrı aşkına kurtar onu, yoksa sonsuza dek orada kalacak, diğerleri gibi." Sahanlığa bakarken Muranowski Meydanı'ndaki şiddetli cezayı hatırladı ve gözkapakları titreşti. Carys şimdi orada mıydı? Ağacın altında tutsak mıydı, üstünde Vasilyev'in elleri mi geziniyordu? Yaşlı adamın dudakları titremeye başladı. "Ona... sahip olmasına izin veremem evlat" dedi. "Dediğimi duy. Ona sahip olmasına izin *vermeyeceğim*."

Marty bütün bunların anlamını kavramakta güçlük çekti. Whitehead bir biçimde Mamulyan'ın içine girip Carys'i oradan çıkarmasını mı öneriyordu? Bu olanaksızdı.

"Yapamam" dedi.

Yaşlı adam tiksintiyle geri çekildi ve Marty'yi sanki birden bok tutmakta olduğunu fark etmişçesine bıraktı. Acıyla başını öte tarafa çevirdi.

Marty oyun odasına baktı. Kapıdaki aralıktan Mamulyan'ın başkasıyla karıştırılması olanaksız olan Jilet-Yiyici'ye doğru yürüdüğünü görüyordu. Avrupalı'nın yüzünde zayıflık vardı. Marty onu bir an inceledi, sonra da Avrupalı'nın ayaklarına baktı. Carys orada yatmaktaydı, yüzü ölümün şaşkınlığını taşıyordu, teni parlaktı. Marty hiçbir şey yapamazdı; Whitehead niye onun gecenin içine kaçıp yaralarını iyileştirmesine izin vermiyordu? *Hiçbir şey* yapamazdı.

Ve eğer kaçarsa, saklanacak, iyileşecek bir yer bulursa, korkaklığının kokusundan yıkanarak kurtulabilecek miydi? Bu an -tekrar tekrar ayrılan yollar- düşlerini sonsuza dek damgalamayacak mıydı? Tekrar Whitehead'e baktı. Dudaklarının hafif hareketi olmasa ölü sanılabilirdi. "Kurtar onu" diyordu hâlâ; sanki kutsal bir kitabı okuyordu ve bunu soluğu durana dek tekrarlayacaktı. "Kurtar onu. Kurtar onu."

Marty, Carys'ten benzer bir şey yapmasını istemişti... delinin inine girip anlatacak bir öyküyle dönmesini. Şimdi bunun karşılığını nasıl vermezdi? *Kurtar onu. Kurtar onu.* Whitehead'in sözleri yavaşlayan kalbinin her atışıyla birlikte hafifliyordu. Marty belki de Carys'in gerçekten Mamulyan'ın bedeninin akışındaki bir yerlerde, hâlâ *kurtarılabilir* durumda olduğunu düşündü. Ve eğer bu olmazsa, bu olmazsa, onu kurtarmaya çalışırken ölmek, ayrılan yollara ve küle dönüşen seçeneklere bir son vermek o kadar da zor mu olacaktı?

Ama nasıl? Carys'in nasıl yaptığını anımsamaya çalıştı ama prosedürler fazla karmaşıktı -yıkanma, sessizlik- ve koşullar değişmeden önce yolculuğuna başlamak için çok az zamanı olduğu şüphesizdi. Tek umut kaynağı gömleğinin kanlı olması gerçeğiydi - buraya gelirken Carys'in zihnindeki bir bariyeri kırdığını ve bu zararın kalıcı olduğunu hissetmişti. Belki zihni, açmış olduğu yaranın içinden ona gidebilirdi, kokusunun peşinden onun kendisininkini takip ettiği gibi ısrarla giderek.

Gözlerini kapadı, koridoru ve Whitehead'i ve Avrupalı'nın ayaklarının dibinde yatan gövdeyi dünyasından çıkardı. Görüş bir tuzaktı. Carys bir keresinde böyle demişti. Çaba da. Kendini bırakmalıydı. İçgüdüyle hayal gücünün onu mantıkla aklın götüremediği yerlere götürmesine izin vermeliydi.

Onu çaba harcamadan, cesedinin soğuk ve kasvetli gerçekliğini kafasından atıp canlı gülümsemesini aklına getirerek çağırdı. Zihninde onun adını söyledi ve Carys ona bir düzine ânla geldi: Gülen, çıplak, şaşkın, pişman hallerde. Ama ayrıntılara boşverip ağrıyan kafasında yalnızca onun temel varlığını bıraktı.

Onun düşünü görüyordu. Yara açıktı ve ona tekrar dokunmak acı veriyordu. Açık ağzına kan akıyordu ama bu duyum uzak bir fenomendi. Şimdiki haliyle, giderek uzaklaşmasıyla pek bir ilgisi yoktu. Kendini sanki bedenini üstünden çıkarıyormuş gibi hissetti. Bedeni gereksizdi: Artık maddeydi. Yöntemin kolaylığı onu şaşırttı. Tek endişesi fazla hevesli olmuş olmasıydı. Neşesini dizginlemeliydi, yoksa tedbiri elden bırakıp keşfedilebilirdi.

Hiçbir şey göremiyor, duyamıyordu. İçinde hareket ettiği hal -acaba gerçekten hareket ediyor muydu?- duyularla algılanamıyordu. Şimdi, algının kanıtlarına sahip olmasa da, bedeninden ayrıldığından emindi. Geride, aşağısında kalmıştı; boş bir kabuk. İlerisinde, Carys. Onu düş görerek bulacaktı.

Ve sonra, tam bu sıradışı yolculuktan haz alabileceğini düşünmeye başlamışken, önünde Cehennem açılıverdi...

Jilet-Yiyici'yle fazla meşgul olan Mamulyan, Marty'nin içine girdiğini hissetmedi. Breer yarı-koşar adımlarla ilerleyip palayı Avrupalı'ya bir darbe indirmek üzere kaldırdı. Avrupalı darbeyi savuşturmak için kusursuz bir hareket ekonomisiyle yana çekildi ama Breer ikinci bir darbe indirmek için şaşırtıcı bir hızla döndü ve bu kez, daha çok şans eseri, pala Mamulyan'ın kolunu sıyırdı, koyu gri takımının kumaşını yararak.

"Chad" dedi Avrupalı gözlerini Breer'dan ayırmadan.

"Evet?" diye yanıtladı sarışın delikanlı. Hâlâ kapının yanındaki duvara yaslanmakta, sembel bir kahraman gibi poz vermekteydi. Whitehead'in sakladığı puroları bulmuştu ve bir çoğunu cebine atıp bir tanesini yakmıştı. Havaya kirli mavi bir duman üfleyip gladyatörleri içkinin verdiği sarhoşlukla izledi. "Ne istiyorsun?"

"Hacı'nın tabancasını bul."

"Niye?"

"Ziyaretçimiz için."

"Onu sen öldür" diye yanıtladı Chad kayıtsızca, "bunu yapabilirsin."

Mamulyan'ın zihni böylesine çürümüş bir ete dokunma fikrinden tiksinti duydu. Bir kurşun, daha iyiydi. Yakın mesafeden Jilet-Yiyici'nin işini bitirirdi. Kafaları olmadan ölüler bile yürüyemezdi.

"Silahı getir!" diye emretti.

"Hayır" diye karşılık verdi Chad. Papaz Efendi en iyisinin açık konuşmak olduğunu söylemişti.

"Oyun oynamanın sırası değil" dedi Mamulyan, Chad'e bakmak için dikkatini bir anlığına Breer'dan ayırarak. Bu bir hataydı. Ölü adam palayı tekrar savurdu ve bu kez darbe Mamulyan'ın omzuna, boynuna yakın olan kasa indi. Avrupalı yalnızca homurdandı, başka hiç ses çıkarmadı ve Breer palayı çekip çıkarırken bir kez daha homurdandı.

"Dur" dedi saldırgana.

Breer başını salladı. Buraya bunu yapmak için gelmişti, öyle değil mi? Bu, yapmak için öylesine uzun süre beklediği bir eylemin başlangıcıydı.

Mamulyan elini kaldırıp omzundaki yaraya götürdü. Kurşun yiyip sağ kalabilirdi ama daha travmatik bir saldırı, etin bütünlüğünü tehlikeye atan bir saldırı -bu tehlikeliydi. Breer'ın işini bitirmek zorundaydı ve eğer Aziz tabancayı getirmeyecekse o zaman Jilet-Yiyici'yi çıplak elleriyle öldürmesi gerekecekti.

Breer niyetini sezmiş gibiydi. "Bana zarar veremezsin" demeye çalıştı ama sözleri karmakarışıktı. "Ben ölüyüm."

Mamulyan başını salladı. "Parça parça edeceğim" diye mırıldandı. "Gerekirse. Parça parça."

Chad, Avrupalı'nın vaadini duyunca gülümsedi. Ulu Tanrım, diye düşündü, dünya böyle sona erecekti. Bir sürü oda, çevre yolundan eve dönen arabalar, ölülerle ve neredeyse ölü olanların mum ışığında birbirlerine karşılıklı indirdiği darbeler. Papaz Efendi yanılmıştı. Tufan bir dalga değildi, değil mi? Baltalı kör adamlardı. Yüce insanların budalalar tarafından öldürülmemek için diz çöküp yalvarması, mantıksızlığın dürtüsünün büyüyüp bir salgına dönüşmesiydi. İzledi ve bu sahneyi Papaz Efendi'ye nasıl anlatacağını düşündü ve on dokuz yıllık yaşamında ilk kez saf bir haz spazmı yaşadı.

Marty yolculuk deneyiminin ne kadar haz verici olduğunu fark etmemişti -bir saf düşünce yolcusuydu-, ta ki Mamulyan'ın bedenine girene dek. Kendini kaynar yağın içine atılmış, derisi yüzülmüş biri gibi hissediyordu. Özü, bir başka adamın fizikselliğinin Cehennem'ini sona erdirmek için acı, tiz çığlıklar atarken çırpındı. Ama Carys buradaydı. Bu düşünceye en büyük önceliği vermek, onu bir mihenk gibi kullanmak zorundaydı.

Bu büyük girdapta ona karşı olan duyguları matematiğin saflığına sahipti. Denklemleri -karmaşık ama kanıtlarında zariftiler- gerçek gibi görünen bir hoşluk sunuyordu. Bu farkındalığa tutunmak zorundaydı. Bir kez bırakırsa kaybolurdu.

Duyuları olmasa da, bu yeni halin ona kendinin görüntüsünü sunmak için çabaladığını hissetti. Kör gözlerinin kenarlarında ışıklar parıldıyordu -perspektif bir anda açılıp kapanıveriyordu-, tepede güneşler yakma tehdidinde bulunuyor ve sıcaklık ya da aydınlık yayamadan önce söndürülüyordu. Bir huzursuzluk hissediyordu: Bir delilik kaşıntısı. Kaşı beni diyordu, artık hiç uğraşmana gerek kalmayacak. Bu baştan çıkarmaya Carys'e ilişkin düşüncelerle karşı koydu.

Gitti, diyordu kaşıntı, senin gitmeye cesaret edemeyeceğin kadar derinlere gitti. Öyle derinlere gitti ki.

Bu iddia belki doğruydu. Mamulyan onu bir lokmada yut-

muştu, en sevdiği şeyleri koyduğu yere göndermişti. Caliban Sokağı'nda karşılaştığı o sıfırın kaynağı olan yere. Böylesine bir vakumla karşı karşıya kalırsa büzüşürdü: Bu kez geciktirme de olmayacaktı. Ne korkunç, dedi kaşıntı, ne korkunç bir yer. Görmek ister misin?

Hayır.

Haydi bak! Bak ve titre! Bak ve yok ol! Onun ne olduğunu öğrenmek istedin, tamam, şimdi görmek üzeresin.

Dinlemiyorum, diye düşündü Marty. Bastırdı ve -tıpkı Caliban Sokağı gibi- burada yukarı ya da aşağı, ileri ya da geri diye bir şey olmamasına karşın düştüğünü hissetti. Bu yalnızca beraberinde getirdiği metaforlar yüzünden miydi, Cehennem'i devasa bir çukur olarak gördüğü için miydi? Yoksa Avrupalı'nın iç organlarının arasından, Carys'in saklı tutulduğu bağırsağa doğru mu ilerliyordu?

Tekrar asla çıkamayacaksın tabii, dedi kaşıntı gülümseyerek. Oraya inersen asla geri çıkamazsın. Çıkış yolu yok. Seni asla sıçmayacak. Orada, sonsuza dek kısılı kalacaksın.

Carys çıktı ama diye mantık yürüttü.

Carys kafasına girmişti, diye ona anımsattı kaşıntı. Onun kütüphanesinde geziniyordu. Sen bokun içindesin. Çok *derindesin*, evet dostum, çok derindesin.

Hayır!

Kesinlikle.

Hayır!

Mamulyan başını salladı. Tuhaf ağrılarla doluydu. Seslerle de. Yoksa bu yalnızca onunla gevezelik eden geçmişi miydi? Evet, geçmişiydi. Şu son haftalarda kulağını daha önceki onyıllardakinden çok daha yüksek sesle ağrıtmış, dedikodu yapmıştı. Zihni ne zaman boş kalsa geçmiş onu çekmişti ve o manastır avlusuna geri dönmüştü, yağan kara ve sağında titreyen çocuğa ve soğuyan cesetlerden çıkan parazitlere. İki yüz yıllık yaşam o ânlar komplosundan çıkıp büyümüştü. Celladı öldüren kurşun yalnızca birkaç saniye gecikmiş olsa kılıç inecek, kafası kopup

yuvarlanacak ve yaşamış olduğu yüzyıllar onu içermeyecekti. O da onları.

Bu dönüp duran düşünceler niye şimdi geri gelmişti peki, odada Anthony'ye bakarken? O olaydan bin mil ve yüz yetmiş yıl uzaktaydılar. Tehlikede değilim, diye azarladı kendini, niye titriyorum öyleyse? Breer tamamen çökmenin eşiğinde sallanıyordu. Onu parçalamak hoş olmayan ama basit bir işti.

Birden harekete geçip sağlam eliyle Breer'in boğazına, berikine karşılık verme fırsatı vermeden yapıştı. Avrupalı'nın uzun parmakları lapaya dalıp Breer'ın nefes borusunu kavradı. Sonra kuvvetle çekti. Breer'ın boynunun büyük kısmı dağıldı ve etrafa yağlar ve sıvılar saçıldı. Sıkışan buhar çıkıyormuş gibi bir ses duyuldu.

Chad ağzında puroyla alkışladı. Tom da yığıldığı yerde sızıldanmayı kesmiş, bu parçalama sahnesini izlemekteydi. Adamlardan biri hayatı, diğeri ölümü için savaşıyordu. Amin! Azizlerle günahkârların hepsi bir aradaydı.

Mamulyan yumruğunu sarmalayan pislikleri elini silkeleyip attı. Aldığı ciddi yaraya karşın Jilet-Yiyici hâlâ ayaktaydı.

"Seni parça parça mı etmem gerekiyor?" dedi Mamulyan. Konuşurken içinde bir şeyler eşelendi. Kız hâlâ dışarı çıkmaya mı çalışıyordu?

"Kim var orada?" diye sordu usulca.

Carys yanıt verdi. Mamulyan'a değil, Marty'ye. Buradayım, dedi. Marty onu işitti. Hayır, işitmedi: *Hissetti*. Carys onu çağırdı ve Marty takip etti.

Marty'nin içindeki kaşıntı iyice azmıştı. Ona artık yardım edemezsin, çok geç, dedi: Artık *her şey* için çok geç.

Ama Carys yakınlardaydı, bunu biliyordu, varlığı paniğini bastırıyordu. Seninleyim, dedi Carys. Şimdi ikimiziz.

Kaşıntı etkilenmemişti. Kaçma fikrine sırıttı. Sonsuza kadar hapsoldun, dedi, buna alışsan iyi olur. O bile dışarı çıkamıyorsa, sen nasıl çıkacaksın?

İki, dedi Carys. Şimdi *ikimiziz*. Marty ânların en narininde

Carys'in söylemek istediğini anladı. Birlikteydiler ve beraberken parçalarının toplamından fazlaydılar. Birbirine kilitlenmiş anatomilerini düşündü: Bu diğer birleşmenin metaforu olan fiziksel eylemi. Şimdiye dek anlayamamıştı. Zihni coşku doluydu. Carys onunla birlikteydi: O Carys'le birlikteydi. Birbirlerini hayal eden tek, bölünmez bir düşünceydiler.

Git!

Ve Cehennem bölündü. Başka seçeneği yoktu. Diyar, parçalara ayrılırken kendilerini Avrupalı'nın pençesinden kurtardılar. Tek bir zihin olarak birkaç mükemmel an yaşadılar, sonra yerçekimi -ya da bu durumdayken işleyen kanun her neyse- onları talep etti. Bölünme oldu -bu anlık Cennet'ten kabaca kovulma- ve şimdi kendi bedenlerine doğru düşmekteydiler, birlik sona ermişti.

Mamulyan kaçışlarını Breer'ın o zamana kadar verdiklerinden çok daha travmatik bir yara olarak hissetti. Parmağını ağzına koyarken yüzünde zavallı bir yitirmişlik ifadesi belirdi. Gözlerinden yaşlar boşandı ve yüzündeki kanları sulandırdı. Breer bunu bir işaret olarak algılamış gibiydi: Zafer ânı gelmişti. Sıvılaşan zihninde aynı anda bir görüntü belirmişti -katliamlar kitabındaki bulanık fotoğraflardan biri gibi- ama bu görüntü hareket ediyordu. Kar taneleri düşüyor, bir mangalın alevleri dans ediyordu.

Elindeki pala giderek ağırlaşıyordu: Daha çok bir kılıç gibiydi. Onu kaldırdı, gölgesi Avrupalı'nın yüzüne düştü.

Mamulyan, Breer'ın harap yüz hatlarına baktı ve onları tanıdı; her şeyin nasıl bu ana geldiğini gördü. Yılların ağırlığı altında bükülerek dizüstü çöktü.

O bunu yaparken Carys gözlerini açtı. Korkunç, sarsıcı bir geri dönüş olmuştu bu; Marty için daha da kötüydü, çünkü o buna alışık değildi. Ama kaslarla yağların ruhun etrafında pıhtılaşmasını hissetmek asla tamamen hoş bir duygu değildi.

Marty'nin de gözleri açılmıştı ve içinde bulunduğu bedene bakmaktaydı. Ağır ve yıpranmış bir bedendi bu. Öyle çok kısmı -deri tabakaları, saçlar, tırnaklar- ölüydü ki. Cismaniliği

onu tiksindiriyordu. Bu halde olmak az önce tatmış olduğu özgürlüğün bir parodisi gibiydi. Yattığı yerden hafif bir tiksinti çığlığıyla, sanki uyanıp üstünü böceklerin kaplamış olduğunu görmüşçesine doğruldu.

Rahatlamak için Carys'e bakındı ama onun dikkati, kısmen kapalı kapının Marty'nin görmesini engellediği bir şeyde yoğunlaşmıştı.

Bir yerlerden tanıdığı bir görüntüyü izliyordu. Ama bakış açısı farklıydı ve sahneyi tanıması zaman aldı: Dizüstü çökmüş adam, boynu açılmış, kolları gövdesinden biraz ayrılmış, parmakları evrensel boyun eğme pozisyonunda açılmış. Cellat, yüzü bulanık, istekli kurbanının kafasını kesmek için kılıcı kaldırıyor, yakınlarda bir yerlerde biri gülüyor.

Bu tabloyu son kez Mamulyan'ın gözlerinin ardındayken görmüştü. Karlı bir avluda, genç yaşamını iptal edecek darbeyi bekleyen bir asker. Asla gelmeyecek bir darbeyi; daha doğrusu şimdiye dek ertelenmiş bir darbeyi. Cellat böylesine uzun bir süre beklemiş miydi, bedenden bedene geçip, Mamulyan'ı onyıllar boyunca takip edip, ta ki kader en sonunda tekrar bir araya gelişin parçalarını birleştirene dek? Yoksa bütün bunlar Avrupalı'nın işi miydi? İradesi kuşaklar önce yanlışlıkla yarıda kesilmiş bir hikâyeyi bitirmesi için Breer'ı mı çağırmıştı?

Bunu asla bilemeyecekti. İkinci kez başlamış olan eylem tekrar ertelenmeyecekti. Silah indi ve tek bir darbede kafayı neredeyse boyundan ayırdı. Kafa birkaç ince sinirin ucunda sallanıyordu -burun göğse değiyordu- ama arka arkaya gelen iki darbenin ardından kopup Avrupalı'nın ayaklarının dibine düşerek yuvarlandı ve Tom'un ayaklarının dibinde durdu. Delikanlı kafayı bir tekmede öteye fırlattı.

Mamulyan hiç ses çıkarmamıştı ama şimdi başsız kalan gövdesi çözüldü. Yaradan kanla birlikte sesler de çıkmaya başladı; sanki her gözenekten şikâyetler geliyordu. Ve seslerle birlikte yapılmamış resimlerin dumansı hayaletleri de geliyor, ondan buhar gibi yükseliyordu. Acı şeyler belirip uçtu gitti, düşler belki ya da geçmişten parçalar. Şimdi hepsi birdi. Aslında hep öy-

le olmuştu. O söylentilerden çıkıp gelmişti; o efsaneydi, o belirlenemezdi, onun adı bile yalandı. Şimdi hiçliğe uçan biyografisi bir kurgu olarak görülse bunun önemi olabilir miydi?

Yatışmamış olan Breer palasıyla cesedin boynundaki yaranın üstünde çalışmaya başladı, düşmanını daha küçük parçalara bölme çabası içinde önce boyuna, sonra enine kesti. Sonunda bir kol koptu. Onu aldı ve eli bilekten, ön kolu da üst koldan kesip kopardı. İdam sırasında neredeyse dingin olan oda birkaç saniye içinde bir mezbahaya dönüşmüştü.

Marty odaya sendeleyerek girerken Breer'ın Mamulyan'ın diğer koluna darbe indirdiğini gördü.

"Şunun ölüşüne bak!" dedi Amerikalı genç, kan banyosuna Whitehead'in votkasıyla kadeh kaldırarak.

Marty katliamı etkilenmeden izledi. Her şey bitmişti. Avrupalı ölü bir adamdı. Kafası pencerenin altında yan dönmüş duruyordu. Küçük görünüyordu; gelişmemiş.

Kapının yanındaki duvara yaslanan Carys, Marty'nin elini yakaladı.

"Babam?" dedi. "Babama ne oldu?"

O konuşurken Mamulyan'ın dizüstü duran cesedi öne düştü. Dışarı yaydığı hayaletler ve sesler kesilmişti. Şimdi içinden yalnızca koyu kanlar fışkırmaktaydı. Breer kasaplığını sürdürmek üzere eğildi ve iki darbeyle karnı yardı. Delinen mesaneden sidik fışkırdı.

Saldırılardan midesi bulanan Carys odadan dışarı süzüldü. Marty biraz daha oyalandı. Carys'i izlerken son gördüğü görüntü Jilet-Yiyici'nin kafayı egzotik bir meyve gibi tutup yanlamasına kesmesiydi.

Koridorda Carys babasının yanında diz çökmüştü. Marty ona katıldı. Carys yaşlı adamın yanağını okşamaktaydı. "Baba?" dedi. Whitehead ölmemişti ama gerçekten sağ da sayılmazdı. Nabzı hafifçe titreşiyordu, o kadar. Gözleri kapalıydı.

"Yararsız..." dedi Marty, Carys yaşlı adamın omzunu sarsarken, "öldü sayılır."

Oyun odasında Chad tiz kahkahalar atmaya başlamıştı.

Kasaplık sahnelerinin yeni ve gülünç şevk doruklarına ulaştığı anlaşılıyordu.

"Canı sıkıldığında burada olmak istemiyorum" dedi Marty. Carys hareket etmedi. "Yaşlı adam için yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

Carys bu ikilem karşısında kafası karışmış halde ona baktı.

"O gitti Carys. Ve bizim de gitmemiz gerek."

Mezbahada bir sessizlik başlamıştı. Bu kahkahalardan ya da Breer'ın çalışırken çıkardığı seslerden daha kötüydü.

"Burada bekleyemeyiz" dedi Marty. Carys'i sertçe çekip ayağa kaldırdı ve onu çatı katı süitinin ön kapısına doğru itti. Carys yalnızca hafifçe itiraz etti.

Usulca aşağı inerlerken yukarılarda bir yerlerde sarışın Amerikalı tekrar alkışlamaya başladı.

72

Ölü adam epey bir süre çalıştı. Anayoldaki trafik azaldıktan, yalnızca kuzeye giden uzun mesafe tırlarının gürlemeleri duyulduktan çok sonra bile. Breer hiçbirini işitmedi. Kulakları uzun süre önce işitmez olmuştu ve bir zamanlar öylesine keskin olan gözleri şimdi etrafındaki katliam sahnesini belli belirsiz görebiliyordu. Ama tamamen görmez olduğunda yine de hâlâ temel dokunma duyusuna sahipti. İşini bitirmek için bunu kullandı ve Avrupalı'nın etini sonunda, konuşan parçayla işeyen parçayı birbirinden ayırt etmek olanaksız hale gelene dek küçük küçük parçalara böldü.

Chad eğlenceden, bu noktaya gelinmeden çok önce sıkıldı. İkinci purosunu topuğuyla ezdikten sonra işlerin başka yerlerde nasıl gittiğini görmek için aylak aylak gezindi. Kız gitmişti, kahraman da. Tanrı onları seviyormuş, diye düşündü. Ama yaşlı adam hâlâ koridorda yatıyor, olayların bir yerinde eline geçirdiği tabancayı sıkı sıkı tutuyordu. Parmakları arada bir ka-

sılıyordu, o kadar. Chad, Breer'ın etlerin arasında diz çökmüş hâlâ kesim yapmakta olduğu kanlı odaya girdi ve Tom'u yerden kaldırdı. Tom gevşek bir haldeydi, dudakları neredeyse masmaviydi ve onu harekete geçirmek için epey dil dökmesi gerekti. Ama Chad insanları din değiştirmeye ikna etmeye doğuştan yetenekli biri olarak kısa bir konuşmayla onu biraz heveslendirmeyi başardı. "Artık yapabileceğimiz bir şey yok, anlıyor musun?" dedi Chad ona. "Biz vaftiz olmuş insanlarız. Yani, biz *her şeyi gördük*, öyle değil mi? Bu koca dünyada Şeytan'ın bize karşı kullanabileceği hiçbir şey yok, çünkü hepsini gördük. Görmedik mi?"

Chad bu yeni özgürlükten sarhoş olmuştu. Anlatmak istediği şeyi kanıtlamak istedi ve aklına yaşlı adamın göğsüne sıçmak gibi çok parlak bir fikir geldi. "Bunu seveceksin Tommy." Tom kayıtsız görünüyordu ve Chad pis işi yapmak için pantolonunu indirirken yalnızca baktı. Bağırsakları itaat etmiyordu. Ancak doğrulmaya başlarken birden Whitehead'in gözleri açılıverdi ve tabanca ateşlendi. Kurşun Chad'ın testislerinin bir milim yanından geçti ama süt beyazı uyluğunun iç tarafında ince, kırmızı bir iz bıraktı ve yüzünü sıyırarak geçip tavana saplandı. Chad'ın bağırsakları o zaman çalıştı ama yaşlı adam ölmüştü. Chad'ın erkekliğini parça parça etmeye öylesine yaklaşmış o atışla birlikte ölmüştü.

"Kılpayı" dedi, katatonisi Chad'ın az kalsın sakatlanması tarafından kırılmış olan Tom.

"Şanslıyım herhalde" diye yanıtladı sarışın genç. Sonra intikamlarını ellerinden geldiğince aldılar ve çekip gittiler.

Ben kavmimin sonuncusuyum, diye düşündü Breer. Ben gidince Jilet-Yiyiciler tarihe karışacak.

Kendini Pandemonium Oteli'nden güçlükle, bedeninin giderek çözüldüğünü bilerek çıkardı. Parmakları otele gelmeden önce bir otomobilin bagajından çaldığı ve bu cenaze töreni için fuayede bırakmış olduğu benzin tenekesini güçlükle tutabiliyordu. Onu tutmak parmakları için olduğu kadar zihni için de

zordu ama elinden geleni yaptı. Kalıntıların arasında çömelirken leşini koklayan şeyleri adlandıramıyordu. Kim olduğunu bile hatırlayamıyordu, bir zamanlar hoş ve harika şeyler görmüş olduğu dışında.

Petrol tenekesinin kapağını açtı ve içindekileri elinden geldiğince özenle döktü. Sıvının çoğu yalnızca çevresine saçıldı. Sonra tenekeyi atıp körlemesine kibritleri arandı. Birinci ve ikinci kibritler yanmadı. Üçüncüsü yandı. Alevler bir anda onu sardı. Yananların genelde yaptığı gibi bedeni bir boksör gibi kıvrılırken pişen eklemleri kısaldı ve kollarla bacakları çekip bir savunma duruşuna getirdi.

En sonunda alevler söndüğünde köpekler yiyecek aramak için geldi. Ancak birden fazlası, Breer'ın etinden bir lokma aldıktan sonra, damaklarının onun leziz bir yiyecek gibi yuttuğu ve ette bir istiridyenin içindeki inciler gibi gizlenmiş jiletler tarafından kesilmesiyle acı acı havlayarak uzaklaştı.

XIV

Dalganın Sonrası

73

Rüzgâr dünyayı ele geçirmişti.

O akşam tam doğudan batıya esiyor, yağmurlu bir günden sonraki hafif bulutları, batan güneşin doğrultusunda taşıyordu, sanki ufuğun hemen ardındaki bir Kıyamet'e koşturuyorlarmışçasına. Ya da belki de -bu düşünce daha kötüydü- güneşi hiçlikten geri dönüp bir saat daha, bir dakika daha kalmaya ikna etmek için acele ediyorlardı. Geceyi ertelemek için her şeyi yaparlardı. Ve tabii ki gelmeyecekti ve güneş bunun yerine o uzun tüylü yünlerle kaplı bulutların paniğinden istifade edip onları dünyanın kenarına çekerek çalmaya çalışıyordu.

Carys, Marty'yi her şeyin yolunda olduğuna ikna etmeye çalışmış ama başarılı olamamıştı. Şimdi Marty, intiharsı bulutların altında ve gece çökerken Orpheus Oteli'ne bir kez daha aceleyle giderken şüphelerinin doğruluğunu hissediyordu. Görünen dünyanın tamamı bir kumpasın kanıtlarını taşıyordu.

Hem Carys hâlâ uykusunda konuşuyordu. Belki Mamulyan'ın, tanıdığı ve nefret ettiği o temkinli, döngüsel, ironik sesiyle değil. Hatta sözler bile söylemiyordu. Yalnızca sesler çıkarıyordu: Yengeçlerin, tavanarasında kısılı kalmış kuşların sesleri. Kanat çırpma ve eşeleme sesleri, sanki o ya da içindeki bir şey, unutulmuş bir dağarcığı tekrar keşfetmeye çalışıyormuşçasına. İçinde henüz insani bir şeyler yoktu ama Marty, Avrupalı'nın orada saklandığından emindi. Dinledikçe mırıltıdaki düzeni daha fazla fark ediyordu; Carys'in uykudaki dilinin ko-

nuşmak çabasıyla damak üstünde çalışırken çıkardığı sesleri. Bu düşünce terlemesine yol açıyordu.

Bulutların hızla geçtiği bu geceden önceki gece, sabahın dördünde sıçrayarak uyanmıştı. Korkunç düşler görmekteydi kuşkusuz ve bunların yıllarca devam edeceğini tahmin ediyordu. Ama bu gece yalnızca zihnine bağımlı değillerdi. Buradaydılar. Şimdideydiler.

Carys dar yatakta yanında yatmıyordu. Odanın ortasında duruyordu, gözleri kapalı, yüzü küçük, açıklanamaz tiklerle dolu. Yine konuşuyor ya da en azından konuşmaya çalışıyordu ve Marty bu kez kesinlikle Mamulyan'ın bir biçimde hâlâ onunla birlikte olduğunu biliyordu.

Carys'e adıyla seslendi ama o uyanma belirtisi göstermedi. Marty yataktan kalkıp ona doğru yürüdü ama hareket ederken sanki etraflarındaki hava kanayıp karanlık akıtmaya başladı. Carys'in gevezelikleri ısrarcı bir tona büründü ve Marty karanlığın katılaştığını hissetti. Yüzü ve göğsü kaşınmaya başladı, gözleri yandı.

Yine ona seslendi, bu kez haykırarak. Karşılık gelmedi. Şimdi Carys'in çevresinde gölgeler hızla uçuşmaya başlamıştı, oysa odada onları oluşturabilecek ışık yoktu. Marty onun çabuk ve anlaşılmaz bir biçimde konuşan yüzüne baktı. Gölgeler çiçek yüklü dallara vuran ışığın yarattığı gölgeleri andırıyordu, sanki Carys bir ağacın altında duruyormuşçasına.

Marty'nin tepesinde bir şey iç geçirdi. Başını kaldırıp baktı. Tavan kaybolmuştu. Onun yerinde gözlerinin önünde büyüyen ve yayılan dallar vardı. Carys'in sözleri onun kökündeydi, Marty'nin bundan şüphesi yoktu ve onun söylediği her heceyle biraz daha güçleniyor ve dallanıp budaklanıyordu. Dallar kabarırken titreşiyor, verdikleri sürgünler birkaç saniye içinde yapraklarla ağırlaşıyordu. Ama sağlıklı olmasına karşın ağacın her goncası çürümüştü. Yaprakları siyahtı ve özsuyuyla değil, çürümüşlüğün teriyle parlıyordu. Dallarda haşaratlar hızla inip çıkıyor, pis kokulu çiçekler kar gibi düşüp meyveleri açıkta bırakıyordu.

Ne korkunç meyvelerdi bunlar! Bir katile armağan edilecekmişçesine kurdeleyle bağlanmış bir demet bıçak. Örgülü saçlarından asılmış bir çocuk kafası. Bir dala insan bağırsakları dolanmıştı, bir başkasından içinde canlı canlı yanan bir kuşun bulunduğu bir kafes sarkıyordu. Hepsi de anmalıklardı. Geçmiş katliamların hatıraları. Peki, koleksiyoncu burada, yadigârlarının arasında mıydı?

Marty'nin tepesindeki çalkantılı karanlıkta bir şey kımıldadı ve bu fare değildi. Karşılıklı fısıltılar işitebiliyordu. Yukarıda insanlar vardı, çürümüşlüğün ortasında dinleniyorlardı. Ve onu da aralarına katmak için aşağı iniyorlardı.

Kaynayan havanın içinden uzanıp Carys'in kolunu tuttu. Kolu lapa gibiydi, sanki eti elinde dağılıverecekti. Göz kapaklarının altında gözlerini delilik rolü yapan bir oyuncu gibi döndürmekteydi. Ağzı hâlâ ağacı çağırmış olan sözleri biçimlendiriyordu.

"*Dur*" dedi ama Carys durmadı.

Onu iki eliyle birden tutup sarsarak durmasını haykırdı. Tepelerindeki dallar gıcırdadı, Marty'nin üstüne dal parçacıkları düştü.

"Uyansana kahrolası" dedi ona. "Carys! Benim, Marty. *Benim, Marty*! Uyan, Tanrı aşkına."

Saçlarında bir şey hissetti ve başını kaldırıp bakınca bir kadının üstüne tükürmekte olduğunu, tükürüğünün uzun ipliğinin inci bir kolyeyi andırdığını gördü. Buz gibi tükrük yüzüne sıçradı. Panik içinde Carys'e bağırmaya başladı, durmasını sağlamak için ve bu işe yaramayınca ona okkalı bir tokat attı. Bir an için çağırma akışı kesildi. Ağaç ve sakinleri homurdanarak şikâyet ettiler. Carys'i yine, bu kez daha sert tokatladı. Gözkapaklarının ardındaki hummalı faaliyetin yatışmaya başladığını gördü. Ona tekrar seslendi ve sarstı. Carys'in ağzı açıldı ve dili dışarı sarktı, yüzündeki o tikler ve korkunç kararlılık kayboldu. Ağaç titredi.

"N'olur..." diye yalvardı ona, "uyan."

Kara yapraklar büzüldü, hummalı uzuvlar tutkularını yitirdi.

Carys gözlerini açtı.

Çürümüşlük, hayal kırıklığını mırıldanarak dile getirdikten sonra çürüyerek hiçliğe karıştı.

Carys'in yanağındaki el izi hâlâ kızarmaktaydı ama onun darbelerinin farkına varmadığı anlaşılıyordu. Konuşurken sesi uykuluydu:

"Ne var, ne oldu?"

Marty ona sıkıca sarıldı. Söyleyecek kadar cesur olduğu bir yanıtı yoktu. Yalnızca "Rüya görüyordun" dedi.

Carys ona şaşkın şaşkın baktı. "Hatırlamıyorum" dedi ve sonra Marty'nin titreyen ellerini fark etti. "Ne oldu?"

"Bir kâbus" dedi Marty.

"Niye yatakta değilim?"

"Seni uyandırmaya çalışıyordum."

Carys ona baktı. "Uyandırılmak istemiyorum" dedi. "Zaten çok yorgunum." Kendini onun kollarından kurtardı. "Yatağa geri dönmek istiyorum."

Marty onun buruşuk çarşaflara geri dönüp uzanmasına izin verdi. Daha onun yanına gitmeden uykuya dalmıştı bile. Yanına yatmadı, şafak sökene kadar oturup uyumasını izledi ve anıları uzakta tutmaya çalıştı.

"Otele geri dönüyorum" dedi ona ertesi günün ortasında; yani bugünün. Carys'in önceki gece olanlara bir açıklama getirebileceğini, onların yalnızca en sonunda içinden atmayı başardığı başıboş ilüzyonlar olduğunu söyleyebileceğini ummuştu -ne zayıf bir umut!-. Ama Carys'in sunabileceği böyle rahatlatıcı sözler yoktu. Ona bir önceki geceye ilişkin bir şey anımsayıp anımsamadığını sorduğunda Carys son zamanlarda geceleri hiçbir şey görmediğini, bundan da çok memnun olduğunu söyledi. *Hiçbir şey*. Marty bunu bir ölüm fermanıymışçasına yineledi, Caliban Sokağı'ndaki boş odayı düşünerek, *hiçliğin* nasıl korkusunun temeli olduğunu düşünerek.

Carys huzursuzluğunu görerek ona uzandı ve yanağına dokundu. Marty'nin teni sıcaktı. Dışarıda yağmur yağıyordu ama oda soğuk ve nemliydi.

"Avrupalı öldü" dedi ona.

"Gözlerimle görmem gerek."

"Gerek yok bebeğim."

"Eğer öldüyse, niye uykunda konuşuyorsun?"

"Konuşuyor muyum?"

"Konuşuyorsun ve belki de ilüzyonlar yaratıyorsun."

"Belki bir kitap yazıyorumdur" dedi Carys. Bu şakalaşma girişimi başarısız oldu. "Oraya geri dönmeden de yeterince sorunumuz var."

Doğruydu. Karar verilmesi gereken öyle çok şey vardı ki. Mesela bu öyküyü nasıl anlatacakları ve inandırıcı olmayı nasıl başaracakları. Kendilerini nasıl kanuna teslim edip bilinen ve bilinmeyen cinayetlerden suçlanmamayı başaracakları. Bir yerlerde Carys'i bekleyen bir servet vardı. Babasının tek mirasçısıydı. Bu da yüzleşilmesi gereken bir gerçekti.

"Mamulyan öldü" dedi Carys ona. "Onu bir süreliğine unutamaz mıyız? Cesetleri buldukları zaman her şeyi anlatırız. Ama daha değil. Birkaç gün dinlenmek istiyorum."

"Dün gece bir şeylerin belirmesine yol açtın. Burada, bu odada. Gözlerimle gördüm."

"Niye benim yaptığımdan bu kadar eminsin?" diye cevabı yapıştırdı Carys. "Niye hâlâ kafasını takmış olan kişi *ben* olayım? Bunu canlı tutanın *sen* olmadığından emin misin?"

"Ben mi?"

"Gitmesine izin vermeyenin."

"Hiçbir şey beni daha fazla mutlu edemez!"

"Unut öyleyse kahrolası! Unut artık Marty! O öldü. Öldü! Ve her şey sona erdi!"

Onu suçlamayı düşünmesi için yalnız bıraktı. Belki de gerçekten *oydu*. Belki ağacı yalnızca düşlemiş ve kendi paranoyası yüzünden onu suçlamıştı. Ama Carys'in yokluğunda şüpheleri komplo kurmaya başladı. Carys'e nasıl güvenebilirdi? Eğer Avrupalı gerçekten *sağsa* -bir biçimde, bir yerlerde- bu iddiaları Carys'in kafasına sokamaz mıydı, Marty'nin karışmasına engel olmak için? Carys'in yokluğundaki zamanı kararsızlık ıstırapla-

rı çekerek geçirdi, şüpheyle lekelenmemiş, ileriye doğru giden bir yol bulamadan ama otelle tekrar yüzleşecek ve böylece meseleyi bir biçimde kanıtlayacak gücü de kendinde bulamadan.

Sonra, öğleden sonra, Carys geri dönmüştü. Hiçbir şey konuşmamışlar ya da çok az şey konuşmuşlardı ve Carys kısa süre sonra başının ağrıdığından şikâyet ederek yatağa geri dönmüştü. Odayı yarım saat boyunca onun uyuyan varlığıyla paylaştıktan, yalnızca düzenli soluklarını (bu kez gevezelikler yoktu) dinledikten sonra viski ve bir gazete almak için çıkmış, gazeteyi keşif ya da takip haberleri için taramıştı. Hiçbir şey yoktu. Haberlere dünyada olup bitenler hâkimdi. Siklonların ya da savaşların olmadığı yerde karikatürler ve yarış sonuçları vardı. Daireye şüphelerini unutmaya hazır olduğunu, onun başından beri haklı olduğunu söylemek için döndüğünde yatak odasının kapısı kilitliydi ve Carys'in içeriden gelen sesi -uykuyla yumuşamıştı- yeni bir tutarlılığa doğru sendeleyerek ilerlemekteydi.

Kapıyı kırıp içeri girdi ve onu uyandırmaya çalıştı ama bu kez uykuda zaptedilmiş olan Carys'i kendine getirmek için ne sarsmalar, ne de tokatlar para etmedi.

74

Ve şimdi neredeyse oradaydı. Giderek artan soğuğa uygun biçimde giyinmemişti ve ıssız araziyi geçip Pendemonium Oteli'ne doğru ilerlerken titredi. Sonbahar bu yıl varlığını erken belli ediyor, havayı soğutmak için Eylül başını bile beklemiyordu. En son burada bulunmasından bu yana geçen haftalarda yaz yerini yağmura ve rüzgâra bırakmıştı. Yazın gitmiş olmasından mutsuz değildi. Artık küçük odalardaki yaz sıcağı ona asla hoş şeyler çağrıştırmayacaktı.

Yukarı, otele baktı. Giderek azalan ışıkta mercan rengiydi. Yanık izlerinin ve grafitilerin ayrıntıları neredeyse fazla gerçekti. Saplantılı biri tarafından yapılmış bir portre, her ayrıntısı son derece net. Belki pencerelerden biri göz kırpar, bir kapı

yüzünü buruştururdu. İçeride keşfedebileceği şeye onu hazırlayacak herhangi bir şey olabilirdi. Ama otel tedbirli olmayı sürdürdü. Yalnızca yaşlılıkla ve alevlerle yüzleşmiş, günün son ışıklarını yakalayan sağlam bir binaydı.

Ön kapı otelden ayrılan son ziyaretçi tarafından kapatılmıştı ama tahtaları tekrar çivilemek için bir girişimde bulunulmamıştı. Marty itti ve kapı açıldı, yerdeki alçılara ve süprüntülere sürtünerek. İçeride hiçbir şey değişmemişti. Dışarıdan ani ve sert bir rüzgâr bu kutsal yere davetsizce girerken avize şıkırdadı. Kuru bir toz yağmuru havada uçuşup döşemeye indi.

İlk iki katın merdivenlerini çıkarken bir koku almaya başladı. Nemden ya da küllerden daha yoğun bir koku. Herhalde cesetler hâlâ bırakıldıkları yerdeydi. Çürümüş olmalıydılar. Bu sürecin ne kadar zaman aldığını bilmiyordu ama son haftalardaki deneyimlerinden sonra en kötüsüyle karşılaşmaya hazırdı. Çıktıkça güçlenen koku bile onu neredeyse hiç rahatsız etmiyordu.

Yarı yolda durup satın aldığı viski şişesini çıkardı, kapağını açtı ve hâlâ kalan merdivenlere bakarak, şişeyi dudaklarına götürdü. Ağzına dolan içki damağını ve boğazını yaktı ve içini kavurarak midesine indi. İkinci bir yudum alma dürtüsüne karşı koydu. Şişeyi tekrar kapayıp cebine koyduktan sonra çıkmayı sürdürdü.

Anılar tarafından kuşatılmaya başladı. Onları uzakta tutabilmeyi ummuştu ama davetsizce geliyorlardı ve onlara karşı koyabilecek kadar güçlü değildi. Görüntüler yoktu. Yalnızca sesler vardı. Kafatasında, sanki içi boşmuşçasına yankılanıyorlardı, sanki o yalnızca daha üstün bir zihnin çağrısına yanıt veren akılsız bir hayvanmışçasına. İçinde dönüp kaçma dürtüsü belirdi ama şimdi teslim olup Carys'e geri dönerse kuruntularının daha da güçleneceğini biliyordu. Kısa zamanda Carys'in kolu ne zaman titrese şüphelenmeye başlayacak, Avrupalı'nın onu cinayet işlemeye hazırlayıp hazırlamadığını merak edecekti. Başka bir tür hapishane olacaktı bu: Duvarları kuşkudan, parmaklıkları şüpheden yapılma ve hayatının sonuna dek bura-

da kalmaya mahkûm edilecekti. Carys onu terk etse bile yıllar geçtikçe yine de dönüp arkasına bakmayı, yüzünün arkasında bir başka yüzü ve Avrupalı'nın gözlerini taşıyan birini aramayı sürdürmeyecek miydi?

Ve yine de, attığı her adımla birlikte korkuları katlanarak büyüdü. Kirli tırabzana tutundu ve kendini ilerlemeye, yukarı çıkmaya zorladı. Gitmek istemiyorum, diye şikâyet etti içindeki çocuk. Beni gitmeye zorlama n'olur. Dönmek, her şeyi ertelemek öyle kolay ki. Bak! Ayakların bu işi yapar, yalnızca emri ver. Geri dön! Carys eninde sonunda uyanacak; sen sabırlı ol yeter. Geri dön!

Peki ya uyanmazsa? diye karşılık verdi mantığın sesi. Ve bu ilerlemesini sağladı.

Bir adım daha atarken ilerisindeki sahanlıkta bir şey kımıldadı. Bir pirenin sıçrarken çıkardığı ses, başka bir şey değil; öyle hafifti ki güçlükle işitebiliyordu. Belki de bir fareydi? Herhalde. Buraya her türlü leş yiyici gelirdi, değil mi, bir ziyafet beklentisiyle. Bu dehşeti de önceden düşünmüştü ve kendini buna hazırlamıştı.

Sahanlığa ulaştı. Ayak sesleri farelerin kaçışmasına yol açmadı, en azından o hiç fare görmedi. Ama burada bir şey vardı. Merdivenin başında küçük, kahverengi bir kurtçuk halıda yuvarlanmakta, bir yerlere ulaşma hevesi içinde kendi üstünde kıvrılmaktaydı. Herhalde niyeti merdivenlerden aşağı inmekti: Karanlığa. Ona fazla yakından bakmadı. Her ne ise, zararsızdı. Kendine, şişmanlayıp zamanla bir sineğe dönüşebileceği uygun bir yer bulsundu, arzusu buysa eğer.

Sondan bir önceki sahanlığı geçip son merdiveni çıkmaya başladı. Birkaç basamak sonra koku birden kötüleşti. Kokuşmuş et kokusu üstüne hücum etti ve şimdi, viskiye ve bütün o zihinsel hazırlığa karşın, midesi kalkıyordu. Tıpkı halıdaki kurtçuk gibi kıvrılıyor ve dönüyordu.

İki üç basamak daha çıktıktan sonra durdu, viskisini çıkardı ve iki koca yudum aldı. Öyle hızlı yuttu ki gözleri sulandı. Sonra çıkmayı sürdürdü. Topuğunun altında yumuşak bir

şeyler kaydı. Aşağı baktı. Aşağıdakinden daha iri bir kurtçuğun inişi ayağı tarafından yarıda kesilmişti: Ezilmiş, iri bir pelteye dönüşmüştü. Ona yalnızca bir saniye baktıktan sonra aceleyle çıkmayı sürdürdü, ayakkabısının topuğunun kaygan olduğunun farkında olarak. Ya böyleydi ya da çıkarken başka larvaları da ezmektedi.

İçkiden aldığı yudumlar kulaklarını uğuldatmıştı. Son iki düzine basamağı neredeyse koşarak, en kötüsünü görüp kurtulma hevesiyle çıktı. Merdiveni tamamen çıktığında soluk soluğa kalmıştı. Kendini gülünç bir biçimde, bir sarhoşun hayal gücüyle, efsanevi bir kralın şatosuna haber getiren -kaybedilen savaşlar, katledilen çocuklar- bir ulak olarak görüyordu. Ancak kral da öldürülmüştü.

Çatı katı süitine doğru yürümeye başladı. Koku o kadar kesifleşmişti ki neredeyse yenebilir haldeydi. Daha önceki gibi, kendini aynada gördü; o korkmuş yüzden utanarak başını öne eğdi ve -Tanrım!- halı hareket ediyordu. İki üç tane değil, bir düzine ya da daha fazla tombul, şekilsiz kurtçuk anlaşılan körlemesine bir biçimde, yolculukları esnasında lekelenmiş olan halının üstünde uğraşıp didinerek ilerliyordu. Marty daha önce hiç böyle böcekler görmemişti. Belirli bir anatomileri yoktu ve hepsinin boyutları farklıydı: Bazıları parmak kalınlığında, bazıları da bir bebeğin yumruğu iriliğindeydi, biçimsiz gövdeleri mordu ama üstlerinde sarı çizgiler vardı. Yaralı sümüklüböcekler gibi arkalarında kanlı ve sümüksü izler bırakıyorlardı. Onlara basmamaya özen gösterdi. Onun bir zamanlar tartışmış olduğu etle beslenip şişmanlamışlardı. Onları fazla yakından incelemek istemiyordu.

Ama süitin kapısını itip açarken ve ihtiyatla içeri, koridora girerken kafasına usulca dehşet verici bir olasılık girdi ve orada çöreklenip kulağına iğrenç şeyler fısıldamaya başladı. Yaratıklar süitin içinde her yerdeydi. Daha hırslı olanları soluk renkli duvarlara tırmanıyor, gövdelerinin ince parçalarını sızan sıvılarla duvar kâğıdına yapıştırıyor, tırtıllar gibi yukarı çıkıyor, gövdeleri bağırsak gibi hareket ediyordu. Gittikleri yön keyfiydi. Bazı-

larının kendi etraflarında dönmekte oldukları bıraktıkları izlerden anlaşılıyordu.

Koridorun loş ışığında en kötü şüpheleri yalnızca içinde ısınmaya başlamıştı ama Whitehead'in yerdeki cesedinin yanından geçip, anayoldan gelen ışığın sodyumlu bir gündüz yarattığı mezbaha odasına girdiğinde kaynamaya başladılar. Burada yaratıkların sayısı daha da fazlaydı. Oda onlarla kaynıyordu. Boyutları pire boyundaki parçalardan bir insan kalbi boyundaki kalın dilimlere dek değişiyordu, ilerlemek için kendilerini duyargaları andıran ince liflerle çekiyorlardı. Solucanlar, pireler, kurtçuklar... idam yerinde yepyeni bir etimoloji bir araya gelmişti.

Ama bunlar böcek ya da böcek larvaları değildi: Şimdi bunu açıkça görebiliyordu. Bunlar Avrupalı'nın etinin parçalarıydı. Hâlâ canlıydı. Parçalara, binlerce akılsız parçaya bölünmüştü ama *canlıydı.*

Breer onu amansızca yok etmiş, Avrupalı'yı palasının ve doğru dürüst işlemeyen ellerinin el verdiği ölçüde ortadan kaldırmıştı. Ama bu yeterli olmamıştı. Mamulyan'ın hücrelerinde çok fazla çalıntı yaşam vızıldıyordu, mantıklı kanunlara karşı gelerek, bastırılmaz bir biçimde gürlüyordu. Jilet-Yiyici, bütün hiddetine karşın Avrupalı'nın yaşamını sona erdirememiş, onu yalnızca parçalara bölmüştü, böyle boşu boşuna çemberler çizsin diye. Ve bir deliye ait olabilecek bu yabani hayvanlar sergisinin bir yerinde iradeye sahip bir hayvan vardı, kendini -kekeleyerek de olsa- Carys'in zihnine sokabilecek kadar akıl sahibi bir parça. Belki tek bir parça değildi, belki bir sürü parçaydı, bu gezinen parçaların toplamıydı. Marty onun biyolojisiyle ilgilenmiyordu. Bu iğrenç şeyin nasıl hâlâ var olduğu bir akıl hastanesi münazara derneğinin tartışma konusuydu.

Odadan geri geri çıkıp koridorda titreyerek durdu. Rüzgâr cama vuruyor, cam şikâyet ediyordu. Şimdi ne yapacağını düşünürken rüzgârı dinledi. Koridorun ilerisinde bir pislik parçası duvardan düştü. Onun dönmeye çabalamasını, sonra da tekrar yavaşça yukarı çıkmaya başlamasını izledi. Onun hemen ileri-

sinde Whitehead yatmaktaydı. Marty cesedin yanına tekrar gitti.

Charmaine'in katilleri gitmeden önce epey eğlenmişlerdi: Whitehead'in pantolonu ve külotu indirilmiş ve kasığına bir bıçakla çizikler atılmıştı. Gözleri açıktı. Takma dişleri çıkarılmıştı. Marty'ye bakarken çenesi suçlu bir çocuğunki gibi sarkıyordu. Üstü sineklerle kaplıydı, yüzü yer yer çürümüştü. Ama ölüydü: Bu dünyada bu da bir şey sayılırdı. Gençler son bir aşağılama olarak göğsüne sıçmışlardı. Oraya da sinekler üşüşmüştü.

Marty bir zamanlar bu adamdan nefret etmiş ama onu sevmişti de. Yalnızca bir günlüğüne bile olsa, ona Baba demiş, piç kurusu da demişti. Kızıyla sevişmiş ve kendini Evrenin Hâkimi gibi hissetmişti. Adamın güçlü zamanlarını görmüştü: Bir lord'du. Korkmuş halini de görmüştü: Yangındaki bir fare gibi çıkış yolu aramak için eşelenişini. Yaşlı adamın tuhaf dürüstlüğünü görmüş ve bunun işe yaradığını fark etmişti. Daha sevgi dolu adamların şefkatleri kadar etkili olmuştu belki de.

Gözlerini kapamak için uzandı ama gençler şevkleri içinde Whitehead'in gözkapaklarını kesmişlerdi ve Marty'nin parmakları kaygan gözüne dokundu. Oradaki ıslaklık gözyaşlarından değil, çürümeden kaynaklanıyordu.Yüzünü buruşturdu, midesi bulanmış halde elini çekti.

Yaşlı adamın yüzündeki bakıştan kurtulmak istiyordu ve onu yüz üstü çevirmek için parmaklarını cesedin altına daldırdı. Altında beden sıvıları birikmişti, ıslak ve yapış yapıştı. Dişlerini gıcırdatarak adamın ağır gövdesini yan çevirdi ve işin geri kalanını yer çekimine bıraktı. Şimdi en azından yaşlı adamın daha sonra olacakları izlemesi gerekmeyecekti.

Marty ayağa kalktı. Elleri pis kokuyordu. Onları kokudan kurtulmak için skoçtan geri kalanla vaftiz etti. Bu başka bir işe de yaradı: İçki içme dürtüsünü ortadan kaldırdı. Sarhoş olup sorun üzerindeki odağını kaybetmek çok kolay olurdu. Düşman buradaydı. İşi bitirilmeliydi, sonsuza dek ortadan kaldırılmalıydı.

İşe koridorda durduğu yerden başladı ve Whitehead'in cesedinin etrafında sürünen et parçalarını topuğuyla ezip çalınmış yaşamlarını elinden geldiğince dışarı çıkardı. Hiç ses çıkarmadılar elbette ve bu işini daha da kolaylaştırdı. Bunlar yalnızca solucan, o kadar, dedi kendi kendine, akılsız yaşamın beyinsiz kıymıkları. Ve koridorda bir aşağı bir yukarı giderek etleri ezip sarı yağ ve kahverengi kas lekelerine dönüştürürken işi giderek kolaylaştı. Hayvanlar hiç itiraz etmeden ölüyorlardı. Bu insan artıklarının ortasında sağa sola hiçbir sefil parçayı gözden kaçırmadığından emin olmak için bakarken içinde kabaran tiksintiyi bastırma çabasıyla terlemeye başladı. Ağzının kenarlarında hafif bir gülümsemenin belirdiğini hissetti. Sonra birden ağzından neşesiz bir kahkaha yükseliverdi. Bu yok etme işi kolaydı. Tekrar çocukluğuna dönmüş, başparmaklarıyla karıncaları öldürmekteydi. Bir! İki! Üç! Ama bu yaratıklar yük taşıyan karıncalardan bile daha yavaştı ve onları rahat rahat ezebiliyordu. Avrupalı'nın bütün gücü ve bilgeliği sonunda bu pisliğe dönüşmüştü ve o -Marty Strauss- Tanrı'yı oynayıp onu ortadan kaldırmak üzere seçilmişti. En sonunda, korkunç bir yetki kazanmıştı.

Hiçlik esastır. Caliban Sokağı'nda duyduğu -ve söylediği- bu sözleri en sonunda tamamen anlamıştı. İşte Avrupalı burada kendi eti ve kemiğiyle o acı tasımı kanıtlamaktaydı.

Koridordaki işini bitirince salona dönüp orada da işe koyuldu. İlk baştaki, ete dokunma tiksintisi azalmıştı ve sonunda parçaları duvardan çekip almaya ve ezmek üzere yere atmaya başladı. Oyun odasındaki işini bitirince sahanlığı ve merdivenleri temizlemeye girişti. En sonunda, her şey hareketsiz kaldığında, süite geri dönüp giyinme odasındaki perdelerle bir ateş yaktı, onu yaşlı adamın kâğıt oynamış olduğu masayla ve çabucak tutuşan kartlarla besledi ve sonra odada gezinip iri et parçalarını ateşe atmaya başladı. Orada tükürüp büzüldüler ve sonunda tamamen yandılar. Daha küçük parçalarıysa kazıdı; küçük et parçalarını büyük ateşe atarken ara ara hâlâ gülüyordu. Oda hızla dumanla ve ısıyla doldu; ikisinin de dışarı çıkacak

yerleri yoktu. Kalbi kulaklarında gümbür gümbür atıyor, kolları terden parlıyordu. Bu uzun bir işti ve titiz olmak zorundaydı, değil mi? Tek bir canlı ze tecik, tek bir parça bile bırakmamalıydı, yoksa yaşamayı sürdürebilir, efsaneleşebilir -belki büyür- ve onu bulabilirdi.

Ateş sönmeye yüz tutunca onu yastıklarla, plaklarla ve cep kitaplarıyla besledi, ta ki geride kendi dışında yakacak bir şey kalmayana dek. Alevlere bakarken aralarına dalmanın çekici geldiği anlar oldu. Ama karşı koydu. Bu yalnızca onu baştan çıkarmaya çalışan bitkinlikti. Bunun yerine gidip bir köşede çömeldi ve alevlerin duvardaki dansını izledi. Oluşan biçimler ağlamasına yol açtı; ya da başka bir şey ağlattı.

Carys şafağa yakın bir vakitte onu uyandırmak üzere merdivenleri çıktığında Marty onu ne işitti, ne de gördü. Ateş uzun süre önce sönmüştü. Yalnızca Breer'ın çatlattığı ve ateşin kararttığı kemikleri ayırt etmek mümkündü. Kalça kemiğini, omur parçalarını; Avrupalı'nın kafatasını.

Carys uyuyan bir çocuğu uyandırmaktan korkarmışçasına usulca içeri süzüldü. Belki Marty gerçekten de *uyumuştu*. Kafasında düş olabilecek kuştüysü görüntüler vardı: Hayat o kadar da korkunç değildi.

"Uyandım" dedi Carys. "Burada olacağını biliyordum."

Marty kirli havada onu güçlükle seçebiliyordu; Carys siyah kâğıda tebeşirle yapılmış bir resimdi: Lekelenmeye karşı öyle savunmasızdı ki. Marty bunu düşününce tekrar ağlamaya başladı.

"Gitmeliyiz" dedi Carys. Onu açıklama yapması için zorlamak istemiyordu. Belki ona, daha sonra, o kederli ifade gözlerini terk ettiğinde sorabilir, belki de hiç sormazdı. Birkaç dakika boyunca onu tatlı sözlerle kandırdıktan ve ona sarıldıktan sonra, Marty çömelmiş halde dizlerini kollarıyla sardığı yerdeki meditasyonunu bırakıp kendini Carys'in bakımına teslim etmeye razı oldu.

Otelden çıkarlarken rüzgâr her zamanki gibi düşmanca

üstlerine saldırdı. Marty esintilerin yıldızların yerini değiştirip değiştirmediğini görmek için başını kaldırıp baktı ama oldukları yerde sabit duruyorlardı. Her şey yerli yerindeydi, son zamanlarda hayatlarını alt üst etmiş olan çılgınlığa karşın. Carys onu acele etmeye zorlasa da ağır ağır, başını geriye atmış halde, gözlerini kısarak yıldızlara baktı. Oradan gelecek bir açıklama yoktu. Yalnızca sade bir gökyüzündeki ışık noktacıkları. Ama bunun ne kadar güzel olduğunu ilk kez gördü. Kayıplarla ve öfkeyle fazlasıyla dolu olan bir dünyada, uzakta olmalarının... Görkemin en ufak miktarı. Carys onu ışıksız arazide yürütürken, arada sırada başını kaldırıp göğe bakmaktan alamıyordu kendini.

MACERAPEREST KİTAPLAR

POLİSİYE

Lawrence Block'tan "Matthew Scudder Polisiyeleri":

- Bir Dizi Ölü Adam
- Şeytan Biliyor ki Ölüsün
- Mezartaşları Arasında Gezinti
- Mezbahada Dans
- Tahtalıköye Bir Bilet
- Bıçak Sırtı
- Kutsal Bar Kapandığında
- Ölmenin Sekiz Milyon Yolu
- Buzkıracağı Cinayetleri
- Ölümün Ortasında
- Cinayet ve Yaratma Zamanı
- Babaların Günahları

Lawrence Block'tan "Bernie Rhodenbarr Hırsızlamaları":

- "Gönülçelen" Hırsız
- Kütüphanedeki Hırsız
- Kendini Humphrey Bogart Sanan Hırsız
- Polisiye Roman Okuyan Hırsız
- Mondrian Gibi Resim Yapan Hırsız
- Spinoza Felsefesi Öğrenen Hırsız
- Kipling'den Alıntı Yapmayı Seven Hırsız
- Dolaptaki Hırsız
- Umduğunu Değil Bulduğunu Yiyen Hırsız

Sue Grafton'dan "Kinsey Millhone Polisiyeleri":

- Lanetli'nin 'L'si
- Katil'in 'K'si
- Jest'in 'J'si
- İftira'nın 'İ'si
- Hesaplaşma'nın 'H'si
- Gerilim'in 'G'si
- Firar'ın 'F'si
- Esrarengiz'in 'E'si
- Delikanlı'nın 'D'si
- Cinayet'in 'C'si
- Baskın'ın 'B'si
- Ateş'in 'A'sı

John Harvey'in "Charlie Resnick Polisiyeleri":

- Kötü Muamele
- Yalnız Kalpler Cinayetleri

Richard North Patterson'un "Mahkeme Polisiyeleri":

- Birinci Dereceden Cinayet

Jeremiah Healy'nin "John Cuddy Polisiyeleri":

- Kör Atışlar (Hazırlanıyor)

Lilian Jackson Braun'dan "Jim Qwilleran Maceraları":

- Brahms Dinleyen Kedi (Hazırlanıyor)
- Kırmızı Gören Kedi
- Çenesini Tutamayan Kedi
- Kanepe Atıştıran Kedi
- Tersten Okuyan Kedi

Val McDermid'den "Kate Brannigan Polisiyeleri":

- Kadın Genleri
- Temiş İş
- Öldürücü Darbe
- Ters Tepki
- Kırık Çete

"Carol Jordan/Tony Hill" Polisiyeleri":

- Denizkızları Şarkı Söylüyor (Hazırlanıyor)
- Kandaki Tel (Hazırlanıyor)

Celil Oker'den "Remzi Ünal Polisiyeleri":

- Çıplak Ceset
- Kramponlu Ceset
- 1000 Lot'luk Ceset (Hazırlanıyor)

Kaktüs Kahvesi Polisiye Roman Yarışması:

- Çıplak Ceset/Celil Oker
- Rüzgârsız Şehir/ Cenk Eden

Türkiye Polisiyeleri:

- Siyah Beyaz/ Birol Oğuz
- Siyah Mor/ Birol Oğuz
- Konumuz Elmas/ Julian Rathbone (Hazırlanıyor)

GERİLİM

"Clive Barker" Kitapları

- Lanetlenme Oyunu
- Galilee (Hazırlanıyor)

Tami Hoag

- Gece Günahları
- Günah Kadar Suçlu

OĞLAK YAYINLARI

İSTANBUL KİTAPLARI

Le Courbousier
Şark Günlüğü (Haz.)
Costantinople
Bir İstanbul Albümü (Haz.)
Eser Tütel
İstanbul İstanbul İken
Selim İleri
Yıldızlar Altında İstanbul
Eser Tutel
Beyoğlu Beyoğlu İken

OĞLAK ANTOLOJİLERİ

Haz. Eray Canberk
Nobel Kazanan Şiirler (Haz.)
Haz. İ.Enginün, Z.Kerman, S. İleri
Kurtuluş Savaşı ve Edebiyatımız
Haz. E. Canberk, M. Celâl
Çağdaş Türk Edebiyatında 199 Şairden 199 Şiir
Haz. Selim İleri
Modern Türk Edebiyatında 99 Hikâyeciden 99 Hikâye

OĞLAK / BİLİMSEL KİTAPLAR

Necdet Sakaoğlu
Bu Mülkün Sultanları

OĞLAK / YEMEK

Selim İleri
Evimizin Tek Istakozu
Colette Rossant
Mısır'da Yemekli Günler (Haz.)
Craig Boreth
Hemingway'le Yemek Bir Şölendir (Haz.)

OĞLAK KLASİKLERİ

D. H. Lawrence
Oğullar ve Sevgililer
Gökkuşağı (Haz.)
Edgar Allan Poe
Bütün Şiirleri
Nahid Sırrı Örik
Sultan Hamid Düşerken
Marquis de Sade
Erdemle Kırbaçlanan Kadın
Alexandre Dumas
Üç Silahşörler

ROMAN

John Berendt
İyiliğin ve Kötülüğün Bahçesinde Geceyarısı
Graham Greene
Zor Tercih
Ayhan Bozfırat
Dört Yol Ağzındaki Ev
Zafer Aracagök
Sıfırografya
Edith Wharton
Masumiyet Çağı
Willa Cather
Alexander'ın Köprüsü
Amansız Düşmanım
Selim İleri
Gramofon Hâlâ Çalıyor
Mavi Kanatlarınla Yalnız
Benim Olsaydın
Saz Caz Düğün Varyete
Ada, Her Yalnızlık Gibi
Her Gece Bodrum
Ölüm İlişkileri
Cehennem Kraliçesi
Bir Akşam Alacası
Cemil Şevket Bey, Aynalı Dolaba İki El Revolver
Mithat Cemal Kuntay
Üç İstanbul
Tarık Gülmen
Aşk, Püfür Püfür
Margaret Atwood
Nam-ı Diğer Grace
Cemil Süleyman
Siyah Gözler

Gülayşe Koçak
Gözlerindeki Şu Hüznü
Gidermek İçin Ne Yapmalı
Suat Derviş
Aksaray'dan Bir Perihan
Kara Kitap
Adalet Ağaoğlu
Üç Beş Kişi
Ruh Üşümesi
Virginia Woolf
Jacob'un Odası
Peride Celal
Dar Yol
Evli Bir Kadının Günlüğünden
Nahid Sırrı Örik
Yıldız Olmak Kolay mı?
Kıskanmak
Tarık Dursun K.
Rızabey Aileevi
Şemseddin Sami
Taaşuk-ı Tal'at ve Fitnat
Mahmut Yesari
Çulluk
Ahmet Mithat Efendi
Jön Türk
Zafer Hanım / Aşk-ı Vatan

HİKÂYE
Ayhan Bozfırat
Bütün Hikâyeleri
Hulki Aktunç
Güz Herşeyi Bilir
Suat Derviş
Hepimiz Birbirimizin
Örneğiyiz
Selim İleri
Otuz Yılın Bütün Hikâyeleri
Adalet Ağaoğlu
Hayatı Savunma Biçimleri
Yüksek Gerilim
Hadi Gidelim
Sessizliğin İlk Sesi
Giovanni Boccaccio
Decameron

Nahid Sırrı Örik
San'atkârlar
Kırmızı ve Siyah
Eve Düşen Yıldırım
Doğan Yarıcı / Kemik

ANI-BİYOGRAFİ
Selim İleri
Annem İçin
Albert Cohen
Annemin Kitabı
Gökhan Akçura
Kadınlarla Meşgul Olan
Genç Kalır
Elzbieta Ettinger
Arendt-Heidegger
Bir Aşkın Anatomisi
William Styron
Karanlık Gözükünce
Kay R. Jamison
Durulmayan Bir Kafa
Ahmet Mithat Efendi
Beşir Fuat
Melek Hanım
Haremden Mahrem Hatıralar
Adalet Ağaoğlu
Göç Temizliği
Nahid Sırrı Örik
Eski Zaman Kadınları
Arasında

GÜNCE
Sylvia Plath
Sylvia Plath'ın Günceleri
Virginia Woolf
Bir Yazarın Güncesi

ELEŞTİRİ
Niccolò Machiavelli
Prens
Fethi Naci
60 Türk Romanı
"Kıskanmak"
50 Türk Romanı

Reşat Nuri'nin Romancılığı
40 Yılda 40 Roman
Ahmet Oktay
Şeytan, Melek, Soytan
Vedat Günyol
Yaşa Yaşa Gör Temaşa
Selim İleri
Sepya Mürekkebiyle Yazıldı
Mustafa Öneş
Şiir/Şair Yazılan
Semih Gümüş
Başkaldırı ve Roman
Füsun Akatlı
Tenha Yolun Ortasında

MEKTUP
Lüsiyen Hanım'dan
Abdülhak Hâmid Bey'e Aşk
Mektupları Ali Ekrem Bolayır'dan
Suut Kemal Yetkin'e
Mektuplar
İsmet Özel-Ataol Behramoğlu
Genç Bir Şairden Genç Bir
Şaire Mektuplar

GEZİ
Şavkar Altınel
Güneydeki Ülke

RÜYA
Adalet Ağaoğlu
Gece Hayatım
Asiye Hatun
Rüya Mektupları

ŞİİR
Şavkar Altınel
Kış Güneşi
Dante / İlahi Komedya
Ayhan Kurt
Canavarlığa Yazgılı Şehzade
Eray Canberk / Ebrular
Yehuda Amihay / Seçilmiş Şiirler
La Fontaine
Vingt Poèmes-Yirmi Şiir
André du Bouchet
Beyaz Motor ve Ötekiler
Adonis
Güneşin Ayetine Uyarak
Düş Görüyorum
Salah Stétié
Seçilmiş Şiirler
Kuzeyde Bir Adadan:
Ortaçağ'dan Yirminci Yüzyıla
Elli İngiliz Şairinden Elli Şiir
Novalis
Geceye Kasideler
Enis Batur
Taşrada Ölüm Dirim
Hazırlıkları
Egemen Berköz
Çin Askeri Ah Devran
Yalnızlıklar! Yalnızlıklar!
Bu Kitapta Sen Nerdesin?
L. Salamandre/H. Ergülen
Kabareden Emekli Bir
'Kızkardeş'
Özkan Mert
Bir Irmakla Düello Ediyorum
İzzet Yasar
'tün Eserleri
Hulki Aktunç
Istıraplar Ansiklopedisi

OYUN
Selim İleri
Mihri Müşfik: Ölü Bir Kelebek
Nahit Sırrı Örik
Bütün Oyunları
Alexksand Puşkin
Küçük Tragedyalar
Namık Kemal
Vatan yahut Silistre

ARMAĞAN KİTAPLAR
Haz. Semih Gümüş
Fethi Naci'ye Armağan
Haz. Selim İleri
Peride Celal'e Armağan
Haz. M. Sabri Koz
Nasrettin Hoca'ya Armağan

PEŞİN YA DA KREDİ KARTIYLA OĞLAK SATIŞ OLANAKLARI

Oğlak ya da Maceraperest Kitaplar ürünlerini, Türkiye'nin her köşesindeki seçkin kitapçılardan edinebilirsiniz. Ancak zaman zaman okuyucularımız -özellikle de eski- kitaplarımızı bulamamaktan şikâyet ediyorlardı. Biz de bu okurlarımız için özel bir olanak yarattık: **% 15 indirimli peşin ya da kredi kartlı satışlar.**

Eğer kitapçınızda istediğiniz bir Oğlak kitabını ya da kitaplarını bulamıyorsanız, lütfen: istediğiniz kitapları bize bildirin. Sonra, toplam bedelinin % 15'ini indirerek, (**2000 Bahar-Yaz ayları için indirilmiş rakam en az 20 milyon lira tutmalı**) kalan bedeli aşağıdaki kuponu doldururken göreceğiniz iki yoldan biriyle ödeyin. Kitaplarınız, banka havale makbuzunun fotokopisi elimize geçince ya da bedel kredi kartınızdan düşülür düşülmez adresinize, posta masrafları Oğlak'a ait olmak üzere gönderilecektir.

Böylece hem kitaplar ayağınıza kadar gelmiş olacak, hem de % 15 indirimden yararlanmış olacaksınız. DİKKAT: Oğlak kitaplarının, istediğiniz tarihteki geçerli fiyatlarını, (0-212) 251 71 08 nolu telefon ya da 293 65 50 nolu faks aracılığıyla öğrenebilir, Oğlak Yayınları'nın son kataloğunu adresinize postalatabilir ya da fakslatabilirsiniz.

PEŞİN YA DA KREDİ KARTLI SATIŞ KUPONU

Adım, soyadım:.....

Adresim:.....

.....

Posta kodu:.....İl:.....Tel:.....

Kitapların% 15 indirimli bedeli ..... TL'dir. Bedeli:

☐ Akbank İstanbul/Parmakkapı Şubesi'ndeki 0018472/01-1 nolu Oğlak hesabına havale ettim. Dekontun fotokopisi ektedir.

Lütfen;

☐ Visa ☐ Mastercard ☐ Diners Club

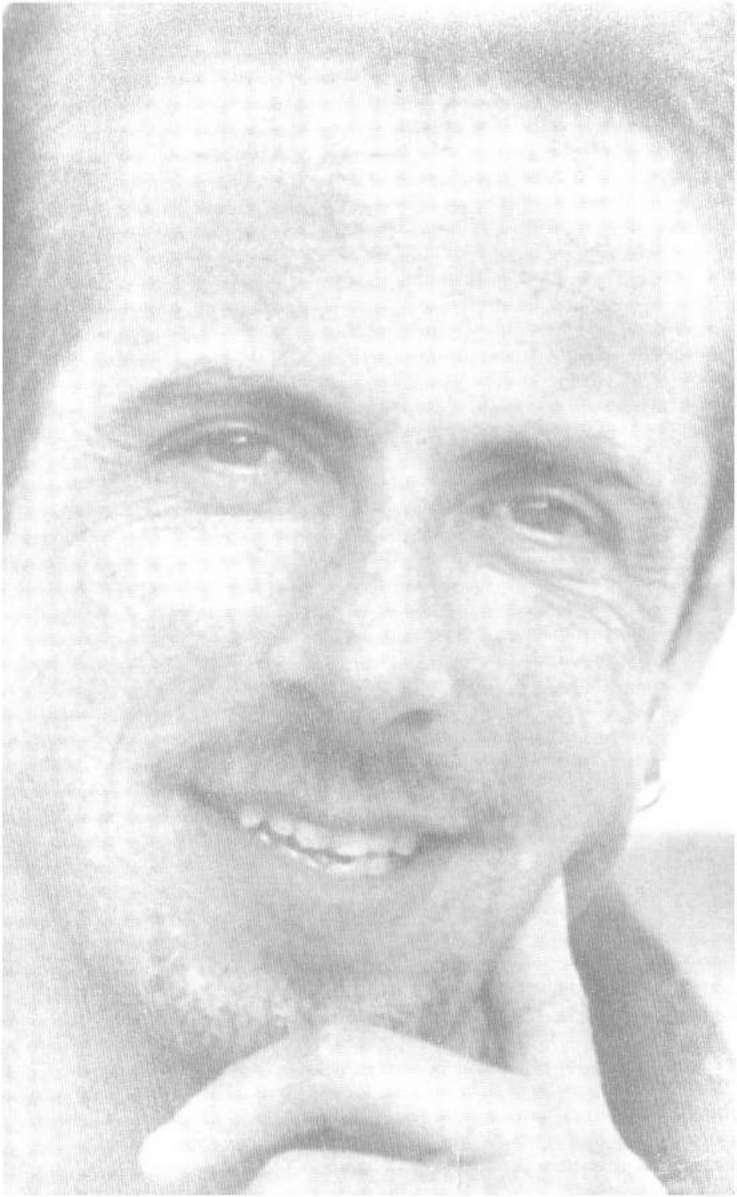
kredi kartı hesabımdan alınız.

Kart no:

☐☐☐☐ ☐☐☐☐ ☐☐☐☐ ☐☐☐☐

Son kullanma tarihi:.....

İmza:.....

Korku edebiyatının geleceğini gördüm...
Adı Clive Barker'dı.

Stephen King

Marty Strauss kendini bildi bileli yaşamı, daima talih tarafından yönetilmişti. En sonunda, bir kez olsun talih ondan yanaydı. Hapishaneden şartlı tahliyeyle çıktığında, Avrupa'nın en varlıklı adamlarından birinin, Joseph Whitehead'in koruması olarak işe alınmıştı.

Whitehead de, yıllarca önce "talih"le bir oyun oynamıştır. Ölümsüz ruhuna karşılık ona, zenginlik ve sınırsız bir güç veren eski bir oyun...

Şimdi oyundaki rakibi olan güçler, "kendilerinin olan"ı almak için geri gelmişlerdi. Ölüleri dirilten bu korkunç güçlere karşılık, Cehennem ve insan efendisi arasında kalan Marty'nin, son bir umutsuz oyun oynamaktan başka şansı yoktur.

Clive Barker o kadar iyi yazıyor ki, tam anlamıyla dilimin tutulduğunu söyleyebilirim.

Stephen King

Clive Barker, çoğumuzun hayal etmeye bile cesaret edemeyeceği korkular hakkında yazıyor.

Rampsey Campbell

Başından sonuna kadar muhteşem bir parlaklık taşıyan bir üslup.

James Herbert

ISBN 975-329-298-8

Macera Perest
kitaplar